

Giới thiệu Đổng Cửa Phóng Vương Gia

“Quân Vô Nặc, người dám động vào ta?” nữ tử tứ chi vô lực, tê liệt ngã xuống giường. “Được là cha người hạ, cửa là mẹ người khóa, đây là phòng người, ta mới chính là người chịu thiệt thòi.” nam tử cười yếu ớt, từ từ cởi quần áo. Nữ tử khóc không ra nước mắt. Nàng bắt quả chỉ bị từ hôn thôi, cha và nhị nương muốn gả con gái thì cũng đâu cần dùng cách này chứ? Rốt cuộc ai mới là người ngồi đợi ăn thịt dê béo?

Bạn đang đọc truyện *Đổng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giang Hồ Khách Điểm

“Chương quỳ, ta đã nói là sớm nên nghe theo ta, ta sẽ cùng huynh đệ trong trại xuất mã lần nữa, bắt tên tiểu tử kia trời lại, trực tiếp bãi đường thành thân, xem hán còn dám nói gì nữa không.”

“Giang hồ khách điểm” có 2 lầu, ở phía trong, Lôi Nhị một lực tay đã đập bàn gãy làm hai, vẻ mặt đầy căm phẫn.

“Ai, đừng nói là Lôi Nhị, ngay cả ta còn không nhìn được. Phó gia nhà hán chẳng là gì cả, làm gì mà phải phô trương thanh thế vậy, cho hơn mười xe xính lễ đạo phó đã không nói, còn trên phố phát bánh hi nữa chứ, hơn phân nửa dân thành Kinh Châu đều đến xem rất náo nhiệt, hán sao không nghĩ đến cảm giác của người khác.” Vân nương ngày thường tính tình điềm đạm cũng cảm thấy tức giận.

“Đứng đứng chương quỳ, cô phải lấy lại công đạo cho Hồ trại chúng ta.” Tiểu Không ngày thường nho nhã yếu ớt, trong 3 huynh đệ là người duy nhất biết văn chương, nhưng mà nhiều năm ở trong sơn trại, cũng sớm đã tiềm nhiễm cách hành xử ở đây. Tiểu Không vẻ mặt phẫn nộ, tay gợn nắm đấm: “Chỉ cần cô nói một tiếng, ta lập tức hành động, dù sao lúc trước hai nhà cũng có hôn ước, chúng ta cho hán gấp mặt tiểu nha đầu đó, sợ gì hán không ngoan ngoãn đi theo.”

Ba năm trước đây, Lôi Nhị-Tiểu Không-Vân Nương là sơn tặc, nhưng nay đã hoàn lương và mở “Giang hồ khách điểm”, làm cho bá tính cảm thấy an tâm, tính tình đã được không chế rất nhiều. Nhưng mà lần này rốt cuộc cũng không thể kiên nhẫn được nữa.

“Được, Phó gia thật tốt lắm.” Ngư Ấu Trần dựa vào ghế, ngón tay theo thói quen khẽ gãi cằm, tỏ vẻ cùng chung mối thù, nhưng lại nói: “Nhưng mà hán với muội muội ta cũng có cưới hỏi dang hoàng, thì làm sao gọi là vụng trộm được?”

Tất cả đều do nha hoàn Tiểu Hà nhanh nhẹn miệng nói cho họ biết, nên mới ra sự tình như bây giờ. Tốt xấu gì cô cũng là đại tiểu thư của phủ tướng quân, cũng là chương quỳ sau lưng của “Giang hồ khách điểm”, bị trên dưới khách điểm biết nàng bị từ hôn, đúng thật là mất mặt mà!

Nhưng mà mặt kệ là mất mặt hay không mất mặt, chung quy đều là người một nhà, cho nên Ngư Ấu Trần vẫn không nhìn được mà bênh vực cho muội muội.

“Chương quỳ!!!” Ba người trước mắt tức muốn học máu, đều là Vân nương hiền nhu cần răng nói: “Chương quỳ, chuyện này liên quan đến danh tiết cả đời của cô, giờ Phó gia chẳng xem cô ra gì, cô không tức giận sao? Mặt kệ thế nào, chúng ta cũng phải cho ăn một trận.”

Dám xem thường chương quỳ của họ, làm sao mà nuốt trôi cục tức này được!

“Không nghiêm trọng vậy chứ? Dù sao cuối cùng hán cũng là con rể của Ngư gia ta mà.” Từ năm mười tuổi, tên tiểu tử Phó Thiếu Dương tự phong mình là tướng công của cô, nói cô không giữ phụ đạo, cả ngày cứ quanh quẩn ở doanh trại, hán tuyên bố sẽ hưu cô (li hôn), kết quả là bị cô đâm cho bầm dập. Thực tế, đối với hôn ước này, cô thật sự không có hứng thú.

Cô là hòn ngọc quý trên tay của đại tướng quân tiếng tăm lẫy lừng – Ngư Diệu Thiên của nước Hạ thượng, từ nhỏ cô đã quyết tâm phải nối nghiệp cha ra sa trường giết giặc. Dù là chỉ phúc vì hôn, thì cũng không hy vọng xa vời cô sẽ giống những tiểu thư khuê các mà bó tay bó chân, cả ngày chỉ biết ngâm thơ, vẽ tranh, đánh đàn hay thêu hoa.

Kỳ thật, sâu trong lòng cô vẫn hy vọng sẽ tìm được phu quân như cha của cô, vừa chính trực vừa có võ công cao cường. Nhưng cô lại không ngờ, tên tiểu tử Phó Thiếu Dương kia lại dám làm vậy với cô.

Nhưng cũng không cần thiết phải dạy cho hán 1 bài học, dù gì hôn sự này ngoài gia đình cô ra thì không ai biết cả, không thể nào nói là tổn hại danh tiết được.

“Chương quỳ!” Lôi Nhị thật sự tức hộ máu, “Bọn họ vì muốn thành thân mà ép cô trong vòng 3 tháng phải xuất giá, xem thường cô đến độ như vậy, sao cô còn nói giúp họ?”

Nhìn ba người bọn họ không giấu cợt cô, mà còn vì chuyện của cô tức giận, Ngư Ấu Trần trong lòng thấy áy náy. Mà hình như họ đang hiểu lầm thì phải?

“Phó thiếu gia đã hai mươi mốt tuổi, cũng đã đến lúc thành gia lập thất. Nhưng hôn nhân đại sự thì phải có trước có sau. Hiện tại, hẳn phải cưới con, hoặc là trong vòng ba tháng phải thay con tìm chồng. Nếu không, Thần Sương không thể gả đi được.” Đây là nguyên văn Ngự tướng quân nói với cô.

“Thần Sương, nếu không, người cũng đừng gả đi.” Cô cũng từng thật “uyển chuyển” khuyên bảo muội muội.

Kết quả là Ngự Thần Sương khóc rống lên, nói cô ghen tị, muốn chia lìa duyên ương, cũng khẳng định chắc nịch rằng đời này chỉ lấy Phó thiếu gia.

Tục ngữ nói, trừ hũy mười tòa miếu, không sách một môn thân. Ai kêu Ngự Ấu Trần tâm địa hiền lành, huống chi là muội muội của mình.

“Các người yên tâm đi, chuyện thành thân ta sẽ nghĩ biện pháp ứng phó.” Không phải là chọn ai đó thành thân thôi sao, chuyện nhỏ, trong lòng cô đã tính toán hết rồi.

Vân nương có chút lo lắng, âm thầm liếc nhìn Lôi Nhị cùng Tiểu Khổng, hai người hiểu ý liền rời khỏi phòng, sau đó Vân Nương mới mở miệng nói: “Chương quỳ, tôi biết cô trong nhất định rất khó chịu, nếu không thì sáng sớm chuồn ra khỏi tướng quân phủ đến đây làm gì. Chúng ta chỉ muốn thay cô dạy cho hắn một bài học. Cô không tiện ra mặt, nhưng mà chúng tôi thì được, trăm ngàn lần đừng để trong lòng.”

Từ khi quen cô, Vân Nương đối xử với cô như là muội muội.

Khỏe miệng Ngự Ấu Trần khỏi không run rẩy, bộ dạng cô bây giờ khó coi lắm sao? Bị cha cô và nhị nương quán quít, mấy ngày liền đều ở trong phủ, cô thực sự rất buồn chán, cô chỉ là muốn ra ngoài hít thở không khí thôi mà. Cái gì mà đừng buồn rầu chứ ???

“Ta biết chương quỳ là người trọng nghĩa, không muốn bất hòa với muội muội của cô, nhưng nếu cô muốn, khắp Kinh Châu này đầy rẫy người tốt hơn Phó Thiếu Dương cho cô chọn, chỉ là sợ cô không chịu thôi. Cô không cần cảm thấy ngượng ngùng, dù sao người Ngự tướng quân xem trọng chính là cô, ông ấy sẽ không phản đối. Về phần Phó Thiếu Dương, chúng tôi sẽ xử lý cho.”

Vân nương muốn nói tiếp gì đó nhưng tiếng gõ cửa lại cắt ngang, tiếng Lôi Nhị vang lên ngoài cửa phòng: “Chương quỳ, có chuyện rồi, cô tốt nhất xuống xem đi.”

Vừa nghe lời này, Ngự Ấu Trần lập tức đứng lên, Vân nương nuốt xuống những lời định nói, mở cửa phòng ra.

“Chuyện gì?”

Lôi Nhị nhỏ giọng nói: “Có chuyện xảy ra rồi, bọn họ mang theo binh khí, hình như triều đình treo giải thưởng bắt tội phạm quan trọng.”

Mất Ngự Ấu Trần sáng ngời, nhất thời tinh thần liên tỉnh táo. Ở thành Kinh Châu này, nếu bất cứ tên tội phạm nào, cô cũng đều bắt cho bằng được. Huống chi đây còn là tên khâm phạm triều đình, cô nhất định phải bắt được tên này.

Nghĩ đến đây, cô liền đi xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyện Tốt Thành Đồi

Mới vừa đi đến cầu thang, bên tai liền nghe mọi người trong khách điểm bàn tán chuyện của Phó gia. Xem ra, hôm nay chắc bán được nhiều rượu rồi.

Xuống đến dưới lầu, Ngự Ấu Trần nhìn lướt quá toàn bộ khách điểm. Hơn mười bàn đều chật kín người ngồi, tùm nãm tùm bầy nói chuyện, chỉ có 2 bàn gần cửa sổ là ngồi uống trà, không tham gia cùng những người khác.

Ba người mà lại ngồi hai bàn. Nhìn cứ tưởng họ không quen biết nhau và giống người bình thường, nhưng trong quần áo mỗi người lại có vũ khí, dùng ánh mắt sắc bén để trao đổi thay cho lời nói. Nhìn bọn họ cũng chẳng phải người lương thiện, có thể 1 trong số họ là khâm phạm mà triều đình đang truy nã. Nếu có thể tiêu diệt bọn họ..... thì cô sẽ nổi danh khắp thành Kinh Châu, còn được thưởng ngân lượng nữa. Xem ra lúc trước cô kiên trì thu thập bức họa của các khâm phạm đúng thật không uổng công!

Ngự Ấu Trần nhìn không được có chút kích động, đang muốn đèn quỳ để lấy bức họa ra so, đột nhiên tầm mắt lơ đãng nhìn đến 1 góc quán trọ, 1 nam nhân mặc cẩm bào màu lam.

Nam nhân đó đang tao nhã uống trà, chân mày khẽ nhíu lại, dường như đang nghe chung quanh bàn luận, thần thái vô cùng nhân nhã làm cho hắn với toàn bộ những người ở đây khác xa nhau.

Cảm giác được cô đang nhìn hắn chăm chú, hắn đột nhiên nhướng mắt nhìn về phía cô, ánh mắt trong suốt làm người ta tâm thần bất định.

Hắn buông ly trà, Ngự Ấu Trần mới nhìn rõ được mặt hắn, đúng thật là vô cùng tuấn tú, hơn nữa nhìn hắn còn trẻ, chắc cũng tầm 20 tuổi. Nhưng ánh mắt

đen dài sắc bén của hán thì chẳng giống tuổi hán tí nào.

Thành Kinh Châu khi nào xuất hiện người xuất chúng vậy?

Chỉ là nhìn thoáng qua, nam nhân liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục thưởng trà và điểm tâm. Ngự Áu Trần cũng lập tức phục hồi tinh thần, khéo môi lại hơi mỉm cười, xoay người đi vào quầy.

“Chường quây, cô xem có ai là khâm phạm không?” Vân nương đi theo sát sau đó nói nhỏ vào tai cô.

Ngự Áu Trần chà chà bàn tay, hưng phấn nói: “Đã nhìn ra, đúng thật là một con dê béo.”

Quả nhiên chuyện tốt đều đi đôi, vừa rồi tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng nhãn lực đã luyện vài năm của cô thì không thể nhìn lầm.

Nam nhân kia quần áo nhìn như tầm thường, nhưng chất liệu vải thì lại thượng thừa, cây trầm ngọc trên đầu cũng trong suốt lấp lánh. Cái khác thì không nói đến, nhưng mà tư thế giờ tay nhắc chân kia đều toát lên vẻ tôn quý, người này không phải cũng quý!

Vân Nương ngẩn ra, nhìn theo hướng Ngự Áu Trần lúc này, lập tức hiểu được cô nói là ai, “Cô đang nói 2 người đang ngồi bàn bên kia? Bọn họ hôm kia đến trọ, ít khi ăn trong khách điểm, người mặc áo xanh thoát nhìn không phải người thường.”

Cuối cùng lại bổ sung 1 câu: “Chỉ thuê 1 gian phòng.”

Nghe Vân Nương nói vậy, Ngự Áu Trần nhìn về hướng lúc này, quả nhiên bên hán còn có nam tử mặc áo xanh, giờ phút này nam tử mặc áo xanh đang nói cái gì đó với hán, chỉ là bộ dáng người này trông thật lạnh lẽo, khó gần.

Nhìn khí chất cùng quần áo của hai người này, nam tử áo xanh chắc chắn là tùy tùng. Nhưng mà, chỉ thuê 1 gian phòng. ....

“Kêu Lôi Nhị tiếp đại họ một chút. Loại này là dân có tiền, nếu vào quán trọ của chúng ta, thì cũng phải xin hán tí máu.” Ngự Áu Trần đối với việc chủ trọ họ ở 1 gian phòng không có hứng thú, cái mà cô quan tâm nhất chính là ngân lượng.

“Chường quây, cô xem, hán là không sai được.” Tiểu Không lặng lẽ đưa bức họa cho Ngự Áu Trần.

Cô liếc nhìn bức họa, xong liền nhìn xuống mấy dòng chữ phía dưới bức họa, tội danh là cướp bóc thương nhân trên đường, thưởng ngân lượng — năm mươi hai?

Còn tưởng rằng là cái gì đại dương mệnh mỏng mà cũng bắt được đạo tặc, lãnh thưởng to, ai dè... Nhiệt huyết của Ngự Áu Trần lúc này tiêu tan một nửa. Nhưng mà, hành hiệp trượng nghĩa chẳng phân biệt lớn nhỏ, sau đó cô lại nhìn bức họa phía trên xác thực giống con “dê béo”, quyết định thật nhanh rồi nói: “Quy tắc cũ.”

Vân Nương hiểu ý, lập tức lấy lấy bình nước đi tới bàn của 2 người kia để “châm trà”.

“Này này, chuyện đó có phải thật không? Tôi nghe nói Phó gia Phó công tử cùng Ngự đại tiểu thư từ nhỏ đã có hôn ước, sao bây giờ lại đổi thành nhị tiểu thư? Rốt cuộc là sao?” Ở cả sảnh đường đang bàn tán thì một giọng nói lớn tiếng truyền tới, khiến cho không ít người chú ý.

Ngự Áu Trần quả thực không thể tin vào tai mình, nhưng mà cô còn chưa kịp phản ứng, thì người khác liền tiếp lời: “Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng việc này đã truyền khắp thành Kinh Châu rồi, đúng là chỉ phúc vi hôn.”

“Hèn chi phủ tướng quân gấp rút thay Ngự đại tiểu thư tìm con rể, thì ra là có nguyên nhân.”

“Thì sao chứ? Tôi nghe nói đại tiểu thư trời sinh tính tình trượng nghĩa, bệnh vực kẻ yếu, lần trước Vương viên ngoại muốn nạp thiếp, sau lại không hiểu vì sao lại bị đại tiểu thư này đánh cho 1 trận. Mà nếu như nói có hôn ước, sao phủ tướng quân lại không có động tĩnh gì?”

“Trách không được tướng quân phủ gần nhất thả ra nói đến, muốn thay ngự đại tiểu thư chọn con rể, nguyên lai là sự ra có nguyên nhân a.” Thực khách ắt ta thán.

“Đúng rồi, Vương Nhị mặt rồ cùng từng sàm sỡ Trương gia quả phụ, khiến Ngự đại tiểu thư tức giận, đánh hán như từ, thiếu chút nữa là đoạn tử tuyệt tôn.” Một người khác lập tức phụ họa.

“Nếu ván đã đóng thuyền, Phó gia Phó công tử cũng đã chọn Ngự nhị tiểu thư, cho dù Ngự đại tiểu thư có lợi hại thế nào, cũng không làm gì được. Mà nếu hôm nay cô ta làm loạn, về sau ai còn dám tới cầu hôn chứ?”

“Nói đi cũng phải nói lại, đại tiểu thư này cũng thật là đáng thương, bị chính muội muội của mình đoạt mất vị hôn phu, mà giờ đã 18 tuổi rồi, sợ là không có người nào tìm tới dạm hỏi đâu.” Một người khác tỏ vẻ đồng tình.

“Chưa chắc đâu, Ngự tướng quân là anh hùng thành Kinh Châu, ai ai cũng ngưỡng mộ uy danh của ông, chắc gì mà không ai tới dạm hỏi. Nhưng mà Ngự nhị tiểu thư rất xinh đẹp, lẽ ra Ngự đại tiểu thư cũng xinh đẹp không kém, mà sao lớn đến từng tuổi này còn chưa xuất giá? Các người có ai gặp qua Ngự đại tiểu thư chưa?”

Một câu hỏi làm mọi người đều lắc đầu, vẫn là người lúc này nói: “Tôi có nghe Vương Nhị mặt rồ nói qua, Ngự đại tiểu thư kia vẻ mặt râu xồm, giống

như...giống như hấn.” Nói xong, đột nhiên người đó chỉ tay về phí Ngư Áu Trần đang đứng trong quày tính tiền.

Mọi người nhất thời cười vang, Ngư Áu Trần tức đến học máu. Cái gì chứ? Cô mới mười tám tuổi thôi mà, về mặt râu ria này chỉ là cái trang thôi.

Nhưng mà điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là việc cô cùng Phó Thiếu Dương chỉ phúc vi hôn làm sao mọi người lại biết?

Ngư Áu Trần nhìn về Lô Nhị ngày thường ba hoa bép xép, Lô Nhị vội vàng lắc đầu, ý nói mình không có nhiều chuyện mà đi rêu rao khắp nơi. Vân Nương đã sớm thay đổi sắc mặt, gặp người kia ăn nói bậy bạ rồi còn cười nữa chứ, đang cầm ly trà trong tay liền ném về phía người đó, nói: “Này, các người nghe những lời này ở đâu? Chuyện gia đình Ngư tướng quân mà các người cũng dám đem ra bàn tán, làm trò đùa sao? Chắc là các người muốn đến phủ tướng quân để uống trà rồi.”

Nhắc tới Ngư tướng quân, mọi người đều im lặng, không dám mở miệng cười nữa, sau đó có 1 người lên tiếng: “Vân Nương, chỉ nói giỡn thôi mà, chúng tôi chỉ tùy tiện nói vài câu, chứ không có ác ý gì đâu.”

Nói xong, ai ai cũng đều tính tiền chạy lấy người.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ sảnh đường chỉ còn có 3 bàn là có khách.

“Chường quày...” Vân Nương e sợ Ngư Áu Trần nghe những lời đó mà suy nghĩ lung tung, muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng lại bị cô chặn lại.

“Không có việc gì đâu, tôi sẽ điều tra rõ.” Ngư Áu Trần vẫn tâm bình khí hòa mà suy xét mọi chuyện. Chuyện này nếu không phải Lô Nhị nói, thì chắc chắn chỉ có người trong Ngư gia và Phó gia mà thôi. Mặc kệ là người đó vô tình hay cố ý, dám đem cô ra làm trò đùa, cô phải nhất định điều tra ra là ai, cô tuyệt đối phải cho người đó biết tay.

Cố gắng kìm nén tức giận, đang muốn xử lý chuyện truy bắt khâm phạm, bên tai liền nghe được giọng nói của nam nhân: “Chuyện của 1 tiểu thư phủ tướng quân mà đã khiến cả thành Kinh Châu nháo nhào thế này, chắc hẳn trong đó còn có sự tình gì đây!”

Trong giọng nói còn mang theo ý châm chọc, lời nói đó đã thành công làm Ngư Áu Trần đem tâm mất chuyển hướng về cái người mà không biết sống chết đó.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Diệt Khẩu

Đập vào mắt cô là gương mặt làm người ta khó quên, không ai khác ngoài “dê béo”.

“Dê béo” khỏe môi khê nhếch, quả nhiên là đang cười.

Chết tiệt! Chuyện này đáng cười lắm sao? Lúc mà có hôn ước này, cô còn chưa sinh ra, lấy gì mà phản đối chứ. Mà giờ bị hủy bỏ hôn ước, hai người đều có tự do mà chọn lựa một nửa của mình, có gì phải bàn tán ?

Vừa rồi lúc đám người kia nháo nhào thảo luận, hấn chỉ ngồi đó nghe, không hé răng nói gì mà chỉ ngồi uống trà, cô còn tưởng hấn và bọn người kia khác nhau. Tuy rằng không thể phủ nhận, hấn cười càng thêm tuấn tú, nhưng giờ phút này trong mắt Ngư Áu Trần đã ngập tràn lửa giận. Nếu không phải xem hấn là “dê béo”, còn có giá trị lợi dụng, cô tuyệt đối cũng mời ăn uống “trà”.

Nhưng mà, nói đến “trà”, cô lại nhớ một chuyện, phải tìm biện pháp dẫn dụ “dê béo” đi chỗ khác, nếu không một hồi ra tay thì người ta sẽ tương quán trọ của cô là hắc điểm, thế nào “dê béo” cũng co giò mà chạy.

Ngư Áu Trần âm thầm hít một hơi, bắt mình đừng nghĩ tới khuôn mặt đẹp trai động lòng người đó nữa, thay vào đó là bộ dạng 1 chường quày tươi cười nịnh nọt. Cô đi về phía của “dê béo”.

“Thì ra công tử đối với mấy chuyện này cũng có hứng thú, xem ra, chúng ta nhất định là đồng đạo rồi.” Ngư Áu Trần vừa đi vừa nói, sau đó tự giới thiệu mình: “Tại hạ là chường quày của quán trọ này, muốn mời công tử lên lầu trên uống ly rượu nhạt, cùng nhau hàn thuyên những chuyện kì lạ ở thành Kinh Châu, không biết công tử đồng ý không?”

“Dê béo” thấy cô tới gần, như trước vẫn trung ra vẻ cười yếu ớt, chỉ là cặp mắt đen kia ngày càng thâm trầm: “Cảm ơn thịnh tình của chường quày, nhưng mà, tôi cũng không muốn đến phủ tướng quân uống trà.”

Ngư Áu Trần ngăn ra, mới nhớ lời này là lúc nãy Vân Nương dọa đám người kia. Xem ra, tên “dê béo” này cũng không phải loại ngu ngốc.

Cô cắn chặt răng một lúc, sau đó lại cười tươi rồi trả lời: “Mấy lời đồn đó thực không đúng, mà nói ở đây thì không được tiện. Bởi vậy tại hạ muốn mời công tử lên lầu trên cùng thảo luận.”

Nói tới đây, sợ hấn sẽ lại cự tuyệt, Ngự Áu Trần kẻ sát người hấn nói nhỏ: “Về chuyện hôn sự của phủ tướng quân, tại hạ có tin tức xác thực, công tử chẳng lẽ không muốn biết sao?”

Hắn nếu thích buôn chuyện, cô sẽ dùng cách này để dụ hấn, mà càng nhìn hấn cười kiêu châm chọc như thế cô lại càng muốn trực tiếp bóp chết hấn.

Thấy cô kẻ sát mặt mình, “dê béo” trong mắt rốt cuộc có vài phần hứng thú, nhưng không lập tức trả lời mà cứ nhìn cô chăm chăm. Ngự Áu Trần tự hỏi không biết hấn nhìn cái gì, cô từ nãy tới giờ đâu để lộ cái gì đâu. Mà trong lòng cô không biết sao có tí... Chột dạ?

“Ta có chút không rõ, chừng quây sao muốn kiếm ta hàn thuyên tâm sự?” “Dê béo” rốt cuộc cũng mở miệng, ý cười kéo tới tận đáy mắt, làm cho người ta cảm thấy lời nói này của hấn là tò mò, chứ không phải hoài nghi.

“Bởi vì công tử là dê...” Thiếu chút nữa là nói ra rồi, Ngự Áu Trần lập tức chấn chỉnh tinh thần. Chết tiệt! Nhìn hấn cười làm cô mê mẩn, thiếu chút nữa là đem mọi chuyện nói huych toẹt ra rồi.

Hít một ngụm khí lạnh, cô dời đi ánh mắt, rồi nói tiếp, “Công tử là khách quý của quán trọ, làm ta cảm thấy mới gặp đã thân, muốn cùng công tử đàm đạo... Nào nào, chúng ta hãy lên lầu đi.”

Tên “dê béo” này đúng thật là phiền phức, làm gì mà nói nhiều thế không biết? Cứ dong dài mãi, chỉ sợ 3 tên kia ra tay, đao kiếm không có mất, nếu mà hấn bị thương thì cô còn phải bồi thường nữa.

“Dê béo” ung dung cười như chẳng nghĩ ngợi gì, buông chiếc đĩa trên tay rồi nói: “Được.”

“Chủ từ...” Mắt thấy “dê béo” sắp đứng dậy, nam tử áo xanh đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía “dê béo” đầy vẻ kinh ngạc.

Ngự Áu Trần từ nãy đến giờ vẫn không chú ý tới nam tử áo xanh, giờ lại thấy hấn cực kỳ vương bận. Cô nhíu mày, đang định nói gì đó thì phía sau đột nhiên “噌” (tạch) một tiếng, rõ ràng là âm thanh đao kiếm rút khỏi vỏ.

Cùng lúc đó, không biết ai hô to một tiếng “Trà có vấn đề”!

Sao họ lại phát hiện nhanh vậy? Ngự Áu Trần cảm thấy căng thẳng, không cần quay đầu cũng biết có người đang cầm kiếm bay về phía cô, đang muốn lách mình tránh thoát, thì cổ tay đột nhiên bị ai cầm chặt, một lực kéo cô xoay tròn. Cuối cùng cô cũng ngồi xuống, mà lại lại ngồi ngay trên đùi của “Dê béo”. Thì ra lúc này là hấn kéo cô tránh sang một bên!

Mà nam tử áo xanh bên cạnh hấn không biết đã vung kiếm giao đấu cùng bọn người kia từ bao giờ.

“Lên lầu trên đi”. Hấn ra lệnh cho cô.

Ngự Áu Trần đã chờ giây phút này từ lâu, chẳng nghe được hấn nói gì, cô nhảy dựng lên, phi thân đá văng 1 tên đang xông về phía cô, quát: “Ra tay.”

Trên thực tế, bọn người Vân Nương cũng đã phản ứng lại. Ngự Áu Trần chưa dứt câu thì tiểu nhị trong quán trọ đã lôi binh khí xông ra đánh nhau. Quán trọ nhất thời tràn ngập âm thanh đao kiếm vung loạn xạ, hỗn loạn không thôi.

Lúc bắt đầu giao đấu, Ngự Áu Trần cũng phát hiện đám người này võ công không phải hạng thường. Từ thuở nhỏ cô đã ở trong doanh trại, chính cha là người dạy cô võ công, khắp thành Kinh Châu này không ai là đối thủ của cô. Nhưng bây giờ giao đấu với mấy tên này cô lại luống cuống tay chân.

Trong lúc giao đấu, cô vẫn tìm cơ hội nhìn về phía “dê béo”, xem hấn có bị gì không, thế mà hấn vẫn ngồi y nguyên chỗ cũ, ung dung nhàn nhã uống trà, cô không khỏi phát hỏa mà quát hấn: “Còn ngồi đó làm gì, không mau trốn đi.”

Nếu mà “dê béo” mà có chuyện gì thì cô chẳng những phải bồi thường mà quán trọ này cũng phải dẹp tiệm. Mà tên “dê béo” kia lại nhướng mày, ngồi nhìn cô cười, cứ như lời cô nói là hoang đường vậy.

“Đừng để chúng thoát.” Nghe Ngự Áu Trần ra lệnh, ai nấy đều bao vây đám người nọ. Chỉ thấy 1 tên sắp thoát khỏi vòng vây, phi thân đánh úp về phía “dê béo”. Cô cũng chẳng muốn cứu hấn, muốn để hấn tự sinh tự diệt, nhưng cô vẫn còn lý trí, biết lấy đại cuộc làm trọng. Cô đang muốn xoay người đi về phía “dê béo”, bất thành linh có mũi kiếm đang hướng về cô, chưa kịp kinh hô gì thì một cánh tay vươn ra kéo cô sang một bên.

“Đừng sang một bên. Đừng vương bận.” Nam tử áo xanh liếc mắt nhìn cô sau đó tiếp tục giao chiến. Nếu không phải đám người quán trọ ở đâu xông vào, thì hấn đã giải quyết xong hết rồi.

Ngự Áu Trần biết lúc này là do cô phân tâm, nếu không có nam tử áo xanh cứu thì cô đã tiêu đời rồi. Mà hấn nói cái gì? Cô vương bận?

Cô lập tức phản nộ, định xông qua hỏi rõ nam tử áo xanh. Nhưng nghĩ tới “dê béo” đang gặp nguy hiểm, cô xoay người về phía lúc này “dê béo” ngồi, nhưng lại phát hiện tên “dê béo” đã biến mất.

Chẳng lẽ bị giết?

“Giết hết bọn họ, không chừa một ai.” Một tên hét lên, sau đó liền bay về phía cô. Đầu óc cô bây giờ chuyên tâm đánh nhau, chẳng có thời gian đâu mà quan tâm “dê béo” sống hay chết

Có lẽ do “trà” đã phát huy tác dụng, chỉ giao thủ vài chiêu mà tốc độ tên đó đã chậm lại, Ngự Áu Trần thừa cơ đâm hấn một nhát, khiến tay hấn chảy máu, kiếm cũng lập tức rơi xuống đất.

“Chạy !” Trong lòng thấy tình thế bất lợi, bọn họ chuẩn bị đào tẩu.

Nhưng mà cửa sổ lẫn cửa lớn đều bị Lôi Nhị đóng lại, tưởng chừng như cá đã trong chậu, ai ngờ, “Phanh” một tiếng, Ngự Áu Trần tro mắt nhìn cửa lớn bị phá thành 4 mảnh, mấy tên đó hợp lại đem toàn lực phá cửa xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Giết

“Đuổi theo !” Mắt thấy mấy tên khâm phạm đã chạy thoát, Ngự Áu Trần không chút suy nghĩ ra lệnh.

“Đừng đuổi theo.” Giọng nói quen thuộc vang lên ngăn cản cô.

Là tên “dê béo”, thì ra hấn còn sống !

“Dê béo” cũng chẳng thèm để ý sự phần nỗ lực không cam lòng trên mặt cô, đem tầm mắt chuyển hướng về phía sau : “Người của người bị thương.”

Ngự Áu Trần nhìn lại, quả nhiên vai Vân Nương đang nhuộm máu, đang cắn răng ôm miệng vết thương chịu đau. Thấy như vậy, cô chạy ngay tới bên Vân Nương, hỏi : “Có nặng lắm không ?”

Vân Nương lắc lắc đầu, cười khổ nói : “Xem ra thật sự là đã lâu đánh nhau, công phu cũng kém đi nhiều. Không sao, tôi không bị gì nặng đâu, chừng quây đừng quá lo lắng.”

Nghe Vân Nương nói chuyện còn minh mẫn, Ngự Áu Trần biết Vân Nương bị thương không nghiêm trọng lắm, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, phân phó Lôi Nhị đưa Vân Nương vào trong thoa thuốc.

Nhưng mà, sau khi định thần lại, cô lập tức lại tức giận.

Quán trọ của cô !

Đập vào mắt là bàn ghế bị đập phá tan tành, bàn không ra bàn, mà ghế cũng không ra ghế, ngay cả vách tường cũng lủng 1 lỗ lớn, hơn nữa cửa lớn lại bị phá thành 4 mảnh... Quả thực vô cùng thê thảm !

Này, đây còn là quán trọ nữa sao ? Tâm huyết 3 năm kinh doanh của cô ! Ngự Áu Trần cảm thấy huyết mạch toàn thân chảy ngược lên đầu, hô hấp khó khăn, tay nắm chặt đầu.

Đột nhiên, cô xoay người, hai tròng mắt hùng hực lửa giận nhìn chằm chằm chỗ ngồi của “dê béo”, gằn từng chữ : “Người rốt cuộc là loại người gì ?”

Trái với vẻ tức giận của cô, “dê béo” lại rất bình tĩnh, hơi hơi nhíu mày đáp : “Thương nhân. Chừng quây sẽ không giận cá chém thớt chứ ?”

“Thương nhân ?” Hấn nghĩ cô là con nít lên ba sao ? Thấy hấn không thành thật, Ngự Áu Trần lửa giận bùng bùng, tiến lên nắm áo hấn, quát lớn : “Thương nhân mà cũng có bị truy sát sao ?”

Nếu là cướp bình thường, thấy mình sắp bị bắt, chắc chắn sẽ bảo vệ thân mình trước, chứ không phải như mấy tên lúc nãy, ngược lại còn đâm đầu vào chỗ chết, lại hô cái gì “Diệt khẩu”, có đũa ngọc mới tin là không có vấn đề.

“Làm càn !” Nam tử áo xanh bị hành động của cô chọc giận, vung kiếm đặt tại cổ Ngự Áu Trần. Nhưng chưa kịp nói thêm cái gì, thì đã thấy đại đao ở phía sau chỉ hướng về hấn.

“Tiểu tử, người nếu dám đụng đến một cọng tóc của chừng quây bọn ta, ta cam đoan người không ra khỏi thành Kinh Châu này đâu.” Lôi Nhị cùng mấy tiểu nhị không biết đã đứng sau “dê béo” và nam tử áo xanh từ bao giờ.

Nam tử áo xanh mặt mày lạnh băng, căn bản quan tâm lời uy hiếp của Lôi Nhị. Hấn liếc nhìn chủ tử, dường như chủ tử không thèm để ý, hấn nhíu mày tiện đà thu kiếm về.

Trong quang cảnh đầy mùi sát khí này, “dê béo” cúi đầu nhìn lướt qua tay Ngự Áu Trần đang nắm áo mình, rồi mỉm cười khen : “Chừng quây thật tinh mắt, bất quá, tôi hình như nghe bọn họ nói là trà có vấn đề, sau đó mới đánh nhau, chừng quây sao lại nói là bọn họ vì tôi mà tới chứ ?”

“Đê béo” cao hơn Ngự Áu Trần 1 cái đầu, hơn nữa lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, khen ngược lại cô mà giống y như là thăm vấn.

Mặc kệ hấn giao hoạt thế nào, Ngự Áu Trần cũng không buông tay, mặt trầm xuống : “Ta thấy bọn họ không phải người tốt, nên mới bỏ thuốc trong trà, nếu không như vậy, người đã mất mạng rồi. Giờ quán trọ của ta đã bị phá banh, người cũng bị thương, người còn nói xằng nói bậy nữa sao ? Ta thấy người cũng chẳng tốt lành gì, nếu muốn thì chúng ta cùng đi đến nha môn để giải quyết.”

Vừa nghe hai chữ “nha môn”, “đê béo” lơ đãng nhưong mắt, có chút do dự, cuối cùng thấy vẻ mặt giận dữ của Ngự Áu Trần, đành nói : “Được rồi, ta là thương nhân, làm ăn lớn, khó tránh khỏi hiềm khích với người khác, nhưng mà những người đó rốt cuộc đến vì cái gì, ta thực sự không biết.”

Ngự Áu Trần nhìn chăm chăm hấn, tuy rằng còn chút hoài nghi, nhưng thấy vẻ mặt hấn thản nhiên, mà hỏi nữa cũng chẳng có kết quả gì, cô buông áo hấn ra, nói : “Ta tạm thời tin tưởng người, chúng ta bây giờ bàn chuyện bồi thườn.”

“Bồi thườn?” “Đê béo” hơi hơi ngạc nhiên.

“Đương nhiên, nếu không phải tại người thì quán trọ ta có ra nông nổi này không ? Người là thương nhân, làm ăn lớn, chúng ta chỉ buôn bán nhỏ, kiếm com sống qua ngày. Giờ quán trọ bị phá tan tành thế này thì làm sao mà kiếm sống được, chúng tôi hơn mười người chẳng lẽ ăn không khí hả ?”

“Đê béo” không hổ danh là có phong độ, cũng không buồn bực, thẳng thừng nói : “Chường quầy nói có lý, vậy xin mời chường quầy tính chi phí.”

Kẻ có tiền nói chuyện cũng có khí phách, Ngự Áu Trần vạn lần không ngờ “đê béo” lại tốt như vậy (âm mưu đó chi =]] đừng tưởng bỏ). Cô tiếp nhận bàn tính từ tay Lôi Nhị, nghiêm trang đi vòng quanh quán trọ.

“Bàn ghế phải đóng lại, tường phải làm lại, cửa lớn cũng phải làm lại, rồi mấy ngày này phải ngừng kinh doanh, tính mỗi ngày là 50 lượng bạc đi, cộng thêm tiền thuốc thang của Vân Nương, tổng cộng.... Ba trăm lượng.”

“Người sao không đi ăn cướp đi !” Nam tử áo xanh rớt cuộc mắt kiên nhẫn lên tiếng.

Ngự Áu Trần mặc kệ hấn, trực tiếp nhìn về phía “đê béo”, khôi phục dáng vẻ người làm ăn nhả nhận lễ độ nói : “Công tử đều thấy quán trọ này rồi đó, huống chi lúc này vì bảo vệ công tử, chúng tôi ai nấy đều liều mạng.” (chị này thay đổi 360 độ lun... tiền là vạn năng =]])

Nếu hấn đã nói mình làm ăn lớn, có chút xú tiền căn bản không là gì.

“Không sai, chường quầy nói rất đúng, số bạc ấy không là bao nhiêu.” “Đê béo” mảy cũng không nhẫn lại, lấy tay sờ soạng miếng ngọc bội, “Đây là ngọc bội cô, ít nhất cũng đáng giá 500 lượng.”

“Chủ tử, người sao có thể...” Nam tử áo xanh sắc mặt thay đổi, miếng ngọc này có giá trị vậy, chủ tử sao lại bán nó gán nợ ? Nhưng lời còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt “đê béo” ngăn lại.

Ngự Áu Trần cầm xem miếng ngọc bội, sau đó liền từ chối : “Vẫn là đưa ngân lượng tốt hơn, ta nếu cầm ngọc bội của người, quay đầu người nói quán trọ chúng ta là hắc điểm, thì ta còn mất nhiều hơn nữa.” (chị này đáo để thật ! k thấy tiền liền trở mặt)

“Người...” Nam tử áo xanh trên mặt liền tức giận. Đúng thật là lấy dạ tiểu nhân là lòng quân tử !

“Đê béo” trên mặt cũng không có tí gì giận dữ, suy tư một lát, thu hồi ngọc bội, lấy tay mò mò túi áo, sau đó lấy ra vài thỏi bạc : “Hiện tại ta chỉ có bao nhiêu đây.”

“Ta có cách giải quyết.” “Đê béo” chủ động hiến kế, nói : “Ta ở Thương Châu cũng có mua bán, tùy tùng của ta, Chi Huyền, sẽ đi bồn tiệm ở Thương Châu lãnh 300 lượng, chỉ đi khoảng đêm ba bữa mà thôi.”

Nghe hấn nói vậy, Ngự Áu Trần lần nữa dấy lên tia hy vọng, nhưng mà cũng cảnh giác đánh giá hấn : “Người ở lại ?”

“Ta vừa vặn cũng ở lại Kinh Châu này một thời gian.” Đôi mắt hấn sáng lên, cười rất có thành ý.

Ngự Áu Trần trong lòng không khỏi tính toán, dù sao Kinh Châu cũng là nơi của cô, hấn muốn chạy cũng không thoát được, vì 300 lượng, cô phải cố gấn chờ vài ngày.

“Được, Tiểu Không, viết 1 tờ giao kết, lấy 5 ngày làm hạn định, nếu qua 5 ngày mà tiền còn chưa có, thì lấy hấn gấn nợ.”

“Đê béo” không ngần ngại gật đầu, “Không thành vấn đề. Nhưng ta cũng có yêu cầu. Trước khi Chi Huyền trở lại, người phải đảm bảo an toàn của ta, không để có chuyện xảy ra như hôm nay.”

Bởi vì “đê béo” từ đầu đến cuối đều rất phối hợp, Ngự Áu Trần liền vỗ ngực đồng ý.

Vì thế, bọn họ ký tên, đóng dấu tay. Nhìn gương mặt hớn hở của “đê béo”, Ngự Áu Trần rớt cuộc cũng nở nụ cười. Có lẽ, mấy ngày này cô cũng phải cùng “đê béo” hảo hảo “kết giao ” một chút.

“Việc bên ngoài ta giao cho người.” Quay đầu nói với Chi Huyền, khoe môi “đê béo” nhếch lên cao có chút âm hiểm, xem ra, hết thảy so với hấn tượng tưởng còn thuận lợi hơn nhiều.

Chương 5: Cầu Huyết Người Một Nhà

Quán trọ đang trong giai đoạn tu sửa, tất nhiên là không thể ở được, huống chi cũng phải đề phòng có người ám sát “dê béo”, cho nên sau khi trải qua một phen suy nghĩ sâu xa, Ngự Áu Trần dứt khoát dẫn “dê béo” hồi phủ tướng quân.

“Từ giờ trở đi, mặc kệ làm cái gì thì đều phải nằm trong phạm vi tầm mắt của ta. Nếu ngươi muốn xuất môn thì cũng phải có ta đi cùng. Việc ăn uống ta sẽ sai người hầu hạ ngươi, yên tâm, ta sẽ không lấy tiền ngươi đâu, coi như kết giao bằng hữu.” Đọc đường đi Ngự Áu Trần gặt dò những việc cần chú ý, sẵn tăng thêm giao tình với “dê béo” —— cũng chính là Quân Vô Nặc.

Cứ ngỡ người này cũng thuộc dạng phú quý, nhưng không ngờ hán cũng mang họ Quân. Quân là quốc họ, chỉ có hoàng thân quốc thích mới mang họ đó. Nhưng mà, Ngự Áu Trần đối với thân phận hoàng thân quốc thích của hán cũng chẳng hứng thú, mặc kệ hán quốc thích hay quốc cái quái gì đó, miễn sao là thương nhân phú hộ, có tiền là được, hơn nữa lại tiêu tiền như nước.

Cho nên, đối với Quân Vô Nặc của cái, cô cũng không hỏi nhiều lắm, dù sáng hiện tại hán cũng ở trong phủ tướng quân, còn nhiều thời gian để tìm hiểu. Quan trọng là không được để hán vọng tưởng rằng cô thích hán mà đưa hán về phủ tướng quân.

Nghĩ đến đây, Ngự Áu Trần lại cường điệu nói : “Đương nhiên những điều này hoàn toàn vì sự an nguy của ngươi. Ta đã hứa sẽ bảo vệ ngươi trước khi tùy tùng của ngươi trở lại.”

Kỳ thật là cô đề phòng hán chuồn mất, dù sao trước khi tiền tới tay thì phải phòng bị mọi thứ.

Quân Vô Nặc gật gật đầu, ý cười tỏ vẻ đã hiểu, trả lời : “Tất cả đều nghe lời ngươi.”

“Dê béo” quả nhiên là “con dê thuần chủng” (ý nói anh này ngoan ngoãn), thấy hán biết nghe lời, cô cũng một phần nào đó xóa bỏ hiềm khích với hán. Ngự Áu Trần cực kỳ hài lòng, thế nên cô cũng không chú ý hán đã thay đổi xưng hô từ “chương quây” thành “ngươi”.

“Chuyện ta làm chương quây, ngoại trừ cha ta thì người trong phủ tướng quân đều không biết, cho nên sau khi nhập phủ, ngươi tuyệt đối không được nhắc đến chuyện này. Ta sẽ nói với cha ta rằng ngươi là bằng hữu ta mới kết giao, sẽ ở nhờ trong phủ vài ngày.” Ngự Áu Trần vừa đi vừa tiếp tục dặn dò.

Quân Vô Nặc lại lần nữa gật đầu phụ họa, “Trước ngươi cũng nói chúng ta là bằng hữu mà, thì chuyện này cũng không được xem là nói dối.”

Nghe hán nói như vậy, Ngự Áu Trần dừng lại, quay đầu nhìn hán. Mặt trời vừa lặn, tuần nhan của hán càng hiện rõ nét hơn, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, nhưng đang chôn vùi không biết bao nhiêu bí mật vậy, làm cho người ta không dám nhìn lâu, nếu không e rằng sẽ bị cuốn vào đôi mắt ấy, vạn kiếp cũng không thoát ra đời.

Nhìn hán cũng chẳng phải kẻ cả tin, hán là kẻ lắm tiền, tất nhiên bên cạnh cũng lắm người xu nịnh, muốn lấy lòng hán, mà bọn họ mới chỉ quen nhau có vài canh giờ, hán sao có thể tin tưởng mà kết giao bằng hữu với cô chứ ?

“Sao, có vấn đề gì à ?” Quân Vô Nặc nhũn mày, khoe môi khẽ cười rồi nói, ” Quân tử bằng phẳng đáng ”

“Đối với thân phận thật của ta, ngươi có gì muốn hỏi không ?” Ngự Áu Trần có chút chột dạ nhìn chỗ khác, tùy tiện đổi đề tài.

Lúc cô nói cho hán biết thân phận thật của mình là Ngự đại tiểu thư, hán cũng tỏ vẻ bất ngờ, thậm chí cũng chẳng hỏi tại sao cô lại nữ cải nam trang, làm sao lại là chương quây của “Giang hồ khách điểm”.

Tuy rằng điều ấy cũng chứng tỏ hán cũng đáng yêu, không tới nỗi nhiều chuyện, nhưng không phải mấy canh giờ trước hán còn hiếu kỳ về chuyện hôn sự của cô sao ? Thật kỳ quái !

“Nói đến mới nhớ, ta vẫn thắc mắc sao ngươi lại mời ta uống rượu ?” So với chuyện Ngự đại tiểu thư bị từ hôn thì chuyện cô mời hán uống rượu còn thú vị hơn.

Không xong, sao cô lại quên mất chuyện này ? Đang nghĩ làm sao giải tỏa hiềm nghi của hán, khoe mắt cô lóe lên có chút khác thường, rồi hỏi : “Ngươi có cảm thấy mọi người đều đang nhìn chúng ta ?”

Cô vẫn đang cải trang, ngay cả râu trên mặt của chưa gỡ xuống, bình thường nếu đi ở ngoài đường thì sẽ không ai chú ý tới cô. Rồi lại thấy mấy vị cô nương đang đi trên đường cứ ngoái đầu nhìn họ, cô chột nhìn qua Quân Vô Nặc đang đứng cạnh mình. Một thân cảm y, khí khái bất phàm, hơn nữa ngũ quan tuấn tú, làm sao mà người khác không chú ý cho được.

Quân Vô Nặc căn bản cũng chẳng cảm thấy gì bất ổn, nghe cô nói vậy, hắn cũng quay đầu nhìn xung quanh thì thấy ánh mắt mọi người đang tò mò nhìn hai người, ý cười lập tức biến mất. Hiện tại bị người ta chú ý như vậy quả thật không hay ! Vì thế, Ngư Ấu Trần nhanh chân kéo Quân Vô Nặc về phủ, tiện thể nói : “Về sau xuất môn thì phải dịch dung.” (thay đổi khuôn mặt ề cải trang)

Tuy rằng đã là buổi chiều, mọi người đều đã tàn tiệc, cửa lớn phủ tướng quân vẫn như trước ngập tràn không khí vui mừng, hai ngọn đèn lồng đỏ được treo cao, hai bên trái phải treo đôi liễn, tàn tích của pháo rải rác trên mặt đất, làm cho người ta không khó tưởng tượng buổi sáng náo nhiệt thế nào. (hum ni là ngày đám cưới của em gái tỷ ấy)

Cởi bỏ lớp nguy trang, Ngư Ấu Trần đi vào phủ, đón cô là Lâm quản gia hơi hơi mập.

“Đại tiểu thư ?” Lâm quản gia đầu tiên là ngăn ra, sau đó liền mừng rỡ : “Đại tiểu thư, cô đã về rồi, lão gia cùng nhị phu nhân đều lo cho cô, họ đang định xuất môn tìm cô, cô trở về là tốt quá rồi, tôi đi báo cho lão gia biết đây.”

Lâm quản gia phấn khích, vì thế cũng không chú ý phía sau Ngư Ấu Trần còn có người, vừa mới dứt lời liền quay đầu chạy vào bên trong sảnh đường.

Ngư Ấu Trần không khỏi buồn bực, cô chỉ mới đi khỏi nhà có nửa ngày, mà Lâm quản gia cứ y như cô đã đi biệt suốt cả tháng vậy, bình thường cô cũng hay đi như vậy, có sao đâu ?

Mặc kệ, không nghĩ nhiều nữa !

Cô quay sang nói với Quân Vô Nặc : “Đi, ta dẫn ngươi tham quan phủ tướng quân.”

Nói xong, cô dẫn Quân Vô Nặc đi vào phủ, vừa đi vừa giải thích cho hắn biết cách bố trí của phủ tướng quân.

“Trần nhi. ...” Vừa đi ngang nội đường thì cô nghe ai đó vui mừng gọi cô, quay đầu liền thấy 2 bóng dáng đang vội vàng đi tới. Người đàn ông tứ tuần, vẻ mặt cương nghị, dễ gần ấy chính là cha cô – Ngư Diệu Thiên. Âm thanh lúc này gọi chính xuất phát từ Nhị nương.

“Trần nhi, con sao rồi ?” Thấy Ngư Ấu Trần, Nhị nương lập tức chạy đến, ôm cô nhìn từ trên xuống dưới, “Trời, quần áo đều rách hết, còn đánh nhau hả ? Không sao không sao, trở về là tốt rồi, ta và cha con rất lo cho con.”

Ngư Diệu Thiên lúc này còn giận dữ, nhưng lúc này đây lại đau lòng nhìn nữ nhi của mình, an ủi nói: “Đúng vậy, nếu không vui thì cứ tâm sự với cha, ngày mai cha sẽ sai tinh binh đến phủ để con đánh cho hả hê, chịu không?”

“Không nên không nên, theo ta thấy, chúng ta lên tòa tú lâu, rồi ném tú cầu chọn rể đi. Đến lúc đó, trai tráng khắp thành Kinh Châu sẽ đến, chắc chắn con sẽ chọn được phu quân tương lai.” Nhị nương cảm thấy chủ ý không thể nào tốt hơn được nữa, trong lòng thậm chí cũng bắt đầu tính toán.

“Cha, Nhị nương, các người chẳng lẽ muốn bội ước ?” Ngư Ấu Trần rút cuộc cũng phản ứng lại, hai người này hôm nay mới gả con, biết rằng họ cao hứng nhưng không phải vì vậy mà muốn gả cô đi liền chứ ?

Nghĩ vậy, Ngư Ấu Trần lập tức cảnh giác : “Lúc trước chúng ta ra hạn định là 3 tháng nếu con không kiếm được phu quân thì mới nghe theo hai người. Chẳng lẽ 2 người định bội ước sao ?”

Nghe cô nói làm cho Ngư Diệu Thiên và Nhị nương giật mình, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại quay sang nhìn Ngư Ấu Trần, “Trần nhi, con thực sự không tức giận sao?”

Ngư Ấu Trần không khỏi nhú mày, cô vừa làm thịt một con “dê béo”, buôn bán lời tới 300 lượng, vui mừng còn không kịp lấy gì mà tức giận chứ ?

Đúng rồi, dê béo ! Ngư Ấu Trần giờ mới nhớ tới Quân Vô Nặc, nhìn lại thì thấy Quân Vô Nặc ung dung đứng phía sau cô, chỉ có điều vẫn duy trì im lặng.

Từ này tới giờ hắn đứng đó xem kịch vui sao ? Trong mắt hắn ẩn chứa ý cười, xem ra còn rất sung sướng. Ngư Ấu Trần sắc mặt trầm xuống, đang muốn dùng ánh mắt cảnh cáo hắn, thì cha cô và nhị nương rút cuộc phát hiện sự tồn tại của hắn, ánh mắt Nhị nương lập tức sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ý Đồ

Trên đời này cũng có người như vậy sao ?!? Mặc dù quần áo trên người rất bình thường, cũng không nói gì, cũng không làm gì, chỉ cần đứng đó, cũng đã làm cho người khác cảm thấy uy nghi, mà nam tử trước mắt đúng là người như thế.

Thân là nhị phu nhân của phủ tướng quân, Thu Nhị nương cũng gặp qua không ít người có thân phận địa vị cao quý, nhìn là biết nam tử trước mắt không phải người giàu có thì cũng là có địa vị. Mà nam tử này rất trẻ tuổi nhưng cả người lại toát lên vẻ tôn quý, nếu như không phải vẻ mặt hắn bình dị gần gũi,

ấm áp tựa như ánh sáng mặt trời, Thu Nhị nương còn tưởng anh là hậu duệ của vương tôn quý tộc nào đó.

Hơn thế nữa, tiểu tử này khí khái hiên ngang, tư thế oai hùng tuấn lãng, giờ phút này lại nho nhã lễ độ đúng đó, thật sự đúng là “Có phi quân tử, như kim như tích, như khuê như bích”. Không biết là nhà nào đã nuôi dưỡng được đứa con xuất sắc như vậy.

Thu Nhị nương nhìn Quân Vô Nặc từ trên xuống dưới như là mẹ vợ đang xem mắt con rể, càng xem càng đắc ý, cũng không chờ Ngự Áu Trần mở miệng giới thiệu, liền hỏi : “Vị công tử này họ gì ? Sao trước giờ chưa từng gặp qua ?”

“Văn bối họ Quân, phu nhân cứ gọi ta là Vô Nặc.” Nhìn ánh mắt đánh giá khoa trương của Thu Nhị nương và Ngự Diệu Thiên, Quân Vô Nặc lại đối đáp rất tự nhiên, sau đó quay sang Ngự Diệu Thiên : “Đã nghe danh Ngự tướng quân từ lâu, văn bối lần này đi ngang qua Kinh Châu, văn bối mạo muội đến bái phỏng, xin thứ lỗi.”

Ngự Áu Trần tròn hai mắt to nhìn hán, này, tên ”dê béo” này nói dối mà sao mặt không đỏ tim không đập vậy ? Nếu không phải cô đã dẫn hán vào phủ, thì cô cũng tin hán là vì ngưỡng mộ cha cô mà đến thăm.

Tên “dê béo” này ghê gớm thật ! Sau này cô phải lưu ý hán nhiều hơn mới được.

Ngự Diệu Thiên nhìn Quân Vô Nặc cũng không kém gì Thu Nhị nương, nhưng mà, nam tử này cách xử sự và suy nghĩ rất khác con gái ông. Tiểu tử này diện mạo quả thực hơn người, nhưng mà nam nhân quá mức tuấn tú cũng không tốt. Nhất là chọn con rể, diện mạo tựa như Phó Thiếu Dương mới làm cho người ta yên tâm.

Bỏ qua diện mạo, đáng người hán so với quân sĩ quả thực là cường tráng hơn rất nhiều, đúng thật là nhân tài luyện võ.

Thế nhưng dù có diện mạo hơn người, nhưng hán không có chút ngạo mạn cùng lúng túng, mà lại kiên nhẫn và bình tĩnh, người bình thường cần nhiều năm mới có thể làm được. Tuổi còn trẻ mà đã tài giỏi như vậy, đúng thật là không dễ, có thể thấy được gia đình hán chắc chắn rất có gia giáo.

Đương nhiên, nghe hán ngưỡng mộ danh tiếng của mình mà đến thăm, Ngự Diệu Thiên đối với tiểu tử này càng thêm cảm mến, liền tục gật đầu nói : “Chàng trai trẻ không cần khách khí như vậy, không biết cậu từ đâu đến ?”

Biết bước đầu đã được sự tín nhiệm của Ngự Diệu Thiên, Quân Vô Nặc đáy mắt hiện lên ý cười, lễ độ đáp : “Văn bối đến từ kinh thành, lần này là đến Kinh Châu để làm ăn.”

Kinh thành ? Tuy rằng ở xa nơi đây, nhưng mà cũng không sao. Thu Nhị nương trong lòng càng thêm hài lòng, hỏi dò : “Không thể tưởng tượng được một người trẻ tuổi như vậy mà đã đi xa để làm ăn, không biết công tử đã có vợ con chưa ?”

“Nhị nương——” Ngự Áu Trần rút cuộc không nhịn được lớn tiếng nói, “Hán là.....”

Ngự Áu Trần lúc này còn định giới thiệu hán với hai người, thế mà cha cô cùng Nhị nương lại mở miệng trước hỏi này hỏi nọ, người ta không biết thì còn tưởng họ đang chọn con rể. Vạn nhất họ dọa dê béo chạy mất thì sao ? Ba trăm lạng của cô thế nào ?

“Áu Trần !” Ngự Diệu Thiên giọng nói trầm xuống, ”Trường bối đang nói chuyện, thân là nữ nhi, con sao có thể tùy tiện xen vô ?”

Ngự Áu Trần không thể tin vào tai mình, cha cô cho tới nay chưa bao giờ dùng các quy củ này bắt ép cô. Sao giờ lại mắng cô chứ ? Đang muốn mở miệng nói lại, nhưng thấy Ngự Diệu Thiên trừng mắt nhìn, cô chẳng dám nói gì nữa, túm tay đằng sau mà vò vò cho đỡ tức.

Quân Vô Nặc làm như không thấy, tiếp tục đáp : “Văn bối vẫn chưa cưới vợ, cũng không có nạp thiếp và cũng chưa có con.”

Nghe hán nói vậy, Thu Nhị nương lẳng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, “Nhìn công tử chắc cũng đã 20 tuổi, sao lại vẫn chưa thành thân ? Hay là đã có hôn ước ? ”

Tầm mắt Quân Vô Nặc khẽ liếc nhìn về phía Ngự Diệu Thiên và Ngự Áu Trần đang đứng đằng sau, chậm rãi đáp : “ Văn bối vẫn chưa có hôn ước với ai.”

Không biết có phải chính mình hoa mắt không, Ngự Áu Trần cảm thấy dê béo nhìn cô có vẻ —— nghiền ngẫm.

Chẳng lẽ tên dê béo này cũng nhìn ra ý đồ của Nhị nương ? Thật không hiểu đầu óc hán chứa gì trong đó, sao mà ai hỏi gì thì đáp cái đó chứ.

Thu Nhị nương hai mắt sáng ngời, vui mừng nói : “Vậy công tử cùng Trần Nhi nhà chúng tôi là.....”

Lo sợ Nhị nương sẽ nói ra cái gì sẽ làm cho dê béo cười nhạo, Ngự Áu Trần bất chấp mọi thứ, chen vào nói : “Bằng hữu ! Hán là bằng hữu mà con mới kết giao, sẽ ở trong phủ chúng ta vài ngày, cho nên 2 người không cần hỏi nhiều quá.”

“Ồ lại trong phủ ?” Thu Nhị nương vui mừng lại càng thêm vui mừng, “Được được, muốn ở bao lâu cũng được. Công tử đi xa chắc là mệt lắm rồi, phải nghỉ ngơi trước đã. Lâm quản gia, nhanh đi sắp xếp 1 gian phòng.”

Nhìn vẻ thất thường của cha cùng Nhị nương, Ngự Áu Trần chỉ còn biết tròn to hai mắt mà nhìn. Mọi sắp xếp của cô tự nhiên biến đâu hết rồi, nhưng điều duy nhất đáng ăn mừng là – dê béo ở lại phủ coi như đã giải quyết xong.

“Trần nhi, còn đứng đó làm gì, mau trở về phòng rửa mặt chải đầu đi.” Thu Nhị nương kéo kéo Ngư Ấu Trần bộ dạng thất thần, rồi xoay qua nói với Ngư Diệu Thiên : “Lão gia, ngài đưa Vô Nặc đi tắm, đổi quần áo trước đi, lát nữa có thể dùng cơm chiều.”

Dù Ngư Ấu Trần xưa nay không câu nệ tiểu tiết, nhưng cô cũng bị hai tiếng “Vô Nặc” của Nhị nương làm nổi da gà, cô quay đầu nhìn Quân Vô Nặc thì cha cô đã dẫn hấn đi về phía bên kia.

“Được rồi, đừng nhìn. Nhị nương biết tâm tư của con, nhưng mà ngoan ngoãn trở về phòng rửa mặt cái đã, lát hồi lại gặp nhau mà.” Thu Nhị nương thấy Ngư Ấu Trần luyến tiếc Quân Vô Nặc, vừa kéo cô về phòng, vừa trấn an.

“Nhị nương, hấn chỉ là đi ngang qua đây làm ăn.” Ngư Ấu Trần cố tình nhắc lại điều lúc nãy dê béo nói.

Ai ngờ, lời này nghe vào tai Nhị nương lại thành một ý khác, “Đứa ngốc, hấn đã nói ở lại phủ tướng quân, thì chắc chắn cũng có ý với con. Con còn không nghe lời này hấn nói là chưa thành thân sao.”

Nói tới đây, Thu Nhị nương vỗ vỗ vai cô : “Nếu như hấn không có ý gì với con, nhưng giờ cũng đã ở trong phủ, có hội rất hiếm có. Con yên tâm, có Nhị nương ở đây, hấn không cưới con cũng không được, bảo đảm hấn có đường đi vô mà không thể nào ra được.”

Khi Phó Thiếu Dương cùng Thần Sương thành thân, Thu Nhị nương đã cảm thấy có lỗi với Ấu Trần, hôm nay lại có lời đồn đãi, bà lại càng hối hận hơn, sợ sẽ làm vỡ lỡ hạnh phúc cả đời của Ấu Trần, nhưng ông trời quả nhiên có mắt, lại đưa đến 1 nam nhân hoàn mỹ vậy, dù cho bà có liều mạng già cũng phải kết hợp chuyện tốt này.

Ngư Ấu Trần đương nhiên không biết suy nghĩ của Nhị nương, nhưng thật ra đối với lời nói lúc nãy của bà làm cô nhìn bà với cặp mắt khác xưa. Sống cùng nhau 18 năm, sao cô không hề biết Nhị nương lại có tiềm chất làm chương quây của hắc đếm ? Sớm biết như vậy thì cô đã mời bà làm chương quây của “Giang hồ khách đếm” rồi.

Nhưng xem ra Nhị nương và cha cô đã hiểu lầm rất lớn, cô không biết giải thích làm sao cho họ hiểu, chẳng lẽ kể cho họ biết mình đi lừa tiền người khác sao ?

Thôi kệ, dù sao hấn cũng chỉ ở đây có 5 ngày, cha cùng Nhị nương cũng sẽ hiểu rõ mọi chuyện, cho nên đơn giản là không cần giải thích.

Mà Nhị nương cũng không tính buông tha cô, vừa đi vừa tò mò hỏi : “Trần nhi, hai con sao lại quen biết nhau ? Hấn gặp con khi con vẫn mặc quần áo nữ nhi hay sao ?”

Thấy cô không trả lời, Thu Nhị nương cũng không từ bỏ ý định, “Đừng rồi, hai con quen nhau bao lâu rồi ? Hôm nay... trên đường lớn hấn có nghe có thấy gì không ?”

“Thế nào Trần nhi ? Con nói với Nhị nương đi, Nhị nương sẽ thay con quyết định....”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhị Tiểu Thư

Tắm rửa thay quần áo chỉ là việc nhỏ, không mất nhiều thời gian, nhưng mà giờ việc làm cô đau đầu chính là mặc quần áo gì cũng bị nha hoàn Tiểu Mễ giựt lại cả.

“Nhị phu nhân nói, quần áo này là do chính tay đại phu nhân khâu cho tiểu thư, đại phu nhân muốn chờ khi cô xuất giá sẽ mặc bộ quần áo này. Nhị phu nhân đã nhờ thợ may ở cửa hiệu gấm vóc giỏi nhất để làm, cửa hiệu đó vì nể mặt lão gia mà làm ra bộ quần áo độc nhất vô nhị này.”

Ngư Ấu Trần chỉ thích mặc những bộ quần áo đơn giản, như thế mới thấy thoải mái, biết rõ điều này, cho nên Tiểu Mễ rất kiên nhẫn giải thích lại lịch của bộ quần áo lộng lẫy này. Nhắc tới mẹ ruột của mình, Ngư Ấu Trần cảm thấy nao nao, nhìn không được tiếp nhận quần áo trong tay Tiểu Mễ, nhìn đóa hoa đỏ tươi trên cái áo, cô cảm lòng không được áp chiếc áo vào má. Mẹ cô qua đời khi cô mới lên ba, tuy rằng lúc đó còn rất nhỏ, nhưng cô vẫn nhớ rõ dáng vẻ của mẹ. Những năm gần đây, Nhị nương tuy đối đãi cô như là con ruột, nhưng cô vẫn luôn tưởng niệm đến mẹ ruột.

Cô cũng từng trước mộ phần của mẹ lập chí lớn, trở thành niềm tự hào của Ngư gia, muốn cho mọi người biết nữ nhi cũng không thua kém gì nam nhi. Thế nhưng, cô bây giờ chỉ mới là chương quây của 1 quán trọ nho nhỏ, còn cách mục tiêu cô đặt ra rất xa.

Kiểm nén cảm xúc của mình, Ngư Ấu Trần hít một hơi thật sâu, khôi phục dáng vẻ cứng cỏi, sau đó phản bác lại Tiểu Mễ : “Nếu như mà trần quý như vậy, thì lấy ra mặc làm gì ? Còn nữa, không phải nói đến khi xuất giá mới mặc sao ?”

“Đó là vì nhị phu nhân muốn cô mặc cho Phó thiếu gia xem.” Tiểu Mễ luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, không chút suy nghĩ liền nói ra, “Nhị phu nhân biết cô ngày thường hiếu thắng, nếu muốn cô chủ động đi vấn hồi (thay đổi) tâm ý của Phó thiếu gia, cô nhất định sẽ không chịu. Cho nên, liền lấy bộ quần áo này ra, vốn định chờ Phó thiếu gia vào phủ thấy cô mặc bộ quần áo này, thì hấn sẽ thay đổi tâm ý, ai biết....”

Ai biết sáng sớm cô đã tới quán trọ ? Ngự Áu Trần có chút bất đắc dĩ thở hắt ra, vào ngày nạp sinh lễ (hiện đại kêu là lễ đính hôn) của Thần Sương, nếu bắt cô ăn mặc quá long trọng, tất nhiên cô sẽ nghi ngờ, nhưng nếu nói đây là bộ quần áo của mẹ cô, chắc chắn cô sẽ không cự tuyệt.

Chiều này quả thật chỉ có Nhị nương mới nghĩ ra mà thôi, mà con rể đã tới cửa, còn an bài cô đi phồng tay trên, cô thật không biết cô với Thần Sương ai mới là con ruột của Nhị nương nữa.

“Được rồi, dù sao sinh lễ cũng đã đưa đến, quần áo cũng nên cất vào đi, về sau sẽ có cơ hội mặc thôi.” Bộ quần áo này dù gì cũng là của mẹ cô làm cho, cô cũng luyến tiếc, nhưng nếu cô mà mặc vào, rồi không cẩn thận làm rách, thì lại còn tệ hơn.

Tiểu Mễ tự trách bản thân nhiều chuyện làm chi làm cho Áu Trần chạnh lòng chứ, cô cầm bộ quần áo cất đi rồi lấy bộ quần áo màu xanh nhạt, không cam lòng lắm bầm nói : “Cô không biết đó thôi, nha đầu Thái Hà chết tiệt kia hôm nay rất kiêu ngạo, cứ ở trước mặt em khoe nhị tiểu thư có bao nhiêu sinh lễ, nhà cô gia dài thế nào, nhà cô gia giàu thế nào, làm em bực cả mình. Em mà là cô, em sẽ mặc bộ quần áo này mà lượn qua lượn lại trước mặt tên Phó Thiếu Dương kia, để hắn biết cô xinh đẹp đường nào, hắn thực là có mắt không trông.”

Nha hoàn tị nạnh lẫn nhau cũng không hiếm thấy, cho dù là ở phủ tướng quân cũng không ngoại lệ. Ngự Áu Trần là đại tiểu thư của phủ tướng quân, là người Ngự Diệu Thiên thương yêu nhất, ngay cả nhị nương cũng đối xử cô tốt hơn cả con ruột mình. Hơn nữa, là nha hoàn bên cạnh Áu Trần, trong phủ không ai dám khi dễ Tiểu Mễ cả. Nhưng từ khi cô bị từ hôn, đại cô gia lại thành nhị cô gia, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Tuy rằng chưa nhìn tận mắt bắt tận tay, nhưng những lời đàm tiếu trong phủ quả thật rất không xuôi tai.

Tiểu Mễ là nha hoàn của cô, hầu hạ cô cũng nhiều năm rồi, thầy Tiểu Mễ tức giận đến đỏ cả mặt, Ngự Áu Trần cũng cảm thấy tức giận thay Tiểu Mễ, cố gắng trấn an : “Hiện tại Phó Thiếu Dương không phải cũng đi rồi sao, dù gì cũng là người một nhà, về sau vẫn sẽ gặp nhau. Yên tâm, tới lúc đó mà gặp hắn, ta nhất định sẽ cho hắn biết tay.”

Nghe cô nói như vậy, Tiểu Mễ trong lòng rất vui mừng, lúc này mới nhớ tới chuyện nhị phu nhân giao phó, không khỏi thở dài : “Nhưng mà lát nữa gặp tân cô gia, cô cũng phải mặc đẹp một tí chứ ! Nhị phu nhân nói, tốt nhất là liếc mắt đưa tình khiến cho tân cô gia thần tiêu phách lạc.”

“Tân cô gia?” Chẳng lẽ ám chỉ Quân Vô Nặc? Ngự Áu Trần ngay lập tức nói lại : “Tiểu Mễ, em nhớ kỹ, hắn không phải là tân cô gia, em đừng gọi bậy, hắn bất quá chỉ là con dê béo mà thôi.”

“Nhưng mà.....” Nhưng mà nhị phu nhân nói vậy mà.

Tiểu Mễ đang định nói tiếp, thì chợt nghe có người cười khê trước cửa. Ngự Áu Trần nghe tiếng cười liền quay đầu, chỉ thấy một nữ tử mặc áo hồng đang đứng ở cửa, còn chưa nhìn tới khuôn mặt, nhưng nhìn quần áo cảm thấy rực rỡ, trăm cái lấp lánh thì cô cũng đã biết là ai.

“Tỷ tỷ, hôm nay là ngày nạp sinh lễ của muội, tỷ không tham gia, có phải còn đang giận muội không ? Muội vừa nghe tỷ trở về, liền đến đây thỉnh tội.” Hồng y nữ tử đó chính là Ngự nhị tiểu thư Ngự Thần Sương, đi theo phía sau chính là nha hoàn Thái Hà mà Tiểu Mễ nhắc tới.

Ngự Thần Sương vừa nói chuyện vừa đi vào phòng, quay sang phân phó với Thái Hà : “Còn không mau đem sinh lễ đưa cho đại tiểu thư xem.”

Thấy Ngự Thần Sương có vẻ áy náy, sợ làm cho cô giận, Ngự Áu Trần còn định an ủi vài câu, nhưng thấy giờ nghe giọng điệu của Thần Sương, cô lại thấy chán ghét. Cho nên, mới nghe Thần Sương mở lời, Ngự Áu Trần và Tiểu Mễ nhìn nhau rất ăn ý, chờ xem muội muội có tính cổ quái này muốn làm cái gì.

Thái Hà mang ra một hộp trang sức đầy vàng vòng châu báu, chỉ liếc mắt một cái, Ngự Áu Trần đã nhìn ra đây là sinh lễ của Phó Thiếu Dương. Tuy cha cô là đại tướng quân, nhưng mà không giàu đến mức mua được những thứ này.

“Oa, Phó gia quả nhiên rất giàu có, mấy thứ này chắc đáng giá ngàn lượng vàng ! ” Nhìn đến vàng, mắt Ngự Áu Trần sáng lên. Nhưng mà Thần Sương mang mấy thứ này đến phòng cô làm gì ? Chẳng lẽ, hôm nay Thần Sương vui sướng quá độ, “trọng nghĩa sinh tài” muốn đem mấy thứ này cho cô ?

Nhìn biểu tình trên mặt Ngự Áu Trần, Ngự Thần Sương rất hài lòng, chủ tới hai người liếc nhìn nhau, đắc ý tươi cười.

“Không sai, đây chính là sinh lễ của Thiếu Dương, tất cả đều nhờ tỷ tỷ thành toàn cho muội và Thiếu Dương, muội biết tỷ không hề có trang sức nào, nên hôm nay đem qua cho tỷ coi. Tỷ thích cái nào cứ lấy đi.” Nói xong, Ngự Thần Sương không khỏi thở ra một hơi, chỉ cảm thấy cả người lâng lâng.

Đúng vậy, chính là cảm giác này. Cảm giác bố thí cho người khác. Trước đây, đồ nào tốt thì Ngự Áu Trần luôn có trước, rồi mới đến phiên Thần Sương. Thần Sương ao ước có được những thứ của Ngự Áu Trần, thế mà trong mắt Áu Trần chỉ có kinh thường, còn ra vẻ rộng lượng nói gì mà “Muội thích thì lấy đi”. Giờ Thần Sương cũng có được cảm giác bố thí cho người khác là thế nào.

Lời vừa nói ra, Tiểu Mễ lập tức biết được dụng ý của nhị tiểu thư tới đây hôm nay là để khoe khoang.

Tiểu Mễ vô cùng tức giận, giọng nói có chút rung rung, bấp chập thân phận chủ tớ, lớn tiếng nói : “Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đối xử tốt với cô như vậy, sao cô có thể.....”

“Tiểu Mễ.” Ngự Áu Trần cắt ngang, sau đó cô hai mắt sáng lóa nhìn chăm chăm vàng bạc châu báu trong hộp.

Thần Sương vẻ mặt tự đắc, hất mặt nhìn Tiểu Mễ, khoe môi hiện lên một tia châm chọc.

Chương 8: Thất Bại Bỏ Chạy

Ngư Ấu Trần đột nhiên cười tươi rói, muối muối của cô thật đúng là càng ngày càng không đáng yêu, nhưng mà tưởng cô sợ cái thủ đoạn nhỏ như con tép này sao? Chắc Thần Sương không biết cô chính là một thương nhân, mà ở trước mặt thương nhân giở trò, quả thật là đại ngu ngốc.

Mắt Ngư Ấu Trần lóe sáng, cứ nhìn mãi đồng châu báu trên bàn, vui mừng nói: “Tự tỷ chọn sao? Vậy tỷ sẽ không khách khí.”

Ngư Thần Sương có nằm mơ cũng không ngờ Ngư Ấu Trần chẳng thẹn quá hóa giận, mà vẫn tự nhiên chọn đồ, Thần Sương cảm thấy vô cùng hả dạ, nhìn Ấu Trần gật đầu. —Đúng thật là đồ giả tạo ! Nói cái gì mình không thích kim ngân châu báu, quả nhiên tất cả đều là giả vờ, chỉ muốn làm cha mẹ nghĩ tỷ ấy khẳng khái rộng lượng thôi. Không phải bây giờ đã lộ bản tính rồi sao?——

Nghĩ đến đây, Ngư Thần Sương nhếch môi, nói: “Tỷ tỷ không cần khách khí, số châu báu này chẳng là gì đối với muối và Thiếu Dương, vì muối mà tới giờ này tỷ tỷ vẫn chưa thành thân được, muối muối trong lòng cũng thấy sốt ruột thay tỷ, nếu tỷ tỷ thích món nào, cứ tự nhiên lấy. Nếu tỷ đeo những trang sức này, cộng thêm trang điểm lộng lẫy, chắc chắn sẽ có người để ý rồi đến dạm hỏi tỷ. Như vậy, muối cùng Thiếu Dương mới yên tâm được.”

Nghe giọng Thần Sương đầy vẻ mỉa mai, Tiểu Mễ tức giận đến đỏ cả mặt, đã đoạt cô gia của đại tiểu thư, vậy mà còn dám đến đây để châm biếm, hạ nhục đại tiểu thư nữa chứ, thật quá đáng ! Tiểu Mễ liếc nhìn Ấu Trần, thấy cô vẫn khư khư nhìn đồng châu báu trang sức, không hề nghe Thần Sương nói gì.

“Trâm cài này rất đẹp, hoa văn trên đó cũng rất lạ.” Ngư Ấu Trần cảm một trâm cài hình phượng hoàng đang ngậm ngọc bích lên ngắm nghía, gật gật đầu, sau đó lại cầm lên một đôi bông tai màu hồng ngọc, “Đôi bông tai này rất hợp với cái áo tỷ mới mua.”

Nhìn Ngư Ấu Trần cầm trên tay trâm cài hình phượng hoàng, Ngư Thần Sương trong lòng chợt thấy xót, trâm cài đó là thứ đẹp và lạ nhất trong số châu báu, giờ phải cho Ngư Ấu Trần, đương nhiên Thần Sương phải đau lòng đứt gan đứt ruột. Nhưng khi nhìn thấy Ấu Trần hứng thú với đôi bông tai, Thần Sương mới thả lỏng đôi chút.

Ngư Ấu Trần cầm trâm cài và đôi bông tai trên tay mà thương thức, ánh mắt lại lần nữa nhìn lên bàn: “Vòng cổ cũng đẹp nữa, tuy rằng bông tai này ta không thích cho lắm, nhưng mà nhìn cũng tạm được.”

Ngay sau đó, Ngư Ấu Trần lại chọn tiếp, cầm hết cái này tới cái kia. Ngư Thần Sương thấy không ổn, cuối cùng nhịn không được, mở miệng nói: “Tỷ rốt cuộc thích cái nào? Cũng đúng, bình thường tỷ có bao giờ dùng mấy thứ này đâu, thì làm sao mà biết chọn được, để muối giúp tỷ.”

Ngư Ấu Trần cầm trên tay một đồng trang sức, nói: “Vậy không chọn, tỷ lấy hết mấy cái này, còn lại muối cứ để dành mà xài.”

“Cái gì?” Ngư Thần Sương còn tưởng mình nghe lầm, thật không ngờ Ngư Ấu Trần lại lòng dạ ác độc, vô si như vậy, “Tỷ... tỷ làm gì mà lấy hết 10 thứ, không phải muối đã nói là chỉ có thể chọn 1 sao?”

Ngư Ấu Trần nhún mày, ra vẻ khó xử, “Làm sao bây giờ, mấy cái này tỷ đều thích hết. Hơn nữa, trang sức nếu mà không đeo thì đôi, mà đeo rồi thì phải đeo cho đủ bộ. Muối cũng biết mà, trang sức của tỷ trước giờ đều cho muối hết, nay coi như muối đáp lễ, dù sao mấy thứ này đâu đáng gì đối với muối và Thiếu Dương.”

Bị Ngư Ấu Trần nhạo lại mình, mặt Ngư Thần Sương trắng bệch: “Dù không đáng gì, nhưng đây cũng là sinh lễ của muối, tỷ lại lấy hết, tỷ muốn cái gì chứ?”

Ngư Ấu Trần nhún vai, vẻ mặt vô tội, “Nhưng tỷ tỷ vẫn còn là khuê nữ, nếu mà không trang điểm lộng lẫy, vạn nhất không gả đi được, muối và Thiếu Dương làm sao yên tâm cho được? Không phải muối vừa mới nói là sốt ruột thay ta sao?”

“Tỷ... Ngư Ấu Trần, thật không ngờ tỷ lại mặt dày như vậy.” Ngư Thần Sương rút cuộc cãi không lại liền nổi giận, “Trả lại trang sức đây.”

Ngư Ấu Trần thấy Thần Sương đi qua định lấy lại những món trang sức, cô liền tránh sang bên, nói “Mấy thứ này nếu muối đem theo đến Phó gia, không phải biến thành của Phó gia sao? Thay vì đem mấy thứ này cho người ngoài, muối cho tỷ đi, tốt xấu gì chúng ta cũng là người một nhà.”

“Tỷ dễ tiện vô si, tất cả mấy thứ này là sinh lễ của muối. muối sẽ không cho tỷ đâu. Thái Hà, còn không giúp ta lấy lại.” Ngư Thần Sương bất chấp mặt mũi, e sợ Ngư Ấu Trần chiếm hết của mình, liền lớn tiếng kêu Thái Hà.

“Ai nha, muối muối à, đừng ích kỷ như vậy chứ...” Ngư Ấu Trần một bên cùng Thần Sương giằng co, một bên khích tướng. Nhưng mà, Thần Sương cùng Thái Hà rất nhanh lấy lại đồng trang sức, để lại vào hộp. Thấy thế, Ấu Trần không cam lòng hô: “Thần Sương, tốt xấu gì cũng cho tỷ 1 thứ chứ!”

“Hừ, chúng ta đi.” Ngư Thần Sương làm sao còn dám lưu lại, ôm hộp châu báu chạy ra khỏi phòng.

Nhìn chủ tớ hai người chạy trốn chết ra khỏi phòng, Ngự Áu Trần rốt cuộc nhịn không được mà cười to.

Tiểu Mễ lúc đầu còn thấy đại tiểu thư kỳ quái, sao có thể không để ý nhị tiểu thư nhục mạ mình, thì ra là....., “Vẫn là tiểu thư thông minh, xem sau này nhị tiểu thư còn dám khoe khoang gì nữa không.”

Đội đi xa khỏi phòng Áu Trần, Ngự Thần Sương lần nữa lên con thính nô, hừ một tiếng, nói: “Đáng ghét, vốn nghĩ định mượn cơ hội này làm tỷ ấy xấu hổ, không thể ngờ tỷ ấy chẳng biết xấu hổ là gì, còn lấy hết đồ sinh lễ của ta.”

Nha hoàn Thái Hà về mặt cũng oán giận, an ủi chủ tử của mình: “Tiểu thư, cô đừng nóng giận, dù sao đại tiểu thư cũng chẳng lấy được thứ gì. Hơn nữa, giờ mọi chuyện cũng đã sáng tỏ, đại tiểu thư chỉ toàn giả bộ, lúc này không chừng đại tiểu thư đang ghen tị với cô đó.”

“Đúng vậy, bằng không sao lúc Thiếu Dương đưa sinh lễ tới, tỷ ấy lại trốn ra ngoài. Hôm nay cuối cùng tỷ ấy cũng lòi đuôi cáo. Một khi đã như vậy, ta xem tỷ ấy còn có thể giả bộ bao lâu nữa, toàn bộ thành Kinh Châu đều biết tỷ ấy bị từ hôn, ta sẽ chóng mặt xem ba tháng tới, có ai dám dạm hỏi tỷ ấy không.” (à há, thì ra bà này tung scandal đây này @_@)

Thái Hà gật đầu phụ họa theo: “Đúng đúng, đến lúc đó lão gia và phu nhân sẽ hiểu rõ, cô mới chính là viên ngọc sáng của Ngự gia.”

Chủ tớ hai người tươi cười đắc ý, cũng không để ý ở hướng ngược lại có người đang đi đến, Ngự Thần Sương đi ở phía trước nên đụng ngay vào người đang đi ở hướng ngược lại với cô. Người đi tới phản ứng mau lẹ, liền né qua một bên. Nhưng Ngự Thần Sương vướng phải chân người kia, bổ nhào về phía trước, cả hộp châu báu cũng bị hất bay lên trời. Thần Sương mắt thấy mình sắp ngã xuống đất, nhưng có cánh tay vươn ra ôm thắt lưng cô, đỡ cả người cô đứng dậy. Hoàng sợ qua đi, nhìn châu báu trang sức nằm vất vưởng trên đất, Ngự Thần Sương nhất thời nổi giận, quát mắng: “Người đi đường không có mắt sao mà.....” (ta nghĩ ta nghi, đại yêu nghiệt này giỏi võ công, sao mà vẫn để TS vấp phải chân mình chứ, kiểu này là cố ý đây này... anh nì anh ghê quá... ta khoái ta kết)

Mới nói có nửa câu, thanh âm đột nhiên im bặt. Ở trước mặt Thần Sương không phải là người hầu hay nha hoàn trong phủ, mà là một nam tử trẻ tuổi cô chưa từng gặp qua. Điều làm cô giật mình là nam tử này quả thật rất tuấn tú. Mấy kiếm vi liễm, cặp mắt đen sâu đang nhìn cô, tuy rằng vẻ mặt có vài phần lạnh lùng, nhưng vẫn làm người ta đỏ mặt thẹn thùng, tim đập nhanh, Thần Sương sớm đã không còn nhớ mình đang tức giận.

“Không sao chứ?” Thầy Thần Sương ngăn người, Quân Vô Nặc lạnh nhạt mở miệng. Vừa nãy nghe cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ, lại nhìn nữ tử trước mặt có vài phần giống Thu Nhị nương, Quân Vô Nặc không cần hỏi cũng biết đây chính là Ngự gia nhị tiểu thư Ngự Thần Sương.

Nam tử này vừa trẻ tuổi vừa có giọng nói mê người, bộ dáng uy nghi làm cho người ta nhún nhường, Ngự Thần Sương không chút suy nghĩ liền liên tục lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Ngự thần Sương ở trong phủ địa vị không cao, cho nên cũng không cần lưu tâm, Quân Vô Nặc cũng không nói thêm gì, vòng qua người Thần Sương và Thái Hà cũng đang ngăn người mà đi tiếp.

Chờ bóng dáng Quân Vô Nặc đi xa, Ngự Thần Sương rốt cuộc mới hoàn hồn, kinh ngạc hỏi Thái Hà: “Vừa rồi, người có thấy một vị công tử mặc cẩm y không?”

Thái Hà gật đầu, “Dạ có.”

Như vậy không phải cô hoa mắt? Nhưng mà trong sổ bằng hữu hay khách của cha cô, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy qua vị công tử trẻ tuổi xuất sắc như vậy.

Rốt cuộc người đó là ai?

Spoil chap 9 =))

Quân Vô Nặc đương nhiên không ngại, nhìn về phía Ngự Thần Sương, cười nói: “Thì ra là nhị tiểu thư, xin chào.”

Hắn không cười đã làm người ta mê mẩn không thể rời mắt, giờ phút này, nhìn hắn cười với mình, còn chủ động chào hỏi, lòng Ngự Thần Sương rối bời, ngờ ngẩn đến quên cả cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Liên Hoàn Bộ

Rất nhanh Ngự Thần Sương liền biết người hôm nay cô gặp là ai, bởi vì còn chưa về tới phòng thì trên đường đi đã nghe đám người hầu trong phủ đang bàn tán chuyện đại tiểu thư dẫn một công tử trẻ tuổi hồi phủ.

Vốn cô còn nghĩ mình may mắn, hy vọng mọi thứ chỉ là sự trùng hợp, có lẽ người mà tỷ tỷ mang về không phải là người mình gặp hôm nay, nhưng mà,

khi cô vào đến phòng ăn, nhìn vị công tử trẻ tuổi ngồi cạnh Ngư Ấu Trần, Ngư Thần Sương thất vọng không thôi, ngay cả cha mẹ cô nói gì, cô cũng chẳng nghe rõ.

Những người khác lại chẳng chú ý về mặt thất thường của Ngư Thần Sương. Thu Nhị nương thấy con gái mình ngây ngốc ngồi đó, liền giải thích với Quân Vô Nặc, “Vô Nặc, con gái ta chưa thấy qua ai tuấn tú như công tử, nên có chút thất lễ, xin công tử đừng để ý.”

Quân Vô Nặc đương nhiên không ngại, nhìn về phía Ngư Thần Sương, cười nói : “Thì ra là nhị tiểu thư, xin chào.”

Hắn không cười đã làm người ta mê mẩn không thể rời mắt, giờ phút này, nhìn hắn cười với mình, còn chủ động chào hỏi, lòng Ngư Thần Sương rồi bởi, ngơ ngẩn đến quên cả cười đáp lại. Đang muốn nói gì đó, nhưng lại bị Thu Nhị nương cắt ngang.

“Ấu Trần, sao con chỉ lo ăn vậy, gấp đồ ăn cho người ta đi.” Thu Nhị nương huých vào bả vai Ngư Ấu Trần.

Ngư Ấu Trần vừa định bỏ miếng thịt vào miệng, ngẩng đầu nhìn thấy cha cùng Nhị nương đều nhìn chăm chăm cô “như hổ rình mồi”, cô lại quay sang nhìn Quân Vô Nặc, hẳn lúc này cũng đang nhìn cô, thấy cô vẫn ngồi đó không có gì giác ngộ, hắn tự động đem chén com đến trước mặt cô.

Ngư Ấu Trần ứng phó với cha và Nhị nương là cũng đầu đầu rồi, không thể tưởng tượng tên dê béo này lại cũng hòa theo mấy người này, cô muốn giải thích lại càng khó hơn !

Cô không cam lòng gấp một miếng thịt quăng vào trong chén của dê béo, lườm hắn mà nói, “Quân công tử, có vài thứ không thể ăn bậy, phải cẩn thận.”

Lúc trước hắn nhìn thấy cô trong phận nam trang, nhưng giờ cô thay đổi kiểu tóc, trở về thân phận nữ nhi, bộ dáng đúng thật là đẹp động lòng người.

Thì ra diện mạo của Ngư gia đại tiểu thư là như vậy !

Thu hồi ánh mắt, khoe miệng hắn nhếch lên, Quân Vô Nặc cũng gấp miếng măng cho cô, nói : “Có qua có lại, xin đa tạ đã nhắc nhở.”

Hắn gấp măng cho cô ? Đầu óc Ngư Ấu Trần quay vòng vòng, dự cảm có điều không ổn, cô chưa kịp phản ứng thì Thu Nhị nương đã nhìn cha cô mà cười, “Ông xem, hai đứa nhỏ này thật là xứng đôi.”

Ngư Thần Sương mặt lạnh hơn nửa ngày, giờ lại thấy một màn ân ái ái ái, cảm thấy cực kì chướng mắt. Cắn chặt răng, nghĩ gì đó lại mở miệng nói, “Cha, mẹ, Thiếu Dương hôm nay nói huynh ấy đã lâu không đến Kinh Châu, muốn con ngày mai cùng huynh ấy đi chơi.”

Lời của Thần Sương đã thành công gây sự chú ý của Ngư Diệu Thiên và Thu Nhị nương. Ngư Diệu Thiên tâm tình rất tốt, không chút suy nghĩ đáp: “Được, các con cũng đã đính hôn, về sau nếu theo Thiếu Dương đi kinh thành, cũng rất khó có dịp về đây, mai con hãy cùng nó đi chơi đi.”

Ngư Diệu Thiên lần đầu thừa nhận hôn sự của bọn họ, Ngư Thần Sương trong lòng mới thấy thoải mái. Thu Nhị nương suy nghĩ gì đó, rồi quay sang nói với Quân Vô Nặc, “Đúng rồi, Vô Nặc cũng là ở xa mà đến, đối với Kinh Châu còn xa lạ, nếu không ngày mai để Ấu Trần dẫn công tử đi chơi.”

“Nhưng mà con có việc.” Ngư Ấu Trần chen miệng vào nói, cảm thấy Quân Vô Nặc định nói gì đó, cô liền nói tiếp, “hắn cũng có việc phải làm”, nói xong, cô quay sang trừng mắt nhìn Quân Vô Nặc, “Phải không?”

Đừng quên, bọn họ có giao ước, hắn không thể rời khỏi tầm mắt cô, cho nên, cô có việc thì hắn cũng có việc.

Quân Vô Nặc nhìn ánh mắt cô, cười nói, “Đúng vậy, có vài việc cần xử lý.”

Thu Nhị nương không khỏi thất vọng, Ngư Diệu Thiên cũng thất vọng không kém nhưng cũng rộng lượng nói, “Chính sự quan trọng hơn, còn nhiều thời gian mà.”

Ngày hôm sau, thật vất vả cô mới thoát khỏi cha và nhị nương mà ra khỏi phủ. Ngư Ấu Trần lại cải nam trang, đeo râu, rồi còn đưa cho Quân Vô Nặc bộ quần áo mà cô làm suốt đêm hôm qua, hai người cùng đi đến “Giang hồ khách điểm”.

“Khụ! Có hai việc ta cần làm rõ với ngươi.” Ngư Ấu Trần thẳng giọng, bắt đầu nói, “Thứ nhất, chuyện nhà ta là chuyện riêng, sau khi ra khỏi phủ, ngươi làm ơn đừng nói lung tung. Nếu mà để ta biết người để lộ nửa câu, thì đừng trách ta dùng luật giang hồ giải quyết ngươi.”

“Ngươi định giết người diệt khẩu sao?” Quân Vô Nặc có chút buồn cười hỏi, phát hiện cô từ khi ra khỏi phủ đã thay đổi hoàn toàn, không còn là cô gái khép nép, vâng lời như ở trước mặt Ngư Diệu Thiên và Nhị nương. Hắn vô cùng tò mò, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô?

“Nghiêm túc một chút.” Bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, Ngư Ấu Trần cúi mặt, lại nói, “Chuyện thứ hai rất quan trọng, ta là đáp ứng bảo vệ ngươi, cho nên mới để ngươi ở lại trong phủ, nhưng ngươi tốt nhất đừng hùa theo cha ta và Nhị nương mà để họ hiểu lầm, bằng không sẽ rất phiền phức.”

Quân Vô Nặc nhún mày, “Sao? Sợ ta sẽ thành con rết Ngư gia à?”

Ngư Ấu Trần đúng là nghĩ như vậy, nhưng nghe hắn nói huých toẹt ra, trên mặt có chút đỏ bừng, cũng may lớp râu đã che hết nửa mặt, hẳn là không ai nhìn thấy. Dù là như thế, cô vẫn nhìn hắn không chớp mắt, “Ngươi biết là tốt rồi, cho nên, ngươi cũng chú ý một chút... nếu không đừng trách ta !”

Vốn hôm qua cô lên kế hoạch kết giao với hắn, rồi lấy một chút ít tài lộc, ai ngờ cha và Nhị nương cứ lèo đèo theo cô hoài, cô đành phải ngoan ngoãn không làm gì.

Quân Vô Nặc nghiền ngẫm lời của Ấu Trần, nhất thời vui mừng, vẻ mặt hiện lên tia thú vị, “Nghe lời người nói, nếu cha người và Nhị nương chọn được con rể, người sẽ gả đi?”

“Cũng chưa hẳn.” Cô chưa đạt được mục tiêu của mình, thì cô sẽ không gả đi, việc đáp ứng cha cô chỉ là kế hoãn binh, cô sẽ có cách đối phó với cha. Chẳng qua.... Đúng rồi, sao cô phải trả lời hắn?

Phục hồi tinh thần, Ngự Ấu Trần sắc mặt nghiêm lại, “Tóm lại, người tốt nhất đừng làm rộn chuyện, ta mà gặp phiền phức, người cũng gặp phiền phức.”

Nói xong, cũng không chờ hắn phản bác, cô ra lệnh: “Đi nhanh lên, hôm nay trước khi trời tối, phải sửa xong cửa lớn của quán trọ.”

Phản ứng của cô chính là cái hắn muốn, tốt lắm, bọn họ không ai muốn gặp phiền phức cả.

Nhưng mà, hắn nhớ rõ hôm qua cô nói toàn bộ chi phí sửa cửa lớn đều do hắn trả? Không chỉ sửa cửa lớn, mà mấy ngày kế tiếp, bàn, vách tường, tất cả đều là do Ngự Ấu Trần cùng tiểu nhị trong quán trọ tự tay làm. (=)] tiền vô tay chị đó rồi ông an uiiii) Quân Vô Nặc đi theo cô, đương nhiên không thể nhàn rãi ngồi nhìn. Vì thế, hắn bị Ngự Ấu Trần sai làm hết cái này đến cái kia.

Bởi vì cả ngày làm việc trong quán trọ, trừ bỏ cơm chiều, một nhà Ngự gia cũng không gặp nhau nhiều, Ngự Ấu Trần cũng đỡ lo phần nào.

Hôm nay sáng sớm cứ tưởng là đến quán trọ tiếp tục sửa sang, ai ngờ Ấu Trần lại kéo Quân Vô Nặc đến một quán trà.

“Thế nào? Sai ta làm việc mấy ngày trời, giờ lương tâm trời dậy, nên mời ta uống trà sao?” Chọn lâu hai ngồi, Quân Vô Nặc cũng không chờ cô mời mà liền ngồi xuống.

Hắn đúng thật là tự cao tự đại, Ngự Ấu Trần nhìn hắn ngồi đối diện mình, đi thẳng vào vấn đề, “Hôm nay đã là ngày thứ sáu, tùy tùng của người đâu?”

Xem ra, rốt cuộc đã đến. Thấy vẻ mặt cô như muốn bóp chết hắn, Quân Vô Nặc rù rứt, tay khẽ gõ lên bàn, nói, “Ta đã nghĩ đến điều này cả đêm, ta nghĩ, hắn hẳn là.... Mang ngân lượng chạy trốn rồi.”

“Người nói cái gì?” Ngự Ấu Trần thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “hắn không phải bán mạng vì người sao? Sao lại nói hắn bỏ trốn?”

“Một tháng hắn chỉ được có 10 lượng bạc, hơn nữa, người cũng biết, ta lại bị người khác truy sát.”

10 lượng? Hắn không phải giàu có sao? Sao mà lại keo kiệt với hạ nhân vậy? Nhưng mà so với bọn Lôi Nhị mỗi tháng cũng chỉ có 2 lượng, thì 10 lượng đó có vẻ nhiều hơn.

Nhìn vẻ mặt hắn âm thầm, cảm giác bị lừa gạt của Ngự Ấu Trần cũng giảm xuống đôi chút, nhưng vẫn hoài nghi nói, “Vậy sao tối qua người còn ăn 2 chén cơm? Hơn nữa, người chẳng có vẻ gì là sốt ruột, khổ sở cả.”

“Chỉ là tùy tùng bỏ trốn thôi, đâu có gì mà tuyệt vọng. Cùng lắm thì... ta viết bức thư gửi về cho nhà, chậm nhất một tháng, nhà của ta sẽ phái người đến đây.” Nói tới đây, Quân Vô Nặc rút cuộc ngừng đầu nhìn về phía cô, “Đương nhiên ta sẽ không ăn không ở không, từ đây đến đó có chi phí gì phát sinh thì người cứ tính vào là được.”

Ngân lượng! Mắt Ngự Ấu Trần sáng lên, nếu tính hắn 10 lượng bạc một ngày tiền ăn ở và chi phí bảo hộ, một tháng là ba trăm lượng!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dâm Tặc

Ngự Ấu Trần trong lòng tính toán trên trời dưới đất, nhưng đã làm chương quây nhiễu nhiều năm, tâm tư vẫn có vài phần kín đáo. Cô rất nhanh dấu đi vẻ vui sướng, ánh mắt cẩn thận nhìn Quân Vô Nặc, bất thành linh đập bàn một cái.

“Quân Vô Nặc, người không muốn trả tiền phải không? Nói thật cho ta biết, người không có ngân lượng, đúng hay không?”

Chỉ có cô lừa người khác, làm sao để người khác lừa mình chứ? Hắn mà dám lừa gạt cô, cô dứt định cắt lưỡi hắn cho chó ăn, chặt đầu hắn làm ghế ngồi.

Ngự Ấu Trần đột nhiên lật lọng, làm cho Quân Vô Nặc thấy nao nao, xem ra, cô cũng không phải dễ bị lừa. Nhưng mà cô cũng có tư cách lừa hắn sao? Còn non lắm.

“Như vậy đi, ta sẽ đem ngọc bội gán nợ cho người, nếu người không tin thì cứ cầm cái này đến tiệm cầm đồ mà kiểm nghiệm, sau đó chúng ta lại lập giao ước, thế nào?” Quân Vô Nặc vừa nói chuyện vừa lấy ngọc bội đưa tới mặt cô.

Thấy hấn không có gì là sợ sệt hay hốt hoảng, sự hoài nghi trong lòng Ngư Ấu Trần cũng giảm đi phần nào. Huống chi, hấn dám đưa ngọc bội kêu cô đi kiểm nghiệm, chắc ngọc bội này cũng không phải giả. Lần trước nghe hấn nói, ngọc bội này trị giá 500 lượng, nếu là như vậy, cô được lời rồi.

Nghĩ đến đây, Ngư Ấu Trần không chút khách khí đoạt lấy ngọc bội trong tay Quân Vô Nặc. Quả nhiên ngọc bội tốt có khác, vừa cầm trên tay đã thấy rất mát, trong suốt nhẵn mịn, chẳng có tí tì vết nào, kỳ lân điêu khắc bên trên lại rất sống động, cực kỳ tinh xảo. Cô tuy rằng không hiểu biết về ngọc bội cho lắm, nhưng trong lòng cũng đã 8 phần tin.

Mà tin thì tin, cô cũng phải nói rõ ràng, “Lấy cái này gán nợ cũng được, nhưng trước khi ngươi kêu người nhà đem ngân lượng đến, ngươi cũng không thể ăn chùa ở chùa được, ngươi phải làm việc cho ta, coi như là tiền lãi đi. Đương nhiên, nếu ngươi vẫn không có ngân lượng, tốt nhất là chuẩn bị tinh thần làm nô lệ cả đời đi.”

Nghe thế mà đã tin hấn, hừ, quả nhiên tiền là vạn năng, nhất là đối với nữ nhân yêu tiền như cô, vẫn là thực dễ đối phó. Quân Vô Nặc không khỏi nở nụ cười, nói, “Trên thực tế, cô ít nhiều đã sai tôi làm việc rồi mà.”

Không phải kêu hấn giúp sửa sang quán trọ có 2 ngày thôi sao, có người thì dùng người, cần chi lãng phí. Ngư Ấu Trần xem như không nghe thấy hấn nói gì, đứng dậy đi xuống lầu, nói, “Đi, đi kiểm nghiệm.”

Quân Vô Nặc cũng không nói thêm gì, đi theo phía sau cô, “Nhưng mà còn cha cô và Nhị nương thì tính sao ?”

Nghe hấn nhắc, Ngư Ấu Trần mới nhớ tới việc đối phó với cha và Nhị nương không dễ dàng gì, mà cô cũng chưa lấy chồng, để một nam nhân ở trong phủ vài ngày thì không sao, còn nếu để hấn ở lâu hơn thì đúng thật là không ổn.

“Kỳ thật cũng chẳng việc gì khó, hai người bọn họ rất hoan nghênh ta.” Nghĩ đến sự nhiệt tình dào dạt của Nhị nương cùng Ngư tường quân, đáy mắt Quân Vô Nặc hiện lên ý cười sâu. Đây là lần đầu tiên hấn gặp được gia đình thú vị như vậy.

“Khụ !” Ngư Ấu Trần khụ mạnh một tiếng, cặp mắt trong trẻo nhìn về phía hấn, cô chỉ tay thẳng mặt Quân Vô Nặc cảnh cáo, “Ngươi không phải có ý với ta chứ ?”

Xác định mình không nghe lầm, Quân Vô Nặc rút cuộc nhìn không được cười ra tiếng. Không sai, dung mạo của cô quả thật rất đẹp, nhưng người đẹp hơn cô, hấn cũng gặp rồi, nếu nói đáng để hấn động tâm, thì vẫn chưa có một ai.

Nhưng mà cô hiện giờ đang cái nam trang, lại hùng hổ chỉ thẳng mặt hấn mà nói vậy, đúng thật có chút buồn cười, “Ngươi có thể yên tâm, đối với cô nương dài râu, ta chẳng có hứng thú.”

Hấn dám giễu cợt cô ? Ngư Ấu Trần nhất thời nổi giận, cô không ngại người khác nói mình dài râu, nhưng thực để ý người khác nói mình là cô nương dài râu.

“Ngươi tốt nhất nhớ rõ, hiện tại ta là người cho ngươi cơm ăn áo mặc.”

Quân Vô Nặc mím môi, gật đầu, “Được rồi được rồi. Vẫn là đi kiểm nghiệm quan trọng hơn.” Nếu mà chọc giận Ngư Ấu Trần, làm cô đá hấn ra khỏi phủ thì còn gì vui nữa chứ.

“Hừ !” Ngư Ấu Trần hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Mất thấy phía trước không xa có tiệm đồ cổ, Ngư Ấu Trần đang muốn đi đến đó thì thấy một nam tử quần áo bình thường trà trộn trong đám người phía trước, ngó nghiêng ngó dọc, tay sờ摸摸 làm gì đó, động tác rất nhanh, loáng cái đã lấy túi tiền của người kia bỏ vào túi áo của mình.

Thì ra một tên trộm nhí ! Dám ở trước mặt cô mà trộm đồ, đúng là không biết chữ chết viết sao mà ! Chẳng màng đi đến tiệm cầm đồ nữa, Ngư Ấu Trần lập tức đi về hướng tên trộm nhí đó.

Trên đường đang có rất nhiều người, tên trộm nhí kia cũng chẳng vội vàng gì bỏ đi, tiếp tục ở trong đám người tìm mục tiêu kế tiếp. Ngư Ấu Trần rất nhanh đi đến phía sau, vờn tay giữ chặt vai tên trộm nhí.

Trộm nhí hoảng sợ, thân mình chấn động một chút, nhưng đây cũng chẳng phải lần đầu bị bắt quả tang, không chờ Ngư Ấu Trần hành động, nó liền xoay người định đẩy Ngư Ấu Trần ra để bỏ chạy.

Ngư Ấu Trần làm gì mà dễ dàng bị trộm nhí đẩy chứ, thân thủ nhanh chóng né sang một bên. Đang muốn nhân cơ hội bắt lấy nó, thỉnh linh bị ai đó đụng phải, chân cô đứng không vững, thân mình ngã về phía trước, bổ nhào về phía một người đi đường. Cái mũi đụng vào cái gì đó mềm mềm ẩm ẩm, lại có mùi son phấn của phụ nữ. Ngư Ấu Trần lấy tay xoa xoa cái mũi, vừa mở to mắt, còn chưa thấy rõ cái mình đụng vào là gì, màng nhĩ lập tức bị tiếng thét chói tai đâm thủng, “A——— ! Sầm sỡ !”

Sầm sỡ ? Ban ngày ban mặt mà dám sầm sỡ con gái nhà lành sao ?

Nhưng nhìn tới nhìn lui, ngoại trừ vị đại thẩm trước mắt đang bùm mặt khóc, những người khác đều nhìn cô chăm chăm.

“Hắc, dâm tặc, dám ở đây sầm sỡ con gái người ta hả ?” Không biết ai trong đám người xung quanh la lên, lập tức những người khác cũng hòa theo.

Cuối cùng Ngư Ấu Trần cũng hiểu, tên dâm tặc mọi người đang nói đó chính là cô. Xem ra hảo tâm giúp người ta, lại bị người ta hiểu lầm, chỉ sợ tên trộm nhĩ kia giờ đã cao chạy xa bay, thấy tình thế cấp bách, cô vội nói, "Ta không phải dâm tặc, ta đang muốn bắt tên trộm nhĩ, không cần thần dụng vào đại tỷ đây, cái người nếu còn không tránh ra, tên trộm đó sẽ chạy mất."

Vị đại thẩm đang khóc bù lu bù loa nhất thời ngừng khóc, chỉ thẳng vào mặt cô mà nói, "Người đột nhiên xông đến hôn ta một cái, mọi người phải làm chứng cho tôi, nếu không từ nay tôi làm sao mà sống được."

Cô hôn bà ta bao giờ? Chỉ là mũi cô đụng phải môi bà ta thôi mà! Nhưng Ngư Ấu Trần cũng chẳng thể giải thích gì được, bởi vì đám người xung quanh đang phẫn nộ nhìn cô, không ai tin cô nói cả.

Cô có dự cảm nếu không thoát khỏi chỗ này, hậu quả thực nghiêm trọng. Chết tiệt, thời điểm quan trọng mà tên dê béo đó biến đâu mất rồi? Cũng không thêm đến giải vây giúp cô. Cô quay sang nói với vị đại thẩm kia, "Đại tỷ, nhà tỷ ở đâu, giải quyết xong chuyện này, tôi nhất định sẽ tìm đến nhà tỷ tạ lỗi, như vậy có được không?"

"A..." Lời vừa nói ra, vị đại thẩm kia đột nhiên khóc tiếp, "Người thật vô sỉ, đã sàm sỡ ta, còn dám tìm đến nhà ta sao? Ta là quả phụ, người đến nhà ta làm gì chứ? Người muốn ta mất đi thanh danh mà."

Dù Ngư Ấu Trần bình thường rất lợi hại, đối mặt với vị đại thẩm khóc lóc om sòm như vậy, dù có thông minh đến đâu, cô cũng đành bó tay, "Đại tỷ, ta còn có việc gấp, có cơ hội ta sẽ giải thích với tỷ."

Nói xong, Ngư Ấu Trần nhón mũi chân, mượn lực chạy ra khỏi vòng vây.

"Đứng lại! Đứng cho hần chạy, bắt lấy tên dâm tặc đó!" Mấy chục người lúc này còn quây chung quanh đứng xem, giờ đều phẫn nộ đuổi theo phía sau cô.

Làm nhiều chuyện tốt như vậy, đây là lần đầu Ngư Ấu Trần bị người ta rượt chạy trốn chết như thế này. Cũng may khinh công của cô không tệ, nếu không chắc này giờ là bị đám người đó bắt lại đánh cho bầm dập rồi.

Đang vui mừng vì thoát khỏi đám người kia, đột nhiên trước mắt xuất hiện bóng dáng chắn ngang đường cô. Một nam tử trẻ tuổi, vẻ mặt chính khí, hần không vội vã tiến lên bắt cô, chỉ đứng đó ra lệnh nói, "Là muốn ta ra tay hay người tự thú?"

Hừ, nói chuyện cũng ra vẻ văn chương, Ngư Ấu Trần nhìn lướt qua người hần, nhìn quần áo hần mặc là loại thượng đẳng, cô đoán chắc hần là công tử phú gia nào đó, ăn không ngồi rồi không có chuyện gì làm nên tự tìm phiền phức đây mà!

Hần muốn làm anh hùng thì kệ hần, cô chẳng có thời gian mà chơi cùng hần. Ngư Ấu Trần lười đáp lại hần, nhón chân trực tiếp nhảy lên nóc nhà. Cô hiển nhiên là quá xem thường tên ăn không ngồi rồi kia, vừa nhảy lên nóc nhà, thì đã thấy hần nhảy theo, chắn ngang mặt cô.

Đám người lúc này cũng đuổi theo, cả con phố giờ đây rất náo nhiệt, hơn trăm người vây quanh phía dưới, cao giọng rống lên, "Dâm tặc, xuống đây!"

"Người cũng có chút tài mọn, chẳng trách ban ngày ban mặt mà dám sàm sỡ người khác." Công tử phú gia không chút hoang mang đánh giá cô, "Bất quá lúc này, nhìn người còn có thể trốn đi đâu nữa."

Ngư Ấu Trần nhìn thấy phía dưới càng lúc càng nhìn người vây quanh, bọn họ la ó đình tai nhức óc, nếu mà cô còn không nhanh rời khỏi chỗ này, chắc chắn sẽ bị thân bại danh liệt.

"Tốt lắm!" Ngư Ấu Trần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên công tử phú gia này không biết phân biệt trắng đen thị phi, "Vậy để xem người có bản lĩnh quản chuyện này hay không đã!"

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giải Vây

Sau một trận gió lạnh, không cần xem cũng biết, tên công tử phú gia kia tất nhiên đuổi theo, Ngư Ấu Trần cũng không phải muốn chạy trốn, chò thấy hần đến gần mình, cô đột nhiên xoay người hung hăng đá về phía hần. Công tử phú gia thân thủ nhanh nhẹn, mắt thấy không tránh khỏi, liền lấy khuỷu tay cản lại chân của Ngư Ấu Trần. Lực nam nhân quả nhiên không phải nhẹ nhàng gì, một trận đau nhức lập tức truyền đến chân Ngư Ấu Trần, biết đối thủ không phải hạng vừa, cô nhất định phải chuyển tâm đối phó với hần.

Công tử phú gia hiển nhiên cũng không thể ngờ một tên dâm tặc như vậy lại có thân thủ lợi hại, hơn nữa dám động ở dưới không ngừng hò hét, nếu không nhanh bắt được tên dâm tặc, mặt mũi hần biết để đâu nữa chứ, vì thế hần nhất định phải ra tay tàn nhẫn.

Dân chúng chưa bao giờ xem được màn đánh nhau phần kịch như vậy, một đám người cứ ngửa cổ mà xem, mắt cũng không chớp, nhưng ai giờ cũng im như thóc, khẩn trương nhìn hai người đang đấu đá nhau trên nóc nhà, chung quanh liền trở nên im lặng, ngay cả vị đại thẩm lúc này cũng ngửa đầu xem.

Ngư Ấu Trần dù chịu thiệt về thể lực, nhưng những năm gần đây cô hay cùng cha luyện võ, những tinh binh võ nghệ cao cường trong doanh trại cũng không đánh lại cô, cho nên, tại thành Kinh Châu này cô chưa biết thua là gì.

Nhưng tên công tử phú gia trước mắt võ công cũng chẳng kém coi gì, đánh lâu như vậy mà chưa thể hạ thương được hắn. Hơn nữa, hắn cũng thật lạ mặt, vì thế, cô nhìn không được hô to, “Tạm dừng !”

Công tử phú gia thấy vẫn chưa đánh bại được cô, trong lòng cực kỳ khó chịu, nay lại thấy cô chủ động kêu ngừng, hắn nghĩ chắc cô rút cuộc chống đỡ không được nên muốn khoan tay chịu thua.

“Thế nào ? Còn muốn chạy sao ?”

Ngư Ấu Trần không quan tâm về mặt đắc ý của hắn, hỏi, “Người không phải người Kinh Châu ? Ta trước giờ chưa thấy người.”

Một người lạ, đã thế còn dám cả gan xen vào chuyện của cô.

Công tử phú gia sợ run một chút, lạnh nhạt nói, “Gặp chuyện bất bình, ai cũng có thể rút đao tương trợ, cần chi quan tâm người từ đâu đến.”

Được rồi, hắn nói cũng có lý. Ngư Ấu Trần lại hỏi, “Vậy người có biết chuyện gì xảy ra ?”

“Người sàm sỡ con gái người ta.”

“Người thấy sao ?”

“Ai trên phố cũng thấy cả.”

Ngư Ấu Trần khinh thường nhìn công tử phú gia, rồi lại nhìn đám đông ở phía dưới, “Nếu người nói như vậy, mọi người không đi dạo phố, đứng đây nhìn ta và người đánh nhau, vậy thì không phải tạo cơ hội cho tên trộm nhi đó trộm tiền người khác nữa sao ? Ta muốn bắt tên trộm đó, cũng chẳng biết lúc ấy ai đụng phải ta, làm ta ngã vào vị đại tỷ kia, điều này sao không ai thấy ?”

Lời vừa nói ra, đám người nhất thời giật mình, ngay sau đó có người kinh hô, “Túi tiền của tôi ! Túi tiền của tôi không thấy đâu nữa !”

Lời còn chưa dứt, bên kia lại vang lên một tiếng, “Túi tiền của tôi cũng không thấy !”

“Giờ thì tin chưa, nếu các người không đuổi theo ta, không chừng ta đã bắt được tên trộm nhi đó rồi.” Ngư Ấu Trần khiêu khích nhìn công tử phú gia, chờ hắn nhận sai.”

Không ngờ sự việc lại như vậy, công tử phú gia hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn cô, nói, “Nói không chừng, tên trộm đó cũng là người ? Nhìn bộ dáng bi ôi của người, ai mà biết có phải lúc người ăn trộm tiền của người ta lại sinh lòng hảo sắc chứ ?”

Bi ôi ? Đây là lần đầu tiên có người nói cô bi ôi, Ngư Ấu Trần nhất thời nổi giận lôi đình, cô hành hiệp trượng nghĩa, hào khí đầy mình, có điểm nào bi ôi ?

Nhưng không đợi cô phản bác, đám đông phía dưới lại hô hào, “Đúng vậy, người mặt mày bặm trợn, nhìn là biết không phải là người tốt, mau đem túi tiền giao ra đây ! Giao ra đây !”

Cái gọi là “Hết đường chối cãi, nghìn người sờ chỉ”, tình cảnh của cô quả thật như câu nói đó. Mà mọi người chẳng hề tin cô, lại đi tin cái tên công tử phú gia chêt tiết này. Ngư Ấu Trần phát hỏa nhìn chằm chằm hắn, “Người ăn không ngồi rồi, ta đây sẽ cho người biết không phân biệt thị phi, vu oan giá họa cho người khác thì có hậu quả gì !”

Tương như sắp có một trận ác đấu, đột nhiên trong đám người vang lên tiếng hét thảm thiết, “Đại hiệp tha mạng ! Tôi nói, là tôi, tôi là tên trộm đó _____,”

Ngư Ấu Trần nhìn xuống dưới, người kia mặc áo choàng ngắn, nhìn có chút quen mắt, chẳng phải là tên trộm nhi đó sao ?

Nhưng điều làm cô bất ngờ hơn nữa, chính là người đứng đằng sau tên trộm nhi —— Quân Vô Nặc ! (anh hùng cứu nữ nhân ề nhưng truyện này là yêu nghiệt cứu tiểu bạch ề chuyện gì xảy ra ??? khứa khứa)

Mọi người đều quay sang nhìn về phía Quân Vô Nặc, hắn lúc này mới mở miệng nói, “Ta lục soát trên người tên trộm này, phát hiện hai cái túi tiền, những ai bị mất túi tiền thì lại đây xác minh một chút.”

Ngư Ấu Trần thấy hai người vừa rồi kêu la mất túi tiền chạy đến bên Quân Vô Nặc, nói ra đặc thù của túi tiền và bao nhiêu ngân lượng trọng đó, hoan hi nhận lại túi tiền của mình.

Đám người nháo nhào, chỉ trích chửi mắng tên trộm nhi, nhưng đa phần họ đều là xưng tụng Quân Vô Nặc. Quân Vô Nặc lúc này mới ngẩng đầu nhìn Ngư Ấu Trần đang đứng trên nóc nhà, nói, “Tên trộm này sẽ giao cho quan phủ, bằng hữu của ta vì bắt tên trộm này mới không cần thận trọng vào vị đại thẩm kia, hiện tại có thể cho huynh ấy xuống được không ?” (đang cãi trang nhá)

Thấy đã bắt được tên trộm, lại thấy Quân Vô Nặc mặt mày sáng lạn, đám người cũng tin phần nào, liên tục gật đầu nói, “Đúng vậy, nếu là hiểu lầm, hai vị nên xuống dưới đây đi !”

Ngư Ấu Trần tưởng như sắp đánh nhau với tên kia, ai ngờ phút chốc mọi chuyện lại được giải quyết êm xuôi, hơn nữa, người ra tay giúp cô lại là dê béo, nhất thời trong lòng cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa, câu “bằng hữu của ta” theo miệng hắn nói rất chân thành tự nhiên, giống như bọn họ đã quen nhau nhiều năm rồi, làm đáy lòng cảm thấy xúc động. Lúc này, cô còn vì tiền mà xem chút trở mặt với hắn, người này cũng không thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn, trái lại còn ra tay giải vây giúp cô, chắc cô đã lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử rồi. (yêu nghiệt ra tay có khác =]])

Hiểu lầm cuối cùng cũng được làm sáng tỏ, con giận của Ngư Ấu Trần cũng vơi đi phần nào, cô quay đầu liếc nhìn công tử phú gia.

“Hừ, dám nói ta bị ối, người nhớ kỹ mặt ta đó.”

Chẳng thèm để ý tới hắn nữa, cô phi thân nhảy xuống dưới, đứng ngay trước mặt Quân Vô Nặc.

Cô nhìn chăm chăm hắn, lần đầu tiên Ngư Ấu Trần cảm thấy dê béo mấy ngày trước và hiện giờ hoàn toàn khác nhau. Thì ra hắn cũng thiện lương, đơn thuần xem cô là bằng hữu, làm cho cô đột nhiên rồi bời, có chút áy náy.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, Quân Vô Nặc khẽ nghiêng đầu, tiện dãi trêu chọc cô, “làm gì nhìn ta dữ vậy ? Chẳng lẽ vừa rồi ta anh hùng cứu mỹ nhân nên người cảm động rồi sao ?”

Giọng nói ôn nhu làm cho Ngư Ấu Trần hồi phục tinh thần, lúc này mới ý thức mình từ nãy đến giờ cứ ngây ngốc đứng đây nhìn dê béo, cô vội ho khan hai tiếng, dời tầm mắt, ngược ngung nói, “Ta chỉ muốn nói, cảm ơn.”

Thấy cô có chút ngược ngung, Quân Vô Nặc lại nói, “Nhắc tay chỉ lao, ta cuối cùng cũng không thể ăn chùa ở chùa được.”

Đúng, cũng phải, xem ra hắn cũng có chút căn cơ giác ngộ đó chứ ! Ngư Ấu Trần vội khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, đám đông xung quanh cũng đã đi bớt, đang tính trở lại quán trọ, đột nhiên phía sau có người la lên.

“Không được đi, người như vậy là bỏ đi hả ?” Mọi người đều bỏ đi, ai cũng quên mất vị đại thẩm lúc này, bà ta chạy lăm lăm lấy tay áo cô.

“Đại tỷ, tỷ rốt cuộc muốn thế nào ?” Ngư Ấu Trần bực bội xoay người. Thấy đối phương là quả phụ, cô nghĩ nghĩ, sau đó lấy bạc từ ống tay áo ra đưa cho bà ta, “Này, tỷ cầm đi, coi như phí bồi thường.”

Quả phụ nhìn đồng bạc, chẳng những không lấy, ngược lại còn khóc rống lên, “Ta mặc kệ, ta bị người sàm sỡ giữa đường là sự thật, ta mặc kệ người cô tình hay vô ý, trinh tiết của ta đã bị người hủy hoại, người nếu không chịu trách nhiệm, ta về sau dám gặp ai nữa chứ ?”

Ngư Ấu Trần nhất thời choáng váng, nhưng Quân Vô Nặc đứng bên cạnh là cười tươi rói, “Xem ra vị đại tỷ này coi trọng người lắm đó.”

Hắn còn dám chọc cô ? Ngư Ấu Trần hung tợn liếc Quân Vô Nặc, 36 kế chạy là thượng sách, nhưng vị đại thẩm kia cứ khư khư nắm tay áo cô, cô đang định giằng tay bà ta ra thì Quân Vô Nặc đột nhiên bước đến trước mặt cô, cô chẳng kịp đề phòng, tay hắn đã nhanh kéo bộ râu giả của cô.

“Bá” một tiếng, bộ râu rơi xuống đất, cả đám người ô a tròn mắt nhìn dung nhan thanh lệ của nữ tử trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sự việc xảy rất đột ngột, Ngư Ấu Trần không kịp phản ứng, cũng không kịp ngăn cản. Chờ lúc cô hồi phục tinh thần, mọi người xung quanh đều há hốc mồm mà nhìn cô.

Đã không có bộ râu che đi khuôn mặt, cho dù đang mặc quần áo đàn ông nhưng cũng chẳng che giấu được vẻ đẹp mỹ miều của cô. Vì thế, mọi người bắt đầu xầm xì to nhỏ, ngay cả người quả phụ kia cũng hai mắt tròn xoe đầy kinh ngạc.

“Quân —— vô —— nặc!” Ngư Ấu Trần nghiêng răng nghiêng lợi riết từng chữ, uống cho lúc này cô còn nghĩ hắn là người tốt, không thể ngờ hắn lại dám ăn gan hùm mà vạch trần việc cô cài trang.

Quân Vô Nặc vẫn đứng đung, xem như không thấy mặt cô đỏ bừng sát khí, quay sang nói với quả phụ kia, “Vị đại tỷ này còn muốn nàng chịu trách nhiệm nữa không ?”

Phản ứng của vị quả phụ cũng rất nhanh, trên mặt đầu tiên là lúng túng, liền sau đó bình tĩnh lại, “Thì ra là một vị cô nương, bỏ đi. Nhưng mà ta sẽ nhận

phí thuốc thang này.” Nói xong, tiện tay lấy bạc vụn trong tay Ngự Áu Trần, lẫn vào đám đông, nhảy mắt đã không thấy bóng dáng

“Xem đi, giải quyết xong rồi đó.” Quân Vô Nặc nghênh ngang nhìn gương mặt giận dữ của Ngự Áu Trần, gặp Ngự Áu Trần vẫn đứng im như trời trồng, hần cúi người, kẻ sát tai cô mà nói, “Tốt hơn hết chúng ta nên đi chỗ khác nói chuyện.”

Hắn cũng biết hành động lúc này của hắn sẽ rước lấy phiền phức sao ? Ngự Áu Trần dù hận nghiền răng, nhưng cũng biết hiện tại chỗ này không nên ở lâu, hung hăng trừng mắt liếc Quân Vô Nặc, nói, “Đúng vậy, chúng ta nên đi chỗ khác cùng nhau nói chuyện.” Ngự Áu Trần cố ý kéo hai chữ cuối, liền sau đó túm tay áo hắn, cũng chẳng quan tâm ánh mắt tò mò của mọi người, kéo Quân Vô Nặc vào trong hẻm nhỏ.

“Này...” Công tử phú gia từ này đến giờ bị lãng quên, mở miệng gọi bọn họ lại, nhưng chưa kịp nói gì thì hai người đã nhanh chóng biến mất ở cuối hẻm

Đám đông lúc này lại càng bán tán xôn xao hơn, tùm năm tùm bảy xầm xì to nhỏ, đề tài chính lúc này lại là dung mạo cùng thân phận của Ngự Áu Trần

“Ai, cô ta không phải là Ngự gia đại tiểu thư sao ? Nghe nói Ngự đại tiểu thư võ công rất cao cường.” Đột nhiên, trong đám người không biết ai gào to một tiếng, giống như tiếng sấm mùa xuân, lập tức khen mọi người nháo nhào lên.

Ngay sau đó, lại có người bắn phát thứ hai, “Nghe người nói vậy, ta mới nhớ, cái công tử ra tay nghĩa hiệp kia trông rất quen mặt, rất giống Phó gia Phó thiếu gia ?”

Người khác lên tiếng phản bác, “Làm gì có, cô nương kia vừa rồi rất xinh đẹp, nếu là Ngự đại tiểu thư thì Phó thiếu gia làm sao có thể từ hôn ? hơn nữa, Phó thiếu gia làm ra mà không nhận ra Ngự đại tiểu thư được chứ.”

Ngự gia đại tiểu thư ? Vốn đã đi ra khỏi đám đông, công tử phú gia vừa nghe họ nói vậy cả người chấn động, chân lão đảo suýt nữa là té.

Hôm nay hắn hành hiệp trọng nghĩa không thành, lại cùng đối phương giao đấu bất phân thắng bại, nhưng đánh lâu vậy mà không nhận ra người đó là con gái. Mà này nghe được mọi người nhắc đến Ngự gia đại tiểu thư, rồi lại thoáng nhìn gương mặt kiều diễm kia, sắc mặt hắn nháy mắt cứng đờ.

Hắn không phải là nàng, tuyệt đối không phải là nàng. (Phó thiếu dương đã 8 năm k gặp Ngự Áu Trần, kiểu này từ hôn ẻm kia quá =]])

Hắn đưa tay lên xem, một khối ngọc bội man mát nằm trong lòng bàn tay. Đây là vừa rồi hắn nhặt được ở dưới đất, có phải là của nàng ? Xem ra, hắn vẫn là phải đi chứng thực một chút. Hắn nắm chặt bàn tay, sau đó bỏ ngọc bội vào trong áo, cất bước vào dòng người trên phố.

“Người, làm lộ thân phận của ta, làm nhục thanh danh ta, bây giờ tính làm sao ?”

Cúi đầu nhìn tay cô đang nắm chặt tay áo mình, Quân Vô Nặc không giận mà còn cười, nói, “Ta không phải giúp người giải quyết phiền phức rồi sao, nói gì thì nói, trên mặt người cũng có ghi 3 chữ Ngự Áu Trần đâu, khẩn trương cái gì ?”

Hắn còn biết thế sao ? Ngự Áu Trần giận dữ nói, “Người nói nghe rất dễ, bộ người tưởng cả thành Kinh Châu này ai cũng ngốc hết hay sao ? Khắp thành Kinh Châu có mấy ai có võ công giỏi như Ngự gia ta ?”

Quân Vô Nặc chưa từng thấy ai lại khoe khoang chính mình mà lưu loát như vậy, “Được rồi, nhưng mà ít nhất hôm nay ta cũng giúp người mà.”

Không có hắn thì không bắt được trộm nhi, có lẽ giờ này cô còn đánh nhau với tên nhà giàu đó, dân chúng sẽ xem cô là dâm tặc, vị quả phụ kia coi cô là đàn ông vô sỉ, có phải ý hắn là vậy không ?

Điều này đúng là sự thật, Ngự Áu Trần cũng biết rõ trắng đen phải trái, cho nên cô mới cố né con giận của mình xuống. Nhưng nhìn thấy hậu quả mà hắn làm, cô thật sự muốn bóp chết hắn mà thôi. Đường đường là thiên kim phủ tướng quân lại đi mở quán trọ, nếu chuyện này mà truyền đi, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến uy danh của cha cô, về sau xuất môn sẽ không còn dễ dàng nữa.

“Nói mới nhớ, người làm sao bắt được tên trộm nhi kia ? Ta thấy nó cũng rất lanh lẹ.” Bởi vì trong lòng khó chịu, Ngự Áu Trần hoài nghi trừng mắt nhìn hắn.

Nói tới đây cô liền khiếp đảm, nhìn dáng vẻ an nhàn sung sướng của hắn, làm sao có thể thuận lợi bắt được kẻ cắp chuyên nghiệp vậy ?

Xem ra, hình như cô có chút hoài nghi hắn ? Quân Vô Nặc nhũn mày nghĩ nghĩ, nói, “Chắc có lẽ là ta một lòng muốn bắt tên trộm nhi đó, nên mới bắt được.”

“Phải không ?” Ngự Áu Trần liếc mắt đánh giá hắn, “Cho dù là như vậy, nó làm sao dễ dàng khai ra mình là trộm chứ ?” (tỷ, yêu nghiệt này giỏi giả vờ, chó võ công cao kém í =]])

Loại trộm nhi này cô cũng từng gặp qua, dù có bị bắt, nhất định cũng sẽ không khai mình là trộm, đừng nói tới chuyện thành thật nhận tội.

“Này thôi...” Quân Vô Nặc có chút khó xử nhìn cô, nói, “Không nói được đâu.”

“Ách ? Sao lại không nói được ?” Ngự Áu Trần thấy hắn chần chờ không chịu trả lời, nghi hoặc trong lòng lại càng nhiều hơn.

Quân Vô Nặc trầm mặt một lát, ngay lúc Ngự Áu Trần tưởng hắn không tìm được lý do gì, hắn đột nhiên nói, “Bởi vì ta uy hiếp nó, nếu nó không nghe

theo lời ta, ta sẽ cắt cái đó của nó, cho hấn vào cung làm thái giám”

Đáp án này khiến Ngư Ấu Trần thiếu chút nữa là té ngã, vốn cô còn hoài nghi hấn có phải thâm tàng bất lộ không, nhưng nghe hấn nói vậy, xem ra là cô suy nghĩ quá nhiều, hấn làm sao là người gian xảo được ? (=]] anh nì cáo quá... cáo này già lắm rồi)

“Được rồi, lần này coi như ngươi có lý, ta tạm thời không so đo với ngươi nữa, Dù sao ngươi cũng đưa ngọc bội gán nợ, nếu ta có tổn thất gì, ngươi sẽ bồi.”

Nói đến ngọc bội, Ngư Ấu Trần mới nhớ lại, giờ cô phải đi kiểm nghiệm giá trị của nó, tay cô lần mò túi tiền kiếm ngọc bội.

Một lát sau.....

Ngọc bội không thấy !

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Vân Khởi

Lần đầu tiên Ngư Ấu Trần gặp mấy chuyện không hay ho này, bạc tới tay mà lại bay mất, 500 lượng đó, lòng cô đau như cắt. Tìm đi tìm lại trên phố tới 3 lần mà chẳng thấy, cô rút cuộc mới từ bỏ ý định, xem ra, cô không có phước để hưởng rồi.

Quân Vô Nặc cũng có chút sốt ruột, thấy cô cứ đứng tại chỗ dậm chân bực bội, chân mảy hấn nhú lại rồi đột nhiên giãn ra, nói, “Ta hiện giờ chẳng còn đồng nào, ngươi cho dù không muốn để ta ở lại, thì ta cũng sẽ đi theo cô. ”

Ngư Ấu Trần khóc không ra nước mắt, đây là cái nghiệt của cô sao ? Tiền đã không có, mà còn nuôi thêm một người nữa.

“Ấu Trà, con hôm nay về sớm vậy ?” Ngay lúc Ngư Ấu Trần đang phiền não, giọng nói Thu Nhị nương truyền đến, gián đoạn suy nghĩ của cô, “Trở về đúng lúc lắm, Nhị nương có tin tốt lành muốn nói với con.”

Thu Nhị nương đi đến trước mặt cô, cũng không chú ý về buồn bã ỉu xiu của cô, kéo tay cô nói, “Con đoán xem, hôm nay ai đã đến phủ ?”

Ngoại trừ Quân Vô Nặc, Nhị nương mấy ngày qua lần đầu tiên phấn khởi như vậy, Ngư Ấu Trần nhìn không được tò mò ngẩng đầu, hỏi, “Ai thế ?”

Thu Nhị nương liếc mắt nhìn Quân Vô Nặc đang đứng phía sau Ấu Trần, trên mặt thoạt nhìn tươi cười nhưng lại chứa đầy ẩn ý, “Vân Khởi, tình binh tiên phong trong doanh trại của cha con.”

Một giây trước còn đang ủ rũ, nhưng nghe được tên này, Ngư Ấu Trần lập tức mừng rỡ, “Là huynh ấy ? Huynh ấy đâu rồi ?”

“Không gặp được con, nên đi rồi.” Thu Nhị nương nói xong, ánh mắt lại vụng trộm đánh giá Quân Vô Nặc, thấy hấn cũng có vẻ tò mò, Thu Nhị nương tươi cười càng thần bí hơn, nói, “Nhưng mà hấn nói sáng mai sẽ đến nữa, cho nên ngày mai con đừng đi ra ngoài.”

“Đương nhiên rồi.” Ngư Ấu Trần gật đầu liên tục, Vân Khởi xem như là một nửa sư phó của cô, tuy rằng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, lại là tình binh có võ công giỏi nhất trong doanh trại, cũng là người mà cô tin tưởng nhất.

Đáng lẽ cô phải đến doanh trại để luyện võ, nhưng do thu xếp chuyện quán trọ, cô lâu lắm rồi không gặp Vân Khởi. Hôm nay huynh ấy lại chủ động đến tìm cô, còn là lần đầu tiên nữa, làm sao mà không phấn khích cho được.

Phản ứng của Ngư Ấu Trần làm Thu Nhị nương rất hài lòng, lúc này mới quay sang nói với Quân Vô Nặc, “Vô Nặc, Vân Khởi là bằng hữu của Ấu Trần nhà chúng ta, công tử nếu ngày mai không có việc gì cần làm, hay là ở trong phủ gặp Vân Khởi đi, đều là người trẻ tuổi, nói chuyện sẽ rất vui vẻ.”

Quân Vô Nặc lần đầu tiên thấy Ngư Ấu Trần mừng rỡ ngoài chuyện tiền nong ra, lúc này cô còn ủ rũ vì đã đánh mất ngọc bội, giờ thì lại vui mừng, quả thật tên Vân Khởi này không đơn giản.

Nghĩ đến đây, hấn đột nhiên nhú mày, lập tức trả lời, “Bằng hữu của Ấu Trần cũng là bằng hữu của ta, ta đây đương nhiên cũng muốn làm quen.”

Mục đích đã đạt được, Thu Nhị nương vừa lòng gật gật đầu, “Ta đây kêu người chuẩn bị tiệc rượu ngày mai, thời gian còn sớm, con đưa Vô Nặc đi dạo trong phủ đi.” Nói xong, Thu Nhị nương hoan hỉ quay đi.

Nhìn Nhị nương đã đi xa, Quân Vô Nặc lúc này nhìn về phía Ấu Trần, thấy cô tâm tình rõ ràng tốt hơn rất nhiều, hấn vội tra hỏi, “Vân Khởi là ý trung nhân của ngươi ?”

Ngư Ấu Trần đang nghĩ tới chuyện ngày mai sẽ gặp được Vân Khởi, thỉnh linh nghe hán hỏi trắng trợn, cô khôi phục tinh thần, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt đen thâm thúy của hán. Giờ phút này, hán như muốn tìm kiếm gì đó trong mắt cô, làm cô có chút hoảng hốt. Được rồi, cô thừa nhận, mỗi khi hán cố ý nhìn cô chăm chú, cô đều không dám nhìn thẳng mặt hán. Ngư Ấu Trần quay đầu đi chỗ khác, rầu rĩ nói, “Chuyện này có liên quan tới người sao ?”

Rõ ràng là lảng tránh, ánh mắt Quân Vô Nặc càng sâu, sắc mặt hán lúc này còn tối sầm, giờ đột nhiên cười nói, “Đương nhiên liên quan tới ta, ít nhất ta đang bị đe dọa.”

Ý hán là gì chứ ?

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của cô, Quân Vô Nặc cũng không giải thích, hứng thú nói, “Xem ra, ngày mai ta nhất định phải thận trọng.” Nói xong, hán xoay người đi thẳng về phòng.

Ngư Ấu Trần khó hiểu, Vân Khởi cũng có phải là đại cô nương đâu, hán chờ mong cái gì ?

Buổi tối trên bàn cơm, Thu Nhị nương lần nữa nhắc đến Vân Khởi, nghe nhắc đến hán, Ngư Diệu Thiên tỏ ra rất hài lòng, hai người cứ cười cười nói nói về Vân Khởi. Cuối cùng, Thu Nhị nương mới thay đổi đề tài, quay sang hỏi Quân Vô Nặc, “Vô Nặc, chuyện làm ăn của công tử sao rồi ? Công tử có tính toán gì không ?”

Nghe hỏi vậy, Ngư Ấu Trần trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ Nhị nương muốn đuổi hán ra khỏi phủ ? Cô với Quân Vô Nặc còn chưa thương lượng được cái gì hết !

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Quân Vô Nặc, hán cũng nhìn về phía cô, nhìn ánh mắt hán như là đang đợi phản ứng của cô.

Được rồi, ngọc bội là cô làm mất, không thể trách người khác được. Cô đang muốn mở miệng nói, Quân Vô Nặc lại đi trước một bước, đáp, “Vân bối đang muốn thương lượng chuyện này với phu nhân và tướng quân, mấy ngày nay vân bối đi dạo quanh thành Kinh Châu, vân bối định sẽ mở chi nhánh kinh doanh dược liệu ở đây, định sẽ ở lại Kinh Châu thêm một thời gian nữa.”

Vừa nghe hán muốn ở Kinh Châu mở tiệm, Ngư Diệu Thiên cùng Thu Nhị nương đều mừng rỡ, “Nói như vậy, công tử tạm thời sẽ không rời đi ?”

Quân Vô Nặc đã sớm chuẩn bị kế hoạch, không chút hoang mang đáp, “Đúng vậy, vân bối định ở lại phủ thêm một thời gian nữa, không biết như vậy có làm phiền không ?”

Thu Nhị nương câu còn không được, “Không có gì đâu, công tử cứ ở lại tự nhiên, ở bao lâu cũng được.”

Vì thế, Ngư Ấu Trần trơ mắt nhìn hán nói dối mà không đo mặt cũng chẳng ngượng ngùng gì.

Ngày hôm sau, bởi vì Vân Khởi sẽ tới, Ngư Ấu Trần ăn điểm tâm xong liền đến hoa viên ngồi chờ. Còn đang vui mừng thì tiếng cười quen thuộc cách đó không xa truyền đến.

“Thiếu Dương, chúng ta đến bên kia đi.” Giọng nói Ngư thần Sương hôm nay yêu kiều lạ thường, hướng về phía cô mà đi tới.

Nghe một tiếng “Thiếu Dương”, Ngư Ấu Trần theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn theo phía phát ra tiếng, chỉ thấy Ngư Thần Sương đang mặc quần áo xanh nhạt, bên cạnh là nam tử dáng người cao ngất, cách cô chỉ khoảng 10 bước.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sủng Ái

Ngư Ấu Trần biết, nam tử áo lam kia hán là Phó Thiếu Dương. Vốn định là nhìn một tý thôi, nhưng mà sao cái tên Phó Thiếu Dương kia trông rất quen mắt ? Cảm thấy tò mò, cô cứ đứng nhìn mãi, mà hai người trước mắt càng ngày càng đến gần.

Phó Thiếu Dương đã sớm thấy cô, giờ phút này thấy cô ngẩng đầu, đẩy lòng hán chột vui mừng. Tuy rằng cô đã thay quần áo, nhưng hán liếc mắt một cái cũng nhận ra cô.

“Sao lại là người ? ” Thấy rõ khuôn mặt đang đến gần, Ngư Ấu Trần kinh ngạc, chỉ thẳng mặt Phó Thiếu Dương mà hỏi, cô còn không thể tin điều mình đang thấy, đó không phải tên nhà giàu làm chuyện ăn không ngồi rồi đó sao, sao lại là Phó Thiếu Dương ?

Mái tóc lụa thưa trước trán càng làm cô thêm phần đáng yêu, ánh mặt trời chiếu vào mặt là hai má cô đỏ ửng, tuy rằng cô ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn ôn nhu xinh đẹp thoát tục.

Không nghĩ tới, người ta đồn Ngư gia đại tiểu thư tính tình như con trai, gặp ai cũng hùng hổ đánh nhau, thì ra lại xinh đẹp động lòng người như thế. Phó Thiếu Dương nhất thời thất thần, sau đó nói, “Thì ra cô là Ngư Áu Trần.”

Xác định thân phận của hần, Ngư Áu Trần phúi lớp đất trên tay, đứng lên, “Nếu đã biết ta là ai, theo cấp bậc lễ nghĩa, người nên gọi một tiếng tỷ tỷ?”

Tuy rằng giọng nói cô không thay đổi, nhưng Phó Thiếu Dương thấy rõ trong mắt cô thập phần khiêu khích. Xem ra, chuyện hôm qua cô vẫn chưa chịu bỏ qua.

Nếu cô đã lên mặt người, hần cũng chẳng chịu thua, “Ta nhớ rõ, ta lớn hơn cô 3 tuổi.”

Nãy giờ ở bên cạnh hần, Ngư Thần Surong đã đều nghe thấy hết, nụ cười trên môi tự nhiên biến mất. Kỳ thật lúc này cô đã thấy Ngư Áu Trần, định bụng sẽ mở miệng giới thiệu Phó Thiếu Dương, không đoán được bọn họ đã lên tiếng trước, mà còn có vẻ thân thiết lắm?

“Tỷ tỷ đã gặp Thiếu Dương rồi sao?” Cô nhớ rõ rằng tỷ tỷ và Thiếu Dương đã không gặp nhau 8 năm rồi, cho dù là trong trường hợp này, tỷ tỷ cô không cần hỏi cũng thừa biết là ai, nhưng sao mới vừa mở miệng tỷ tỷ đã nói “tại sao lại là người?”

“Ngày hôm qua muội phu ở trên đường thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.” Như Áu Trần mĩa mai, liếc Phó Thiếu Dương một cái, người sau nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, nhưng cũng từ chối cho ý kiến.

Nhưng Ngư Áu Trần cũng để ý thấy phản ứng của Thần Surong có vẻ nghi ngờ, cứ nhìn Thiếu Dương rồi lại nhìn cô, thấy thế cô đành cười nói, “Các người không phải đi thả diều sao, đi chơi vui vẻ. Ta còn có khách, không làm phiền.”

Cô và tên Phó Thiếu Dương còn thiếu gì cơ hội gặp mặt, từ từ mà tính sổ với hần, nhưng ở trước mặt Thần Surong, tốt nhất không nên để lộ, nếu không với tính tình của Thần Surong, trong phủ chắc chắn sẽ không có ngày yên ổn.

“Chờ một chút.” Thấy cô muốn đi, Phó Thiếu Dương theo bản năng gọi lại cô.

Ngư Áu Trần dừng lại, khó hiểu nhíu mày, nhưng còn chưa mở miệng thì Thần Surong đã giành trước, “Thiếu Dương, hôm nay Văn Khởi đại ca đến gặp tỷ tỷ, chắc giờ cũng đến rồi, cho dù huynh với tỷ tỷ từ nhỏ đã quen biết, muốn ôn chuyện cũ thì cũng chờ tỷ tỷ gặp khách xong đã.”

Nói tới đây, mắt Ngư Áu Surong hiện lên tia mờ ám, tiện đà cao giọng nói, “Hôm qua tỷ tỷ nghe nói Văn Khởi đại ca đến đã rất vui mừng, nói không chừng chẳng bao lâu nữa huynh ấy sẽ là tỷ phu của muội đó.”

Thần Surong cứ hể mở miệng là nói bậy nói bạ, Ngư Áu Trần không khỏi trừng mắt liếc Thần Surong, có chút thiếu kiên nhẫn hỏi Phó Thiếu Dương, “Có chuyện gì sao?”

Phó Thiếu Dương cứ nghĩ đến lời Thần Surong nói lúc này, lại thấy thái độ Áu Trần lạnh nhạt, sắc mặt nghiêm túc nói, “Thì ra cô đã sớm có ý trung nhân, chúc mừng” (ta nghe mùi thuốc súng :>)

Ngư Áu Trần khó hiểu, lời này của hần hình như có gì đó kỳ lạ? Mà cô cũng chẳng nghĩ nhiều, nửa đùa nửa thật nói, “Thần Surong nói lung tung thôi, người đừng hùa theo nó.”

Phó Thiếu Dương khước môi khẽ nhếch, nói, “Cô không cần giải thích với tôi.”

Ngư Áu Trần kinh ngạc, rồi lại thấy sắc mặt Thần Surong tái đi, xác định mình không nghe lầm, cô suýt nữa đã ôm bụng lăn ra đất mà cười.

Hần tưởng cô đang giải thích, để hần khỏi hiểu lầm sao?

“Ta nghĩ, ý của nàng là, hoa rơi nhà ai còn chưa biết, nhị tiểu thư nói vậy còn quá sớm.” Lúc cô đang cô, bỗng nhiên giọng nói trầm thấp truyền đến từ phía sau.

Ngư Áu Trần quay đầu, chỉ thấy Quân Vô Nặc chậm rãi đến gần phía sau cô, bộ dạng ngênh ngang, khoe môi tươi cười cực kỳ âm áp, tuấn tú sáng ngời làm cho người ta như đến mê mẩn.

Người này hôm nay tâm trạng tốt lắm sao? Sao mà cứ cười mãi? Càng không hiểu là trong nháy mắt, Ngư Áu Trần cảm thấy lòng mình rối loạn, theo bản năng muốn tránh cặp mắt sâu kia.

Nhưng mà cô còn chưa kịp làm gì thì hần đã đến trước mặt, nhìn xuống dưới chân cô, đột nhiên cúi xuống. Ngư Áu Trần đang buồn bực hần rút cuộc muốn làm gì, chỉ thấy Quân Vô Nặc nắm ống tay áo của mình phúi đi lớp đất dính trên giày của cô.

“Ấm” một tiếng, Ngư Áu Trần chỉ cảm thấy máu dồn về đầu mình, khuôn mặt nóng lên, theo bản năng lùi lại một bước, lại nghe hần nói, “Đừng nhúc nhích.” Hần cẩn thận lau giày cho cô, đến khi đôi giày đều đã sạch bùn đất.

Quân Vô Nặc lần nữa đứng dậy, nhìn mặt Ngư Áu Trần đỏ ửng, dù bình thường cô rất mạnh mẽ, nhưng giờ phút này chẳng có phản ứng gì cả, ngay ngốc nhìn hần, ánh nắng mặt trời lúc này không biết sao chẳng chói chang mà lại rất đẹp, làm lòng người ta thoải mái.

Cặp mắt Quân Vô Nặc trong trẻo, ý cười càng thêm mê người, cũng chẳng quan tâm hai người bên cạnh mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc nhìn, hần nói với cô,

“Vừa rồi Tiểu Mễ có đến báo, khách đã đến rồi, đừng để người ta chờ lâu không tốt.” (nghe giống chủ nhà ghê ta =))

“Hả.... Đến rồi sao ?” Hoảng hốt qua đi, Ngự Áu Trần lập tức ý thức đáng về bất thường của mình lúc này, hấn vừa rồi, lau giày cho cô ?

Cảm giác lòng mình có tí vui sướng, trên mặt lại nóng ran, cô vội đưa lưng về phía Thần Sương và Phó Thiếu Dương, bằng không để bọn họ nhìn thấy bộ dạng cô bây giờ thì rất mất mặt !

Nhưng mà, hành động này của Quân Vô Nặc lại chẳng làm cô tức giận, thậm chí trong lòng còn vui sướng. Cô.... Cô thật sự là.... Chẳng hiểu nổi nữa !

Cố gắng che dấu vẻ mất tự nhiên của mình, cô khụ khụ vài tiếng, nhìn Quân Vô Nặc nói, “Người nói đúng, chúng ta đến tiền sảnh đi.”

Nói xong, cô lập tức bước nhanh đi, Quân Vô Nặc nghiêng mặt, liếc liếc Phó Thiếu Dương, cũng không có chào hỏi, đi theo sau Ngự Áu Trần.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tình Dịch

Chờ hai người đi xa, Phó Thiếu Dương mới hồi phục tinh thần, hỏi Ngự Áu Trần, “Hắn là ai vậy ?” Rõ ràng nhìn rất lạ mặt, nhưng giọng nói của hắn, Phó Thiếu Dương tuyệt đối không thể quên, nam tử phong thần tuấn lãng kia chính là người hôm qua đi cùng Ngự Áu Trần.

Chỉ là hôm qua hắn dán râu, căn bản không thể nhìn rõ khuôn mặt cùng tuổi tác, không thể ngờ bọn họ lại có quan hệ quá thân mật như vậy !

Ngự Áu Trần có chút ngây ngời, nhất là nhìn khuôn mặt tuấn tú cùng nụ cười mê hoặc lòng người của Quân Vô Nặc, nghĩ đến lúc này hắn cúi người lau giày cho Ngự Áu Trần vô cùng cẩn thận, lòng cô chợt thấy khó chịu đến cực điểm.

Hắn rõ ràng tôn quý như vậy, thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn cô một cái, vì sao đối với tỷ tỷ hắn lại không như vậy ? Thậm chí còn không màng tôn nghiêm của đàn ông mà lau giày cho tỷ tỷ, rốt cuộc Ngự Áu Trần có gì tốt chứ ?

“Thần Sương.” Nhìn Thần Sương mặt hồng nhìn theo hướng hai người kia, ngay cả hắn hỏi gì cũng không nghe thấy, Phó Thiếu Dương gương mặt trầm xuống, hỏi, “Nghĩ gì vậy ?”

Giọng nói trầm thấp của hắn làm Ngự Áu Trần búng tỉnh, hắng giọng che dấu cảm xúc hiện giờ của mình, nói, “Không, ách... Này huynh hỏi hắn là ai hả ? Hắn là Quân Vô Nặc, ở nhờ trong phủ, là bằng hữu của tỷ tỷ.”

Nói thế nào đi nữa thì Phó Thiếu Dương cũng rất xuất sắc, lại là vị hôn phu của mình, Quân Vô Nặc kia tuy nhìn tướng mạo xuất phàm, nhưng ai biết được gia thế hắn thế nào. Có thể so sánh bằng Phó gia sao ? Cho nên, cô vẫn phải cố gắng nắm bắt hạnh phúc của mình, đến lúc đó cô sẽ cho mọi người và Ngự Áu Trần thấy, Ngự Áu Trần lấy được người chồng rất tài giỏi.

Phó Thiếu Dương trong lòng cũng phức tạp, cho nên cũng không để ý nhiều đến phản ứng của Ngự Áu Trần, hắn âm thầm nhớ kỹ cái tên mà cô nói – Quân Vô Nặc, hắn thực muốn biết, người này rốt cuộc là đến đây để làm gì.

Ngự Áu Trần vừa đi vừa nghĩ đến chuyện xảy ra lúc này, thế nên không chú ý phía trước có người đang đi tới, “Áu Trần.”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp mang theo chút ngọt ngào lại rất quen thuộc, Ngự Áu Trần ngẩng đầu thì thấy một nam tử mặc áo xanh ngọc đang đứng cách cô vài bước, tướng tá cao ráo, phong thái nhanh nhẹn, trên mặt lại tươi cười ấm áp.

“Vân Khởi ?” Ngự Áu Trần vừa nảy còn lúng túng nhưng giờ lại nhảy cẫng lên mừng rỡ, bước nhanh đến, nói, “Muội này có chút việc, huynh chờ có lâu không ?”

“Không có, huynh cũng mới đến thôi.” Ánh mắt Vân Khởi chăm chú nhìn Ngự Áu Trần, cô vẫn như xưa, vẫn tươi cười vui vẻ như ngày nào.

Ngự Áu Trần nhìn Vân Khởi từ trên xuống dưới, đã lâu không gặp, nhìn huynh ấy cũng chẳng có thay đổi gì mấy, cũng ăn mặc tươm tất, khí khái nho nhã như xưa, nhưng có khác là gương mặt có hơi gầy.

“Này, sao huynh lại gầy vậy ? Đồ ăn doanh trại không ngon hả ?” Ngự Áu Trần không chút suy nghĩ liền đưa tay sờ ngực Vân Ngự, nửa đùa nửa thật nói.

Nhìn mắt cô đầy vẻ quan tâm, Vân Khởi lòng cũng vui phần nào, nhưng hắn cũng không trả lời, chỉ nhìn lướt qua phía sau cô, nói, “Không giới thiệu một chút sao ?”

Kì thật hắn đã thấy người đi sau Áu Trần từ nảy giờ, nhưng mãi mê nói chuyện với Áu Trần, giờ mới có cơ hội hỏi, người này khiến hắn thật tò mò.

“À, hần là Quân Vô Nặc.” Ngư Ấu Trần quay đầu chỉ tay vào Quân Vô Nặc, “Huynh ấy là Vân Khởi, ngoại trừ cha mẹ ta, huynh ấy là người đối xử với ta tốt nhất.”

Đối xử cô tốt nhất sao ? Mắt Quân Vô Nặc nheo lại, khóe môi khẽ nhếch lên, nhìn Vân Khởi nói, “Xin chào.”

Vân Khởi khẽ gật đầu, “Trước kia hình như ta chưa gặp qua công tử, công tử là gì của Ấu Trần ?”

“Hần là bằng hữu muội mới quen, tạm thời sẽ ở trong phủ.” Sợ lão cha cùng Nhị nương sẽ nói bậy bạ với Vân Khởi, Ngư Ấu Trần giành đáp trước, lại thấy Quân Vô Nặc thản nhiên nhìn mình.

Nhìn cái gì chứ ? May cho hần cô chưa gọi hần là dê béo.

Không để ý tới hần nữa, Ngư Ấu Trần quay đầu tiếp tục nói chuyện với Vân Khởi, “Đúng rồi, sao huynh đột nhiên đến phủ tìm muội vậy ? Có chuyện gì hả ?”

Nghe Ngư Ấu Trần hỏi, sắc mặt Vân Khởi nháy mắt mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, nói, “Không phải lần trước muội muốn huynh dạy bắn cung sao, vừa vặn huynh 2 ngày nay rảnh rồi.”

Tài bắn cung của Vân Khởi không địch thủ nổi danh khắp doanh trại, Ngư Ấu Trần đã sớm biết từ lâu, giờ lại nghe Vân Khởi nói thế, cô hưng phấn thiết chút nữa là bỏ nhào về phía trước, “Thiệt hả ? Thật tốt quá, chúng ta đi liền đi.”

Nói xong, còn kéo tay Vân Khởi, “Chúng ta đi rừng mai phía tây đi, ở đó nhiều con mồi lắm, rất tốt để luyện tập, còn có thể săn thú rồi đem chúng làm thịt ăn.” Rồi lại quay đầu nói với Quân Vô Nặc, “Quân Vô Nặc, người cũng cùng đi đi.”

Quân Vô Nặc liếc mắt nhìn Vân Khởi, trầm ngâm một lúc, “Ta sẽ không bắn cung.”

“Không sao cả, vậy người giúp ta kiếm (nhặt) mồi là được.” Hần còn thiếu cô tiền, không nỡ dịch hần, cô thật có lỗi với bản thân !

Quân Vô Nặc cười mỉa, thì ra cô kêu hần đi là vì mục đích này.

Nhìn lướt qua Vân Khởi đang bị cô lôi kéo, hần đột nhiên phần khích nói, “Tốt, vậy ta sẽ cũng thi đấu góp vui.”

Nhìn Ấu Trần đang ôm chặt tay mình, lại nhìn ý cười sâu xa của Quân Vô Nặc, Vân Khởi mở miệng định nói gì đó, nhưng rất nhanh liền sửa lại, “Được, chúng ta đi chuẩn bị đi.”

Ngư Ấu Trần trở về phòng thay quần áo, phía ngoài cửa phủ giờ chỉ còn lại Quân Vô Nặc cùng Vân Khởi. Hai người không ai nói chuyện với nhau, trong nhất thời không gian yên tĩnh có chút kỳ lạ.

Trầm mặc giăng co một lúc, Vân Khởi rót cuộc cũng mở miệng, đi thẳng vào vấn đề, “Người cũng thích Ấu Trần ?”

Một chữ “cũng” đơn giản đã nói lên tất cả. Quân Vô Nặc hiểu rõ nhũu mảy, cũng không đáp lại Vân Khởi ngay, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề, “Ta không ngại coi người là tình địch.”

Vân Khởi khẽ nhũu mảy, Quân Vô Nặc tuy nhìn điềm đạm lễ độ, nhưng nói năng rất thận trọng. Vân Khởi dù đã gặp rất qua rất nhiều dạng người, nhưng bây giờ lại chẳng nhìn thấu được suy nghĩ của Quân Vô Nặc. Hơn nữa, hần ta lại có thể ở nhờ phủ tướng quân, xem ra người này quả thật không đơn giản.

Nhìn thẳng Quân Vô Nặc, giọng nói Vân Khởi cũng lạnh đi vài phần, nói, “Chuyện của Ấu Trần ta nghĩ người cũng biết rõ, ta nhất định không để ai xúc phạm tới cô ấy.” (chuyện bị hủy hôn.)

Quân Vô Nặc cũng không lảng tránh, đối với lời cảnh cáo của Vân Khởi, hần chỉ cười nhợt nhạt, “Ta sẽ chóng mắt chờ xem.”

Ánh mắt Vân Khởi nheo lại, nhưng cũng không nói thêm gì, quay đầu đi chỗ khác xem ngựa, vì thế hai người lại như lúc đầu, chẳng ai nói chuyện với ai.

Nhưng được một lúc thì một giọng nói cất lên phá vỡ bầu không khí yên lặng này, “Nghe nói các người muốn đi săn bắn ? Tính thêm ta vào.”

Phó Thiếu Dương cùng Ngư Thần Sương không biết từ đâu đi tới, người lúc này lên tiếng chính là Phó Thiếu Dương.

“Muội cũng đi, tính thêm muội nữa.” Ngư Thần Sương không cam lòng bị bỏ rơi, cũng đi theo reo lên.

Vì thế, khi Ấu Trần thay quần áo nam trang ra đến thì liền gặp được bốn người bốn ngựa ở tiền sảnh rất náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thử

*****Thật ra chương này là 17 nhưng mà chương 16 ta k edit nên ta đôn lên, chương 16 k có j hết, chỉ là Ấu Trần, Dê béo, Vân Khởi, Thiếu Dương và Thần Sương đưa ngựa đến khu rừng mà thui, nguyên chap kể về việc đưa ngựa, k có j bất thường nên ta k edit... vì dù có hay k thì đọc chap này các nàng cũng sẽ hiểu, đừng lo... vì chap đó cuối cùng chỉ nói đến kết quả ai là người thắng thui...

Kết quả trận đấu ngoài dự đoán của mọi người, Vân Khởi không hổ danh là tinh binh tiên phong, là người về nhất, Ngự Ấu Trần về nhì, thứ ba là Quân Vô Nặc, tuy rằng Quân Vô Nặc và Phó Thiếu Dương cạnh tranh khốc liệt, nhưng cuối cùng vẫn là Quân Vô Nặc giành trước vài bước. Ngự Thần Sương dù rằng cưỡi ngựa cũng rất nhanh, nhưng vẫn về cuối cùng

Sắc mặt Ngự Thần Sương đen như mực, đương nhiên cũng bởi vì cô về cuối cùng. Ôm một bụng oán khí, Ngự Thần Sương xuống ngựa liền chạy tới trước mặt Quân Vô Nặc.

“Ngươi xấu lắm ! Còn dám bảo mình không biết cưỡi ngựa, nếu không phải ngươi cố ý chơi xấu thì Thiếu Dương sẽ không thua.”

“Ta chưa từng nói ta không biết cưỡi ngựa.” Quân Vô Nặc bình tĩnh trả lời, sắc mặt không chút thay đổi nhìn Phó Thiếu Dương, nói, “Đa tạ.”

Hắn thật đúng là thắng mà còn vênh mặt như thế, Phó Thiếu Dương tuy rằng không cam lòng nhưng ngoài mặt vẫn trầm tĩnh, nói, “Không có gì, thua thì chịu thua.”

“Muội phụ quả thật là người tốt.” Năm cười thì trong đó Ngự Ấu Trần là người vui vẻ nhất, giống như kế hoạch của cô, cô đã tự mình đánh bại Phó Thiếu Dương. Xem ra cô quả thật đã đánh giá quá cao hắn, hắn thế nhưng lại không thắng được Quân Vô Nặc, thấy hắn bị thua mà cô rất phấn khích. Cái này có phải là thấy người gặp họa mà lòng ta sung sướng không nhỉ ?

Hắng giọng, Ngự Ấu Trần nghiêm mặt nói, “Kể tiếp chúng ta sẽ săn bắn, dựa theo quy tắc, Vân Khởi là người thắng nên sẽ được quyền ra lệnh.”

Vân Khởi âm thầm liếc mắt nhìn Quân Vô Nặc, vừa rồi cùng tranh đua với Ấu Trần, cũng không để ý hắn cùng Phó Thiếu Dương, không ngờ hắn lại là người về thứ 3, tên Quân Vô Nặc này tuyệt đối không đơn giản.

Vân Khởi nói, “Lần này chủ yếu là dạy Ấu Trần bắn cung, Quân công tử phụ trách kiếm mồi, Phó công tử cùng nhị tiểu thư phụ trách vây bắt thú.”

Tốt lắm, toàn công việc vất vả !

Phó Thiếu Dương đương nhiên biết Vân Khởi cố ý, nhưng cả Quân Vô Nặc cũng không phản đối, hắn cũng không thể mở miệng được. Ngự Thần Sương ngoài miệng cần nhắc vài câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng Phó Thiếu Dương chia ra 2 đường, bắt đầu vây săn. Quân Vô Nặc đứng tại chỗ, chờ kiếm con mồi.

Nghe Vân Khởi giải thích và chỉ bí quyết bắn cung, lại thấy Vân Khởi làm mẫu, Ngự Ấu Trần bắt đầu ngựa ngáy tay chân, lập tức thúc ngựa đi tìm con mồi.

Đột nhiên bụi cây trong rừng lay động, một con heo rừng hốt hoảng chạy ra, Ngự Ấu Trần reo vui trong lòng, giương cung, lấy tên, bắn ra !

Trúng ! Tên chuẩn xác cắm trên cây đại thụ. Một tiếng “éc” lập tức vang lên, con heo rừng kêu lên thảm thiết sau đó lăn ra đất.

Không cần phải nói, người bắn trúng con heo rừng này chính là Vân Khởi.

“Thấy con mồi không cần sợ, phải nhắm trước đã.”

Mất thấy Vân Khởi thu cung, sắc mặt không có gì biến đổi, Ngự Ấu Trần nhìn chằm chằm Vân Khởi. Cô tuy rằng chưa từng thấy bộ dáng oai hùng khi lâm trận giết giặc của Vân Khởi, nhưng lúc ở doanh trại cũng từng thấy qua huynh ấy luyện kiếm cùng tinh binh, cô cũng rất ngưỡng mộ. Giờ lại thấy tài bắn cung siêu phàm của huynh ấy, cô càng sùng bái hơn nữa.

Vân Khởi bị cô nhìn đến ngượng ngùng, ánh mắt khẽ dời, nói, “Tiếp theo tới muội.”

“Vâng.” Cô nhất định phải luyện bắn cung thật giỏi, để còn cùng Vân Khởi so tài, công phu của cô còn non nớt, cho nên cô nhất định phải lấy Vân Khởi làm mục tiêu mà cố gắng !

“Lần sau săn ở núi khác đi.” Giọng nói bức bối của Quân Vô Nặc vang lên.

Ngự Ấu Trần giờ mới phát hiện Quân Vô Nặc đã ruồi ngựa lại đây từ bao giờ, vừa quai con heo rừng lên ngựa, vừa đề nghị.

Quả thật một người tuấn tú như Quân Vô Nặc mà giờ lại quai con ngựa trên lưng, đúng thật là cảnh tượng hiếm thấy. Hơn nữa con heo rừng kia vẫn chưa chết, vẫn còn giãy dụa trong tay hắn.

“Vậy coi ngươi có biết điều không đã.” Không biết vì sao Ngự Ấu Trần nhìn thấy bộ dáng khó chịu của hắn mà trong lòng dấy ý hê hê. Nhìn hắn nhỏ nhẻ lễ độ như vậy, thì ra hắn sợ bắn, cuối cùng cô cũng nắm được điểm yếu của hắn rồi.

Ngư Ấu Trần thúc ngựa đi tiếp, nhìn thấy con chim trĩ và thỏ rừng, nhưng cô vẫn làm như không thấy mà chọn mục tiêu khác. Cuối cùng cô cũng bắn trúng được 1 con nai, Quân Vô Nặc liền thúc ngựa đi tới chỗ con nai bị bắn.

Đột nhiên, Ngư Ấu Trần nghe một tiếng “sur” bay trong không trung, một mũi tên nhọn đang hướng đến chỗ Quân Vô Nặc.

Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ, Ngư Ấu Trần hoảng sợ mở to hai mắt, cô muốn gọi hấn tránh ra nhưng không biết tại sao lại không mở miệng được. Quân Vô Nặc đang đi đến chỗ con nai, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề. Mũi tên đang hướng thẳng đến lưng Quân Vô Nặc, trong phút chốc cô tưởng chừng như hấn sẽ chết.

Đột nhiên mũi tên chuyển hướng, rơi ngay xuống đất, nhưng vừa lúc mũi tên kia chuyển hướng, Quân Vô Nặc lại đứng lúc cúi người nhặt roi quất ngựa.

Cho đến khi Quân Vô Nặc quai con nai lên ngựa, Ngư Ấu Trần rút cuộc định thần, xoay người nhìn Vân Khởi, nói. “Huynh vừa mới... “

Cô tuyệt đối không tin Vân Khởi có ý, tuy rằng cô cũng là người tập võ, cũng nhìn ra mũi tên kia đích thực nhắm vào Quân Vô Nặc. May mà lúc ấy Vân Khởi bắn ra một mũi tên khác là trệch hướng mũi tên kia, nếu không... Nhưng rút cuộc cũng chẳng có chuyện gì, Quân Vô Nặc lúc ấy lại cúi người.

Hấn biết mũi tên hướng về hấn nên tránh sao ? Hay là do hấn may mắn ? Quân Vô Nặc vẫn đang quai con nai lên lưng ngựa, giống như chẳng biết vừa rồi mình đã bước 1 chân vào quỷ môn quan, thậm chí còn không để ý đến mũi tên bị đánh rơi gần đó.

Ách, sao mũi tên kia lại không có đầu tên ? (ý nói là có phần thân, nhưng k có ngọn, là cái đầu nhọn nhọn k có áh)

Ngư Ấu Trần không dám tin vào mắt mình, liền quay đầu nhìn Vân Khởi lần nữa, “Huynh...” Là cố ý?

Vân Khởi cũng không chối cãi, mà còn gật gật đầu, nói, “Huynh không cố ý.”

Huynh ấy dám mở to mắt mà nói dối? Ngư Ấu Trần hiện tại mới phát hiện, Vân Khởi không chỉ là cao thủ, mà còn là người “thâm độc”.

Nhưng vì sao trong lòng cô giờ cũng muốn bắn thử một tên như Vân Khởi? Bởi vì cô thật sự muốn biết Quân Vô Nặc có phải “may mắn” tránh được nữa hay không.

Vân Khởi chăm chú nhìn Ấu Trần, khóe môi không khỏi hiện lời nụ cười ngọt ngào. Kỳ thật, lúc đó hấn cũng đoán không biết nên bắn hay không, vừa rồi hành động của Quân Vô Nặc rõ ràng là biết nên tránh mũi tên, nhưng khi nhìn vào người ta vẫn nghĩ là Quân Vô Nặc vô ý. Nhưng mà như thế thì lại làm Vân Khởi càng thêm lo lắng.

Mà giờ cũng không có cơ hội thử lại, vì Quân Vô Nặc đang đi tới phía bọn họ.

“Người cũng mang giúp đi.” Quân Vô Nặc không quan tâm Vân Khởi đồng ý hay không, không chút khách khí liền quăng con nai lên ngựa Vân Khởi, phúi phúi tay, xoay người lên ngựa, lúc này hấn mới nhìn Ngư Ấu Trần, cười nói, “Thiếu chút nữa là trúng mục tiêu, cần cố gắng hơn nữa.” (ta kết anh nì... hí hí...)

Dù rằng hấn nói lời này với cô, nhưng Ngư Ấu Trần vẫn cảm thấy hấn đang ám chỉ gì đó, cô trộm nhìn hấn một cái, nhưng lại không phát hiện điều gì khác thường.

Ngư Ấu Trần nghiêng đầu nhìn Vân Khởi, Vân Khởi lại xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nói, “Tiếp tục đi.”

Chắc chắn có chuyện gì đó, nếu không, Vân Khởi cũng không vô duyên vô cớ mà bắn mũi tên về phía Quân Vô Nặc.

Không được ! Nhất định cô phải hỏi rõ Vân Khởi, thật ra là có chuyện gì !

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thổ Lộ

Có cao thủ như Vân Khởi ở một bên chỉ đạo, lần săn bắn này thu hoạch được không ít. Đến trưa, năm người tập hợp lại, Vân Khởi bắt đầu phân phó nhiệm vụ, rồi cả 5 người xếp nhóm chuẩn bị đồ ăn và củi lửa để ăn trưa.

Dù rằng không tình nguyện, nhưng Phó Thiếu Dương cùng Ngư Thần Sương cũng không thể không đề cập đến việc đem con mồi ra suối tẩy rửa, Quân Vô Nặc chọn cho mình nhiệm vụ tương đối nhẹ nhàng, kiểm củi. Vì thế, trong rừng giờ chỉ còn lại hai người là Ấu Trần và Vân Khởi.

Ngư Ấu Trần một bên kiểm củi khô để nhóm lửa, một bên vắt óc suy nghĩ làm sao lợi dụng Quân Vô Nặc và Phó Thiếu Dương chế biến vào món ăn

thôn quê, để cô còn học lóm, đem về quán trọ bán cho thực khách.

Nhìn cô ngồi ngồi nhóm lửa, làn da trắng hồng như châu sa, tuy rằng gương mặt cô không son phấn, nhưng lại rất xinh đẹp, ánh mắt Vân Khởi dần dần nhu hòa, môi hiện lên nụ cười ấm áp, nói, “Nhìn muội vui vẻ như vậy, huynh cuối cùng cũng có thể yên tâm.”

Mới vừa nhóm được lửa, nghe Vân Khởi nói vậy, Ngự Áu Trần ngẩng đầu tươi cười, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô mở miệng nói, “Đúng rồi, huynh và Quân Vô Nặc có chuyện gì sao?”

Vân Khởi trong lòng đắn đo, không biết phải nói thế nào, cũng không ngờ cô lại trực tiếp hỏi hần như vậy, khoe môi hơi cứng đờ, “Hôm nay lúc đưa ngựa, huynh thấy thân thù hần rất tốt, cho nên nhin không được muốn thử hần một chút.”

Ngự Áu Trần lập tức hứng thú, “Ý huynh nói là hần biết võ công?” Tuy rằng trong lòng cô phủ nhận vài lần, nhưng vẫn rất tò mò muốn biết thực hư.

Nếu Quân Vô Nặc biết võ công, như vậy rất nhiều chuyện trở nên khả nghi, cho nên cô nhất định phải biết rõ.

Xem ra, cô quả thật không biết tí gì về Quân Vô Nặc. Ánh mắt Vân Khởi đột nhiên hiện lên tia đau đớn, nhìn về phía Áu Trần, nói, “Áu Trần, kỳ thật hôm nay huynh tới tìm muội là vì huynh có chuyện muốn hỏi muội.”

Giọng nói đầy vẻ nghiêm túc của Vân Khởi làm Ngự Áu Trần ngẩn ra, nhũn mày đánh giá, “Chuyện gì mà nghiêm túc dữ vậy?” Chẳng lẽ chuyện lần trước cô làm hư bảo kiếm của Vân Khởi?

Vân Khởi đối xử với cô như huynh muội ruột thịt, chỉ cần là yêu cầu của cô, huynh ấy chưa bao giờ cự tuyệt, ngoại trừ việc mượn bảo kiếm của huynh ấy. Có trách thì trách huynh ấy không sử dụng thanh kiếm đó, tối ngày cứ cất giữ, cho nên cô mới hiểu kỳ muốn xem cho biết. Còn tưởng thanh kiếm chém sắt như chém bùn, nên đã âm thầm trộm nó. Vốn định dùng nó chém thử đao của Lôi Nhị, ai ngờ, đao không sút mẻ gì cả, thanh kiếm lại bị lũng một lỗ.

Nhưng mà cô đã thần không biết quỷ không hay đem trả về chỗ cũ, mà việc này cũng đã xảy ra mấy tháng rồi, huynh ấy chẳng lẽ biết là cô làm sao?

Khó thấy cô khẩn trương như vậy, Vân Khởi không khỏi nở nụ cười, chậm rãi nói, “Áu Trần, từ nay về sau, để huynh bảo vệ muội, được không?”

Thì ra không phải muốn hỏi tội cô, Ngự Áu Trần nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức lại giật bắn người, huynh ấy vừa rồi nói muốn bảo vệ cô?

“Này, không phải huynh thấy muội đáng thương chứ?” Lời đồn đãi về cô trong thành Kinh Châu vẫn không ít, người khác nghĩ thế nào nói thế nào, cô đều không quan tâm, nhưng mà ngay cả Vân Khởi cũng nghĩ như vậy, cô cảm thấy rất tức giận.

Còn tưởng rằng cô sẽ hiểu được lòng mình, ai ngờ cô vẫn là không biết, Vân Khởi thở dài, tiếp tục nói, “Là đau lòng.”

Không biết là do mình nhìn lầm không, nhưng hôm nay Vân Khởi có chút kỳ lạ, lúc trước dù rằng huynh ấy đối xử cô rất tốt, nhưng cũng chưa từng biểu lộ gì trong lời nói. Tuy rằng không thể phủ nhận những lời này khiến cô cảm thấy ấm áp, nhưng cả người cô gì đó không được tự nhiên.

Chà chà hai bàn tay, Ngự Áu Trần đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy, nhin không được nói với Vân Khởi, “Dù sao bọn họ còn lâu mới trở lại, hay là chúng ta đi đi?”

Thấy cô đứng dậy, thủ thế muốn đấu võ với hần, Vân Khởi nhất thời lúng túng. Hần không phải người dễ thổ lộ cho người khác biết cảm tình trong lòng hần, nhưng thật vất vả mới mở miệng, mà cô lại... Chẳng biết cô không biết thật hay giả, có lẽ hần cũng không nên nóng vội như vậy, nhưng hần thực sự muốn cô biết rõ tâm ý của mình.

Vân Khởi cũng theo cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô, cố gắng nói, “Áu Trần, huynh nghĩ...”

“Phó Thiếu Dương! Huynh rốt cuộc có ý gì?” Tiếng con gái rống lên giận dữ cắt ngang lời Vân Khởi.

“Thần Sương?” Ngự Áu Trần quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Phó Thiếu Dương cùng Ngự Thần Sương một trước một sau đang đi cách đó không xa.

“Huynh đừng tưởng muội không biết trong lòng huynh đang nghĩ gì, huynh hiện tại hỏi hần rồi phải không?” Ngự Thần Sương chỉ vào Phó Thiếu Dương mà kêu gào, giọng nói có chút nức nở.

“Phó Thiếu Dương chết tiệt!” Ngự Áu Trần thâm rủa, cũng không màng Vân Khởi đang định nói gì, xoay người đi đến chỗ Phó Thiếu Dương.

Cho dù cô và Thần Sương không hợp nhau, nhưng cũng là tỷ muội ruột thịt, cùng chung huyết thống, tên Phó Thiếu Dương kia mới vừa đem sinh lễ đến thăm hỏi, giờ lại dám khi dễ muội muội cô sao? Cô phải cho hần một trận mới được.

“Ngự Thần Sương, muội đừng cố tình gây sự được không?” Phó Thiếu Dương cũng rất tức giận, căn bản không để ý Ngự Áu Trần đang đến gần mình, vẫn nhìn Ngự Thần Sương, nói, “Muội rốt cuộc có hiểu thế nào là phụ đức không?”

Đúng lúc này, một bàn tay vỗ trên vai hần, giọng nói mang theo ý cười lạnh lùng truyền vào tai hần, “Phụ đức phải không? Ta nghĩ người mới là người cần học làm tướng công là như thế nào.”

Vừa nói xong, Ngự Áu Trần liền nắm lấy cổ tay hấn mà bẻ “rắc” một tiếng !

“A...” Dù Phó Thiếu Dương đã tập võ vài năm, nhưng cũng không dự đoán được chiêu này, ngay cả phản kháng cũng chưa kịp, cổ tay liền truyền đến đau đớn.

“Thiếu Dương!” Ngự Thần Sương sợ ngay người, nhìn Phó Thiếu Dương mặt mày trắng bệch, trong lúc nhất thời cũng chẳng còn giận gì nữa, lập tức xông đến, “Thiếu Dương, huynh thế nào? Để muội xem xem.”

“Ngự Áu Trần...” Phó Thiếu Dương cắn chặt răng, cổ nén đau đớn nhìn về phía Ngự Áu Trần, trong mắt hiện lên tia oán giận, muốn mở miệng mắng chửi cô, nhưng vẫn nuốt lại trở vào.

Nhưng mà Ngự Thần Sương thì lại không nhìn được, xoay người mắng Áu Trần, “Ngự Áu Trần! Tỷ sao có thể bẻ tay Thiếu Dương? Tỷ thật ác độc! Tỷ... Nếu Thiếu Dương có vấn đề gì, muội nhất định không tha cho tỷ!”

“Không phải chỉ bị gãy tay thui sao, không chết được đâu.” Bị Thần Sương mắng, Ngự Áu Trần có chút tức giận, cô hảo tâm muốn giúp Thần Sương, mà Thần Sương lại đi bênh vực người ngoài mắng chửi cô.

Áu Trần tức giận liếc Phó Thiếu Dương, còn nói gì mà luyện võ công, có như vậy mà cũng không chịu được sao?

“Tỷ! Tỷ không thấy huynh ấy đang rất đau sao? Sao tỷ còn mở miệng ác độc vậy? Tỷ thử bẻ tay mình như vậy thử xem.” Ngự Thần Sương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhị tiểu thư không cần lo lắng, hấn không bị gì đâu, để tôi xem cho hấn.” Vân Khởi không biết lúc nào đã đi tới, bất động thanh sắc đứng chắn trước người Áu Trần, đưa tay coi vết thương cho Phó Thiếu Dương.

Nhìn Ngự Thần Sương đang tức giận, lại thấy đã có Vân Khởi xử lý, cô quay người bước đi.

Cô có phải hơi quá đáng? Có thể lúc này nghe Vân Khởi nói chuyện với mình, làm cô cảm thấy chán ghét Phó Thiếu Dương, hơn nữa thấy hấn khi dễ Thần Sương, cô mới bẻ tay hấn.

Nhưng mà cô làm vậy có đúng hay không? Mà nếu không làm vậy, hấn sẽ không đau, thì làm sao mà nhớ bài học lần này chứ? Nhưng mà tệ nhất là cô có lòng giúp đỡ mà lại bị nói là ác độc.

“Khoái chí?” Tiếng cười khê truyền đến, Ngự Áu Trần phục hồi tinh thần, liền phát hiện Quân Vô Nặc đã đi cạnh cô từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đắc Ý

Tâm tình Ngự Áu Trần đang khó chịu, giờ phút này lại thấy vẻ mặt đắc ý sâu xa khó lường của Quân Vô Nặc, cô lại càng thêm khó chịu, tức giận nói, “Cười cái gì mà cười? Người muốn thử xem phải không?”

“Xem ra, lời đồn quả là sự thật.” Quân Vô Nặc sờ sờ cái mũi, ý cười càng thêm sáng lạn, “Ta nghĩ, lúc này Phó Thiếu Dương hấn sẽ không hối hận chuyện hủy hôn.”

Ngự Áu Trần đương nhiên nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Quân Vô Nặc, bước tới gần hấn, nói, “Người nói vậy có ý gì?”

“Không nhìn ra sao?” Quân Vô Nặc quay đầu nhìn lướt qua 3 người kia, vốn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn sửa lại miệng, “Có một số việc, tốt nhất không nên tùy tiện nhúng tay vào, nếu không sẽ rất phiền phức.”

Ngay cả hấn cũng nghĩ cô ở không làm chuyện không đâu sao? Ngự Áu Trần trừng mắt nhìn thẳng Quân Vô Nặc, trong lòng đang tưởng tượng, nếu khuôn mặt của hấn bị cô đá cho một cước, không biết hấn còn dám ngênh ngang cười như vậy nữa không.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn lựa chọn bình tĩnh. Ngự Áu Trần hít một hơi thật sâu, nhìn hấn cười nói, “Người nói đúng, ta thật là quan tâm quá độ, ta đúng là không nên đem người về phủ tướng quân. Như vậy đi, từ giờ trở đi, xin mời người tự cầu nhiều phúc, đến ở chỗ nào thì đi ở chỗ đó.”

Hấn có lòng khuyên mà nha đầu này lại nghĩ đi đâu vậy? Quân Vô Nặc dở khóc dở cười nói, “Cô muốn đuổi tôi đi?”

“Ta vốn không nên giúp người.” Con giận đã lên đến cực điểm, Ngự Áu Trần chẳng quan tâm hấn là ai nữa. Mà vừa này nghe hấn hỏi, nhìn cặp mắt sâu của hấn, cô đột nhiên cảm thấy mình có chút tàn nhẫn.

Tuy rằng cô cũng có chút hoài nghi hắn, nhưng từ lúc quen biết đến giờ, hắn coi như cũng rất thành thật. Nếu rời khỏi phủ tướng quân, hắn sẽ bị người ta truy giết, mà hắn lại đơn thân độc mã, hình như việc cô đang làm là trái với đạo nghĩa gian hồ....

Ngừng lại! Hắn nói cô thích xen vào chuyện của người khác, cô sao còn nghĩ tốt cho hắn chứ? Mặc kệ hắn tự sinh tự diệt đi !

Thấy sắc mặt cô biến đổi không ngừng, khoe môi Quân Vô Nặc đột nhiên giương lên tia cười yếu ớt, “Cô xác định?”

Nếu một giây trước Ngư Ấu Trần còn không đành lòng, nhưng giờ phút này nhìn thấy bộ dáng đắc ý hề hề của Quân Vô Nặc, cô lại không do dự, “Ta nghĩ ta đã nói rõ ràng rồi, đương nhiên, nếu ngươi muốn ta tự nói ra, thì ta cũng không ngại tiền ngươi một đoạn, đá ngươi ra khỏi phủ!”

Quân Vô Nặc gật gật đầu, “Tốt, vậy đem ngân lượng đến đây đi.”

“Ngân lượng gì?” Hắn đã ăn chùa ở chùa, còn muốn cô đưa tiền cho hắn sao?

Quân Vô Nặc hão hĩnh nhắc nhở, “Ngọc bội của ta, trị giá năm trăm lượng, ta chỉ mới ở có vài ngày, trừ ra 300 lượng ta đền cho quán trọ của cô, có phải cô nên trả lại tiền dư của ta không?”

Đúng ha, cô sao lại quên mất chuyện này? Ngư Ấu Trần nhất thời đuối lý, vốn là nhất thời nóng giận nên mới đuổi hắn đi, giờ lại kêu cô bồi thường tiền cho hắn, đáng ghét, cô không cam lòng ! Nhưng mà đúng thật ngọc bội là do cô làm mất....

Bộ dạng rối rắm của cô có chút buồn cười, Quân Vô Nặc mím môi, nghiêm trang nói, “Cô chẳng lẽ muốn quýt tiền ta sao?”

“Ai nói ta muốn quýt tiền ngươi?” Ngư Ấu Trần cô là người vô lại vậy sao ? Chỉ là lúc sửa quán trọ đã dùng hết bạc, mấy ngày nay quán trọ lại làm ăn không tốt cho lắm, cô tuy rằng cũng có tích trữ tiền, nhưng mà....

Mất thấy Vân Khởi đang đi tới, Quân Vô Nặc cố ý trêu tức, nói, “Hai chúng ta về nhà rồi từ từ nói, làm cho người ta chê cười thì không tốt lắm.”

“Hai chúng ta ? Ngươi.....” Ngư Ấu Trần định nói tiếp, nhưng thấy Vân Khởi xuất hiện trước mặt mình, nửa câu sau cũng tự động nuốt trở về.

Hắn nói cũng đúng, chuyện này xác thực không nên nói trước mặt người khác, chờ hồi phủ cô sẽ từ từ tính với hắn.

“Có chuyện gì vậy ?” Vân Khởi theo bản năng đứng giữa chắn ngang 2 người, ánh mắt nhìn Quân Vô Nặc đầy địch ý.

“Khụ khụ, hắn không có bị gì chứ ?” Ngư Ấu Trần hắng giọng, tránh trả lời câu hỏi của Vân Khởi, liền chuyển đề tài sang Phó Thiếu Dương.

Sắc mặt Vân Khởi hơi trầm xuống, nhưng cũng không hỏi nhiều, nói, “Trật khớp thôi, đã không sao nữa rồi.”

Mọi việc rốt cuộc lại thành thế này, Ngư Ấu Trần cũng không còn hứng thú nữa, “Nếu hắn đã bị thương, muội nghĩ chúng ta cũng về đi.”

Vân Khởi thấy vậy liền nói, “Huynh đưa muội hồi phủ.”

Ngư Ấu Trần gật gật đầu, nhìn hai con mồi đang vắt trên lưng ngựa, cô đang tính làm thế nào trở về quán trọ, dù sao Vân Khởi cũng không biết chuyện cô mở quán trọ, huống chi, còn có Phó Thiếu Dương và Thần Sương ở sau.

“Hay là ta giúp ngươi tặng đồ, ngươi thu hồi lại lời lúc nãy, thế nào ?” Quân Vô Nặc đột nhiên chen vào nói.

Ngư Ấu Trần kinh ngạc nhìn phía hắn, hắn làm sao biết cô đang nghĩ gì ? Nhưng mà đề nghị của hắn cũng không tệ.

“Được, thành giao.” Sau một lúc suy nghĩ, Ngư Ấu Trần sáng khoái đáp ứng.

Nghe bọn họ nói những lời mà chỉ bọn họ mới hiểu được, Vân Khởi lơ đãng nhíu mày, nhin không được hỏi, “Mấy thứ này không phải mang về phủ tướng quân sao ?”

“Dù sao ăn cũng không hết, cứ để hắn tặng một ít cho người khác.” Ngư Ấu Trần không muốn giải thích nhiều quá, vừa nói chuyện vừa xoay lưng lên ngựa.

Nhìn Quân Vô Nặc đem con mồi phân ra hơn phân nửa quải lên lưng ngựa, nhưng lại không cùng đường với bọn họ, lòng Vân Khởi càng thêm nghi hoặc.

Không ngờ mấy tháng không gặp, thế giới xung quanh Ấu Trần thay đổi quá nhiều, hay nói chính xác hơn, hắn cho tới giờ vốn chưa bao giờ bước vào thế giới của cô !

Chương 19: Hẹn Gặp

Sau khi hồi phủ, Ngự Áu Trần rất nhanh hiểu được lời nói lúc nãy của Quân Vô Nặc, quả nhiên giờ cô thực sự gặp phiền phức.

“Áu Trần, con làm gì cũng quá nóng vội, Thiếu Dương nói thế nào cũng là cô gia của phủ tướng quân, mà lại làm nó trật khớp tay, nhớ rõ lần sau gặp nó thì phải xin lỗi.” Ngự Thần Sương không biết lúc nào đã đem chuyện xảy ra ở rừng mai nói hết cho Ngự Diệu Thiên nghe, vì thế trong giờ cơm, Ngự Áu Trần không thể tránh khỏi bị giáo huấn.

Nhưng mà nói bị giáo huấn, thật ra thái độ Ngự Diệu Thiên cũng không quá cứng rắn, dù sao do Phó Thiếu Dương từ hôn trước, Áu Trần không thích nó cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng nó vẫn là con rể của ông, về sau đều là người một nhà, ông cũng không muốn nhà cửa xào xáo.

“Có thể Thiếu Dương đã chọc giận Áu Trần, chứ Áu Trần của chúng ta không phải người không biết nói lý lẽ.” Thu Nhị nương rất hiểu tính tình Áu Trần, tuy rằng Thần Sương cũng nói chuyện tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói Áu Trần hành hung, những điều khác thì chỉ lập lờ.

“Đánh người luôn sai, có chuyện gì không thể nói rõ ràng chứ?” Ngự Diệu Thiên lúc nói chuyện cũng liếc mắt nhìn Thu Nhị nương.

Thu Nhị nương ngán ra, sau đó liền hiểu được, tầm mắt nhìn về phía người ngồi cạnh Ngự Áu Trần – Quân Vô Nặc, có chút ngượng ngùng nói, “Vô Nặc, công tử trăm ngàn đừng sợ, Áu Trần nhà chúng ta bình thường không phải như vậy, nó rất là dịu dàng...”

Quân Vô Nặc mặt không có gì phản đối, liếc mắt nhìn Ngự Áu Trần đang bần thần, cười nói, “Ta biết.”

Thu Nhị nương vừa lòng gật gật đầu, nhìn Ngự Diệu Thiên nói, “Xem đi, cũng là Vô Nặc hiểu tính tình của Áu Trần thật.”

Ngự Áu Trần trong lòng đang suy nghĩ vẫn vơ, lão cha cùng Nhị nương nói gì cô cũng không nghe được, chính là hàm hồ gật đầu coi như trả lời, dù sao cô bị giáo huấn cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà ánh mắt hai người họ giờ lại nhìn người ngồi bên cạnh cô, không khí khác thường này làm cô chú ý.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy lão cha và Nhị nương nhìn cô và Quân Vô Nặc đầy ẩn ý. Ngự Áu Trần nhất thời xoay qua nhìn Quân Vô Nặc, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đề hỏi.

Hắn vừa rồi thừa dịp cô không chú ý lại nói cái gì?

Quân Vô Nặc cũng không nói gì, chỉ yên lặng tiếp tục dùng bữa. Ngự Áu Trần cảm thấy bất thường, nhìn không được đá hắn một cước ở dưới bàn.

Đừng tưởng rằng cô không biết, sáng nay không đuổi hắn đi, tất cả là vì “tự bảo vệ mình”, lại bắt đầu ở trước mặt cha cô và Nhị nương nói lung tung cái gì nữa.

Quân Vô Nặc vô duyên vô cớ bị đá một cước, thực sự oan ức, lại không biết thanh minh thế nào, đành phải chịu thua, tiếp tục dùng bữa.

Ngự Diệu Thiên và Thu Nhị nương thấy vậy, liền tỏ vẻ vui mừng, cũng không nhắc tới chuyện xin lỗi Phó Thiếu Dương nữa. Ngự Thần Sương thấy cha mẹ nặng bên này nhẹ bên kia, sắc mặt tái mét.

“Cha, mẹ, các người phải thay con làm chủ, con cũng không muốn gì hết, nhưng mà chẳng lẽ để Thiếu Dương chịu ủy khuất?”

“Tỷ tỷ con không phải nói là sẽ xin lỗi Thiếu Dương sao, con còn bắt măn gì nữa?” Thu Nhị nương trừng mắt nhìn Thần Sương, đứa nhỏ này đã sắp thành thân mà vẫn cứ như con nít vậy.

Ngự Áu Trần tưởng chừng mình nghe lầm, cô khi nào đáp ứng đi xin lỗi Phó Thiếu Dương? Nhưng mà nghĩ đến lá thư chiều nay nhận được, cô lại đổi chủ ý, liền đáp, “Nhị nương nói đúng, con ngày mai sẽ đi xin lỗi Thiếu Dương.”

Ngự Thần Sương bất ngờ không còn lời nào để nói, ngay cả Quân Vô Nặc cũng dừng đũa xoay qua nhìn Áu Trần.

“Có vẻ tâm tình cô rất tốt.” Sau khi ăn xong, trên đường trở về phòng, Quân Vô Nặc đi sau Ngự Áu Trần, lơ đãng nói.

“Đương nhiên.” Ngự Áu Trần cũng không gạt hắn, mặt mày hớn hờ, nói, “Ngọc bội của người lại từ trên trời rơi xuống, làm sao ta không vui cho được?”

“Hả?” Câu nói này của Áu Trần làm hắn kinh ngạc.

Nghĩ đến việc có thể lấy lại 500 lượng, cô lập tức phấn chấn, lấy tờ giấy từ trong túi áo ra, giơ trước mặt hắn, “Có người nhặt được, hẹn ta ngày mai gặp mặt.”

Quân Vô Nặc nhủ mảy, “Người đó là Phó Thiếu Dương?”

“Người làm sao biết ?” Ngự Áu Trần tò mò nhìn hấn, ngay cả thư cũng chưa coi, huống chi, lá thư này cũng không có ký tên, cô suy nghĩ rất lâu cũng chưa dám khẳng định.

Quân Vô Nặc băng quơ nói, “Rất đơn giản, đó là ngọc bội của ta.”

Cũng không có gì khó, ngọc bội là của Quân Vô Nặc, bị người ta nhặt được, cho dù muốn trả lại cho chủ nhân của nó, cũng không nên trực tiếp tìm đến cô, huống chi ngọc bội kia cũng không khắc tên họ. Hơn nữa, ngày đó cô đã cải trang, cũng không để lộ thân phận của mình. Cho nên, người viết thư này cho cô biết cô đánh rơi ngọc bội, lại biết thân phận của cô. Mà theo như cô biết, chỉ có Phó Thiếu Dương mà thôi.

Nhưng mà điều làm Ngự Áu Trần cảm thấy khó hiểu chính là Phó Thiếu Dương muốn gì ? Nếu đã có lòng trả lại cho cô, vì sao không ra mặt nói cô biết ? Viết thư thì không nói đi, còn nặc danh nữa, còn hẹn cô ngày mai gặp ở đình Liễu Tâm ở ngoài thành, nhưng lại nói rõ cô phải đi “một mình”, cũng không biết hấn muốn làm trò gì nữa.

Có lẽ hôm nay cô làm cho hấn mất mặt, hấn muốn tìm cơ hội để trả thù cô ?

Thấy cô lại bần thần suy nghĩ gì đó, liếc nhìn lá thư trên tay cô, sắc mặt Quân Vô Nặc có chút thay đổi, lại không nói thêm gì, lướt qua cô đi thẳng về phòng mình.

Đình Liễu Tâm ngoài thành —

Bởi vì ở ngoài thành, người qua lại cũng ít đi, lại nằm ngay khu rừng nên càng hoang vu heo lánh. Cây cối um tùm, chỗ này rất thích hợp để ẩn nấp, mai phục, và dĩ nhiên là trả thù.

Ngự Áu Trần đứng giờ Tý đến đi đến đình, mới vừa vào rừng liền thấy con ngựa bị buộc dây ở gốc cây liễu, bên cạnh còn có bóng dáng cao cao mặc áo xanh ngọc. Đúng thật là Phó Thiếu Dương.

Tuy rằng sớm đã đoán được, nhưng khi nhìn người thật, Ngự Áu Trần không khỏi nhũm mày. Cô liền trấn tĩnh, đi đến bên hấn.

“Nói đi, muốn giải quyết thế nào.” Ngự Áu Trần ghét quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

Kỳ lạ là trên mặt Phó Thiếu Dương lại chẳng có gì địch ý, cũng không oán giận cô như hôm qua, về mặt lúc này lại chẳng biết hấn đang giận hay vui, chỉ là sau khi nghe thấy lời cô nói, hấn liền nở nụ cười.

“Sao cô mỗi lần gặp ta, đều đòi chơi gay gắt vậy ?”

Ách, lời này, chẳng lẽ hấn muốn giảng hòa ? Ngự Áu Trần không tin vào tai mình. Cô nghĩ hôm qua hấn bị cô bẻ tay, giờ ngọc bội lại nắm trong tay hấn, hấn tất nhiên phải ra về ta đây. Nhưng giờ sao lại như vậy ? Hấn có vẻ như đang “nhận tội”, thật đúng làm cho người ta trở tay không kịp.

Nhưng mà suy đi nghĩ lại cũng không đúng cho lắm, nếu muốn giảng hòa, không phải nên đi đến quán trà tửu lâu, vừa uống vừa tán gẫu sao ? Ở nơi này Ngự Áu Trần chỉ nghĩ đến bốn chữ “khoái ý ân cừ”.

Xem ra, hấn quả nhiên muốn giờ trò rồi ! Ngự Áu Trần cắn cắn môi, quyết định làm theo kế hoạch, “Ngọc bội của ta đâu ? Có mang tới không ?”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bao Vây Phó Thiếu Dương

Phó Thiếu Dương lấy ngọc bội chìa ra cho cô xem, Ngự Áu Trần liếc mắt một cái liền nhận ra, đúng thật là ngọc bội của Quân Vô Nặc.

Xem cô lộ vẻ vui sướng, Phó Thiếu Dương trên mặt càng đắc ý, đem ngọc bội thu vào, mới mở miệng nói, “Nơi này yên tĩnh, không có người ngoài, chúng ta từ từ nói chuyện đi.”

Hấn giả thần giả quỷ lừa cô tới đây để nói chuyện ? Ngự Áu Trần nhũm mày, không biết hấn muốn nói gì với cô, hơn nữa lại nói ở chỗ quỷ quái này.

Nhưng mà ngọc bội đang ở trong tay hấn, nó trị giá tới 500 lượng lạng ! Cô đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh yên tĩnh, Ngự Áu Trần nhẩn nại nói, “Người muốn nói gì ?”

Phó Thiếu Dương bước về phía Ngự Áu Trần vài bước, càng ngày càng đến gần cô, nhìn thẳng mắt cô mà hỏi, “Vì sao muốn từ hôn ?”

Lời vừa nói ra, Ngự Áu Trần thiếu chút nữa là té xỉu, cô vừa rồi nghe làm sao ? Hấn đúng là hỏi vì sao cô muốn từ hôn ?

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hấn, cô đoán chắc vừa rồi mình không nghe lầm, Ngự Áu Trần nhất thời nở nụ cười, “Phó công tử, tuy rằng ngươi là người làm ăn, nhưng mà nếu muốn đổi trắng thay đen thì tự hỏi lại lòng mình trước đi, người đưa ra lời từ hôn không phải là Phó Thiếu Dương ngươi sao ?”

“Ý ta là tại sao cô đáp ứng từ hôn ?” Vấn đề này làm hấn thắc mắc không phải ngày một ngày hai, vốn đã muốn quên đi, nhưng từ ngày gặp cô ở trên đường, hấn lại càng thêm thắc mắc.

Ngự Áu Trần trong lòng tuy rất muốn đá cho Phó Thiếu Dương một cước, nhưng ngoài mặt vẫn xem như không có việc gì, “Ý của muội phu là, đáng lẽ ta phải khó lên khóc xuống cầu xin ngươi, rồi không lấy ngươi thì sẽ không lấy ai làm chồng sao ?”

Nghe Ngự Áu Trần nhấn mạnh hai chữ “muội phu”, Phó Thiếu Dương cũng không biết là xấu hổ hay là giận, trên mặt lại ửng đỏ, “Hừ, sợ là cô sớm đã thay lòng, càng muốn ta từ hôn hơn ?”

Lời hấn nói thật quá đáng, Ngự Áu Trần rốt cuộc không nhịn được nữa, sắc mặt tối sầm, “Phó Thiếu Dương, ngươi nếu muốn đánh nhau thì cứ nói đại đi, tìm có mà lấy cái cớ này.”

Cô tuy rằng không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao cũng là tiểu thư khuê các, làm sao chấp nhận người khác nhục mạ mình chứ. Huống chi, chính hấn coi trọng Ngự Thần Sương nên mới từ hôn cô, hiện tại lại đổ lỗi cho cô, đúng thật là đồ chết tiệt !

Phó Thiếu Dương nghiến răng nói, “Chẳng lẽ không đúng sao ? rước một người về phủ ở, rồi lại lằng nhằng dây dưa với tên họ Vân kia, khó trách lúc trước lại không do dự mà đáp ứng lời từ hôn của ta.”

Năm đó, khi hấn từ hôn, Ngự Áu Trần đã chấp nhận ngay, hiện tại hấn liên nhân cơ hội này để lên án cô, chẳng lẽ hấn vì chuyện năm đó mà ghi thù trong lòng ? Chỉ nhìn võ nghệ của hấn bây giờ thì cũng biết rồi.

Hừ, nếu hấn nghĩ cô dễ bị người ta khinh khi như vậy, thì hấn quả thật đã coi thường Ngự Áu Trần này.

Nghĩ vậy, Ngự Áu Trần không giận mà lại cười nói, “Nói như vậy, muội phu đột nhiên ngộ đạo, biết mình không bằng hai người kia, nên không chịu thua họ phải không ?”

“Cô !” Phó Thiếu Dương còn tưởng rằng cô sẽ giải thích với mình, không thể ngờ cô còn vô liêm sỉ châm chọc hấn ? “Cô quả nhiên là...” Định nói tiếp cô là con gái không giữ phụ đạo, nhưng cuối cùng cũng không nói được.

“Cũng đúng, luận gia cảnh thì Quân Vô Nặc cũng hơn ngươi, mà hấn cũng tuấn tú hơn ngươi, lại có phong độ hơn nữa. Còn nói về bản lĩnh thì ngươi quả thật còn kém rất xa Vân Khởi, người ta xông pha trận mạc bảo vệ đất nước, lập không ít công trạng. Không giống ai kia, ý vào chút võ công mèo cào của mình mà ra vẻ ta đây, xía mũi vào chuyện người khác.”

Hấn nếu muốn khiêu khích cô, Ngự Áu Trần tuyệt đối sẽ không chịu thua hấn.

Sắc mặt Phó Thiếu Dương từ hồng chuyển sang trắng, từ trắng lại chuyển sang xanh, chỉ còn thiếu chút nữa là nôn ra máu, “Cho nên, cô liền vô sỉ dụ dỗ đàn ông khác ?”

“Muội phu, mong ngươi cẩn trọng lời nói của mình.” Vẻ mặt Ngự Áu Trần lạnh lùng, tay nắm chặt roi quất ngựa, cô không còn nhịn được nữa, “Nói đi, muốn điều kiện gì mới trả lại ngọc bội cho ta ?”

Trong lòng đã có chủ ý, chờ cầm được ngọc bội trong tay, cô sẽ trở mặt với hấn. Lần trước cùng hấn đánh nhau ngang tài ngang sức, lần này cô nhất định sẽ cho hấn biết tay.

Phó Thiếu Dương cực kỳ tức giận, giờ phút này lại nghe cô gọi hấn là “muội phu”, hấn càng giận nghiêng răng nghiêng lợi, nắm thật chặt ngọc bội trong tay.

Sau khi chứng thực được thân phận của cô, hấn còn muốn tìm lúc thích hợp để trả lại ngọc bội cho cô. Nhưng đột nhiên ở đâu xuất hiện cái tên Quân Vô Nặc, tiếp theo là Vân Khởi, vì vậy hấn mới dẫu nhem chuyện này đi.

Hôm nay hẹn cô ra đây, vốn định mượn cơ hội này giải tỏa nghi hoặc trong lòng hấn, cũng chẳng muốn ra điều kiện gì với cô. Nhưng giờ thì hấn đổi ý rồi.

“Muốn ngọc bội phải không ? Chờ khi tâm trạng ta tốt đi.”

Cô đã nhẫn nhịn cho hấn ra điều kiện, hấn còn dám được voi đòi tiên ? Cũng may, cô cũng đề phòng hấn giờ trò, sớm đã an bài tất cả rồi. Giờ phút này lại không thể thỏa hiệp, Ngự Áu Trần quất roi ngựa trong tay, quát, “Đều xuất hiện đi !”

Theo lời cô phát ra, những bụi cây gần đó bắt đầu rung rinh, ngay sau đó, mấy bóng người xuất hiện, làm Phó Thiếu Dương kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Cô... Cô dám kêu người đến ?” Nói như vậy, vừa rồi bọn họ nói chuyện, đều bị những người này nghe được sao ? Ánh mắt Phó Thiếu Dương quét mắt nhìn chung quanh, sắc mặt xanh mét so với vừa rồi còn khó coi hơn.

“Phải, đề phòng luôn tốt nhất.” Sáng sớm tinh mơ, cô liền an bài Lôi Nhị cùng Vân Nương mai phục tại đây, lúc này thấy sắc mặt tái mét của Phó Thiếu Dương, Ngự Áu Trần thật muốn cười to.

Nhưng cô cũng hơi bất ngờ vì hần một thân một mình đến đây gặp cô.

Định quay đầu phân phó Vân Nương và đám người kia, nhưng tầm mắt cô chợt nhìn thấy một bóng dáng vốn không nên xuất hiện ở đây. Không đúng, không phải một mà là hai.

Một người bộ dáng dương dương tự đắc – Quân Vô Nặc, còn một người là Vân Khởi.

“Các người.... sao lại ở đây?” Cô nhớ rõ mình chỉ bảo bọn Lôi Nhị đến đây thôi mà !

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lòng Người Sở Hưởng

Vân Nương đứng gần Quân Vô Nặc nhất, nghe Ngư Ấu Trần hỏi vậy, không khỏi kinh ngạc, “Sao ? Không phải cô gọi hần tới giúp sao ?”

Hần tay trái gãi không chặt, có thể giúp cái gì ? Ngư Ấu Trần trừng mắt nhìn Quân Vô Nặc, chợt hiểu gì đó, “Tốt, người dám theo dõi ta ?” Không chỉ như vậy, còn dám đem danh nghĩa cô ra để lừa Vân Nương.

“Đây là chuyện của hai chúng ta, làm sao ta không đến được ?” Quân Vô Nặc thản nhiên trả lời.

Ngọc bội là của hần, đương nhiên chuyện này có liên quan tới hần. Nhưng mà lúc này hần nói ra, người ta nghe được thì lại hiểu theo nghĩa khác.

Nhưng mà Ngư Ấu Trần cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại nhìn về phía Vân Khởi. Huynh ấy không phải đang ở doanh trại sao ? Sao lại xuất hiện ở đây ? Còn vô thanh vô thức đi theo cô.

“Huynh đến tìm mục có việc, lại thấy muội đang đi ra khỏi thành, huynh sợ muội gặp chuyện nên đi theo muội.” Không chờ cô hỏi, Vân Khởi tự mình giải thích lấy.

Vô công Vân Khởi cao cường, nếu muốn vô thanh vô thức theo dõi cô, quả là rất dễ dàng.

“Như vậy cũng tốt, nhiều người thì dễ hành sự hơn.” Vân Nương thật ra mừng rỡ nhìn thấy hai nam tử khí khái bất phàm, tướng mạo tuấn tú cùng ra tay giúp đỡ chương quây, từ lúc tên Phó Thiếu Dương kia hỏi câu hỏi đó, cô cũng đã không thể kiềm chế được, giờ rốt cuộc cũng có cơ hội mở miệng. “Phó công tử, rõ ràng chính người phụ lòng trước, hiện tại thấy nhiều người thích Ấu Trần của chúng tay, người liền ghen tị sao ? Đây đều do lỗi của người, có mắt không trông, không có phúc để hưởng.”

Lôi Nhị cũng bức tức tiếp lời, “Cũng là phải thôi, nam tử hán đại trượng phu, vậy lại vô liêm sỉ như vậy, lấy ngọc bội uy hiếp người khác, người giờ đã là muội phu của người ta, cũng không sợ mất mặt.”

Tiểu Không nâng quạt trong tay, nói, “Vừa rồi ta còn có chút thương xót người, nhưng tiếc là giờ cả tư cách để bị thương hại người cũng không có. Cho nên, làm người cũng biết tự trọng một chút, đừng tưởng trong nhà có vài đồng tiền thì có thể lên mặt, tự dương tự đắc. Nhìn hai người kia đi, người nên học hỏi người ta đi.”

Ba người này ngay từ đầu đã chán ghét Phó Thiếu Dương, giờ là lúc trút hết cơn giận trong lòng.

“Khụ khụ !” Ngư Ấu Trần háng giọng cắt lời bọn họ, từ lúc bọn họ nắng chửi Phó Thiếu Dương, cô đã cười thầm trong bụng. Nhưng mà hiện giờ chung quanh lại có nhiều người, cô ít nhất cũng phải giữ lễ độ một chút.

Nhìn về phía Phó Thiếu Dương, Ngư Ấu Trần bình thản nói, “Giờ chúng ta có cần nói điều kiện nữa không ?”

Đời này Phó Thiếu Dương chưa từng nhục nhã như vậy, gân xanh nổi lên hết trên mặt hần. Nếu có thể, hần muốn lập tức biến khỏi chỗ này. Nhưng mà trước tình thế như bây giờ, cho dù hần muốn bỏ chạy thì cũng rất khó.

“Cầm đi.” Biết không thể thỏa hiệp được nữa, hần đưa ngọc bội cho cô.

Thấy hần thức thời, Ngư Ấu Trần tiếp nhận ngọc bội, trong lòng cảm thấy thoải mái, năm trăm lượng, cuối cùng đã trở lại với cô !

“Cảm tạ, tiền thù lao ta sẽ kêu người mang đến quý phủ.”

“Không cần, ta không nghĩ sẽ gặp lại cô.” Ngừ khí Phó Thiếu Dương bực tức, hần xoay người leo lên lưng ngựa.

Vốn mọi chuyện xem như đã giải quyết, Vân Nương cũng không muốn nói móc. Nhưng nghe hần nói vậy, đành phải lên tiếng, “A, người này thật sự đa tình nha, người ta nói là sai người mang đến quý phủ, vậy mà hần cứ tưởng mình sức quyến rũ vô cùng, tưởng rằng Ấu Trần của chúng ta sẽ tự mình đi !”

“Vân nương, mặc kệ hần đi.” Nói thế nào thì giờ hần cũng là vị hôn phu của Thân Suong, Ngừ Ấu Trần không muốn làm gì quá đáng với hần. Huống chi, cô đã lấy lại ngọc bội, chuyện này đương nhiên phải cảm tạ hần.

Vân Nương oán giận nhìn hần đi xa, sắc mặt giờ mới dịu lại, ngay sau đó liền phấn chấn lên, chạy ngay đến bên Vân Khởi.

“Vị công tử này họ gì ? Trước kia sao chưa từng thấy qua ? Công tử và Ấu Trần có quan hệ gì?” Ba người đồng thanh mở miệng.

Vân Khởi tuy rằng chưa từng gặp qua tình huống này, nhưng cũng không đến mức nhìn bọn họ và Ngừ Ấu Trần quan hệ cũng không đơn giản, lập tức đáp, “Tại hạ họ Vân tên Khởi, là băng hữu của Ấu Trần, không biết các vị xưng hô thế nào ?”

Nghe hần tên Vân Khởi, đám người Vân Khởi lập tức mừng rỡ, tự giới thiệu một phen, Vân Nương kéo Ấu Trần qua bên đây, nói, “Chường quấy, thì ra đây là người bản lĩnh, bảo vệ đất nước, Vân Khởi phải không ? Quả nhiên là nhân trung tuấn kiệt, về sau thường xuyên dẫn hần đến quán trọ đi.”

Ấu Trần còn định kêu bọn họ đừng nói chuyện quán trọ ra, nhưng lại không nhanh bằng miệng của Vân Nương. Cũng may Vân Khởi không phải người nhiều chuyện, cũng không để trong lòng, cô thay Vân Khởi đáp lời, “Huynh ấy bình thường phải đến doanh trại, công việc bề bộn lắm.”

“Huynh đã xin tướng quân nghỉ 10 ngày.” Nhớ đến lời lúc này Ấu Trần nói về mình, sắc mặt Vân Khởi ửng đỏ, nhưng trong lòng hần giờ cũng đầy nghi hoặc, “Ấu Trần, muội mở tiệm buôn bán sao ?”

Vân Khởi đột nhiên nhớ đến chuyện Quân Vô Nặc thay cô đưa đồ, hần nhìn Ấu Trần, sau lại liếc nhìn Quân Vô Nặc.

Quân Vô Nặc bị mọi người bỏ lại phía sau, trên mặt cũng không có cảm xúc gì, cũng không biết hần đang suy nghĩ cái gì, chỉ đứng đó nhìn mọi người nói chuyện.

Cảm giác có người nhìn mình chăm chú, Quân Vô Nặc quay đầu nhìn về phía hần, nhưng chỉ là thoáng nhìn, sau đó lại quay đi.

“Vân Khởi, nếu đã được nghỉ 10 ngày, không bằng theo chúng ta về quán trọ đi, mọi người lần đầu tiên gặp mặt, hay là cùng nhau uống tác trà, coi như để làm quen với nhau.” Vân nương hớn hờ nói.

Cũng không thể trách sao bọn họ lại quên mất Quân Vô Nặc, trong mắt bọn họ, Quân Vô Nặc chỉ một con dê béo đợi làm thịt, một khách nhân qua đường mà thôi, Vân Khởi lại vô cùng có khả năng sẽ trở thành cô gia tương lai của chường quấy của bọn họ, đương nhiên bọn họ phải cực lực tác hợp.

“Đi thôi, chường quân, chúng ta hôm nay đều ra sức giúp đỡ, coi như là khao chúng ta một bữa đi.” Lôi Nhị cũng ở bên giục dấy.

Ngừ Ấu Trần nghe bọn họ nói, lại thấy đã lấy lại được ngọc bội, nên cũng cao hứng, liền sáng khoái nhận lời, “Được, chúng ta hôm nay ăn mừng đi, không say không về.”

Ba người Vân Nương hô to đầy phấn khích, lập tức leo lên ngựa. Giờ phút này mới có người chú ý đến Quân Vô Nặc đang đứng phai sau.

“Quân công tử, còn đứng đó thất thần làm gì, nhanh lên ngựa đi.” Vân Nương nhìn Quân Vô Nặc đứng bất động, như là nhớ tới cái gì, liền nói, “Đứng rồi, hôm nay chúng ta đều vội vàng đến đây, trong điểm không đủ người phụ giúp, làm việc chắc không xuể, vừa vặn có công tử ở đây, mau về phụ giúp đi.”

Mấy ngày nay, Quân Vô Nặc vẫn theo Ngừ Ấu Trần đến quán trọ, đôi lúc cũng phụ giúp này nọ, cho nên Vân Nương cũng thành thói quen thân nhiên nhờ hần giúp.

Ngừ Ấu Trần lúc này mới nhớ Quân Vô Nặc, vừa rồi cũng không nghe hần mở miệng nói gì, cô nhìn về phía hần, vừa lúc Quân Vô Nặc cũng đang nhìn về phía cô.

“Không thể ngờ, thì ra người hài lòng với tướng mạo của ta vậy.” Ánh mắt chạm nhau, khóe môi Quân Vô Nặc khẽ nhếch lên, gọi lên nụ cười yếu ớt. Nói xong, cũng không chờ phản ứng của Ấu Trần, hần xoay người lên ngựa, nói với Vân Nương, “Nếu phải giúp, chúng ta cũng nên trở về trước đi.”

Cô hài lòng với tướng mạo hần ? Chỉ là vì muốn đá kích Phó Thiếu Dương nên mới thuận miệng nói ra mà thôi. Ngừ Ấu Trần định mở miệng phản bác hần, nhưng chưa gì đã thấy hần cười ngựa đi rồi.

Thái độ Quân Vô Nặc làm Vân Nương hoảng sợ vài giây, nhưng rất nhanh liền hồi phục tinh thần, quay sang nói với mọi người, “Chúng tay trước hết trở về chuẩn bị rượu và thức ăn, chường quấy, hai người không cần vội vã, về muộn một chút cũng không sao.”

Những người khác đều gật đầu đồng ý, quất ngựa chạy đi, đuổi theo Quân Vô nặc.

Hôm nay mấy người này có chút kỳ quái ! Ngừ Ấu Trần nhú mày, đang muốn thúc giục Vân Khởi cùng nhau trở về, nhưng Vân Khởi đã mở lời trước, “Ấu Trần, nếu đã vậy, hay là chúng ta đưa ngựa lần nữa đi.”

Nhắc tới đua ngựa, Ngự Ái Trần liền phấn khởi, dù sao hiện tại cũng còn sớm, cô liền gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Rượu Vào Nói Thật

Lúc hai người trở về quán trọ thì cũng đã qua giờ cơm tối. Nhưng đám người Vân Nương lại rất cao hứng, lôi kéo hai người ngồi xuống cùng nhau, Quân Vô Nặc bị đuổi qua chỗ Lôi Nhị và Tiểu Không ngồi.

Những chuyện kể tiếp đều nằm ngoài dự tính của Ngự Ái Trần, đám người Vân Nương thay nhau chuốc say Vân Khởi, một bên không ngừng hỏi những vấn đề cá nhân của hắn, như là đã có hôn ước chưa, nhà ở đâu, trong nhà còn có ai, muốn tìm người vợ thế nào.

Ngự Ái Trần không khỏi hoảng sợ, đám người Vân Nương và Nhị nương đều y hệt như nhau. Ở nhà, Nhị nương đã nói này nói nọ với Quân Vô Nặc thì thôi đi, giờ tới lượt bọn họ, mà đối phương lại là Vân Khởi.

Kéo Vân Nương ngồi xuống, Ngự Ái Trần đùa vui nói, “Vân Nương, các người uống đủ chưa ? Vân Khởi là sư phụ trên danh nghĩa của ta đây, các người đừng có làm bậy.”

Vân Nương cười ha ha vui vẻ, “Chường quây, chúng tôi có thể làm gì hắn chứ, chúng tôi là đang giúp cô mà.”

Lôi Nhị cũng hòa theo, “Chường quây cũng đã nói hắn chỉ là sư phụ trên danh nghĩa, vậy coi như là đâu có danh phận thầy trò gì đâu, còn gì mà ngưng ngưng chứ?”

Bọn họ đều xuất thân từ giang hồ, nên ăn nói cũng chẳng kiêng nể ai. Dù là Ngự Ái Trần đã ở chung với bọn họ vài năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô bị bọn họ trêu đùa, tức giận trừng mắt nhìn Lôi Nhị một cái, sau đó quay sang nói với Vân Khởi, “Huynh không cần nghe bọn họ nói lung tung, bọn họ bình thường đều như vậy, chỉ cần quen thân là sẽ nói không ngừng nghỉ.”

Vân Khởi lại chẳng ngại, trái lại còn nói với Ái Trần, “Huynh cho tới bây giờ không có xem muội là đồ đệ.”

“Vậy người nói thật đi, người xem chường quây chúng ta là gì ?” Vân Nương một bên thay hắn rót rượu, tiện thể hỏi cận kề.

Vân Khởi không có trả lời, chỉ nhìn về phía Ngự Ái Trần, không biết phải do đã say hay không, mà ánh mắt hắn nhìn cô rất nồng ấm.

Tìm Ngự Ái Trần đập thành thích, tất cả đều do đám người Vân Nương nói năng lung tung, giờ phút này lại nhìn thấy ánh mắt của Vân Khởi, cô cảm thấy không được tự nhiên. Ái Trần ho khan vài tiếng, sau đó quay sang nhìn Vân Nương, nói, “Vân Nương, ở doanh trại cấm uống rượu, người lại cho huynh ấy uống nhiều vậy, huynh ấy sẽ say đó.”

“Ai nha, chường quây đau lòng kia !” Tiểu Không nhấp miếng rượu, nói tiếp, “Cái này gọi là rượu vào nói thật, chường quây, chúng tôi chỉ là muốn tốt cho cô, hôm nay chúng tôi sẽ thay cô hỏi rõ xem hắn muốn cái gì.”

“Không sai, không sai, Vân huynh đệ, người hôm nay nếu không say, thì chúng tôi thật có lỗi với chường quây.” Lôi Nhị hét to, sau đó bưng ly rượu, “Đây, uống thêm một ly đi.”

“Lôi Nhị...” Ái Trần định ngăn lại, nhưng đã bị Vân Nương kéo qua một bên, cô chỉ còn trơ mắt nhìn Vân Khởi bị Lôi Nhị bắt uống ly rượu, một hơi cạn sạch.

Vân Khởi, huynh sao ngốc vậy ? Đưa là uống sao ? Ngự Ái Trần muốn cứu nhưng lại không được, đành thờ dãi vài tiếng.

Mục đích đã đạt được một nửa, Vân Nương nắm bắt thời cơ, liền hỏi, “Vân Khởi, chúng tôi đều nhìn ra người rất quan tâm chường quây của chúng tôi, mau thành thật nói đi, người thích chường quây chúng ta phải không ?”

“Vân Nương !” Giọng nói Ngự Ái Trần đánh lại, bọn họ đùa quá mức cũng không tốt.

Đám người Vân Nương tuy rằng một lòng lo lắng cho Ái Trần, từ lúc cô bị từ hôn, giờ lại có người thích hợp để kết hôn, đương nhiên lập tức phải giúp họ thành đôi nên duyên vợ chồng. Nhưng mà bọn họ rất hiểu tính tình Ngự Ái Trần, nghe cách cô nói chuyện, bọn họ biết không nên đùa nữa, chỉ ngồi đó mà cười.

“Phải.” Từ nãy đến giờ không lên tiếng, Vân Khởi đột nhiên mở miệng, ánh mắt nồng ấm nhìn Ngự Ái Trần, nói, “Ái Trần, huynh thích muội.”

Nói xong, một bàn người đều hoàn toàn im lặng, Ngự Ái Trần trợn má hốc mồm, không dám tin vào lỗ tai mình, chắc chắn cô nghe lầm rồi.

Kính ngạc vài giây, Ngư Ấu Trần liền hồi phục tinh thần, giả là cười nói, "Xem đi, chuốc huynh ấy say rồi đấy."

Vân Khởi đối tốt với cô, cô biết rõ, giống như những người khác ở doanh trại đều đối xử rất tốt với cô, đương nhiên Vân Khởi so với người khác càng đối xử tốt với cô hơn nữa, cho nên cô cũng rất thích huynh ấy. Nhưng mà, tình cảm này nói ra miệng thì lại không được tự nhiên, nhất là trước mắt nhiều người như vậy, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm.

"Ấu Trần, huynh thật lòng." Ánh mắt Vân Khởi nhìn cô càng thêm tha thiết, cũng bởi vì cô không hiểu nên hấn càng thêm lo lắng, "Từ lúc gặp muội ở doanh trại, huynh đã thích muội rồi."

Ngư Ấu Trần choáng váng, "thích" của Vân Khởi không phải giống như cô nghĩ. Điều này sao có thể? Vân Khởi thích cô theo dạng tình cảm nam nữ? Hơn nữa, từ lúc huynh ấy vào doanh trại?

"Ai nha, thật sự tốt quá, chường quây, người ta đã thổ lộ rồi, cô cũng mau đồng ý đi." Vân Nương vui sướng hận không thể thay Ngư Ấu Trần đáp lại, thấy cô ngơ ngác, nên kéo cô sang bên cạnh Vân Khởi.

Tiểu Không cũng nói theo, "Khó mà tìm được tình lang, chường quây, khó có ai có thâm tình như vậy, nếu là ta, ta nhất định sẽ đáp ứng ngay."

Lôi Nhị tuy là người thô lỗ, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc, thấy Ngư Ấu Trần không nói lời nào, cọ cọ Vân Khởi, ý bảo hấn tiếp tục nói.

"Ấu Trần..." Do uống nhiều rượu, lúc Vân Khởi đứng lên, hấn suýt tí nữa là đã té, bắt chập thế nào, hấn cầm tay Ấu Trần, nói, "Ấu Trần... Gả cho huynh đi, huynh thật lòng..."

Huynh ấy cầu hôn cô? Ngư Ấu Trần ngây người, ngay cả việc rút tay lại, cô cũng quên luôn.

Nhưng mà đám người Vân Nương vẫn tỉnh táo, nói nhỏ với Ấu Trần, "Chường quây, còn thất thần làm gì, nhanh đồng ý đi."

Đáp ứng? Cô làm sao đáp ứng? Cô căn bản không nghĩ tới thành thân, càng không nghĩ tới có người cầu hôn cô. Nhìn Vân Khởi đang chờ mong cô trả lời, đám người Vân Nương lại đứng bên thúc giục, Ngư Ấu Trần lần đầu tiên không biết phải ứng phó thế nào.

Lo lắng suy nghĩ một hồi, tầm mắt lơ đãng dừng lại trên một người — Quân Vô Nặc. Từ lúc uống rượu đến giờ, hấn không hề mở miệng nói gì. Giờ phút này là ngồi đó thưởng thức ly rượu, vừa mới nâng đầu lên, đôi mắt sâu mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng cô.

Kỳ lạ, hấn hôm nay sao nói ít vậy? Bình thường hấn không phải ăn nói lạnh lẽo lắm sao, rất hay phản bác lại lời người khác.

Như hiểu được cô đang suy nghĩ gì, Quân Vô Nặc nhìn cô vài giây, sau đó liền buông ly rượu trong tay, lạnh lùng nói, "Nàng là ý trung nhân của ta."

Ngữ khí của hấn rất thân nhiên, nhưng mà nếu lời thổ lộ của Vân Khởi làm mọi người vui mừng, thì lời này của hấn như sấm chớp ngang tai.

Ngư Ấu Trần chấn động một lúc, chờ lúc hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hấn, cô hận không thể một chường đánh mình mất trí nhớ, nhất là đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Vân Khởi và đám người Vân Nương.

Quân Vô Nặc tựa tiểu phi tiểu tiểu nhìn cô, bộ dáng tỏ vẻ "đây là chính cô yêu cầu."

Cô hy vọng hấn giúp, chứ không phải kêu hấn làm rối tung mọi chuyện lên. Nhưng mà rốt cuộc Ngư Ấu Trần cũng tìm được cớ, cô liền rút tay về, nói, "Được rồi, hôm nay mọi người uống rượu rất vui vẻ, giờ thì ai về nhà nấy đi."

Cảm giác cô từ chối hấn, Vân Khởi sốt ruột, cầm lấy tay cô, thành khẩn nói, "Ấu Trần, huynh không say, hãy nghe huynh nói..."

Nhưng mà chưa kịp nói ra câu sau, do thấm rượu, Vân Khởi buông tay cô ra, ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Rơi Xuống Nước

Vì chuyện Vân Khởi thô lỗ mà mấy ngày sau tâm trạng Ấu Trần rối bời cả lên. Sau khi cho người đưa Vân Khởi lên phòng nghỉ ngơi, Vân Nương đã tìm cô nói chuyện cả canh giờ.

"Quân Vô Nặc chỉ là một thương nhân bất lương, lại chỉ là một khách qua đường, Vân Khởi mới là tuổi trẻ tài cao, lại môn đăng hộ đối. Cho nên, trăm ngàn lần cô đừng để bị sắc đẹp mê hoặc, trên đầu chữ sắc bao giờ cũng có một con sao." Mọi lời nói của Vân Nương cốt ý muốn cô trân trọng Vân Khởi, rời xa Quân Vô Nặc.

Dù là thế nào, Ngư Ấu Trần vẫn bỏ lại Vân Khởi, không đợi hấn tỉnh dậy, cô đã vội vàng rời khỏi quán trọ. Mấy ngày sau đó, cô cũng không đến quán trọ.

Đương nhiên, cô cũng không ngốc mà ở lại trong phủ. Mấy ngày nay sáng sớm cô đã ra ngoài để đến một chỗ — hồ Yên Ba. Cô tìm lý do biện minh cho hành động của mình — câu cá nghỉ ngơi. Nhưng mà cô là người biết rõ nhất là không phải như vậy, cô sợ phải gặp Vân Khởi.

Mấy ngày này, cô đều đưa tay lên ngực tự hỏi mình, cô chán ghét Vân Khởi sao? Đáp án khẳng định là không, không chỉ không chán ghét, mà huynh ấy còn là người cô kính trọng nhất, bởi vậy, hiện tại cô không biết phải đối mặt với huynh ấy thế nào.

Có lẽ, huynh ấy khác với người thường, cho nên khi huynh ấy nói thích cô, muốn thành thân với cô, cô không biết phải làm sao. Không thể như người ta mà trực tiếp cự tuyệt, nhưng chẳng lẽ đáp ứng? Trong lòng cảm thấy thật rối rắm.

Cô ngoài miệng đáp ứng lạo cha cùng Nhị nương trong vòng 3 tháng sẽ thành thân, nhưng thực ra cô chỉ ứng phó nhất thời thôi. Thành thân quả thật còn rất xa vời với cô, cô không biết mình phải thành thân với người thế nào.

Đột nhiên, “ầm” một tiếng, Ngư Ấu Trần còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy bọt nước lạnh lẽo bắn tung tóe trước mặt.

“Ha ha ha ha...” Giọng cười hô hố vang lên, cô lúc này mới nhìn rõ, một con thuyền xa hoa không biết từ bao giờ đang ở trước mặt cô.

Đầu thuyền có một nam nhân ăn mặc lộng lẫy chỉ vào cô mà cười ha hả. Trong đó có một người đang cầm sào trúc, hiển nhiên, kiệt tác bọt bắn tung tóe này chính là do tên cầm sào trúc làm.

“Nhìn cái gì? Ai cho phép ngươi câu cá ở đây? Không thấy bốn thiếu gia đang du hồ sao? Đem thuyền của ngươi đi!” Cười xong, nam tử cầm sào trúc gào thét nói với cô.

Vô duyên vô cớ bị đẩy xuống nước, lại gặp mấy tên cận bã này, Ngư Ấu Trần lập tức phát hỏa.

Cô hôm nay vẫn cải trang ra ngoài, giờ phút này, cô hung hăng lau nước trên mặt mình, tay cầm cần câu, nói, “Du hồ cái gì? Ta đây sẽ giúp người, cho ngươi bơi mà du ngoạn!”

Quăng cần câu sang một bên, cô nắm lấy sào trúc của nam nhân kia, hấn đang đứng ở mép thuyền, Ngư Ấu Trần dùng sức kéo sào trúc, hấn đứng không vững liền ngã ngay xuống hồ.

“Ngươi to gan thật! Quăng hấn xuống hồ cho cá ăn đi!” Một tên la lên, lập tức có mấy tên cao lớn nhảy xuống thuyền của Ngư Ấu Trần. Không cần phải nói, cảnh tượng hiện giờ rất hỗn loạn.

Nếu là bình thường, lấy thân thủ của Ngư Ấu Trần, đối phó với mấy tên này không có vấn đề này. Nhưng bây giờ lại ở trên thuyền, hơn nữa, chiếc thuyền lại rất nhỏ, đột nhiên có nhiều người ở trên thuyền, thân thuyền lay động, không thể nào động thủ được, đám người kia chiếm ưu thế hơn cô, chợt nghe “oành” một tiếng, Ngư Ấu Trần lại rơi xuống nước.

“Hừ, dám kéo bốn thiếu gia xuống nước, bốn thiếu gia hôm nay sẽ cho ngươi biết tay!” Nam nhân vừa rồi rớt xuống nước giờ được những tên đi cùng vớt lên thuyền, lập tức chỉ huy, “Đập nát thuyền của hấn cho ta, ta muốn hấn tự bơi trở về.”

Ngư Ấu Trần uống mấy ngụm nước, thật vất vả mới gỡ giữa nổi lên. Cô tuy rằng biết bơi, nhưng lúc này ở trong làn nước lạnh lẽo, lại đang ở giữa hồ, cách bờ rất xa, khó tránh khỏi có chút hoảng sợ. Chờ cô nghĩ bơi đến thuyền của mình, thì thuyền cô đã bị đám người kia phá tan tành.

“Nhấn hấn xuống nước!” Tên thiếu gia lúc này cũng chưa buông tha cô, thấy Ngư Ấu Trần nổi lên, liền kêu mấy tên cao lớn kia lấy sào trúc nhấn cô xuống nước.

Cả người ở trong nước, Ngư Ấu Trần không có sức lực, lại phải tránh sào trúc đâm tới, cô phải lặn xuống nước. Qua một hồi đùa giỡn, đám người kia mới chèo thuyền bỏ đi.

“Không ổn rồi, có người sắp chết đuối!” Trên bờ sớm có người đã chú ý, lại thấy người trong hồ lại giãy dụa không ngừng, liền gào to.

Trong quán trà Xá Nội cạnh hồ, Quân Vô Nặc vừa uống trà, vừa đặt một viên bạch tử vào bàn cờ, đang suy nghĩ bước tiếp theo nên đi thế nào, thì lại nghe thấy tiếng mọi người hô hoán.

“Mau mau, nếu không sẽ không kịp.” Người trên bờ chèo thuyền ra giữa hồ, chuẩn bị cứu người.

Lại nhìn giữa hồ, chiếc thuyền nhỏ Ngư Ấu Trần thuê đã không thấy, tuy rằng cách rất xa, nhưng Quân Vô Nặc liếc mắt vẫn nhìn ra, người ở giữa hồ không còn lực chống đỡ. Nhìn xung quanh lại không thấy Ngư Ấu Trần, người trong hồ kia chắc chắn là cô.

Cô cách bờ lại khá xa, cho dù chèo thuyền ra đến giữa hồ, thì chỉ sợ đã không còn kịp rồi.

Nhìn lướt qua bốn phía, không có thời gian suy nghĩ, Quân Vô Nặc hoảng sợ khi thấy người cô dần chìm xuống nước, hấn ngay lập tức phi thân nhảy lên chiếc thuyền đang neo ở cạnh bờ, đá bay sào trúc trên thuyền xuống nước, nương theo sức nổi của sào trúc mà lướt đến giữa hồ, hướng đến chỗ bóng dáng đang chìm xuống.

Chết tiệt, sao lại bị bèo quán lấy ! Ngự Áu Trần giãy dụa ở đáy hồ tối tăm. Nếu không phải cô có thể giữ hơi lâu hơn so với người bình thường, chỉ sợ giờ phút này cô đã chết tươi tại đáy hồ này rồi.

Nhưng mà nín thở càng lâu, lồng ngực càng bị đè ép muốn nổ tung. Cô hận vì sao tự cho mình siêu phàm, nếu mà chết tại hồ này, quả thật rất mất mặt.

Ý thức hoảng loạn, đột nhiên bên tai nghe một tiếng “oành”, ngay sau đó, trước mắt xuất hiện một bóng đen, cô không kịp nhìn rõ là ai, thì đã bị người đó ôm lấy cổ.

Thân thể cô rất lạnh, một chút sức lực cũng không có, cả nắm chặt hân cũng không thể. Quân Vô Nặc trong lòng kinh sợ, lập tức cúi đầu hôn môi cô, truyền cho cô một hơi, sau đó ôm cô thoát khỏi đám bèo dưới chân, trôi lên mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bắt “Cá”

Mọi chuyện qua đi, ý thức cũng dần dần thanh tỉnh, Ngự Áu Trần đã ở trên xe ngựa về phủ. Tay chân lạnh cóng giờ đã có cảm giác, quần áo ướt đầm dính trên người, nước trên mái tóc không ngừng chảy xuống. Áu Trần cảm thấy rất lạnh, cô theo quán tính ôm lấy một vật ấm áp.

Thấy cô run lẩy bẩy, môi tím tái, không còn vẻ hung hãn như ngày thường, Quân Vô Nặc không khỏi nhú mày.

Tuy rằng người hân cũng đã ướt đầm, nhưng vẫn chưa lạnh đến mức đó. Không giống cô, vẫn là con gái, dù rằng có võ công nhưng ở trong nước lâu vậy, làm sao mà không bị cảm lạnh cho được. Nghĩ như vậy, hân ôm chặt cô vào lòng.

Cuối cùng nhiệt độ trên người Ngự Áu Trần cũng hòa hoãn đi nhiều, vì bị hân ôm chặt cứng, cô cảm thấy không thoải mái. Mặt cô dính sát vào nơi truyền ra tiếng đập thình thịch, sao lại giống như tiếng tim đập vậy ? Còn cái kia ôm chặt cô giống như là.....

Ngự Áu Trần mờ to hâu mắt, không dám tin chậm rãi ngẩng đầu, vừa thấy khuôn mặt kia, cô sợ tới mức suýt nhảy dựng lên, theo bản năng cô đẩy người trước mặt ra, nhưng vừa mới cử động thì lại phát hiện hai tay mình đang ôm lưng hân.

Vừa rồi vì lạnh quá nên muốn sưởi ấm, đầu óc mơ hồ, cô sao lại... Cùng Quân Vô Nặc ôm nhau ?

Tuy rằng hành động rất nhỏ nhưng cũng làm kinh động Quân Vô Nặc, hân vừa cúi đầu thì đụng phải tầm mắt của Ngự Áu Trần. Cả người cô nóng lên, đầu óc rối bời, cũng không biết làm thế nào cho đúng, nên tiếp tục nhắm mắt, giả bộ bất tỉnh.

Thấy cô tỉnh, Quân Vô Nặc thở dài nhẹ nhõm, đang muốn hỏi cô cảm thấy thế nào, thì bị phản ứng của cô làm cho kinh ngạc. Nhưng mà cô giả bộ “choáng váng” quả thật rất thông minh. Khóe môi Quân Vô Nặc hiện lên nụ cười yếu ớt, cũng không nói gì, chỉ im lặng quay đầu đi chỗ khác.

Cảm giác hân không còn nhìn mình chăm chú nữa, Ngự Áu Trần mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà một hồi trống vang lên không ngừng trong lòng cô.

Cô lần đầu tiên bị người ta đẩy xuống hồ, mà người cứu cô lại là Quân Vô Nặc ? Mơ mơ màng màng nhớ lại, hân hình như còn môi kề môi tiếp khí cho cô ?

Môi kề môi... Nghĩ đến hành động quá mức thân mật, Ngự Áu Trần giật mình, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Sao lại như thế ? Đề hân thấy bộ dạng chật vật của mình... còn... còn... tuy rằng hân vì cứu cô mà hôn môi tiếp khí, nhưng trong tình huống như vậy quả thật rất mất mặt.

Cũng may, cô vẫn còn nhanh trí, giả bộ bất tỉnh, nếu không hiện tại không biết làm sao đối mặt với hân, chắc chắn sẽ rất xấu hổ ! Mà cô giả bộ cũng giống lắm, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mà có cho thì hân cũng không dám đem chuyện này nói lung tung. Không, nếu hân dám nói lung tung, cô nhất định sẽ đánh hân tàn phế !

“Khụ !” Giọng nói dễ nghe của Quân Vô Nặc truyền đến từ phía trên, “Thả lỏng một chút, đừng căng mạnh như vậy, sẽ đau đấy !”

Thì ra cô kích động, lực tay tăng mạnh, móng tay cào vào lưng hân. Tay Ngự Áu Trần cứng đờ, vậy là không thể giả bộ được nữa, tai cô nhất thời nóng lên, cũng không màng mình có sức lực hay không, đẩy mạnh Quân Vô Nặc ra, ngồi cách xa hân.

Mất đảo quanh, Ngự Áu Trần lập tức tìm đối sách – giả ngu, “Ách... Ta sao lại ở đây ? Ta không phải lúc này đang ở bờ hồ câu cá sao ?”

Bên trong xe ngựa dù rằng tương đối rộng, nhưng khoảng cách hai người vẫn rất gần. Quân Vô Nặc thú vị thưởng thức vẻ mặt vô tội cùng mờ mịt của

cô, miệng tươi cười, nhẹ nhàng đáp, “Trời không còn sớm nữa, chúng ta đang trên đường hồi phủ.”

“À, thì ra là như vậy.” Ngự Áu Trần cười ha ha với hấn, kỳ lạ, sao hấn lại không vạch trần cô ? Có lẽ hấn cũng biết chuyện vừa rồi không được phép tiết lộ ra. Tốt lắm, hấn rất thức thời.

Giả bộ tươi cười, Ngự Áu Trần cười khà khà nói tiếp, “Không thể ngờ nhà thuyền ở hồ Yên Ba lại gian dối như vậy, cho ta thuê một con thuyền thủng lỗ chỗ, ta mê câu cá nên không để ý, làm hại ta phải bơi vào bờ, thật là xui xẻo.”

Cô nói như vậy ý nói hấn ở trước mặt cha mẹ cô không được nói lung tung.

Thấy bộ dáng hấn có vẻ hiểu chuyện, Ngự Áu Trần nghiêm mặt, hỏi hấn, “Ngươi sao thế ? Sao toàn thân ướt hết vậy ?”

“Ta ?” Nhìn ánh mắt cô rõ ràng đang uy hiếp cùng cảnh cáo hấn, lại còn giả bộ không biết gì cả, Quân Vô Nặc gật gật đầu nói, “Bắt cá.”

Được, bắt cá, lý do này cũng tạm chấp nhận được. Khó được hấn thức thời, phối hợp nhuần nhuyễn với cô, Ngự Áu Trần đột nhiên có thiện cảm với hấn. Dù sao cha cô thường xuyên bận quân vụ, Nhị nương lại không ra ngoài, chuyện hôm nay cũng chẳng phải lớn lao gì, hấn là sẽ không có nhiều người bàn tán.

Lòng nhẹ nhõm, Ngự Áu Trần đột nhiên bật cười, nhất là nghĩ đến việc Quân Vô Nặc ngày thường tự cao tự đại giờ lại ướt sũng, còn cùng cô diễn trò.

Hấn đứng thật rất tuấn tú, cho dù bộ dạng hiện giờ nhếch nhác, nhưng càng làm tăng vài phần cuồng dã. Mái tóc dính nước từng giọt chảy xuống người hấn làm người ta nhìn đến mê người, tim đập thình thịch.

Ngự Áu Trần xoay mặt đi, cố gắng chuyển tâm tìm cách ứng phó với cha và Nhị nương. Thuyền đắm, bắt cá, lý do rất hay ! Cô ngồi tập nói nhuần nhuyễn mấy lý do đó, đột nhiên phát hiện có chút kì lạ...

Bắt cá, bắt “Ngư” ? Ngự Áu Trần vừa mới có thiện cảm với hấn thì lại như lúc ban đầu, neho mắt tức giận nhìn hấn.

Quân Vô Nặc cũng không lảng tránh ánh mắt của cô, hấn nhìn cả người cô ướt đầm, nói, “Cách phủ tướng quân còn khá xa, ngươi không lạnh sao ?”

Làm sao có thể không lạnh ? Nhưng nghe hấn hỏi như vậy, Ngự Áu Trần nhớ lại lúc này hấn ôm mình sưởi ấm, trên mặt đỏ đến cả mang tai, cúi đầu nhìn khắp người mình. Tuy rằng mặc mấy lớp áo, nhưng đều ướt hết, dính vào người, toàn bộ đường cong đều lộ ra ngoài. Ngự Áu Trần cảm thấy đời mình giây phút xấu hổ nhất chính là ngày hôm nay, hai tay nắm chặt vào nhau, thực hối hận sao lúc này mình không tiếp tục giả bộ “choáng váng”.

Không đứng, câu hỏi này chắc chắn có hàm ý gì đó ? Chẳng lẽ hấn còn muốn ôm cô ?

Cô liếc hấn một cái, nói, “Ai nói ta lạnh ? Ngươi lo thân mình trước đi.”

Nhìn mặt cô ứng đo, hấn không hỏi thêm gì nữa. Quân Vô Nặc cười quay mặt sang chỗ khác, như cô mong muốn, hấn lại trầm mặc không nói gì.

Xe ngựa dừng lại ở ngõ nhỏ cách phủ tướng quân không xa, không thể không công nhận Quân Vô Nặc quả thật rất tỉ mỉ. Hai người xuống xe ngựa, thừa dịp ít người, nhanh chóng đi vào phủ.

Mới vừa bước vào cửa thì đã nghe thấy tiếng Ngự Diệu Thiên và Thu Nhị nương kêu cô, mà điều làm Ngự Áu Trần bất ngờ nhất là Vân Khởi cũng có mặt ở trong phủ.

Cũng may hai người sớm đã thương lượng đối sách, một người thì thuyền đắm, một người thì bắt cá, miễn cưỡng cũng qua mặt được mọi người. Dù sao cũng có người ngoài ở đây, Thu Nhị Nương cũng không muốn hỏi nhiều, kêu nha hoàn đưa Ngự Áu Trần về phòng.

Hai người đều ở phòng mình tắm nước nóng, thay đổi xiêm ý, uống canh gừng để ấm bụng, lo sợ mình bị tra hỏi, Ngự Áu Trần uống xong canh liền việc có cảm lạnh đầu đau, chạy vọt về phòng.

Quân Vô Nặc lúc tối đi ra khỏi phòng, chợt kinh ngạc nhìn thấy người đến không phải là Ngự Diệu Thiên hay Thu Nhị nương, mà lại là Vân Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tuyển Tú Nữ

Hấn không đi xem Ngự Áu Trần thế nào, đến đây làm gì ?

Như biết được nghi hoặc trong lòng Quân Vô Nặc, Vân Khởi mở miệng nói trước, “Ta không phải tới tìm ngươi.” Nói xong, hấn liếc mắt nhìn gian phòng

Hắn không đi xem Ngự Áu Trần thế nào, đến đây làm gì ?

Như biết được nghi hoặc trong lòng Quân Vô Nặc, Vân Khởi mở miệng nói trước, “Ta không phải tới tìm người.” Nói xong, hắn liếc mắt nhìn gian phòng bên cạnh, sau đó lại nhìn Quân Vô Nặc, “Từ hôm nay trở đi, ta ở kế bên phòng người.”

Điều này có chút ngoài dự đoán của Quân Vô Nặc, nhưng mà, ánh mắt kinh ngạc chỉ thoáng qua, nhanh đến người ta không kịp phát hiện, hắn lại khôi phục bộ dạng bình tĩnh.

“Xem ra, Vân công tử tốn không ít tâm tư vì Áu Trần.” Khiến Ngự Diệu Thiên để một nam nhân ở trong phủ tướng quân quả thật không khó, nhưng mà, đồng thời hai người... Quân Vô Nặc trên mặt cũng không có biểu hiện gì, trong lòng hắn cũng có vài phần dè dặt.

“Ta làm sao bằng dụng tâm của người.” Vân Khởi thản nhiên đáp lại, người ngoài không biết thì còn tưởng bọn họ đang nói chuyện phiếm, nhưng chỉ hai người biết rõ, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.

Giả vờ không nghe thấy ẩn ý trong lời nói của hắn, Quân Vô Nặc cười nói, “Đối với mọi chuyện, ta đều rất quan tâm.”

Vân Khởi đánh giá hắn, chân mày khẽ nhíu lại, một lúc sau, tiến về phía hắn, lúc Vân Khởi đi ngang người hắn, Quân Vô Nặc nghe được câu nói lạnh như băng, “Người sẽ hối hận.”

Nhìn Vân Khởi cũng không quay đầu mà đi vào trong phòng, nụ cười trên môi Quân Vô Nặc cũng dần dần biến mất. Xem ra, những ngày kế tiếp sẽ không được yên ổn.

Ngự Áu Trần ở trong phòng dùng cơm tối xong cũng đi ngủ sớm cho nên không hề biết chuyện Vân Khởi đến ở trong phủ tướng quân. Vì vậy, khi cô thấy Vân Khởi xuất hiện ở trong phủ dùng điểm tâm sáng, cô kinh ngạc thiếu chút nữa là quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà ý niệm trong đầu vừa mới lóe lên, liền bị Thu Nhị nương kéo ngồi xuống bàn, nói một câu làm cô suýt té ngựa, “Vân Khởi khó có được vài ngày nghỉ ngơi, đứa nhỏ này gia đình lại không ở đây, cho nên ta và cha con đã giữ nó ở lại trong phủ vài ngày.”

Thu Nhị nương nói xong liền nhìn về phía Vân Khởi, nói, “Con đừng khách sáo, cứ coi như đây là nhà con.”

Ngự Áu Trần thật sự đã xảy ra chuyện gì, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt Quân Vô Nặc đang nhìn mình chăm chú, nhìn khóe môi hắn khẽ nhếch lên, khuôn mặt thập phần tuấn tú, không biết ma xui quỷ khiến hay sao mà hình ảnh hắn tiếp thị cho cô, khuôn mặt cô nhất thời nóng lên, cô vội vàng bưng chén cơm lên, ăn lấy ăn để.

Cũng may, không khí trên bàn cơm cũng hòa thuận, Vân Khởi cũng không đề cập đến việc thích cô. Nhưng mà, huynh ấy ở lại trong phủ, có nghĩa chính mình không thể trốn đi được nữa, Ngự Áu Trần trong lòng có chút hoang mang, lỡ như huynh ấy lại hỏi chuyện ngày đó, cô phải biết trả lời thế nào ?

Vắt vả ăn xong một bữa cơm, cô đang muốn tìm cơ tránh đi, lại bị lão cha kêu vào thư phòng.

“Áu Trần, chuyện chung thân đại sự của con, nói cha nghe, con hiện tính thế nào ?” Ngự Diệu Thiên ngồi dựa ở ghế nhìn con gái mình, nói ra mục đích nói chuyện hôm nay.

“Thời gian còn nhiều lắm, mà cũng chưa có ai đến cầu thân, chẳng lẽ cha muốn con kiếm đại ai đó mà lấy sao ?” Thật là kỳ lạ, không phải một tháng nữa mới đến hạn định sao, cha cô sao lại thúc giục cô chứ ?

May là lần trước có lời đồn thất thiệt ở trong thành, dù rằng cha cô đã loan tin chọn con rể, nhưng lâu như vậy vẫn chưa có ai dám tới cửa cầu thân, cũng tạo ra cái cớ để cô trì hoãn việc thành thân.

“Không có thời gian.” Ngự Diệu Thiên thở dài, nói, “Tri phủ thành Kinh Châu hôm qua có đến gặp cha, ý chỉ tuyển tú nữ năm nay đã được thông báo, phạm là con gái ngoài mười ba, đến mười tám, chưa kết hôn và gia thế trong sạch, đều phải tham gia tuyển tú nữ.”

Nước Hạ Thương 3 năm tuyển tú nữ một lần, phạm là quan viên thất phẩm, con gái trong nhà đều muốn thi tuyển tú nữ. Nhưng cha cô thì lại ngoại lệ. Ngự Diệu Thiên nhiều năm trấn thủ thành, chiến công hiển hách, hoàng thượng tự nhiên cũng có vài phần kính nể ông, cho nên lần thứ nhất tuyển tú nữ, ông cũng tìm cơ thoái thác cho cô.

“Thì cha cứ nói còn bị bệnh, không phải là được rồi sao ?” Ngự Áu Trần không cho mọi chuyện quá khó khăn.

Nhưng mà lời của cô cũng chưa làm Ngự Diệu Thiên an tâm, “Tình huống có chuyển biến rồi, lần này tuyển tú nữ, chủ yếu là vì các hoàng tử tuyển phi, mọi chuyện... rất phức tạp.”

Nói tới đây, Ngự Diệu Thiên nhìn cô thật lâu, lại nói, “Lời không nên nói cha cũng phải nói, hiện tại hoàng thượng tuổi tác đã cao, lần này vì các hoàng tử tuyển phi, tương chừng là việc rất vui, nhưng nếu không cẩn thận, việc vui sẽ thành tai họa.”

Hoàng thượng tuy rằng đã già, nhưng vẫn chưa quyết định ai sẽ là thái tử, các vị hoàng tử ai cũng tài giỏi, hiện tại kinh thành nhìn rất yên lành, nhưng bên trong lại rất bất ổn.

Đối với chính sự, Ngự Áu Trần không hiểu nhiều lắm, nhưng việc lợi và hại cô cũng phân biệt được. Nghe đến đó, Ngự Áu Trần khẽ nhăn mặt, “Cha nói

không có thời gian, chính là muốn còn lập tức tìm ai đó gả đi ?”

Ngư Diệu Thiên liền gật đầu, “Trước khi lâm chung, mẹ con đã dặn dò ta, nhất định phải tìm một gia đình tốt gả con đi, không để còn chịu khổ. Cho nên, cho dù có gả con cho một gia đình bình thường, cha cũng sẽ không đưa con vào cung.”

Không phải chứ ? Cô hiện giờ không muốn lấy chồng cũng phải gả sao ?

“Cho nên, cha muốn hỏi qua ý kiến của con, Vân Khởi rất có tiền đồ, tương lai sẽ công thành danh toại. Các con cũng đã quen biết nhiều năm, cha nghĩ nó rất xứng đối với con.” Ngư Diệu Thiên vừa nói vừa đánh giá sắc mặt của con gái.

Lòng Ngư Ấu Trần hoảng loạn, vì chuyện này mà cha cô mới để Vân Khởi ở lại trong phủ ?

Thấy cô cúi đầu không nói, Ngư Diệu Thiên tưởng nữ nhi thẹn thùng, liền nói, “Ở đây không có người ngoài, con nghĩ thế nào thì cứ nói cha nghe, nếu con cũng đồng ý, cha sẽ thay các con làm chủ.”

Nếu muốn kiếm ai đó thành thân, cùng với việc gả con gái mình cho một người không quen biết, Vân Khởi xem như là lựa chọn tốt nhất. Huống hồ, huynh ấy đối xử với cô rất tốt, võ công lại cao cường, về sau cô muốn tìm người luận võ, cũng không cần đi đâu xa.

Nhưng mà không biết vì sao nghĩ đến đây thì bóng dáng Quân Vô Nặc đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Cô nếu thành thân, hẳn có phải không thể ở trong phủ nữa ?

Thấy cô nhíu mày, Ngư Diệu Thiên bước đến gần cô, nói, “Thế nào ? Hay là con có ý với Quân Vô Nặc ?”

“Không có.” Ngư Ấu Trần lắc đầu phủ nhận, sau đó mới phát hiện mình phản ứng quá mạnh, cô liền nói thêm, “Hắn đang đợi người nhà hắn tới đón, không bao lâu nữa sẽ trở về nhà.”

Cho nên, không thể để hắn rời khỏi phủ tướng quân. Cũng cho nên, cô không muốn thành thân. Làm người dù sao cũng phải giữ chữ tín, huống chi, hôm qua hắn còn cứu một mạng, không muốn vì chuyện cô thành thân mà hắn buộc phải rời khỏi phủ tướng quân, nếu hắn gặp nguy hiểm, không phải cô có lỗi rất lớn sao ?

Ngư Diệu Thiên đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng cô, nói, “Nói gì thì nói, cha và Nhị nương con cũng xem trọng Vô Nặc, dù sao gả cho một thương nhân cũng tốt hơn gả cho một tướng sĩ vào sinh ra tử. Chẳng qua, thời gian cấp bách, đối với Quân gia, chúng ta cũng không biết rõ về họ, huống chi, cũng chưa biết ý bên gia đình hắn thế nào, cho nên. ....”

Nói đến đây, Ngư Diệu Thiên đặt tay lên vai cô, quyết định nói, “Con hãy nghĩ lại chuyện thành thân với Vân Khởi đi, ta cho con thời gian 3 ngày. Mấy ngày này, con hãy thử tìm hiểu nó đi.”

Nghe cha cô nói vậy, giống như cô không còn đường lui vậy, Ngư Ấu Trần há hốc mồm, tròn to hai mắt nhìn ông.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Dù Sao Cũng Không Phải Lần Đầu Tiên

“Muội bằng lòng. ”

Nghe vậy, Vân Khởi không biết chính mình có nghe lầm không. Tưởng rằng cô nhất định sẽ không đáp ứng, không thời giờ cô lại nhanh chóng đồng ý.

Không đợi hắn nói gì, Ngư Ấu Trần lại nói tiếp, “Chúng ta thử tìm hiểu đi, ba ngày sau hãy quyết định huynh có muốn lấy muội không.”

Phía trước cũng có đao, phía sau cũng có đao, nếu như không thành thân, thì cũng phải nói rõ ràng một chút.

Tuy rằng không phải thực sự bằng lòng, như đối với Vân Khởi mà nói, điều này rất đáng vui mừng, hắn nắm chặt tay cô, nói, “Được, huynh nhất định sẽ quý trọng muội.”

Nhìn anh vui mừng như một đứa con nít, tâm tình Ngư Ấu Trần cũng tốt lên phần nào, nhưng mà bị anh nắm tay cũng có chút ngượng ngùng, vì thế cô chậm rãi rút tay về, “Vậy trong 3 ngày này, huynh đều nghe lời muội ?”

“Phải.” Yêu cầu của cô, từ đó đến giờ hắn chưa bao giờ từ chối cả.

Nghe được như thế, Ngư Ấu Trần đã lên sẵn kế hoạch, giờ phút này rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm, “Một lời đã định.”

Điều mà Vân Khởi không ngờ là chuyện đầu tiên Ngư Ấu Trần muốn hắn làm chính là “uống canh”.

“Đúng vậy, canh này là muối tự tay hầm.”

Tuy rằng mới vừa dùng com chiều, nhưng Vân Khởi vẫn uống sạch sành sanh.

Vì thế, chỉ chốc lát, hắn liền ngã xuống giường mà ngủ.

Xác định hắn đã ngủ say, Ngư Ấu Trần lúc này mới yên tâm ra khỏi phòng. Tiếp theo, liền đi qua gõ cửa phòng Quân Vô Nặc, thấy bên trong còn sáng đèn, cô nhẹ nhàng gõ cửa, nhưng không có người trả lời, cô thử đẩy cửa, cửa mở.

Trong phòng lại không có người, tối thế này hắn còn đi đâu ? Ngư Ấu Trần nhủ vậy, liền đi vào trong phòng. Vừa mới đi vào, liền bị cảnh tượng trong phòng làm hoảng sợ.

Hơi nước bốc lên, một nam nhân khỏa thân đang ngồi dựa trong bồn tắm, nước lưng chừng vừa đến ngực hắn, giọt nước xuôi theo ngực hắn mà chảy xuống, làm cho người ta có cảm giác da hắn rất nhẵn mịn. Khuôn ngực rắn chắc làm cho Ngư Ấu Trần đỏ mặt tía tai, lập tức xoay người lại.

Hắn đang tắm ! Ngư Ấu Trần hít một hơi thật sâu, lập tức lấy tay che mắt mình.

Quân Vô Nặc nhắm mắt lại, một tay xoa xoa trán, nghe thấy động tĩnh, cũng không mở mắt, liền lớn tiếng quát, “Đi ra ngoài !”

Không biết phải do ảo giác không, 3 chữ kia dù không phải nặng lời, nhưng nghe rất có uy nghiêm, Ngư Ấu Trần thiếu chút nữa là nghe theo đi ra ngoài. Nhưng vừa mới bước được một bước thì liền dừng lại, hắn dựa vào cái gì mà lớn tiếng ra lệnh cô chứ ?

“Này, Quân Vô Nặc !” Giận dữ xoay người, Ngư Ấu Trần một lần nữa không tránh khỏi nhìn thấy thân thể hắn, cô không cam lòng trừng mắt nhìn hắn, nói, “Người quả thật có uy phong của chủ tử.”

“Sao lại là người ?” Nghe được giọng nói của cô, Quân Vô Nặc lập tức mở mắt, đôi mắt đen trong suốt nhìn về phía cô, lại nhìn thấy mặt cô đỏ gay, chợt nhớ mình đang ở trong bồn tắm, nhất thời cũng hơi hơi lúng túng.

Nhưng mà, hắn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, miễn cưỡng cười nói, “Trẻ như vậy còn đến phòng ta, có gì chỉ giáo ?”

Hôm nay cô cùng Vân Khởi trốn hắn mà đi ra ngoài, lúc về phủ, hai người cười cười nói nói rất vui vẻ. Cho nên, thấy cô xuất hiện ở phòng hắn, hắn có chút bất ngờ.

Ngư Ấu Trần tức giận nói, “Cái gì đến phòng người ? Người tắm rửa sao không khóa cửa ? Gõ cửa lại không có ai trả lời, ta xem chắc người là cố ý, rắp tâm hãm hại !”

“Thật có lỗi, vừa rồi nhìn gà hóa cuốc.” Quân Vô Nặc giải thích, nửa thật nửa đùa nhìn về phía cô, nói, “Nhưng mà, ta cũng không ngại chịu trách nhiệm danh tiết của cô đâu.”

Không biết vì sao, nghe câu nói ái muội từ miệng hắn, lòng cô lại thoáng vui. Cô quay mặt che dấu sự khác lạ trên mặt mình, nói, “Không nhiều lời với người, nhanh mặc quần áo, ta tìm người có việc.”

Nói xong, cô xoay người đi ra bên ngoài phòng, thở hắt ra một hơi, lúc này mới cảm thấy trong phòng lúc này rất nóng bức.

Một lúc sau, có tiếng bước chân từ trong phòng vọng ra, Quân Vô Nặc mặc bộ quần áo màu xanh nhạt xuất hiện trước mặt cô. Hắn rót trà cho cô, hỏi, “Tìm ta có chuyện gì ?”

Ngư Ấu Trần nhận ly trà từ tay hắn để lại trên bàn, thẳng thắn nói, “Theo ta đi đến một chỗ.”

“Bây giờ ?” Quân Vô Nặc nhìn ra ngoài phòng, hiện giờ đã là buổi tối.

“Sợ ta đem người đi bán sao ? Vậy thì chạy nhanh đi.” Không nhiều lời với hắn nữa, Ngư Ấu Trần đi trước dẫn đường.

Đáng lẽ người nên nói câu này là hắn mới phải ? Quân Vô Nặc nhấp miếng trà, sau đó đứng lên thổi tắt nến, đi theo ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng, hắn liền nhìn sang căn phòng Vân Khởi kế bên, một mảnh tối đen, thực im lặng.

Trèo thang leo tường, đối với Quân Vô Nặc đây cũng là lần đầu tiên. Nhưng mà, điều hắn bất ngờ nhất chính là Ngư Ấu Trần đưa hắn đến “Nhuyễn Ngọc Các”, cũng chính là — thanh lâu.

“Chỗ này người không thể vào.” Quân Vô Nặc kéo tay cô lại.

“Sợ cái gì, hiện tại ta đã cải trang thành một đại lão gia rồi mà.” Ngư Ấu Trần lấy tay chỉ vào râu trên mặt mình.

“Nhị vị gia, còn đứng đó làm gì, mau vào đi.” Vài cô nương thanh lâu thấy hai người do dự không muốn vào, liền đi đến kéo bọn họ vào trong.

Việc đã đến nước này, Quân Vô Nặc cũng chỉ có thể tùy vào cô, vừa mới vào trong, liền có tú bà tiếp đón. Ngư Ấu Trần thật ra trấn định, đưa cho tú bà một thỏi bạc, nói, “Kêu vài cô nương đến đây, chúng ta mượn từ từ chọn lựa.”

“Được được.” Tú bà cất bạc, sau đó quay người gọi người.

“Ngươi muốn mời ta uống rượu hoa sao ?” Quân Vô Nặc cười nói, thật không biết cô định làm gì.

“Đúng vậy, hôm nay ta sẽ trả tiền, nhưng mà ngươi phải thay ta làm một chuyện.” Ngư Ấu Trần kẻ sát hán nói, “Một lát dùng ánh mắt đàn ông của ngươi, thay ta chọn vài cô nương có thể lấy về nhà.”

Quân Vô Nặc thắc mắc, “Ngươi chẳng lẽ muốn ở chỗ này thay người khác tìm con dâu sao ?”

“Đương nhiên không phải.” Nghe đến hán giúp mình, Ngư Ấu Trần đơn giản giải thích, “Ta là thay Văn Khởi tìm.”

Quân Vô Nặc sờ sờ cằm, nhin cười, nói, “Ngươi định thử xem hán đối với ngươi thật lòng hay không ?”

Ngư Ấu Trần lắc đầu, “Huynh ấy mấy năm nay đều ở trong quân doanh, quen biết con gái chỉ có mình ta, ta cảm thấy phải cho hán biết nhiều con gái nữa.”

Cuối cùng Quân Vô Nặc cũng đã hiểu, “Ngươi là cảm thấy, hán sợ dĩ thích ngươi, là vì hán không có lựa chọn khác ?”

Xem ra nói chuyện với người thông minh cũng có cái lợi của nó, Ngư Ấu Trần nhìn hán bằng ánh mắt tán thưởng, nói, “Huynh ấy dù sao cũng là bằng hữu của ta, ta có phải không nên lừa huynh ấy ? Lỡ sau này thành thân huynh ấy lại hối hận, ta đây chẳng phải đã hại huynh ấy rồi sao ?”

Cô cảm thấy gả cho Văn Khởi chính là “lừa” hán ? Nụ cười trên mặt Quân Vô Nặc dần dần biến mất, “Nói như vậy, nếu xác định hán thật sự thích ngươi, ngươi sẽ gả cho hán.”

Ngư Ấu Trần gật gật đầu.

Quân Vô Nặc nheo mắt đánh giá cô, cô thoát nhìn rất bình tĩnh, một hồi lâu, hán mới nói, “Về sau đừng tự xem thường bản thân mình như vậy.”

“Ách ?” Ngư Ấu Trần ngẩn ra, lập tức hiểu được một chút, cười giải thích, “Ta không phải tự ti, chẳng qua ta biết ta không phải một cô gái đoan trang giống những cô gái khác, lại thích xen vào chuyện người khác. Cho nên, ta nghĩ phải làm huynh ấy thấy rõ ta và những cô gái khác không giống nhau...”

“Vậy thì lừa ta đi.” Giọng nói Quân Vô Nặc cất ngang lời cô.

“A ?” Ngư Ấu Trần há hốc mồm nhìn hán, đầu óc nhất thời rối bời.

“Không muốn lừa hán, vậy lừa ta đi.” Quân Vô Nặc lặp lại, “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.” (tác giả –không phải Elvie – : Vô Nặc, ngươi thật đúng là coi tiền như rác rưởi.)

Ý hán là gì ? Hán điên rồi sao ? Lại kêu cô lừa hán ? Còn nữa, cái gì mà không phải lần đầu tiên ? Chẳng lẽ, hán biết cô lúc trước định “làm thịt” hán ?

Ngư Ấu Trần có chút bối rối, nhưng mà hán kêu lừa hán, hình như là...

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt hán đen trong suốt, sâu không thấy đáy, cô hận sao mình không phải như không khí biến mất tại chỗ, không khí nhất thời trở nên yên lặng.

“Cái kia... Ha Ha, không thể ngờ ngươi cũng rất có nghĩa khí, về sau chúng ta chắc chắn là hảo huynh đệ.” Thật vất vả mới tìm được cách ứng phó, Ngư Ấu Trần cảm thấy chính mình nói năng đều lắp bắp, không xong rồi, mặt cũng nóng lên.

May mà tiền cô bỏ ra không phí phạm, thời khắc quan trọng tú bà liền dẫn một đám cô nương trẻ tuổi đi vào, cô háng giọng nói, “Được rồi, dùng giỡn nữa, chọn cô nương đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tập Kích Ban Đêm

Các cô nương chậm chậm đi đến, một giây trước bọn họ còn rụt rè hoặc cười e thẹn, nhưng khi đến gần rồi, ánh mắt bọn họ chỉ chú ý vào Quân Vô Nặc, chỉ trong vài giây mà về mặt đám cô nương biến đổi không ngừng, từ thất thần đến ngượng ngùng, rồi lại mừng thầm cùng chờ mong.

Ngư Ấu Trần vốn đang cân trọng đánh giá các cô nương này, nhưng lại phát hiện bọn họ chỉ chăm chú nhìn Quân Vô Nặc, không hiểu sao cô đột nhiên cảm thấy khó chịu, quay sang liếc người bên cạnh mình một cái.

Àch, được rồi, đúng thật lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã biết hắn tuấn tú, hơn nữa phong thái rất tao nhã. Nhưng đến giờ phút này, thấy hắn ngồi yên tại chỗ, thân chưa động, ngôn chưa khai, lại làm cho các cô nương trước mặt trang điểm lòe loẹt này thất điên bát đảo, Ngư Ấu Trần hối hận tại sao lại dẫn hắn đi đến chỗ này.

Đúng thật là họa thủy ! Khụ khụ, Ngư Ấu Trần xua đi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu mình, dời tầm mắt sang chỗ khác, vuốt vuốt râu trên mặt mình.

“Nhị vị đại gia, đây là cửu đóa kim hoa xinh đẹp nhất của thanh lâu chúng tôi, nhị vị đại gia thích ai thì cứ chọn đi.” Tú bà hiển nhiên cảm thấy hai vị khách trước mặt mình rất hào phóng nên không nề nà lập tức đem những cô nương tốt nhất đến đây.

“Ta đây không nói giỡn.” Bên tai thỉnh thoảng vang lên giọng nói của Quân Vô Nặc, Ngư Ấu Trần chấn động, liền xoay qua nhìn hắn, lại thấy hắn không nhìn cô, tầm mắt đang đặt trên người các cô nương kia, sau đó mới vung tay chọn trong đó 2 người, “Chọn hai người đó đi.”

Không nói giỡn, vậy lựa ta đi. ... Bên tai Ngư Ấu Trần văng vẳng những lời nói lúc nãy của Quân Vô Nặc, cho đến khi cô nương ngồi bên cạnh kính rượu cô, cô mới hồi phục tinh thần, bắt đầu nói ra mục đích lần này đến đây.

Có bạc, mọi việc quả thực dễ dàng thành công hơn, đợi cho hai người ra khỏi “Nguyễn Ngọc Các” thì cũng đã là canh ba rồi.

Ngã tư đường không một bóng người qua lại, chỉ có ánh sáng loe loét từ đèn lồng treo trước từng nhà, cùng với ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, mọi thứ xung quanh chìm vào độ hai người có thể nghe được bước chân của nhau.

Ngư Ấu Trần ít khi xuất môn vào ban đêm, nhưng gan cô rất lớn, hơn nữa mới uống vài ly rượu, giờ phút này cô có chút hưng phấn, cũng quên mất những lời Quân Vô Nặc làm cô khấn trương, hai người sống vai tào bộ dưới ánh trăng.

“Quân Vô Nặc, người nói xem, nam nhân dựa vào gì chọn vợ ? Một tiếng mệnh lệnh của cha mẹ, nữ nhân khắp thiên hạ đều phải đợi bọn họ đến chọn để lấy đi.” Có lẽ không gian yên tĩnh, lại có chút men rượu, Ngư Ấu Trần lắm bả oán giận nói, “Nữ nhân không có quyền lựa chọn hạnh phúc của mình thì thôi đi, vậy mà nam nhân nói từ hôn liền từ hôn, nhưng người bị chỉ trích cùng cười nhạo chỉ có nữ nhân, điều này có phải rất không công bằng ?”

Quân Vô Nặc yên lặng đi bên cạnh cô, không có đáp lại. Nhưng mà Ngư Ấu Trần hiện tại cũng không quan tâm sự tồn tại của hắn, tiếp tục nói, “Thật ra ta cũng không tính thành thân nhanh vậy, chuyện ta hứa với mẹ, ta còn chưa làm được, nếu thành thân có lẽ ta sẽ không còn cơ hội thực hiện nữa.”

Nói tới đây, về mặt cô âm thầm, dù rượu có thể giúp người ta phấn chấn, nhưng cũng lại làm cho người ta thêm sầu, “Người cũng thấy đấy, Nhị nương đối với ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả Thân Suong nữa. Nhưng mà không phải ta ích kỷ, ta vẫn hy vọng cha ta chỉ có mình mẹ ta là vợ.”

Mẹ cô đã mất lâu lắm rồi, nhưng mỗi khi nhắc đến mẹ, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, đồng thời cũng có tia không cam lòng.

“Mẹ ta lúc đó sức khỏe rất yếu, vất vả lắm mới sinh ta ra, sau đó bản thân lại lâm trọng bệnh. Bà nội ta thấy ta là con gái, kiên trì muốn nạp thiếp cho cha, nói nào là Ngư gia không thể không có con trai kế tục hương khói. Lúc đó mẹ ta nhất định rất đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý.”

Thở dài, cô mới nói tiếp, “Nhị nương là nha hoàn bên cạnh mẹ ta, mẹ ta liền tác hợp hai người, một năm sau đó thì mẹ ta mất.”

Nếu cô là con trai, có phải mọi thứ sẽ thay đổi không ? Khi đó tuy rằng cô mới 3 tuổi, nhưng cô nhớ rất rõ hình ảnh mẹ cô ở sau lưng vùng trộm khóc. Nếu là con trai, cha cô sẽ không lấy người khác, mẹ cô cũng không đổ bệnh mà ra đi trong khổ sở, ngay cả lúc đi, bà cũng mang theo tiếu nuối.

“Cho nên, ta đã từng ở trước mộ mẹ ta thề rằng, nhất định phải cho mọi người biết con gái nhà Nam Cung không kém gì so với nam nhân.”

Việc này cô cũng chưa từng nói với ai, hôm nay có lẽ vì uống rượu, lại có lẽ vì cô đã nén chuyện này quá lâu, nên đối với một người cô chưa quen biết đã lâu, cô đều nói ra hết. Nhưng mà trong lòng lại cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Nghiêng đầu nhìn về phía Quân Vô Nặc, về mặt hắn thâm trầm, cũng không biết hắn có nghe hay không. Ngư Ấu Trần chụp vai hắn, uy hiếp nói, “Chuyện vừa rồi, dù người có nghe qua thì cũng lập tức quên hết cho ta. Nếu người dám nói nửa lời với ai, cẩn thận ta giết người diệt khẩu.”

Quân Vô Nặc dừng lại một chút, Ngư Ấu Trần nghĩ hắn bị mình dọa nên sợ, cô mới yên tâm được đôi chút, vừa định mở miệng nói gì, thì thất lưng đột nhiên bị một bàn tay ôm chặt, đẩy cô sang một bên. Cô còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã ngã vào lòng Quân Vô Nặc, bị hắn ép sát vào tường.

“Người...” Cô hoảng sợ, đang muốn hỏi hắn, tay kia của hắn lập tức che miệng cô lại, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo cô đừng nói gì.

Hiểu được hắn không có ác ý gì với mình, Ngư Ấu Trần mới thôi ý định gãy dựa trong đầu mình, ngược lại cô cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh.

Ngã tư đường vẫn yên tĩnh như tờ, chỉ có tiếng lá cây xào xạc, nhưng nghe kĩ hơn thì sẽ thấy có âm thanh của tay áo phất phơ trong gió.

Có người theo dõi ? Nhưng mà ngay cả cô còn chưa phát hiện, sao Quân Vô Nặc lại biết được ? Ngư Ấu Trần hoài nghi nhìn Quân Vô Nặc, đêm rất tối, lại đứng ở dưới mái hiên, cô không thấy rõ về mặt của hắn, chỉ có thể mờ ảo cảm thấy đôi mắt đen sâu của hắn đang nhìn cô.

Bởi vì nín thở nghe, hai người lại thân cận (đứng sát), cô thậm chí nghe được tiếng tim đập của nhau, mũi người được mùi thơm nhàn nhạt. Cúi đầu nhìn thì thấy tay hắn đang đặt ở miệng cô, lòng bàn tay ấm áp kề sát môi cô, Ấu Trần đột nhiên cảm thấy khó thở.

Quân Vô Nặc rút cuộc cũng ý thức được có gì không ổn, nhẹ nhàng buông tay khỏi miệng cô.

Cô đề thấp giọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Suyt !” Quân Vô Nặc đưa ngón tay trở lên miệng ra hiệu.

Ngư Ấu Trần nhìn bốn phía không có động tĩnh, nghĩ rằng chắc hẳn cố ý làm trò, thêm nữa tay hắn lại ôm thắt lưng cô, cô nhất thời tức giận, “Buông tay !”

Ngư ấu trần gặp bốn phía cũng không dị động, chỉ nói hắn ở cố lộng huyền hư, thêm chi tay hắn lại vẫn ôm vào nàng trên lưng, nàng nhất thời giận, “Buông tay!”

Tay cầm chặt cổ tay hắn, đang muốn đối phó hắn giống như lúc cô đối phó Phó Thiếu Dương vậy, đột nhiên bên tai nghe được tiếng gió rít ào ào, tay áo xé gió cách đó không xa truyền đến.

Cái này không cần Quân Vô Nặc giải thích, Ngư Ấu Trần thừa biết chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn hắn lại bị kẻ thù đuổi giết. Quân Vô Nặc chết tiệt ! Chẳng biết hắn giết cha mẹ người ta hay đoạt vợ người khác, làm sao hắn lại bị nhiều người truy sát như vậy ?

Nghĩ thì nghĩ, phản ứng Ngư Ấu Trần cũng không chậm, thuận thế kéo tay hắn chạy vào con hẻm nhỏ.

“Tìm một chỗ trốn đi, ta dụ bọn người đó đi chỗ khác.” Quân Vô Nặc một bên chạy theo cô, một bên bình tĩnh ra lệnh. Ở chỗ hẻm quẹo, hắn giấu cô vào một chỗ rất tối, chính mình lại hướng một hẻm nhỏ khác mà chạy.

“Này !” Cho tới bây giờ toàn là Ngư Ấu Trần bảo vệ người khác, nhưng lần này lại ra tay cứu cô, hắn muốn chết sao ?

Nhiệt huyết lập tức tăng lên, thi triển khinh công đuổi theo hắn.

Vài tiếng “vèo vèo” vang lên, Quân Vô Nặc nghe được ám khí đang bay đến, đang định né tránh, đột nhiên lại nghe một tiếng kêu thảm thiết sau lưng mình, cơ thể mềm ảm ngã vào người hắn.

Ngư Ấu Trần cảm thấy trên lưng có cái gì đó ghim vào, chân đứng không vững ngã nhào về phía Quân Vô Nặc. Trực giác nói cho cô biết, cô bị trúng ám khí.

Chết tiệt, sao cô lại xui xẻo như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tính Mạng Nguy Kịch

Nhưng mà trước mắt không phải lúc ca thán, địch đang ở phía sau, chạy trốn là quan trọng hơn hết.

Ngư Ấu Trần không màng đến vết thương của mình, lập tức bắt lấy tay Quân Vô Nặc kéo hắn chạy đi. Nhưng mà vừa mới chạy được vài bước thì bị Quân Vô Nặc kéo lại, đem cô bảo vệ ở sau lưng mình.

Giờ phút này, trong lòng hắn cũng thực khiếp sợ hành động của cô, không thể nào tưởng tượng được cô lại không màng đến an nguy của mình mà cứu hắn. Chỉ là một tờ giao ước cùng mấy trăm lượng bạc, hắn không đáng để cô bán mạng. Tuy rằng bình thường cũng có khối người nguyện ý hy sinh vì hắn, nhưng cô cũng không nên làm vậy.

Nhưng mà cô lại không chút suy nghĩ liền thay hắn chặn ám khí ? Rốt cuộc có ai nói cho cô biết, nữ nhân phải để nam nhân bảo vệ, không phải xông vào thay nam nhân chịu trận ?

Không biết vết thương cô thế nào ? Trước mắt phải sớm lấy ám khí ra khỏi người cô. Nhưng thân phận sợ rằng không còn giấu được nữa. Đôi mắt Quân Vô Nặc nheo lại, lạnh lùng nhìn những bóng dáng áo đen đang đến gần, hắn vận lực toàn thân, chỉ chờ những tên này tới gần thêm nữa sẽ ra tay.

Ngư Ấu Trần đang nằm trên lưng hắn cũng cảm thấy phía sau đầy sát khí. Mấy tên áo đen chặn hai đầu, lại có vẻ như không vội vã mà giải quyết hai người, bọn họ chậm rãi tiến đến.

Nghĩ đến lần trước lúc đánh nhau ở quán trọ, Ngư Ấu Trần nhất thời ai thán trong lòng. Không biết nếu lúc này cô nói cô và Quân Vô Nặc không có quan hệ, vậy có thể bảo toàn tính mạng được không ?

Lại nhìn Quân Vô Nặc, hần không nói lời nào, cũng không chút sợ hãi che chở cho cô. Giờ phút này, trong lòng cô nổi lên tia ám áp, như thể hần thực có năng lực bảo vệ cô cả đời.

Nhưng giây tiếp theo, một trận choáng váng ập đến, đồng thời Ngư Ấu Trần cảm thấy tay chân mình không có chút sức lực nào, đứng cũng không muốn vững, cô âm thầm dựa người vào vách tường phía sau.

Chẳng lẽ.... ám khí có độc ? Trên đời này không có xui xẻo như cô cả. Sớm biết rằng không nên nổi nghĩa khí mà đuổi theo, cô chẳng lẽ phải chết vì chuyện vặt vãnh này sao ?

Cô đã không ít lần đối phó với địch, nên cảm giác hoảng sợ chỉ thoáng qua, nhìn mấy tên áo đen càng ngày càng đến gần, Ngư Ấu Trần ngược lại rất tỉnh táo, nói khẽ với Quân Vô Nặc, “Chờ bọn họ tới gần, ta sẽ chặn bọn chúng, người tìm cơ hội bỏ trốn đi.”

Cô cũng không biết mình trúng độc gì, sợ là chạy không nổi, không thể liên lụy cả hần chết tại chỗ này.

Cô không mở miệng thì rất tốt, mà vừa mới mở miệng thì Quân Vô Nặc lập tức rung mình, hơi thở cô sao lại yếu như vậy ? Chẳng lẽ....

Chưa kịp nghĩ nhiều, hần quay người ôm lấy cô, phát hiện cả người cô không hề có chút sức lực nào, cũng chẳng phản kháng, tùy tiện để hần ôm, cả người đều dựa hần vào hần.

“Sao lại thế này ?” Hần ôm cô, nhỏ giọng quát hỏi, nhưng lại không thấy cô trả lời.

Mấy tên áo đen đã muốn giết hần, giờ phút này lại thấy hần phân tâm, liền không chần chờ, binh khí lóe sáng xẹt qua bầu trời đêm, từng trận gió lạnh nổi lên, tiến về phía hần.

Quân Vô Nặc ôm lấy Ngư Ấu Trần lùi lại vài bước, phá vỡ thế trận, trong chớp mắt lao ra khỏi vòng vây, nhảy lên nóc nhà.

Cả người Ngư Ấu Trần toát lạnh trong lòng hần, dường như cô đã ngất đi, chỉ sợ là ám khí có độc. Nếu không điều trị sớm, e rằng.... Hần nháy mắt đưa ra quyết định, cũng không tham chiến, ôm cô phi thân chạy về thành đông.

Mấy tên kia không từ bỏ thời cơ tốt như thế này, lập tức chia ra đuổi theo Quân Vô Nặc.

Ngư Ấu Trần cảm thấy cả người rất mệt mỏi, tuy rằng biết nguy hiểm đang cận kề, lúc này ngã quỵ là rất bất lợi, nhưng dù muốn cố gắng chống đỡ, nhưng mắt lại không thể mở ra được. Chỉ cảm thấy cả người mình đang lằng lằng giữa không trung, lại giống như nghe được tiếng binh khí vang lên.

Làm sao có thể trốn thoát ? Quân Vô Nặc đâu ? Hần có thừa dịp này mà chạy trốn ? Hy vọng hần có thể chạy thoát, ít nhất có thể về phủ báo tin cho cha cô....

Chỉ Huyền đến thực đúng lúc, cùng đến với hần còn có thị vệ Thanh Phong và Thanh Nhận, mấy tên áo đen biết tình thế đã bị đảo ngược, cũng không đuổi giết nữa, phi thân quay đầu bỏ chạy.

“Thanh Phong, Thanh Nhận, giao cho các người.” Quân Vô Nặc vội vàng ra lệnh, sau đó quay sang nói với Chỉ Huyền, “Tìm A Ngưng đến.”

Ấm Ngư Ấu Trần trên tay, hần không chạy về phủ tướng quân mà đi đến một căn nhà đơn sơ ở thành đông, vội vã đem Ngư Ấu Trần đi vào một gian phòng.

Mượn ánh sáng từ nến, hần rút cuộc thấy rõ sắc mặt của cô, đúng là tái nhợt không chút máu, mạch đập rất yếu, hơi thở mỏng manh, tình trạng không được lạc quan cho lắm. Xem ra, những người kia muốn hần đi vào chỗ chết, sợ rằng trên ám khí có chứa kịch độc nào đó.

Không do dự, hần nhanh tay xé quần áo của cô, xoay cô nằm nghiêng. Quả nhiên trên mảng lưng trơn bóng như ngọc có 3 kim châm đang ghim và da thịt, mà làn da chung quanh cũng đã biến thành màu đen, có thể thấy được độc tố đã lan ra rất nhanh.

Quân Vô Nặc thay cô rút từng độc châm ra, lòng bàn tay hơi dùng sức, máu đen từ lỗ kim từ từ chảy ra.

“Gia.” Cửa phòng mở ra, Chỉ Huyền mang theo một nữ tử gương mặt thanh tú xông vào.

“Chỉ Huyền đi ra ngoài!” Quân Vô Nặc cũng không xoay đầu lại, giọng nói chưa từng nghiêm túc và kiên định như bây giờ, “A Ngưng, chữa khỏi cho nàng ấy.”

“Dạ.” A Ngưng lên tiếng, cũng không nói nhiều, bước nhanh đến trước giường xem xét độc châm, vừa cẩn thận kiểm tra vết thương trên lưng của Ngư Ấu Trần, chỉ chốc lát liền đưa ra chuẩn đoán, “Độc tru tâm thảo, trong vòng 3 canh giờ sẽ chết.”

Sắc mặt Quân Vô Nặc nhất thời hoảng sợ, “Thuốc giải đâu?”

A Ngưng lắc lắc đầu, “Phải bào chế thuốc giải. Ta trước cho cô ta ăn giải độc hoàn ở trong cung, ít nhiều cũng có thể chống đỡ được.”

A Ngưng vừa nói, một bên lấy ra bình dược từ trong áo, đổ ra một viên thuốc. Quân Vô Nặc cầm lên viên thuốc, nói, “Nước.”

A Ngưng kinh ngạc, liếc mắt nhìn hấn, nhưng rất nhanh liền khôi phục tinh thần, đưa cho hấn chén nước, đứng một bên nhìn hấn tự móc thuốc cho Ngư Ấu Trần.

Ngư Ấu Trần mơ mơ màng màng, Quân Vô Nặc dùng rất nhiều sức lực mới móc được thuốc cho cô, nhìn cổ họng cô nuốt được xuống, hấn mới thở dài nhẹ nhõm, nhưng lòng vẫn như trước hoảng sợ không thôi.

Trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, tràn ngập cảm giác áp bách, ngay cả A Ngưng gặp chuyện không sợ hãi cũng lờ mờ cảm giác được chút bất an, chưa dám nói nhiều, cô viết đơn thuốc sau đó đưa cho Chỉ Huyền đi bốc thuốc.

Ngư Ấu Trần vẫn hôn mê bất tỉnh, Quân Vô Nặc mâu quang lạnh lùng, nghĩ đến việc đêm nay cô kể cho hấn nghe về thân thế cô, nghĩ đến cô thay mình chặn ám khí, nghĩ đến cô mặc sống chết kêu hấn chạy trốn...

Cầm tay cô lên, đem bàn tay mềm mại lạnh cóng kia nắm chặt trong tay mình. Không phải nói muốn chứng minh bản thân mình không thua gì nam nhi sao? Vậy phải sống!

Có lẽ viên thuốc có tác dụng, khoảng một lúc sau, Ngư Ấu Trần đang hôn mê bỗng nhiên ho một trận.

“Gia, mau đỡ nàng ngồi dậy.” A Ngưng tiến đến cùng đỡ Ngư Ấu Trần ngồi dậy. Vừa mới ngồi dậy, Ngư Ấu Trần lập tức nôn ra máu đen.

“Tại sao lại như vậy?” Giọng nói Quân Vô Nặc rít lên từng tiếng lạnh băng, vội vàng dùng ống tay áo mình lau vết máu trên khóe miệng Ngư Ấu Trần.

A Ngưng cúi đầu, giải thích, “Chỉ là phun ra chút máu độc, thuốc này có tác dụng, chỉ cần bào chế thuốc giải kịp lúc, nàng ấy sẽ không có vấn đề gì nữa.” Điều kiện tiên quyết là trước nửa đêm phải mua được thuốc để bào chế.

Nhưng mà cô tin tưởng Chỉ Huyền có thể làm tốt chuyện này.

Như chứng thực lời nói của A Ngưng, phun ra máu độc, Ngư Ấu Trần khôi phục được một chút sức lực.

Cô vừa rồi hình như nghe được giọng nói của Quân Vô Nặc? Ngư Ấu Trần cố gắng mở mắt, không biết tại sao bản thân lại mệt mỏi như vậy. Thật vất vả mở to hai mắt, bóng dáng trước mắt từ mơ hồ đã dần dần định hình.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bỏ Trốn?

“Ngươi tỉnh?” Quân Vô Nặc có chút vui mừng, cứ sợ rằng cô sẽ mê man mãi, cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

“Quân Vô Nặc?” Hơi thở Ngư Ấu Trần yếu ớt nói ra 3 chữ, cô không có nhìn lầm, người trước mắt chính là Quân Vô Nặc, “Ngươi... Ngươi không chết... Thật sự là... Thật tốt quá...” Cuối cùng toàn quân không bị diệt.

Không nghĩ tới câu đầu tiên cô sẽ nói là câu này, trong mắt Quân Vô Nặc có chút bối rối, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Ngươi bị thương, đừng nói nhiều.”

Lời nói này nhưng thật ra là nhắc nhở Ngư Ấu Trần, đúng vậy, hấn còn sống, cô lại bị thương, hơn nữa, còn sắp chết nữa. Nghĩ như vậy, cô buồn bã khóc.

Cô nhiều năm tập võ, phút cuối cùng lại bị người ta đánh úp, phóng ám khí mà chết, ngay cả cơ hội đánh lại cũng không có, có phải rất bi thảm không?

Nhìn mắt cô nhắm chặt, trên mặt thập phần đau đớn, ánh mắt Quân Vô Nặc càng trầm, hấn đỡ cô nằm xuống, “Ngươi nghỉ ngơi trước đi. Đừng nghĩ nhiều, không có việc gì đâu.”

Những lời này đều gạt người. Ngư Ấu Trần cười khổ trong lòng, nghĩ đến cuộc sống mình quá ngắn ngủi, cứ mang theo tiếc nuối mà đi, thật không cam lòng. Có lẽ, cô chỉ có thể lại cho cha cái quán trọ nho nhỏ kia thôi.

Nghĩ đến quán trọ, mắt Ngư Ấu Trần lóe sáng, cố gắng gượng nói, “Quân Vô Nặc...”

Quân Vô Nặc cúi người gần sát cô, nói, “Nói đi.”

Dừng lại một lúc, cố gắng lấy hơi, Ngư Ấu Trần mới nói tiếp, “Quân Vô Nặc, nếu... ta chết, ngươi... trăm ngàn... trăm ngàn lần... chớ quên...”

Trăm ngàn lần chó quên còn tiền hần nợ cô !

Nhưng bờ môi há rồi lại thôi, chữ “còn” chưa kịp nói ra khỏi miệng thì cô lại cảm thấy buồn ngủ. Hai mắt Ngư Ấu Trần nhắm lại, đầu ngã sang một bên, cô lại lần nữa ngất đi.

“Ngư Ấu Trần!” Quân Vô Nặc sợ hãi, đưa tay lên mũi cô, xác định cô còn thở, mạch vẫn còn đập, lúc này hần mới thở mạnh một hơi. Còn tưởng rằng cô thật sự....

Nhìn cô nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt không chút máu, một cô gái như cô, hần sao có thể quên được cô chứ? (=)) chị kêu anh chó quên tiền, anh cứ tưởng chị kêu anh nhớ chị... đúng là ông nói gà, bà nói vịt =]])

Ánh mắt lại nhìn A Ngưng, giọng nói uy nghiêm lạnh lùng vang lên, “Chi Huyền sao còn chưa trở về?”

A Ngưng nhìn Ngư Ấu Trần đang hôn mê, đang muốn nói gì đó, thì ngoài cửa truyền vào giọng nói của Chi Huyền, “Gia, đã mua được dược liệu.”

Không cần Quân Vô Nặc phân phó, A Ngưng lập tức đi ra khỏi cửa bào chế thuốc.

Ngư Ấu Trần lần nữa tỉnh dậy đã là hai ngày sau. Mở to hai mắt, cô phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường xa lạ, hoảng sợ bật dậy. Nhưng cơ thể vừa nhúc nhích thì liền đau nhức rã rời.

Cô chợt nhớ lại chuyện mình bị trúng ám khí, cô không chết? Ngư Ấu Trần không dám tin, cô nâng tay sờ sờ mặt mình, ầm ập mềm mại, quả nhiên cô còn sống!

Nhưng sao lại như vậy? Sao cô lại không ở trong phủ?

Giống như giải đáp hết nghi vấn trong lòng cô, tiếng cánh cửa kọt kọt mở ra, một bóng dáng quần áo màu xanh bước vào, đúng là Quân Vô Nặc.

“Xem ra, y thuật của A Ngưng quả thật rất giỏi, nguoi cuối cùng cũng tỉnh.” Quân Vô Nặc không có gì kinh ngạc, nguy hiểm cũng đã qua, cô lại mê man một ngày, sắc mặt cũng đã có chút hồng hào.

Để khay trên một cái bàn, hần tiến đến đỡ cô ngồi dậy, bưng chén cháo đến bên giường, múc một muỗng cháo, thổi thổi cho nguoi bớt rồi mới đưa lên miệng cô, “Ăn cháo đi.”

Àch, Ngư Ấu Trần ngượng ngùng, mặt đỏ lên, đầu rụt lại, nói, “Ta tự ăn.”

Cô đã khôi phục chút sức lực, Quân Vô Nặc cũng tùy ý để cô cầm chén cháo.

“Đừng rồi, đây là ở đâu? Sao chúng ta lại ở đây? Hôm đó sao nguoi tránh được bọn chúng đuổi giết? Còn nữa, ta không phải trúng độc sao? Là nguoi cứu ta sao?” Ăn một muỗng cháo, Ngư Ấu Trần liền hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Không nghĩ đến cô sẽ hỏi nhiều như vậy, nhưng mà Quân Vô Nặc cũng đã nghĩ ra đối sách từ trước, cười nói, “May mắn Chi Huyền đến kịp, nhưng mà nguoi đã cứu ta.”

“Chi Huyền?” Ngư Ấu Trần một bên ăn cháo, một bên nhớ lại cái tên này, sao nghe quen quen? A, đúng rồi, là tùy tùng của hần, “Hần đã trở lại?”

Lúc trước, không phải hần nói tùy tùng hần bỏ trốn cùng tiền rồi sao?

Quân Vô Nặc không chút hoang mang giải thích, “Hần trên đường đi bị nguoi khác cản trở, nên có chút chậm trễ.”

“À.” Ngư Ấu Trần trả lời đại, đến khi ăn hết chén cháo, mới đột nhiên tỉnh ngộ, “Vậy nói cách khác, nguoi có tiền đưa ta?”

Còn nhớ đến tiền hần nợ cô, xem ra, cô đúng đã hồi phục thật sự.

Gật gật đầu, Quân Vô Nặc đáp, “Chờ nguoi dưỡng lành vết thương, ta sẽ trả nguoi hết 600 lượng.”

Thấy hần sáng khoái trả tiền, Ngư Ấu Trần cảm thấy cả người mình rất thoải mái, “Ta không sao, nguoi xem ta có thể ăn uống, mạnh như con trâu vậy, cần chi phải dưỡng thương nữa.”

600 lượng bạc rót cuộc cũng đến tay. Nếu bây giờ không có nằm trên giường, cô nhất định có thể đứng bật dậy sung sướng.

Nghĩ đến phủ tướng quân giờ phút này chắc hần đang lo lắng, Quân Vô Nặc đáp, “Được như thế là tốt, ngày mai chúng ta sẽ trở về phủ tướng quân.”

“Được.” Quả nhiên đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời. Ngư Ấu Trần than thở, trong đầu có chút mông lung, giống như còn thắc mắc chuyện gì.

“Không đúng, nguoi còn chưa cho ta biết, sao ta lại ở chỗ này?”

“Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nguoi trúng độc, vừa vặn ở đây có đại phu, ta liền mang nguoi đến đây.” Quân Vô Nặc thần nhiên nói.

Ngư Ấu Trần biết rõ nếu hấn trực tiếp mang cô về phủ, chắc chắn cha cùng Nhị nương sẽ rất lo lắng.

Nghĩ đến đây, Ngư Ấu Trần thờ dài một tiếng, nhưng còn có chỗ không đúng. Cô liền nhìn về phía Quân Vô Nặc, hỏi, “Ta đã ở đây bao lâu?”

“Hai ngày.”

Xong rồi!

“Vậy người có báo tin cho cha ta không?” Hai ngày nay không về nhà, cha và Nhị nương chắc chắn tìm cô khắp nơi, cô không dám tưởng tượng đến cảnh đó.

“Ta có cho người báo tin cho ông ấy, để ông ấy yên tâm.” Nói tới đây, về mặt Quân Vô Nặc trên tức nhìn Ngư Ấu Trần, “Nhưng mà nghe nói, trong phủ đồn là người cùng ta bỏ trốn.”

Bỏ trốn? Cơ thể Ngư Ấu Trần còn suy yếu, nghe đến hai chữ đó, thiếu chút nữa lại ngã xuống. Cô sao biến thành người bỏ trốn?

Nhưng mà hồi tưởng lại chuyện tối hôm đó, cô đánh thuốc mê Vân Khôi, sau đó lại cùng Quân Vô Nặc xuất môn, vì sẽ trở lại phủ nên vẫn để cái thang ở góc tường, nhưng sau đó lại không trở về...

“Nguy rồi, Vân Khôi sẽ không nghĩ ta có ý chứ?” Cô hạ được huynh ấy, chỉ là muốn thay huynh ấy an bài một việc, mà giờ lại hết đường chối cãi.

Nghe cô nhắc đến Vân Khôi, mày Quân Vô Nặc nhú lại, nhưng chưa nói thêm gì, chỉ lấy chén cháo trong tay cô, dạn dò nói, “Nghĩ ngơi cho khỏe đi, lát nữa ta sẽ kêu A Ngưng giúp người tắm rửa.”

Giờ phút này, Ngư Ấu Trần đang chìm trong “nỗi lo về sau”, không có đáp lại hấn. Chờ Quân Vô Nặc xoay người bước đi, cô mới bùng tỉnh lớn tiếng nói.

“Sao ta lại mặc quần áo này?” Ngư Ấu Trần chỉ vào quần áo trên người mình, rõ ràng không phải của cô.

Quân Vô Nặc thân nhiên liếc nàng một cái, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi ra ngoài, nói, “Quần áo kia dơ rồi, ta thay dùm người.”

Ở trong phòng, Ngư Ấu Trần ngồi đơ như pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Phúc Hắc Quân

Quân Vô Nặc xuất hiện lần nữa đã là lúc ăn cơm chiều. Vừa thấy hấn đến, Ngư Ấu Trần lập tức bật dậy, “噌” một tiếng, trừng mắt nhìn hấn nói, “Người lại đây!”

Quân Vô Nặc khó hiểu, nhưng vẫn đi đến bên giường, thấy mặt cô đỏ lên, hấn cười nói, “Sắc mặt rất tốt, xem ra, ngày mai có thể hồi phủ rồi.”

Cũng may là cô trúng ám khí ngân châm, cũng không bị thương gì nhiều, cho nên khi chất độc được giải, cô khôi phục rất nhanh.

Nhưng mà lời này Ngư Ấu Trần nghe thì lại hiểu sang nghĩa khác.

Sắc mặt rất tốt? Cô rất muốn đánh cho hấn một trận. Liên lụy cô thiếu chút nữa là toi mạng thì thôi đi, trách thì trách số cô xui xẻo. Nhưng giờ lại thêm lời đồn cô cùng hấn yêu nhau rồi cùng nhau bỏ trốn, dù sao cũng chính cô là người rủ hấn ra ngoài. Nhưng mà...

Hấn dám thừa dịp cô thật từ nhất sinh mà cơi quần áo của cô!!!

Nghĩ đến toàn thân nhũn nhụi bị hấn nhìn thấy, máu Ngư Ấu Trần chảy ngược lên đầu, mặt đỏ như gấc. Đương nhiên điều này không phải vì cô thẹn thùng mà là phần nộ! Là cực kỳ phần nộ!

Vì vậy nhìn Quân Vô Nặc thân nhiên nói cười với mình, cô cảm thấy máu trong người mình càng dồn nhanh về đầu, hấn không thể đem cắt lưỡi hấn, băm hấn thành trăm mảnh.

Nhưng mà không biết tại sao khi nhìn vào đôi mắt biết cười của hấn, đang tức giận, cô đột nhiên trở nên lo lắng, “Quần áo của ta là người thay?”

Thì ra là cô thẹn thùng? Khỏe môi Quân Vô Nặc giương lên cười tươi. Lúc trước vì cứu cô, hấn cũng bất chấp nam nữ chi phòng, lúc đó quá khẩn cấp, không thể nghĩ ngợi nhiều quá chuyện lễ tiết. Nhưng nếu như nói không nhìn thấy gì gì đó thì đương nhiên cũng không phải.

“Ngươi yên tâm, ngày mai về phủ tướng quân, ta sẽ gặp cha ngươi nói về chuyện cầu thân.” Miệng hắn tươi cười, giọng nói rất chắc nịch.

Hắn vừa nói xong, Ngự Áu Trần càng thêm tức giận, “Cần thân cái gì? Ta có nói là sẽ kêu ngươi chịu trách nhiệm sao?”

Quân Vô Nặc chậm rãi nói, “Ngươi cũng đã thích ta thì bây giờ ta toại nguyện cho ngươi, không phải rất tốt sao?”

“Con mắt nào của ngươi thấy là ta thích ngươi?” Nghe hắn nói, giống như cô đã mơ ước lấy hắn lâu lắm rồi, hiện tại rốt cuộc mơ ước đã thành sự thật. Lấy của hắn vài đồng bạc mà suốt tí nữa là cô mất mạng rồi, cô muốn tránh hắn còn không kịp nữa là, nói chỉ là thích à! n.

“Có hay không trong lòng ngươi hiểu rõ nhất.” Mắt Quân Vô Nặc nheo lại nhìn cô.

Ngự Áu Trần bị hắn nhìn chằm chằm đột nhiên lòng có chút chột dạ.

Khịt Khịt cái mũi, cô ngẩng đầu cao đầu nhìn hắn, “Ta nghĩ ngươi chắc hẳn đã quên, người ta muốn lấy là Vân Khởi, người ta thích cũng là Vân Khởi. Ngươi đừng có nằm mơ!”

Cô kiên định nói từng chữ, Quân Vô Nặc nghe xong cũng chỉ cười mỉm, nói, “Ngươi xác định?”

“Đương nhiên.” Ngự Áu Trần không chút suy nghĩ liền trả lời.

Vốn tưởng rằng hắn hàm ngôn xảo biện nói lại mình, không ngờ sắc mặt hắn không thay đổi, chỉ là gật gật đầu, sau đó lãng sang chuyện khác, “Ngày mai hồi phủ ta sẽ đưa ngươi ngân phiếu.”

Nói xong, hắn xoay người ra khỏi phòng, phân phó A Ngưng đem cơm tối vào, cũng không ngoảnh đầu nhìn lại mà đi thẳng 1 mạch.

Hắn không phải tức giận chứ? Ngự Áu Trần nhủ mảy, nhưng lập tức bác bỏ suy nghĩ vừa rồi. Hừ, hắn dám tùy tiện coi quần áo của cô, người phải tức giận chính là cô!

Nhưng mà, hắn sao lại tức giận? Cô vừa rồi chỉ là cự tuyệt lời cầu thân của hắn, cũng không có nói gì quá đáng. Cho đến khi ăn cơm tối xong, Ngự Áu Trần nghĩ mãi cũng chẳng biết lý do tại sao hắn lại giận.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Ngự Áu Trần tinh thần sáng khoái, trừ bỏ ngủ quá nhiều nên trên người có nhiều chỗ nhức mỏi, ngoài ra thì cũng như mọi thường mà thôi. Vì vậy, sáng sớm thức dậy cô liền rời giường.

Đương nhiên, điều có thể làm cô phản chấn như vậy chính là vì câu nói của Quân Vô Nặc ngày hôm qua, hồi phủ trả tiền!

A Ngưng bưng bữa sáng vào phòng, cùng đi theo phía sau không ai khác chính là Quân Vô Nặc. Ngự Áu Trần liếc hắn một cái, hắn thoạt nhìn vẫn bình thường, cũng không có tức giận, giờ phút này cô mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Ách, cô chỉ sợ hắn trở mặt, không trả tiền cho cô mà thôi, không có ý gì khác !

Nhắc tới chuyện tiền bạc, Ngự Áu Trần đột nhiên sực nhớ đến một vấn đề, liền quay sang Quân Vô Nặc, hỏi, “Quân Vô Nặc, tùy tùng của ngươi đã trở về, chuyện tiền nong của chúng ta cũng đã xong, chờ một lát nữa ta lấy ngân phiếu, hai chúng ta không còn thiếu nợ nhau?”

“Phải.” Quân Vô Nặc ngồi đối diện cô, đem chén cơm đưa cho cô, trả lời cũng rất nhanh chóng.

Vì thế, Ngự Áu Trần nghe thế liền nói tiếp, “Vậy ngươi chuẩn bị khi nào lách xác về nhà thế?”

“Nhanh thôi.” Quân Vô Nặc nghĩ nghĩ, nói, “Chắc khoảng mấy tháng sau.”

“Gi?” Vậy mà cũng kêu nhanh sao? Hắn không phải nói bản thân chỉ đi ngang qua Kinh Châu sao? Kinh ngạc thoáng quá, Ngự Áu Trần vẫn không quên đề cập đến vấn đề chính, “Vậy ngươi chuẩn bị khi nào chuyển tới đây ở?”

Quân Vô Nặc vừa ra dấu ý bảo cô mau nhanh ăn cơm, một bên hỏi, “Thế nào, ngươi muốn ở đây sao?”

Hắn có ý gì? Người muốn sống ở đây là hắn, lại còn cố ý chuyển hướng sang cô!

“Ta sẽ thành thân, ngươi đương nhiên không thể nào ở trong phủ. Dù sao ngươi cũng đã có chỗ ở, lại có Chi Huyền bảo vệ, ta cũng an tâm.”

Biết rõ cô muốn đuổi hắn đi, Quân Vô Nặc mỉm cười nhìn cô, “Sống ở đây cũng rất tốt, nhưng mà tiếc rằng nơi này quá nhỏ, ở cũng rất bất tiện, chờ khi ta tìm được căn nhà thích hợp, lúc đó chuyển đi cũng không muộn.”

Ngự Áu Trần hoàn toàn không phát giác suy nghĩ của hai người không hề giống nhau, nghe hắn nói cũng hợp tình hợp lý, nếu là bình thường, cô sẽ không ngồi mà thương lượng với người khác, nhưng tình cảnh hiện tại không giống như trước đây.

“Vậy ngươi trước hết ở quán trọ đi, tiền thuê chúng ta có thể thương lượng với nhau.” Khó có cơ hội bòn rút tiền của hắn, cô đương nhiên phải tận dụng triệt để.

Quân Vô Nặc uống miếng nước, nói, “Nếu ngươi lo lắng cha ngươi không bằng lòng, ta sẽ nói chuyện với ông ta.”

“Không được, không chỉ là cha ta, mà còn có Vân Khởi, rồi cả thành Kinh Châu sẽ bàn tán dị nghị nữa.” Mặc kệ gia đình phú hộ hay bình dân có nữ nhi đã xuất giá, cũng sẽ không để một tên đàn ông ở lại trong nhà. Lần này, Ngự Áu Trần nhất quyết không thỏa hiệp với hắn.

“Ta sẽ xử lý thỏa đáng, ăn cơm đi.” Quân Vô Nặc gấp miếng thịt bỏ vào miệng của cô.

Hành động vô cùng thân thiết làm Ngự Áu Trần nhất thời ngẩn người, nhìn lướt qua Chi Huyền ở phía sau, vẻ mặt rất cổ quái, nhưng mà điều quan trọng là hắn lại tỏ ra không phải việc của mình, mặt Ngự Áu Trần lập tức đỏ rần lên.

Căn nhà nằm ở thành đông, từ đó ngồi xe ngựa trở về phủ tướng quân cũng không phải xa lắm. Nhìn xa xa là phủ tướng quân, Ngự Áu Trần bắt đầu khần trương, hai ngày không về nhà, không biết cha cô sẽ phạt cô như thế nào?

Như biết tâm sự của cô, Quân Vô Nặc mở miệng hỏi, “Ta sẽ giải thích với cha ngươi chuyện này, không cần lo lắng quá.”

Xe ngựa dừng lại cách phủ tướng quân không xa, Ngự Áu Trần còn đang mãi mê suy nghĩ cha và Nhị nương sẽ giận dữ thế nào, thì vừa đi đến cửa lớn, cô liền thấy cha và Nhị nương ra đón.

“Con gái, con đã về rồi.” Ngự Áu Trần đi đến ôm Áu Trần, giọng nói Ngự Diệu Thiên ghen ngào, còn Nhị nương lại khóc nức nở, “Đứa nhỏ này, làm chúng ta lo gần chết.”

“Cha, Nhị nương, không phải con cũng đã trở về rồi sao.” Ngự Áu Trần chưa bao giờ thấy hai người lo lắng cho mình như bây giờ, nhất thời sống mũi cũng cay cay.

Cô tưởng rằng hai người sẽ tức giận, giống như mọi lần khi cô gây tai họa xong đều bị cha và Nhị nương giáo huấn cho một trận, nhưng thật không ngờ, hai người họ lại lo lắng cho cô như vậy. Hơn nữa cha cô lại là tướng quân của Hạ Thương, ngoại trừ khi mẹ cô mất, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy ông khóc, mới có hai ngày ngắn ngủi, mà ông cứ như già đi vài tuổi vậy.

Ngự Áu Trần cuối cùng không nhịn được, cũng khóc theo hai người, quỳ xuống nói, “Cha, Nhị nương, con sai rồi, con xin lỗi.”

Nhìn một nhà ba người tương thân tương ái, ánh mắt Quân Vô Nặc đột nhiên buồn bã, nhưng vẫn thi lễ nói, “Ngự tướng quân, nhị phu nhân, việc này tất cả đều do văn bối, làm cho các người lo lắng, văn bối thật có lỗi.”

Ngự Diệu Thiên và Thu Nhị nương xem xem Ngự Áu Trần có bị thương chỗ nào không, nhưng thật ra còn có một người đang rất tức giận.

Mấy ngày nay, người lo lắng nhất đương nhiên chính là Vân Khởi. Giờ phút này thấy Quân Vô Nặc, nghe hắn nói mọi việc đều do hắn mà ra, Vân Khởi rốt cuộc không kiềm chế được, không nói hai lời liền tiến lên đánh Quân Vô Nặc.

Quân Vô Nặc không né tránh, Chi Huyền đứng phía sau hắn cũng không chậm, liền nắm chặt cổ tay Vân Khởi, ngăn cản Vân Khởi xông lên, nói, “Vị công tử này, nếu ngươi muốn thí võ, đến chỗ khác, ta sẽ đấu với công tử.

“Đây là chuyện của ta và hắn.” Vân Khởi hất tay Chi Huyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quân Vô Nặc.

Ba người bên kia giờ mới chú ý đến việc đang diễn ra, Ngự Diệu Thiên trấn tĩnh, nhìn Quân Vô Nặc trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng vẫn bình tĩnh nói, “Đều đi vào rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ứng Thuận

Vào phủ, Quân Vô Nặc liền cùng Ngự Diệu Thiên vào thư phòng nói chuyện, Thu Nhị nương tuy rằng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Ngự Áu Trần bình yên vô sự trở về, bà cũng hiểu ý, để lại không gian cho Vân Khởi và Áu Trần cùng nói chuyện.

Thấy Vân Khởi đánh Quân Vô Nặc, Ngự Áu Trần liền biết Vân Khởi thật sự rất tức giận. Tuy rằng sự việc ra nông nổi này, cô thật sự không có ý, nhưng mà trong lòng cũng có chút áy náy, nhất thời cô không biết phải mở miệng thế nào.

Sắc mặt Vân Khởi đanh lại, nhưng khi đối mặt với cô, mọi tức giận đều như tan biến hết, im lặng một lúc lâu, hắn mới hỏi, “Muội muốn thử huynh phải không? Đánh thuốc mê huynh rồi cùng hắn bỏ trốn, tất cả là muốn thử huynh, đúng không?”

Không nghĩ huynh ấy sẽ nói như vậy, Ngự Áu Trần có chút dở cười dở khóc, giải thích, “Đương nhiên không phải, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Cô lập tức đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho Vân Khởi nghe, chẳng qua chuyện đến thanh lâu và chuyện Quân Vô Nặc thay áo cho cô, cô đều giấu nhẹm đi.

Nghe xong, sắc mặt Vân Khởi không dịu đi, mà còn trở nên phức tạp, “Cho nên, muội vì cứu hấn mà bị thương ? Áu Trần, muội không biết sao ? Hấn võ công cũng chẳng kém gì huynh.”

Ngự Áu Trần không để ý đến vẻ mặt đau đớn của Vân Khởi, nhưng câu nói của huynh ấy cũng làm cô giật mình. Nhớ lần trước lúc săn bắn, cô cũng đã nghi ngờ việc Quân Vô Nặc có võ công, nhưng sau đó lại có nhiều chuyện phát sinh, cô cũng băng chuyện này. Giờ nghe Vân Khởi khẳng định võ công Quân Vô Nặc không thua kém gì huynh ấy, cô có chút kinh ngạc.

Nếu như lời Vân Khởi nói là sự thật, nói cách khác Quân Vô Nặc ngay từ đầu đã lừa cô ? “Huynh làm sao biết được ? Có cái gì chứng minh ?”

Sắc mặt Vân Khởi âm trầm, nói, “Lúc ở hồ Yên Ba, muội làm sao có thể thoát được ? Lúc đó không phải muội đang ở giữa hồ, còn hấn đang ở trên bờ sao ?”

Ngày đó bọn họ hai người ướt sũng trở về, hấn đã cảm thấy có điều gì đó khác thường, vì vậy hấn liền đi điều tra, may mắn rốt cuộc cũng biết được chân tướng sự việc.

Chuyện rơi xuống nước, bởi vì quá xấu hổ, cho nên Ngự Áu Trần không dám nói với ai cả. Hiện tại nghe Vân Khởi nhắc tới, cô cảm thấy kỳ lạ.

Không sai, lúc ấy Quân Vô Nặc ở trên bờ uống trà chờ cô, thì làm sao lúc nguy cấp lại lập tức cứu được cô ? Còn việc cô trúng độc hôn mê, hấn nói Chi Huyền đến cứu họ đúng lúc, nhưng thật ra cô không biết có phải đúng như vậy không.

Gom tất cả mọi chuyện lại, cô thật sự hoài nghi có phải hấn đã tính trăm phương ngàn kế lừa mình, mà chính mình lại bắt đầu tin tưởng hấn, trong lòng Ngự Áu Trần không khỏi hoảng sợ.

“Nguy rồi !” Đột nhiên nhớ đến cha cô đang cùng Quân Vô Nặc nói chuyện, vạn nhất mục đích Quân Vô Nặc trà trộn vào phủ là vì .... Sắc mặt Ngự Áu Trần sợ hãi, “Cha muội hiện giờ rất nguy hiểm, chúng ta mau đến thư phòng đi.”

“Muội không còn lo lắng.” Vân Khởi giữ tay cô lại, nói, “Không nắm chắc mọi chuyện, tướng quân nhất định sẽ không làm.”

Ngự Áu Trần kinh ngạc, “Ý huynh nói, cha muội đã sớm biết mọi chuyện ?”

Vân Khởi trấn an cô, “Tướng quân có thể trấn thủ thành Kinh Châu nhiều năm như vậy, tất cả đều không phải dựa vào vũ lực mà được như ngày hôm nay.” Nếu đã có thể giữ được chức vị tướng quân, làm sao không có mưu lược chứ ?

Nói cách khác, cha của cô đã biết hết mọi chuyện, chờ Quân Vô Nặc tự chui đầu vào rọ ? Ngự Áu Trần giật mình, tuy rằng biết Vân Khởi không lừa cô, nhưng cô vẫn không tin Quân Vô Nặc gạt mình.

Nghĩ đến hấn ở dưới nước tiếp khi cho cô, nghĩ đến hấn ôm cô sưởi ấm, nghĩ đến hấn mặc kệ nguy hiểm bảo vệ cô, nghĩ đến hấn dứt thịt cho cô ăn. ... Vậy mà chỉ trong giây lát, cô lại nghĩ hấn sẽ hại cha mình.

Nhưng mà suy nghĩ trong đầu chỉ là thoáng qua. Người xấu vẫn là người xấu, hấn sắp tâm bất lương trà trộn vào phủ, còn lừa cô, nếu điều tra được hấn thực sự có ý đồ, cô nhất định sẽ không tha cho hấn.

Thấy vẻ mặt cô cũng phần nộ cùng tức giận, còn có chút buồn bã, đáy lòng Vân Khởi cũng dịu đi đôi chút, nói, “Đừng nói tới hấn nữa, mặc kệ vì sao muội đánh thuốc mê huynh, huynh cũng sẽ không hỏi tiếp. Áu Trần, 3 ngày nay muội đã có quyết định chưa ?”

Ba ngày ? Ngự Áu Trần nhất thời hoảng loạn, cô đã quên mất 3 ngày đã qua. Cô đã cất công an bài kế hoạch, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nói vậy, lát nữa cha cũng sẽ hỏi cô về chuyện này ?

“Đừng quá lo lắng.” Ngự Áu Trần tự trấn an mình, bên tai vang vọng câu nói của Quân Vô Nặc, “Nếu không muốn lừa hấn, thì lừa ta đi.”

Vân Khởi không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, bước gần đến cô, nhẹ nhàng nói, “Muội có nguyện ý gả cho huynh không ?”

“Hả. ...Được.” Phục hồi tinh thần, Ngự Áu Trần cũng không có ý cự tuyệt Vân Khởi. Cô đã không còn lựa chọn nào khác, huống chi, cô cũng đâu có lý do gì cự tuyệt huynh ấy ? Có thể gả cho một đại nam nhân như Vân Khởi, có gì còn hạnh phúc hơn chứ ?

Nhưng vì sao bằng lòng gả cho huynh ấy, trong lòng ngược lại có chút mất mát, có chút ... Sợ hãi ?

Được rồi, cô chỉ là không cam lòng lấy chồng sớm vậy thôi.

Nghe được chính miệng cô ưng thuận, Vân Khởi giờ đây vui sướng bay tận trời xanh, nhìn cô cứ cúi đầu, trong lòng hấn cảm động, liền tiến lên giữ chặt tay cô, đem cô ôm vào lòng.

Ngự Áu Trần có chút bối rối, muốn đẩy Vân Khởi ra, nhưng lại bị huynh ấy ôm chặt.

“Ấu Trần, muội yên tâm, huynh vĩnh viễn sẽ không để muội phải hối hận đâu.” Hắn thật sự rất mừng, thì thầm ở bên tai cô.

Vòng tay Vân Khởi rất ấm áp, Ngự Ấu Trần bị Vân Khởi ôm trong lòng, nghĩ đến lỡ như bị Quân Vô Nặc nhìn thấy, cô đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, theo bản năng liền đẩy Vân Khởi ra.

Có lẽ hành động của cô quá trực tiếp, Vân Khởi có chút kinh ngạc.

“Khụ khụ, sẽ có người nhìn thấy.” Ngự Ấu Trần chợt dạ giải thích, cô cũng nhìn ra ánh mắt kinh ngạc cùng buồn bã của Vân Khởi.

“Vân Khởi, lúc này... Kỳ thật muội không có lo lắng.” Nói xong câu này, Ngự Ấu Trần hận không thể giết chính mình. Nhưng mà đối phương không phải ai khác, mà là Vân Khởi, cô không muốn lừa huynh ấy.

Lời của cô làm cho Vân Khởi cân nhắc, “Là huynh đường đột, đã làm muội sợ, có phải không?”

“Không phải...”

“Sẽ không có lần sau.” Sợ cô lại cự tuyệt, Vân Khởi cắt ngang lời cô, “Trước lúc thành thân, huynh sẽ không mạo phạm muội, muội đừng tức giận được không?”

Trong mắt Vân Khởi tràn ngập sự khẩn cầu, Ngự Ấu Trần càng thêm áy náy.

“Vân Khởi, huynh vì sao lại muốn lấy muội? Muội không tốt như vậy, thật ra muội... Huynh có biết muội mở quán trọ, xuất đầu lộ diện... Ách, tóm lại, muội không đáng để làm thê tử của huynh đâu.” Ngự Ấu Trần muốn Vân Khởi hiểu rõ mọi chuyện, nhưng chuyện cô và Quân Vô Nặc, cô thật sự không biết phải nói thế nào, vì vậy cô chỉ có thể tìm đại cái cớ nào đó thôi.

Vân Khởi lắng lắng nghe, thật lâu sau, mới nói, “Huynh muốn lấy muội, vì huynh thích muội, muốn cho muội hạnh phúc. Ngự Ấu Trần, muội chẳng lẽ còn không hiểu sao? Muội như thế nào, ta đều không cần biết, cái huynh thích là con người muội.”

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời có người làm cô cảm động đến như vậy, Ngự Ấu Trần rốt cuộc không biết nói gì nữa. Nếu cô lại cự tuyệt huynh ấy, có phải huynh ấy sẽ bị tổn thương không?

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn Vân Khởi cười đến lộ ra hai má lúm đồng tiền, nói, “Muội rút lại lời nói vừa rồi.”

Cô đã đáp ứng hắn sao? Nhìn cô cười, Vân Khởi cảm thấy toàn bộ đất trời nháy mắt đều sáng bừng.

Trong thư phòng, Quân Vô Nặc cùng Ngự Diệu Thiên nói chuyện với nhau đã gần một canh giờ, mọi người đều bắt đầu có chút bất an. Hai người lúc này mới bước ra từ trong phòng. Điều làm mọi người kinh ngạc là trên mặt hai người đang cười rất tươi, vừa đi vừa trò chuyện.

“Ấu Trần.” Ngự Diệu Thiên đứng ở cửa gọi Ngự Ấu Trần, nói, “Con theo cha vào đây.”

Ngự Ấu Trần lo lắng nhìn Quân Vô Nặc, hắn cùng cha cô nói cái gì mà lâu quá, cũng không biết cả hai đã nói chuyện gì. Cha kêu cô vào phòng, chắc cũng không có chuyện gì tốt.

Về mặt Quân Vô Nặc thản nhiên, đi ngang qua người cô, thấp giọng nói, “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Hừ, không có việc gì, giống như chẳng phải chuyện của hắn. Đột nhiên nghĩ đến chuyện hắn gạt cô, Ngự Ấu Trần nhất thời oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó đi theo Ngự Diệu Thiên vào phòng, để lại Quân Vô Nặc đứng bên ngoài nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Quan Hệ Tay Ba

Nói chuyện ở thư phòng làm cho Ngự Ấu Trần cảm thấy không được thoải mái. Ngự Diệu Thiên đi đến ghế ngồi, sau đó mới bắt đầu nói, “Ấu Trần, nhớ rõ lần trước cha và con nói gì không? Mấy ngày nay, cha cũng thận trọng suy nghĩ, cảm thấy Vô Nặc mới xứng đối với con, con đi chuẩn bị đi, hai ngày nữa tại con sẽ thành thân.”

Ngự Ấu Trần cảm thấy như sét đánh ngang tai, cô lấy tay ráy ráy tai, tưởng chừng như lỗ tai mình có vấn đề. Một hồi lâu, thấy cha đang chờ câu trả lời của cô, mới mở miệng nói, “Cha, cha không nhớ sao? Cha không phải muốn con và Vân Khởi thành thân sao?”

Ngự Diệu Thiên thờ dài, nói, “Vân Khởi đúng thật là tuổi trẻ tài cao, nhưng cha cũng không hy vọng con gái cha cũng lại gả cho một nam nhân chính chiến sa trường như cha. Ta thấy con và Vô Nặc rất hợp nhau, cha cũng không phải người cổ hủ, cha sẽ thành toàn cho hai con.”

Gi ? Ngự Áu Trần thiếu chút nữa đã bị dọa đến ngất xỉu, “Không phải, con và hân không xứng đôi gì cả. Hôn nữa, lúc trước cha bảo con gả cho Vân Khởi, hiện tại lại muốn con gả cho Vô Nặc, chẳng lẽ muốn con hủy hôn sao ?”

“Hà ?” Ngự Diệu Thiên không nghĩ Áu Trần nhanh như vậy đã đáp ứng Vân Khởi, nhưng ông cũng hơi bất ngờ, nói, “Được rồi, cha còn chưa nói ra miệng, hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, việc này, cha sẽ tự đi nói với Vân Khởi, cha tin nó sẽ hiểu chuyện, con cứ yên tâm mà lo hôn sự này đi.”

“Cha ?” Ngự Áu Trần quả thực hoài nghi người ngồi trước mặt mình không biết phải là cha mình không, “Quân Vô Nặc rốt cuộc đã nói gì với cha ? Cha không phải lần trước nói không biết hân là người thế nào sao ? Hôn nữa, hân... hân vốn là kẻ lừa đảo !”

“Chung thân đại sự của con, cha làm sao có thể quyết định qua loa ? Về gia thế của Quân gia, cha cũng đã cho người điều tra, con có thể yên tâm” Nhắc tới con rể, Ngự Diệu Thiên tươi cười đến mang tai, “Về chuyện con nói nó là kẻ lừa đảo, chuyện này chắc chắn là hiểu lầm, về sau thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.”

Không bình thường, cha cô hoàn toàn không bình thường !

“Cha, có phải cho bị hân uy hiếp không ? Hân rất giỏi nói dối, cha trăm ngàn lần đừng tin hân.”

Ngự Diệu Thiên không trả lời cô, ngược lại hỏi, “Nghe nói, vài ngày trước con xông vào phòng Vô Nặc lúc nó đang tắm ?”

Ngự Áu Trần mặt đỏ rần rần, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hân thực sự vô liêm sỉ, chuyện này cũng nói ra !”

Ngự Diệu Thiên sắc mặt nghiêm lại, nói, “Nha hoàn và bọn hạ nhân trong phủ đang đồn ầm lên, xem ra, chuyện này là thật. Như vậy, lúc nguy hiểm con đã xả thân cứu nó, có thật không ? Con nếu đã muốn người ta chịu trách nhiệm, hiện tại người ta đã chịu trách nhiệm, sao con lại có thể lật lọng ?”

“Hà ? Con khi nào nói muốn hân chịu trách nhiệm ?” Còn nữa, cô vốn không phải xả thân cứu hân, chỉ là cô xui xẻo mà thôi. Hân cũng có nói qua sẽ ngỏ lời cầu thân, nhưng từ đầu đến cuối cô còn chưa đồng ý mà.

“Áu Trần.” Ngự Diệu Thiên thở dài, “Mẹ con đã mất sớm, cho nên cha cũng không đành lòng để con chịu khổ. Nhưng thế gian này cái gì cũng có phép tắc của nó, con bình thường muốn làm cái gì, cha cũng không ngăn cản con, nhưng nếu con và Vô Nặc đã da thịt chi thân, cha làm sao có thể đem con gả cho người khác ? Việc này nếu không phải do Vô Nặc chính miệng nói ra, cha còn không biết gì, nếu như truyền ra ngoài, người khác chẳng phải sẽ chê cười gia phong chúng ta bất chính sao ?”

Ngự Diệu Thiên không phải không nhìn ra phản ứng tức giận của cô, nhưng ông ôn hòa cười nói, “Cha đã quyết định rồi, con đi ra ngoài cùng Vô Nặc thương lượng hôn sự này đi.”

Thương lượng hôn sự ? Cô muốn thiên hân còn không kịp ! Ngự Áu Trần trong lòng tức giận nói. Nhưng cô biết tính tình cha cô, bình thường cha đều chiều cô, một khi đã quyết định chuyện gì, thì chắc chắn ông sẽ không thay đổi. Bởi vậy, cô cũng không thể tranh cãi gì thêm, cô hiện giờ phải tìm Quân Vô Nặc tính sổ !

Kiểm chế lửa giận đi ra khỏi thư phòng, Ngự Áu Trần nhìn xung quanh liền nhìn thấy Quân Vô Nặc đứng cách đó không xa. Ngoại trừ Chỉ Huyền đứng bên cạnh hân, còn có Vân Khởi đứng gần ở đó, hôn nữa, không khí tràn đầy mùi sát khí.

“Ta nghĩ, chuyện của ta và nàng không cần ngươi nhúng tay vào.” Quân Vô Nặc thản nhiên nói, giọng nói vẫn bình thường nhưng lại rất lạnh lùng.

“Nàng hiện tại là hôn thê của ta, người không nên nhúng tay vào chính là ngươi, ngươi tốt nhất là đừng giả bộ nữa !” Giọng nói Vân Khởi mang chút đối nghịch.

Đối với lời uy hiếp của hân, Quân Vô Nặc vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ có giọng nói mang chút khó chịu, “Nàng xem ngươi là bằng hữu, ta cũng không muốn cùng ngươi bất hòa.”

“Ngươi đừng làm bộ làm tịch, ta đây sẽ đáng đến khi nào ngươi chịu lộ mặt thật thì thôi !” Vân Khởi vừa nói xong, liền ra tay đánh về phía Quân Vô Nặc.

Ngự Áu Trần kinh ngạc há to miệng, cô định mở miệng ngăn lại, nhưng cô lập tức ngậm miệng lại. Bởi vì cũng muốn tận mắt nhìn xem, Quân Vô Nặc có phải là một thân cao thủ hay không.

Quyền cước đang đến gần, Quân Vô Nặc thân hình khẽ nhúc nhích, cũng không thi triển võ công, nhưng lại linh hoạt tránh được chiêu thức của Vân Khởi, nhảy vọt sang một bên. Cùng lúc đó, Chỉ Huyền bên cạnh hân ra tay tiếp chiêu, cùng Vân Khởi đánh nhau.

Thân thủ của Chỉ Huyền, Ngự Áu Trần đã từng thấy qua, trong lúc nhất thời, Vân Khởi cũng không thể đánh thắng Chỉ Huyền, mà Quân Vô Nặc lại xem như không phải chuyện của mình, đứng một bên xem náo nhiệt.

Ngự Áu Trần nhất thời nóng giận, phi thân bay về phía Quân Vô Nặc, “Ta đánh với ngươi !”

“Áu Trần ?” Quân Vô Nặc không nghĩ tới cô ra tay với hân, chân mày nhíu lại, theo bản năng đánh lại cô, không đợi cô ra chiêu thứ hai, hân lập tức nắm chặt cổ tay cô, nói, “Nếu ngươi muốn bàn luận võ nghệ, chúng ta về sau còn nhiều thời gian !”

Nhìn thân thù hấn nhanh nhẹn, Ngư Áu Trần càng thêm tức giận, “Quân Vô Nặc, ngươi là đồ lừa đảo, vô si, hôm nay ta sẽ làm thịt ngươi !”

Rút tay về, ngay cả nói chuyện cô cũng không cho hấn cơ hội, liền ra đòn công kích, không lưu tình huống Quân Vô Nặc đánh tới.

Nhưng cô ra chiêu mau, Quân Vô Nặc vẫn nhanh hơn, cũng không đánh trả lại, đánh hơn mười chiêu, Ngư Áu Trần ngay cả tay áo của hấn cũng chưa đụng đến được.

Bất thành linh tiếng Ngư Diệu Thiên vang lên, “Các người ở đây làm gì ? Áu Trần, không được làm loạn !”

Ngư Áu Trần không cam lòng ngừng tay, trừng mắt nhìn Quân Vô Nặc, ánh mắt hoàn toàn không có chút thiện cảm, thấp giọng nói, “Lát nữa ta sẽ cho ngươi biết tay.”

Quân Vô Nặc cũng không tức giận, cười đáp, “Nếu ngươi thích, ta cam tâm tình nguyện phụng bồi.”

Hừ ! Xem thường cô, cô nhất định sẽ cho hấn biết tay.

Bên kia, Ngư Diệu Thiên nói với Vân Khởi, “Vân Khởi, đến thư phòng của ta.”

Ngư Áu Trần trong lòng căng thẳng, biết cha cô định nói gì với Vân Khởi. Nghĩ đến huynh ấy ngày thường đều xử rất tốt với cô, nghĩ đến huynh ấy nói những lời đó làm cô cảm động, nghĩ đến việc huynh ấy rất vui mừng khi cô bằng lòng lấy huynh ấy, trong lòng cô có chút đau đớn.

Vì thế, không nghĩ nhiều, cô cố ý lớn giọng nói với Quân Vô Nặc, “Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, vừa rồi ta đã bằng lòng gả cho Vân Khởi. Mọi người cũng quen thân với nhau, ngươi có phải cũng nên chúc mừng ta ?”

Cô cố ý nói thẳng trước mặt hấn, hy vọng cha cô có thể thay đổi chủ ý. Tuy rằng cô không biết Quân Vô Nặc đã làm cách gì để cha cô đồng ý gả cô cho hấn, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, lại càng không để hấn thực hiện được gian kế của mình, còn làm tổn thương Vân Khởi.

Quả nhiên, ý cười trên mặt Quân Vô Nặc nháy mắt động lại, nhìn lướt qua Vân Khởi đang đứng bên cạnh. Vân Khởi không ngờ Ngư Áu Trần lại ở trước mặt mọi người đem chuyện này nói ra, trong lòng nóng giận cũng giảm đi, không hề nói nhiều, xoay người đi vào thư phòng.

“Hiện tại ngươi đã hài lòng chưa ?” Chờ cửa thư phòng khép lại, Ngư Áu Trần khiêu khích nhìn về phía Quân Vô Nặc, “Cái gì cũng có thứ tự trước sau, cho nên, làm ngươi khổ tâm bày ra trăm phương ngàn kế, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta đã đáp ứng Vân Khởi, ta sẽ gả cho huynh ấy.”

Quân Vô Nặc trầm ngâm, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cô, Ngư Áu Trần nhìn thẳng hấn, không chút khiếp sợ.

Hấn lúc nào cũng vậy, luôn dùng đôi mắt đẹp của hấn dụ hoặc cô, cô sẽ mềm lòng ngay. Nhưng giờ phút này hấn vẫn dùng đôi mắt đó nhìn, làm cho ngươi ta rất chán ghét.

“Tìm một chỗ đi.” Quân Vô Nặc đột nhiên mở miệng, “Đến phòng ngươi ? Hay là đến phòng ta ?”

“Ách? Ý ngươi là gì ?” Hấn nói chuyện không đầu không đuôi làm cho Ngư Áu Trần ngẩn ra, chờ đến khi hồi phục, cô lập tức giận dữ, mắng, “Ngươi là đồ vô si ! Đề tiện ! Đáng khinh ! Dâm tặc !”

Xem cô như muốn giết hấn, Quân Vô Nặc mới cười giải thích, “Không phải tốt lắm sao, hồi phủ ta trả tiền cho ngươi, chuyện này không nên để bọn hạ nhân biết.”

À, ngân lượng, chuyện trục lợi quan trọng vậy mà cô đã quên. Tuy rằng cô không biết rốt cuộc hấn đã làm gì, nhưng nếu hấn đã chủ động mở miệng, cô cũng không cần phải kiêng nể. Dù sao đây cũng là phủ tướng quân, cô không tin hấn có thể làm gì cô.

Được, trước tiên phải nhận tiền, sau đó sẽ từ từ tính sổ với hấn. Nghĩ như vậy, cô đáp, “Được, đến phòng của ta.”

Quân Vô Nặc không nói thêm gì, nhìn Chi Huyền ý bảo hấn không cần đi theo, đi theo sau Ngư Áu Trần, thừa dịp bốn bề vắng lặng, thấp giọng hỏi, “Vừa rồi, ngươi tưởng ta muốn làm gì ngươi ?”

Ngư Áu Trần đỏ mặt, tức giận liếc hấn, nói, “Nếu ngươi không muốn biến thành phân bón hoa trong phủ tướng quân, thì câm miệng lại cho ta.”

Quân Vô Nặc thức thời gạt đầu, khóe môi hiện lên ý cười. Xem ra, tương lai của hấn sau này sẽ không có ngày bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Kháng Cự

Quân Vô Nặc hào phóng đưa ngân phiếu, điều này làm cho Ngự Áu Trần có chút kinh ngạc, cô đem trà ngọc bội cho hắn, hắn cũng không có nói gì thêm.

“Cầm đi, đây là chút thành ý của ta.”

Ngự Áu Trần nhìn chằm chằm hắn, cũng không nghĩ nhiều đem ngọc bội trả lại cho hắn, “Vô công không thụ lộc, ngươi đã trả tiền, chúng ta coi như không ai thiếu nợ ai, ngươi cầm ngọc bội đi.”

Quân Vô Nặc có chút ngoài ý muốn, thấy thái độ kiên quyết của cô, hắn tự giễu cười, nói, “Xem ra, ngươi thực giận ta.”

Hắn biết vậy là tốt rồi. Ngự Áu Trần ngheh mặt, nói, “Nếu đã vậy, ngươi có phải nên rời khỏi phủ tướng quân không?”

Quân Vô Nặc nhủ mảy, “Hy vọng ta đi lắm sao?”

“Ngươi tưởng có người thích ở chung với một kẻ lừa đảo hay sao?” Ngự Áu Trần lạnh nhạt nói, “Xem như ngươi cũng có bản lĩnh, khiến cha ta đứng về phía ngươi, nhưng mà ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có làm càn, nếu bây giờ ngươi không đi, ta sẽ khiến ngươi phải lếch ra khỏi phủ tướng quân.”

Trong mắt cô viết rõ ràng “nói được thì làm được”, Quân Vô Nặc cũng chưa từng nghi ngờ điểm này, nhìn ngọc bội ở trong tay, hắn mới chậm rãi đáp, “Thật đáng tiếc, chỉ sợ không thể như ngươi mong muốn.”

“Ngươi...” Ngự Áu Trần tức giận đến đỏ mặt tía tai, muốn xông đến cắn chết hắn. Nhưng mà, giận thì giận, cô vẫn giữ vững lý trí, “Tốt, chúng ta đây thử xem, cha ta rốt cuộc là nghe theo lời ngươi hay là lời của ta.”

Trong 18 năm này, cha luôn thương yêu chiều chuộng cô. Cô không tin cha lại nhẫn tâm làm trái với tâm ý của cô. Nếu hắn thà chết không đi, cô vừa vạ có cơ hội dạy cho hắn một bài học, sẵn vì dân trừ hại.

Suy nghĩ của cô toàn bộ đều hiện hết trên mặt, Quân Vô Nặc nhìn có chút buồn cười, nhưng cũng không so đo với cô, nói, “Đã như vậy, chúng ta thử đánh cuộc xem cha ngươi nghe lời ngươi hay là nghe lời của ta?”

“Hừ, đánh cuộc thì đánh cuộc.” Ngự Áu Trần hoàn toàn không phát giác chính mình đang đưa mình vào rọ, ngang nhiên khiêu chiến với hắn, “Nếu ngươi thua, từ nay về sau không được bước vào phủ tướng quân nữa bước, hơn nữa, còn phải ở quán trọ làm trâu làm ngựa ba tháng, tùy ý ta sao bảo, không có tiền công, chỉ được ăn cơm.”

“Được.” Quân Vô Nặc sáng khoái đáp lại, ánh mắt thú vị nhìn cô, “Còn nếu ngươi thua thì sao?”

Ngự Áu Trần căn bản không nghĩ đến bản thân sẽ thua cuộc, nói, “Tùy ngươi xử trí.”

Hắn chờ chính là câu nói này của cô, Quân Vô Nặc mấp máy môi, che giấu ý cười, nói, “Nếu ngươi thua, phải đồng ý gả cho ta, và từ nay về sau phải cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng phu quân, thế nào?”

“Ngươi...” Ngự Áu Trần lần nữa ngậm miệng lại, nhưng không đợi cô nói thêm gì, Quân Vô Nặc nói tiếp, “Không phải mới vừa rồi còn nhất ngôn cửu đỉnh sao? Sợ rồi à?”

“Ai nói ta sợ?” Ngự Áu Trần ghét nhân ai khiêu khích mình, chắc nịch nói, “Cứ như vậy đi.”

“Viết giao ước làm bằng chứng?”

“Viết thì viết.”

Vì thế, Quân Vô Nặc vẽ vẽ nét bút viết giao ước, hai người đều ấn dấu tay vào. Mọi việc đều đã xong, nhìn giấy trắng mực đen, khóe môi Quân Vô Nặc không khỏi giương lên ý cười.

Ngự Áu Trần hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ của hắn, lập tức cũng vui sướng, chờ cô khuyên cha cô, cô sẽ đánh hắn toi bồi, bắt hắn làm trâu làm ngựa cho mình.

Trở lại tiền viện, vốn là muốn tìm Vân Khởi hỏi cha cô đã nói gì với huynh ấy, tiện thể cho huynh ấy biết quyết định của cô. Kết quả là trong thư phòng không có ai, xung quanh cũng chẳng thấy bóng dáng Vân Khởi đâu.

Đang muốn đi phòng của Vân Khởi tìm huynh ấy, thì Chi Huyền đi về phía cô, hỏi, “Ngự cô nương tìm vị Vân công tử kia?”

Bởi vì hắn là tùy tùng của Quân Vô Nặc, cho nên Ngự Áu Trần cũng xem hắn là kẻ thù, nhưng trước mắt tìm Vân Khởi quan trọng hơn, liền hỏi hắn, “Ngươi gặp huynh ấy rồi?”

Chi Huyền đáp, “Vân công tử sau khi ra khỏi thư phòng, thì đi tìm Ngự cô nương, nhưng lại không thấy cô, nên đã đi khỏi phủ.” Đương nhiên, hắn không nói cho cô biết, khi Vân Khởi đi tìm cô, bị hắn ngăn lại, cũng nói cho Vân Khởi biết, cô cùng chủ tử của hắn đang ở trong phòng nói chuyện, Vân Khởi mới âm thầm rời đi.

Huynh ấy đi rồi? Ngự Áu Trần nhất thời trong lòng có chút bần bã, không hỏi cũng biết, chắc chắn là ý của cha cô. Vân Khởi nhất định sẽ rất thất vọng

? Sớm biết như thế, cô sẽ không nhanh chóng đáp ứng huynh ấy, đáng lẽ phải đợi mọi chuyện già quyết xong rồi mới nói.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ mong cô có thể thắng được Quân Vô Nặc, rồi sẽ đi tìm huynh ấy giải thích rõ ràng.

Ban đêm, Ngư Ấu Trần tự tay xuống bếp làm món ăn cha cô yêu thích nhất, sau khi ăn xong, cô và cha cùng ở thư phòng nói chuyện. Chính là cô đem chuyện Quân Vô Nặc lừa gạt mình thêm mắm dặm muối, Ngư Diệu Thiên cũng không có quá tức giận.

“Nó giấu diếm chuyện mình có võ công, cha thấy cũng không có gì sai cả. Dù có võ công thì cũng không cần nói toạc ra, giống như con vậy, cả ngày hugh hăng gây sự, con cũng phải nên giống nó, bản tính điềm tĩnh như vậy mới tốt.”

Quan điểm của Ngư Diệu Thiên đã rõ ràng như thế, vòng thuyết phục thứ nhất của cô xem như thất bại, ngược lại càng làm cho cha cô xem trọng người con rể này.

Ngày kế, phủ tướng quân có khách, một người đã lâu không gặp – Phó Thiếu Dương.

Từ sau chuyện hôm đó, Phó Thiếu Dương cũng không ít đến phủ, trái lại số lần đến còn rất thường xuyên, mỗi lần đều mang một đồng lễ vật cho Ngư Thần Sương và vợ chồng Ngư thị, một quan hệ của hai người cũng cải thiện rất nhiều, nhưng thật ra người vui nhất cũng chính là nhị tiểu thư.

Nhưng mà Ngư Ấu Trần rất ít khi ở trong phủ, cho nên chỉ ngẫu nhiên nghe Tiểu Mễ nói qua vài câu. Lần này chính mắt thấy hán mang đến cho Thần Sương tờ lụa thượng đẳng, cũng không nghĩ đến, trên bàn cơm hán lại chủ động nói đến hôn sự của cô.

“Tiểu tể nghe nói nhạc phụ đại nhân đã chọn Quân công tử làm rể, không biết có thật hay không?”

Ngư Ấu Trần vừa định phủ nhận, thì thấy Quân Vô Nặc đã gấp đồ ăn vào trong chén cô, cô ngăn người, Ngư Diệu Thiên đã tiếp lời, “Hôn nhân đại sự làm sao có thể giả được, hiện tại ngày thành hôn cũng đã ấn định vào, vào ngày kia.”

Nhanh như vậy? Ngư Ấu Trần cả kinh tròn má hốc mồm, không phải cô chỉ còn cơ hội 2 ngày thôi sao?

Phó Thiếu Dương để ý phản ứng của cô, vội vàng nhìn thoáng qua, lại nói, “Vậy thì thật đáng chúc mừng, nghe nói Quân huynh là thương nhân, không biết là mua bán cái gì, quý tiệm là?”

Quân Vô Nặc thân nhiên đáp, “Thương tức các, kinh doanh lương thực.”

Một câu nói lơ đãng của hán, lại làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc. Ai nấy đều biết, Thương tức các là tiệm cung cấp lương thực lớn nhất ở Hạ Thương, không phải vì có nhiều chi nhánh, mà vì nó là hoàng thương (kinh doanh hoàng tộc, cung cấp lương thực cho hoàng cung), mấy năm trước còn được ban quốc hộ, địa vị rất cao.

Khiếp sợ qua đi, Ngư Ấu Trần không khỏi nhìn Quân Vô Nặc cười lạnh một tiếng, cô cứ tưởng hán dùng quỷ kế gì để thuyết phục cha cô, thì ra hán giả mạo hoàng thương. Biết rõ mưu kế của hán, cô không lo không tìm ra đối sách. Nhưng mà cũng kỳ lạ, cha cô bắt đầu lúc nào thích tiền tài?

Phó Thiếu Dương không ngờ tới gia thế của hán lại lớn như vậy, sắc mặt âm trầm không ít, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kế hoạch thứ hai của Ngư Ấu Trần cũng thực hiện trong ngày hôm đó, lần này cô cố ý thay bộ quần áo lần trước Thu Nhị nương làm cho cô, cũng tượng trưng cho kỳ vọng hạnh phúc của mẹ cô.

“Cha, cha xem quán trọ kinh doanh tốt như vậy, hàng năm đều lời rất nhiều tiền, cho dù mai một cha không còn là tướng quân, nữ nhi cũng có thể để cha an nhàn hưởng tuổi già.” Ngư Ấu Trần biết rõ cha cô chịu mềm không chịu cứng, vì thế lợi dụng chữ “Hiếu” để khơi mào.

“Còn cái tên Quân Vô Nặc kia, mở miệng ra là nói dối, tuyệt đối không phải là người tốt, nhìn thế nào cũng không giống như là hoàng thương. Cha trăm ngàn lần đừng cái lợi trước mắt mà nhìn lầm hán. Cho dù hán thực là hoàng thương gì đó, lỡ như ngày nào đó, hoàng thượng thấy hán không thành thật, ra một cái thánh chỉ tịch thu nhà của hán, đến lúc đó hán không phải còn tệ hơn chúng ta sao?”

Ngư Diệu Thiên chỉ cười, “Cha biết con hiếu thảo, cho nên cha đương nhiên cũng mong con tìm được một lang quân như ý. Vô Nặc là đứa nhỏ biết lễ nghĩa, quan trọng nhất là nó đối với con rất tốt, con cứ đối kháng nó, nhưng nó có bao giờ bạc đãi con đâu? Tin tưởng cha, yên tâm gả đi.”

Ngư Ấu Trần nghĩ mãi không ra, cha cô sao lại tin nhiệm Quân Vô Nặc như vậy?

Sử dụng đủ loại kế sách từ cầu xin đến dụ dỗ nhưng đều thất bại, Ngư Ấu Trần bắt buộc dùng chiêu cuối cùng, giả bệnh.

Ngày mai là ngày thành thân, Ngư gia đại tiểu thư lại nằm ở khuê phòng, cũng không chịu ăn uống, làm cho cả phủ tướng quân đều lo lắng. Đại phu đến khám thì bị chặn ngoài cửa, bởi vì Ngư tiểu thư ra điều kiện, nếu cha không gỡ trừ hôn ước, thì cô không chịu khám bệnh.

Ngư Diệu Thiên đương nhiên biết đây là kế sách của nữ nhi, nhưng mà cho dù không có bệnh, cả ngày lại không ăn gì, cũng khiến người khác phải lo lắng. Vì thế, chịu đựng đến buổi tối, Ngư Diệu Thiên đem một mâm đồ ăn đưa cho Quân Vô Nặc nói, “Hiện tại chỉ có con mới khuyên được mà thôi.”

“Bá phụ yên tâm, con chắc chắn sẽ tìm cách khiến Ấu Trần ăn cơm.” Quân Vô Nặc tiếp nhận đồ ăn đi đến phòng của Ngư Ấu Trần, gõ cửa.

Tiểu Mễ mở cửa thấy người đến là hán, liền đi vào thông truyền với Ngư Ấu Trần, mà Ngư Ấu Trần cũng cho hán vào.

Quân Vô Nặc cười ý cảm ơn Tiểu Mễ, sau đó bụng đồ ăn vào. Tiểu Mễ đang muốn đi theo vào thì thấy Thu Nhị nương đứng ngoài cửa ngoắc cô.

“Nhị phu nhân ?” Tiểu Mễ vội vàng đi qua, vừa mới bước chân ra khỏi cửa phòng, thu Nhị nương kéo cô ra ngoài, nhanh tay lẹ mắt đóng cửa phòng lại, trong tay không biết đã cầm ổ khóa tự bào giờ, khóa cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Dụ Cá

Quân Vô Nặc nghe ngoài cửa có tiếng động, còn có giọng nói của Ngư Diệu Thiên và thu Nhị nương, hắn cũng không nghĩ nhiều, liền đi vào bên trong.

Trong phòng thoang thoang mùi thơm, phía sau bức rèm che màu xanh ngọc, Ngư Áu Trần mặc bộ quần áo màu trắng, mái tóc dài được quấn đại, vài sợi tóc lòa xòa trước trán, mặt không trang điểm, uể oải tựa ở đầu giường, nhìn thoảng qua, rất giống như bị bệnh.

Người được mời đồ ăn, Ngư Áu Trần khịt khịt mũi, mắt nhìn về phía khay đồ ăn trên tay Quân Vô Nặc. Nhưng mà cô chỉ liếc qua rất nhanh, lập tức dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Thật sự bị bệnh ?” Ánh mắt Quân Vô Nặc đánh giá cô, đem khay đồ ăn đặt ở ghế cạnh giường, duỗi tay bắt mạch cho cô, “Ta xem xem”

“Ai cần ngươi xem chứ ?” Ngư Áu Trần rút tay lại, giấu ở phía sau, lại lướt qua khay đồ ăn bên cạnh, cắn răng mà nói, “Ngươi đừng tưởng rằng ta cho ngươi vào đây thì có nghĩa là ta sẽ ăn. Bệnh tình của ta hiện tại rất nghiêm trọng, nếu cha ta không đáp ứng, ta sẽ không uống thuốc.”

Hừ, chờ hắn đem khay đồ ăn còn nguyên ra ngoài, cha cô nhất định sẽ không còn thể nói gì được nữa, đến lúc đó chắc chắn sẽ chiều theo ý cô.

Nghe giọng cô nói sang sảng, Quân Vô Nặc cũng yên tâm. Thấy cô thỉnh thoảng liếc trộm khay đồ ăn, hắn chợt mỉm cười, nói, “Ta chỉ hỏi lần cuối cùng, không ăn thật sao ?”

Ngư Áu Trần âm thầm nuốt nuốt nước miếng, chắc nịch nói, “Tuyệt đối không ăn.”

“Được. Ta đây cũng nói cho ngươi biết, ta Quân Vô Nặc không bao giờ làm việc gì mà mình không chắc chắn.” Nói xong, hắn đi đến chiếc ghế, gấp đồ ăn vào chén, tự nói với bản thân, “Ngươi đã không ăn, thì ta cũng không khách sáo.”

Thấy Ngư Áu Trần vẫn không để ý đến mình, hắn cố ý thờ dài, “Dù sao, chờ cha ngươi nhìn đến khay đồ ăn sạch sành sanh, thì ông ấy chắc cũng an tâm”

Ngư Áu Trần không tài nào nghĩ đến hắn lại nghĩ ra cái kế vô liêm sỉ này, “Quân Vô Nặc, ngươi sao lại âm hiểm xảo trá vậy ? Ta sẽ nói cho cha ta biết, ngươi là đồ dê béo chết tiệt thôi tha vô sỉ ti bi !”

Quân Vô Nặc không giận cũng không nóng nảy, nói, “Được, ngươi cứ nói với cha ngươi, ta với ngươi giành đồ ăn.”

Hắn vừa nói như vậy, Ngư Áu Trần cũng không có đường nào phản bác lại hắn. Đúng vậy, cô cho dù có nói với cha cô, cha cô tất nhiên sẽ không cho là thật, còn nghĩ là hắn cố tình lừa cô ăn hết cơm?

Xem cô cứng miệng không nói được gì, Quân Vô Nặc tiện thể nói thêm 1 câu, “Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, nhịn đói một hai ngày thì không có việc gì, nhưng sẽ không có sức lực. Ngươi không ăn cũng tốt, đêm mai ta cũng đỡ phải tốn sức sợ ngươi phản kháng.”

“Ngươi !” Ngư Áu Trần cảm thấy bản thân ở Kinh Châu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp ai vô liêm sỉ xảo trá như hắn, “Vậy ngươi đừng quên, nếu ta không chịu bái đường thì chúng ta không thể thành thân được.”

Nhưng mà Quân Vô Nặc lại không cho là như vậy. “Ta nghĩ ngươi cũng chưa rõ thì phải, ta cũng không phải muốn làm con rể của Ngư gia, hôn sự ngày mai chỉ là cách ứng phó tuyên tử nữ mà thôi, chỉ là hình thức. Chờ đến ngày lành tháng tốt, ta sẽ rước ngươi vào nhà. Cho nên ngày mai ngươi có bái đường hay không thì chúng ta cũng có thể động phòng trước.”

Ngư Áu Trần nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cô hận không thể đem người đứng trước mặt mình nghiền xương hắn thành tro. Lúc trước sao cô lại cho hắn là một con dê béo ? Người này rõ ràng còn đáng sợ hơn cả sói ! Cô nghiền răng nghiền lợi, rốt cuộc không nhịn được, đánh một quyền về phía hắn.

Không hề lo lắng, hắn dễ dàng đánh hạ quyền cước của cô, tiện thể đem khay đồ ăn đến trước mặt cô, “Ta không muốn ngươi ta nói ta lợi dụng ngươi khác gặp khó khăn, cho dù muốn đánh, ăn nó trước rồi nói sau.”

Mùi đồ ăn thơm phức xộc vào mũi, Ngự Áu Trần nhất thời mềm lòng. Hắn nói cũng có lý, có cơm thì ngu gì mà không ăn, ăn thì mới có sức lực. Bệnh thì có thể tiếp tục già, chỉ sợ đúng như lời hắn nói, đến lúc đó ngay cả sức giãy dụa cũng đều không có.

Ách, không đúng, cô Ngự Áu Trần làm sao có thể thắm đến độ không có sức giãy dụa chứ, chờ cô ăn nó, cô sẽ ch hấn một bài học ! Nếu không được, thì cũng phải cho hắn bán thân bất toại.

Nghĩ như vậy, Ngự Áu Trần đoạt chén cơm, ngoan ngoãn mà ăn. Không biết có phải do nhịn đói lâu ngày, đồ ăn hôm nay quả thật rất ngon. Cô chưa bao giờ nhịn đói như bây giờ, nhịn đói quả thật rất khổ sở !

Nhìn cô ăn như hổ đói, Quân Vô Nặc bụng chén đến cho cô, Ngự Áu Trần cũng không nghĩ nhiều, há mồm uống liền. Ách, bởi vì cô ăn quá nhanh, cổ họng bị nghẹn.

Ngoài cửa, Ngự Diệu Thiên cùng thu Nhị nương dán tai vào cửa nghe động tĩnh trong phòng, giờ đây hai người mới cảm thấy thờ phào nhẽ nhõm.

“Xem ra, vẫn là con rể chúng ta có biện pháp.” Thu Nhị nương cảm thán, “Nhưng mà, đứa nhỏ Vô Nặc đa mưu túc trí, về sau sẽ không khi dễ áu Trần chúng ta chứ ?”

“Đàn ông mà, có chút mưu lược đâu phải chuyện gì xấu, quan trọng là dùng như thế nào. Đứa nhỏ tâm tính rất tốt, ta rất tin tưởng nó.” Ngự Diệu Thiên đối với con rể này rất hài lòng.

Thu Nhị nương giờ mới an tâm, chuyện tình cảm giống như thế này, làm cha mẹ cũng chỉ có thể giúp tác hợp bọn họ, còn chuyện có răng long đầu bạc hay không, thì phải dựa vào chính bọn họ, không ai có thể giúp được cả.

“Mà ngày mai hai đứa nó thành thân, đêm nay lại cho hai đứa nó động phòng, có quá vội không vậy ?”

Ngự Diệu Thiên hỏi ngược lại, “Bà cho rằng, theo tính tình của Áu Trần, đêm mai có cho Vô Nặc vào phòng không ?”

“Có lý có lý.” Thu Nhị nương hiểu rõ mọi chuyện, “Nhưng mà sao bên trong sẽ không đánh nhau chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Ngự Diệu Thiên đã dự liệu hết rồi, lập tức kéo thu Nhị nương, nói, “Được rồi, đừng nghe nữa, cơm đã ăn rồi thì xem như mọi chuyện đã xong, đi thôi.”

Hai người rời đi không lâu, người trong phòng cũng đã ăn cơm no nê. Quân Vô Nặc dọn dẹp khay đồ ăn, lúc này mới đứng dậy, nói, “Ta đi gọi nha hoàn đem nước rửa mặt cho người.”

“Người đứng lại !”, Ngự Áu Trần gọi lại hắn, “Người thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc mục đích của người là gì ?”

Quân Vô Nặc ngừng lại, nhìn về phía cô, nói, “Ta chỉ có thể nói, ta tiếp cận người không hề có ác ý gì, hơn nữa, chuyện này cũng không liên quan gì đến chuyện ta cùng người thành thân.”

Hắn nghĩ cô dễ dàng bị lừa vậy sao ? Nghĩ đến hắn làm bộ làm tịch, lừa gạt cô, cô quả thật rất giận. Lúc đó cô còn sợ hắn bị gì, kêu hắn chạy trước, đáng lẽ cô phải để cho đám sát thủ đó giết chết hắn.

Thấy cô không nói lời nào, Quân Vô Nặc cũng không giải thích nhiều, xoay người đi ra ngoài. Ngự Áu Trần lúc trước mặc dù ở trong lòng muốn giết chết hắn, nhưng sau khi ăn no nê, cũng không có tâm tình, cho nên mặc cho hắn đi.

Quân Vô Nặc cũng rất nhanh quay lại, bắt đầu đi nói, “Khóa cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cùng Phòng 1

Khóa cửa .

Hai chữ ngắn cùn làm cho Ngự Áu Trần run sợ một lúc lâu, sau đó cô lập tức nổi giận, “Quân Vô Nặc, người rốt cuộc muốn gì trò gì ?”

Quân Vô Nặc quả thực vô tội, hắn đem khay đồ ăn đặt ở trên bàn, tìm chỗ ngồi xuống, nói, “Cửa bị khóa từ bên ngoài.”

Ý tứ của hắn thực rõ ràng, việc này không liên can gì hắn hết.

Ngư Ấu Trần không tin, đây là phủ tướng quân, ai có gan lớn như vậy dám thông đồng cùng hắn ? Cô bỏ chân sang một bên, mang giày xống ra cửa phòng.

Cửa phòng đóng chặt, cô dùng sức kéo, lại chỉ nghe tiếng khóa “loảng xoảng ” bên ngoài vang lên, quả thật là cửa bị khóa từ bên ngoài.

Giờ phút này, Ngư Ấu Trần bất chấp hình tượng thực nữ của mình, hướng vào cửa mà quát lớn, “Này ! Là ai ? Mau mở cửa ra cho ta !”

Xem bộ dạng tức giận của cô, Quân Vô Nặc hảo tâm nhắc nhở, “Lúc ta vào đây, Nhị nương của ngươi ở ngoài cửa.”

“Ý ngươo nói là Nhị nương ta khóa cửa ?” Ngư Ấu Trần không dám tin, Nhị nương bình thường rất thương cô, rất chiều cô, hiện tại bà làm sao có thể giúp đỡ kẻ lừa đảo này ?

Giọng cô quát lớn như vậy mà bên ngoài phòng không có ai trả lời cả, điều này quả thật không bình thường. Phủ tướng quân rất nghiêm ngặt, không có mệnh lệnh của cha cô hay Nhị nương, hạ nhân tuyệt đối không dám làm càn.

Hắn dám mua chuộc cả Nhị nương của cô, được lắm ! Ngư Ấu Trần giận nghiêng răng nghiêng lợi, cô ngược lại rất tỉnh táo, chậm rãi bước đến bên cạnh Quân Vô Nặc.

“Ta nghĩ, có lẽ chúng ta nên nhân cơ hội này mà từ từ nói chuyện.” Quân Vô Nặc đương nhiên không ngốc đến nỗi nhìn không ra cô muốn làm gì, nhưng vẫn ngồi yên bất động, ý đồ muốn thuyết phục cô.

“Được, từ từ nói chuyện.” Nhưng mà cô luôn luôn thích dùng phương pháp trực tiếp để “nói chuyện.”

Vừa nói chuyện, cô vừa tiến về phía Quân Vô Nặc, đột nhiên vận khí vùng chân lên, chuẩn bị đánh hắn, ai ngờ vừa mới động chân, toàn thân lập tức đột nhiên vô lực, đứng không vững, lập tức ngã xuống đất.

Quân Vô Nặc cũng rất bất ngờ, nhưng hắn cũng không phản ứng chậm, phi thân đỡ lấy Ấu Trần, thuận thế ôm cô vào lòng mình.

Chật vật ngã trong lòng hắn, Ngư Ấu Trần còn muốn chống đỡ đứng lên, nhưng một chút sức lực cũng không hề có. Dù sao tập võ nhiều năm như vậy, cô lập tức hiểu được mọi chuyện, “Quân Vô Nặc, ngươi dám bỏ thuốc trong đồ ăn ?”

Quân Vô Nặc nhũn mảy, lấy tay bắt mạch cho cô, “Ngươi trúng thuốc mê ?”

“Ngươi còn giả điên sao ?” Nếu không phải toàn thân không có chút sức lực, Ngư Ấu Trần nhất định sẽ cho hắn một quyền.

“Chuyện này rất thú vị.” Quân Vô Nặc không giận mà còn cười, nói, “Khay đồ ăn là cha ngươi tự tay giao cho ta.”

“Ngươi muốn nói cha ta bỏ thuốc mê vào đồ ăn ?” Cha cô làm sao có thể làm vậy, đánh chết cô cũng không tin, “Nhất định là ngươi nhân cơ hội ra tay, trách không được vừa rồi miệng oang oác gạt ta ăn cơm.”

Quân Vô Nặc cũng không tranh cãi với cô, ôm cô đi đến bên giường, Ngư Ấu Trần cả kinh, hít một hơi thật sâu, hoảng sợ nói, “Quân Vô Nặc, ngươi muốn làm gì ? Buông...”

Hắn sẽ không thừa dịp cô không có sức phản kháng mà... làm trò đồi bại chứ ?

“Ngươi không phải mắng ta vô liêm sỉ sao ? Ngươi nói ta muốn làm gì ?” Bộ dạng tức giận của cô quả thật rất thú vị, Quân Vô Nặc cố ý áp áp mở mở nói, đem cô đặt ở trên giường.

“Ngươi... Ngươi không phải nói sẽ không lợi dụng người khác khi họ gặp khó khăn sao ? Có bản lĩnh, chờ ta hồi phục sức lực, chúng ta đấu một trận.” Ngư Ấu Trần tức giận, khiêu khích hắn.

“Chuyện thể lực thì chỉ cần ta là đc rồi, không cần làm phiền ngươi.” Quân Vô Nặc ngồi xuống ở mép giường, miệng tươi cười nhìn cô, nói, “Dù sao ngày mai chúng ta cũng động phòng, làm trước một ngày cũng không sao cả.”

“Ngươi đừng quên đây là tướng quân phủ.” Ngư Ấu Trần giãy dụa, “Quân Vô Nặc, ngươi dám động đến ta ?”

“Được là cha ngươi hạ, cửa là mẹ ngươi khóa, phòng này là của ngươi, ta mới là người chịu thiệt thòi.” Quân Vô Nặc cười gian xảo, thân nhiên trả lời. Cuối cùng, đơn giản động tay coi áo.

Ngư Ấu Trần nhất thời khóc không ra nước mắt, cha cùng Nhị nương muốn gả cô đi, cũng không cần dùng cách này để lừa cô chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cùng Phòng 2

“Hừ ! Quân Vô Nặc, ngươi nhớ cho kỹ, cơ thể ta khôi phục lại, ta đảm bảo đầu và thân ngươi sẽ nằm hai chỗ khác nhau !” Trong lòng biết chạy trời không khỏi nắng, Ngự Áu Trần cắn răng nhắm chặt mắt, đầu nghiêng hẳn qua một bên, bày ra bộ dạng hùng hồn nghênh đón xui xẻo không tránh được.

Một giây... hai giây... Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng tim đập thình thịch của cô mà thôi. Nhưng đợi một hồi lâu, điều cô lo lắng hoàn toàn không xảy ra.

Chuyện quái gì gì đây ? Cô cẩn thận mở mắt, khê đảo mắt nhìn về phía mép giường.

“Ta đáng sợ lắm sao ?” Quân Vô Nặc vẫn như trước ngồi bất động ở mép giường, trong mắt hiện lên tia bốn cột. Bộ dạng cô bây giờ không biết người nhìn vào nên cười hay nên khóc nữa, nhưng quả thật rất đáng yêu.

Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như cũng không định làm gì cô ? Ngự Áu Trần có chút bất ngờ, tuy rằng không dám khẳng định, nhưng trong lòng cũng dấy lên một hy vọng.

Cô lập tức trấn an mình, cố gắng bình thản nói chuyện, “Nếu ngươi cũng giống như ngày thường thủ lễ, đương nhiên... cũng không đáng sợ.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không dùng vũ lực với ngươi.” Thấy cô bình tĩnh nói chuyện, hắn nói tiếp, “Đêm còn dài, chúng ta nói chuyện một chút, tại sao ngươi không muốn gả cho ta ?”

Ngự Áu Trần không biết Quân Vô Nặc đang âm mưu gì, không phải nhân rồi kiểm cô nói chuyện phiếm chứ ? Nhưng chỉ cần hắn không làm bậy, mặc kệ hắn muốn nói cái quái gì, cô đều sẽ làm theo. Tốt nhất là thuốc mê trong người cô tan hết, cô sẽ giết hắn không kịp trở tay.

Nghĩ như vậy, cô cũng thả lỏng người, nghĩ nghĩ, nịnh nọt nói, “Kỳ thật, ta cảm thấy ta không xứng với ngươi. Ngươi xem, ngươi thân là ông chủ của Thương Túc Các, tuổi trẻ tài cao, tương lai sáng lạn, lại tuấn tú, anh dũng bất phàm, còn ta thì diện mạo bình thường, chẳng thù mị cũng không dịu dàng, không đáng làm thê tử người khác. Ngươi cũng biết ta không thích tuân theo tam thư lục lễ, cứ chỉ lại thô lỗ. Ngay cả Phó Thiếu Dương cũng chọn Thân Sương, chứ không chọn ta, ta tuyệt đối không phải mẫu người vợ đoan trang thù mị. Cho nên, ngươi trăm ngàn lần đừng vì xúc động nhất thời mà hối hận về sau.”

“Nghe ngươi nói như vậy, đúng là không thể nhận được.” Khó thấy tự hạ thấp bản thân mình, Quân Vô Nặc cũng giả vờ gật gật đầu, sau đó nói, “Nhưng mà, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.”

Cô mới chỉ khen hắn vài câu, mà hắn liền tưởng bở, cô có điểm có thể chấp nhận được ? Ngự Áu Trần thầm mắng trong lòng, nhưng ngoài miệng lại cười nói, “Đừng miễn cưỡng bản thân, kỳ thật với điều kiện của ngươi, hoàn toàn có thể tìm được một cô nương rất tốt, ngươi vì sao cứ quẩn lấy ta chứ ?”

Quân Vô Nặc nhú mày, trầm mặc một lát, mới nói, “Nhìn thuận mắt.”

Còn tưởng hắn sẽ nói gì bậy bạ, không ngờ hắn lại cảm thấy cô nhìn thuận mắt ? Trong lòng Ngự Áu Trần đột nhiên có cảm giác là lạ, nhưng dù sao cũng không phải là cảm giác vui mừng, “Vậy theo như ngươi nói, cứ nhìn cô nương nào thuận mắt là cưới về nhà hết sao ?”

“Cái này có được xem là ghen không ?” Quân Vô Nặc nghiêng ngẫm nhìn cô.

Mặt Ngự Áu Trần nóng lên, phản bác lại, “Ta chỉ nói đạo lý với ngươi.” Nhìn thuận mắt là cưới về nhà, đàn ông như vậy quả thật nên vứt đi còn hơn.

Làn da cô vốn trắng như ngọc, giờ phút này lại ửng đỏ, mang theo vài phần minh diễm quyến rũ, Quân Vô Nặc nhìn chằm chằm Ngự Áu Trần, ánh mắt càng thêm thâm trầm, nói, “Ngươi nếu gả cho ta, ta cam đoan sẽ không để ý cô gái khác.”

Về mặt hắn nhìn gian xảo nhưng cũng có vài phần thành thật, tuy rằng biết hắn là một tên lừa đảo, nhưng khi nghe hắn nói như vậy, lòng Ngự Áu Trần lại thầm vui sướng, loại cảm giác này ngay cả cô không thể giải thích được.

Nhưng cô cũng rất nhanh tìm một lý do biện minh cho bản thân mình. Một người giỏi dùng ánh mắt hấp dẫn người khác như hắn, nhưng lại chịu bỏ đi cao ngạo, chỉ chung tình với cô, không để ý đến ai khác. Tình cảm như vậy, tin rằng không người con gái nào mà không động lòng cả.”

Nhưng động lòng thì động lòng, những lời này nghe rồi tốt nhất nên bỏ đi. Nếu thật như vậy, cô sẽ rất thê thảm. Trong nhất thời, cô cũng không biết phải nói gì với hắn, nhất là đôi mắt sâu của hắn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, làm cô không dám nhìn thẳng hắn.

Quân Vô Nặc đều nhìn thấy hết phản ứng của cô, hắn đổi đề tài, nói, “Thời gian cũng không còn sớm, ngươi ngủ bên ngoài hay là muốn ngủ bên trong ?”

“Cái gì bên ngoài bên trong ?” Ngự Áu Trần hoảng sợ, nhưng cũng rất nhanh khôi phục tinh thần, đã buông xuống đề phòng hắn, bất thành linh nghe hắn nói vậy, cô đầu tiên là sửng sốt cùng hoảng sợ, “Ngươi... ngươi muốn lên giường ngủ ?”

Vừa nãy mọi chuyện không phải rất tốt sao ? Sao đột nhiên hắn lại muốn... Hắn quả nhiên thấy cô bị đánh thuốc mê, muốn nhân cơ hội làm bậy ?

Quân Vô Nặc không nhịn cười được, “Nếu ngươi cũng muốn ta lên giường ngủ, thì ta sẽ lên.”

“Không được, không cho người lên...” Ngự Áu Trần bối rối, lại lo sức cô hiện giờ không bằng người bình thường, chỉ có thể chống đỡ thụt lùi vào góc giường, mắt thấy hấn ở trước mặt cô cời áo, cô nắm chặt lấy áo mình không buông, la lớn lên, “Người dám bước lên giường, ta sẽ tức giận.”

“Thật có lỗi, ta không quen ngủ mà mặc áo.” Quân Vô Nặc giải thích, bỏ áo ngoài, hấn đi đến bên giường nằm xuống. Thấy cô giống như con thỏ cuộn mình ở một góc, hấn nhẹ nhàng nói, “Lại đây.”

Tức cười, cô điên mới tự mình nộp mạng, Ngự Áu Trần vẫn nằm yên bất động.

Quân Vô Nặc có cảm giác buồn cười, “Người hiện tại không sợ chọc giận ta?”

“Hậu quả không phải đều giống nhau sao?” Ngự Áu Trần tức giận đáp, tự mình nộp mạng hay bị ép buộc có khác gì nhau đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thành Thân

Quân Vô Nặc không có trốn, cũng không bất ngờ về hành động của Ngự Áu Trần, liếc mắt nhìn tay cô đang đặt ở cổ mình, miễn cưỡng nói, “Người định mưu sát chồng?”

Giọng nói của hấn rất êm tai, giờ phút này còn có chút khàn khàn đầy mờ ám, lại có chút quyến rũ kỳ diệu. Ánh mắt trở nên lạnh lùng không còn nồng ấm như trước, nhưng hấn đang mỉm cười nhìn cô.

“Người là đồ vô liêm sỉ! Người không phải nói sẽ không làm vậy sao? Ti tiện!” Ngự Áu Trần vừa xấu hổ, vừa giận.

“Đã như thế, sao vừa rồi không hạ thủ?” Quân Vô Nặc thích thú nhìn gương mặt đỏ gay của cô, thân nhiên chọc ghẹo.

Không sai, vừa rồi cô nên thừa dịp hấn không phòng bị, bóp cổ hấn cho chết luôn, nhưng lại theo bản năng không hề ra tay. Giờ phút này nghe hấn nói vậy, Ngự Áu Trần cảm thấy hối hận, nhủ mảy nói, “Người cho rằng ai cũng ti tiện như người sao? Ta chỉ là khinh thường đánh lén mà thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, cô vung tay lên, đánh về phía hấn.

Trong nháy mắt, cô hình như thấy Quân Vô Nặc khoe môi đang cười, nhưng chỉ là trong chớp mắt, lập tức một trận long trời lở đất diễn ra, cô còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì, thì đã bị Quân Vô Nặc xoay người áp chế, cũng giữ chặt cổ tay cô.

Quân Vô Nặc khẽ vuốt ngón tay ngọc ngà của cô, trêu chọc nói, “Vừa rồi ở trên người ta sờ tới sờ lui, là cánh tay này sao?”

“Sờ cái gì mà sờ, ta làm gì có?” Ngự Áu Trần lập tức biện minh, nhưng trí nhớ chết tiệt lại mơ hồ, cô nửa mơ nửa tỉnh trong lúc đó hình như là có đụng đến cái gì, chẳng lẽ thật sự là thân thể hấn?

Nhìn xuống phía dưới, Ngự Áu Trần giờ mới phát hiện, giờ phút này nam nhân phía trên cô quần áo không chỉnh tề, vạt áo hở hết, lộ ra khuôn ngực rộng rần rần.

Cô đột nhiên nhớ lại cảm giác sờ vào một đống vải, trên mặt đột nhiên cứng đờ.

“Nhớ rồi sao?” Quân Vô Nặc cúi đầu tới gần cô, “Người nói xem, khoản nợ này phải tính thế nào?”

Cho dù cô có sờ soạng hấn, hấn cũng không nên leo lên người cô mà cưỡng hôn? Hơn nữa, còn hôn rất lâu, bây giờ còn kiểm cô tính sổ sao? Nhưng những điều này Ngự Áu Trần ngượng ngùng không nói ra miệng, vì thế, đơn giản không nói, trực tiếp tung quyền cước.

Chỉ tiếc đang ở trên giường chật hẹp, khó có thể thi triển võ công, mà Quân Vô Nặc lại né tránh nhanh chóng, mặc cho cô ra chiêu, luôn bị hấn khống chế. Quyền cước phong ảnh bay toán loạn, cuối cùng, hai người đầu từ trên giường xuống tới dưới đất.

Thấy hấn né tránh và né tránh, Ngự Áu Trần càng thêm bức tức. Nghĩ đến hấn y vào công phu mà xem thường cô, cô rốt cuộc bất chấp có xảy ra tai nạn chết người, cầm thanh kiếm đánh loạn xạ.

Mặt trời đã lên cao, Ngự Diệu Thiên cùng Thu Nhị nương muốn đến kêu hai người thức dậy, liền nghe được trong phòng có tiếng đánh nhau, Thu Nhị nương vội vàng lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở ra, vừa vận nhìn thấy tay Ngự Áu Trần cầm kiếm bị Quân Vô Nặc phía sau giữ chặt, cả người đứng không vững bổ nhào vào lòng hấn.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, Ngự Áu Trần liền đẩy Quân Vô Nặc ra.

Vẫn là Ngự Diệu Thiên điềm tĩnh, hắng giọng nói, “Hôm nay là ngày lành của các con, sáng sớm tinh mơ mà đã đánh nhau sao ?”

Nào đoán được, ông vừa nói xong, Ngự Áu Trần càng thêm tức giận, đi đến bên cạnh Ngự Diệu Thiên, oán trách nói, “Cha, tối hôm qua cha bỏ thuốc mê vào đồ ăn phải không ?”

Gương mặt già nua của Ngự Diệu Thiên tái lại, ngập ngừng nói, “Đương nhiên không phải.” Người làm cha sao có thể thừa nhận chính mình đánh thuốc mê con gái mình chứ ?

Được rồi, lời này có vấn đề, phải sửa lại một chút, nào có người cha bỏ thuốc mê con gái mình chứ ? Ngự Diệu Thiên liếc mắt nhìn Quân Vô Nặc, trong lòng thầm nghĩ, “Con rề, oan ức này phải do con gánh rồi.”

Ngự Áu Trần đương nhiên là tin tưởng cha cô, lập tức quay đầu quăng cho Quân Vô Nặc ánh mắt hàm chứa ý nghĩa “Nhìn đi”, sau đó cô liền quay sang hỏi Thu Nhị nương, “Nhị nương, còn chuyện khóa cửa thì sao ?”

“Hà ? Khóa...” Thu Nhị nương bắt lực nhìn sang Ngự Diệu Thiên, Ngự Diệu Thiên quay đầu về hướng khác như việc không liên quan đến mình. Chuyện thuốc mê còn có thể giả họa cho con rề, chuyện khóa cửa thì làm sao mà nói dối được ? Tinh thể cấp bách, Thu Nhị nương linh động nói, “Đúng rồi, thành thân thì phải dùng khóa đồng tâm, làm này giờ ta đi kiểm, ta trở về chuẩn bị đây.”

Nói xong, Thu Nhị nương cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Ngự Diệu Thiên cũng muốn đi, nhưng lo lắng hai người lại đánh nhau tiếp, nhất thời có chút do dự, lảng tránh nói, “Hôm nay là ngày đại hỷ, chúng ta phải ăn một bữa cơm đoàn viên. Các con mau mau rửa mặt thay đồ, rồi ra tiền sảnh đi.”

Ngự Áu Trần nhìn hướng Thu Nhị nương đi ra, nhất thời lửa giận chỉ có thể đổ vào người Quân Vô Nặc, nghe cha cô nhắc đến chuyện thành thân, không khỏi mở miệng nói, “Cha, nếu được không phải cha hạ, mà là hấn hạ, thì cha làm sao có thể gả con cho một tên tiểu nhân âm hiểm vô sỉ như vậy ?”

Lúc trước, một lòng muốn thúc đẩy hôn sự này, Ngự Diệu Thiên quả thật không nghĩ đến hậu quả của vấn đề, ông bị Ngự Áu Trần hỏi đến 囧 (ý nghĩa là á khẩu), chỉ nghiêm mặt nói với Quân Vô Nặc, “Vô Nặc, chuyện này là sao ?”

Quân Vô Nặc hiển nhiên không ngờ đến tội danh này lại rơi xuống đầu hấn, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Biết rõ ai là người đã hạ được, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể xấu hổ đứng tại chỗ.

Lúc này đây bị Ngự Diệu Thiên chất vấn, đương nhiên hấn không thể im lặng được nữa, lập tức nghĩ nghĩ, nói, “Việc này quả thật vẫn bối đã làm sai, quả thật rất hổ thẹn.” Nói xong, hấn nhìn về phía Ngự Áu Trần, nói, “Coi như ta nợ nàng, thế nào ?”

Ngự Diệu Thiên gật gật đầu, rất hài lòng với thái độ của con rề. Ngự Áu Trần lại không như vậy, ngơ vờ nhìn hấn, nói, “Hủy bỏ hôn lễ, coi như người trả nợ cho ta.”

Quân Vô Nặc từ tốn nói, “Còn khoản nợ sáng nay, thì nên tính thế nào?”

Cha cô còn ở nơi này, thế mà hấn dám nói xằng nói bậy sao ? Ngự Áu Trần nhất thời đỏ mặt, giọng nói trầm xuống, oán hận nói, “Không phải đã thanh toán xong rồi sao ?”

“Tính chất không giống nhau, làm sao đã thanh toán xong?” Quân Vô Nặc ám muội nhìn cô, cười đến tà mị, “Cần ta giải thích một chút không?”

Được, coi như hấn khôn ngoan !

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thành Thân

Ngự Diệu Thiên tuy rằng không biết “khoản nợ sáng nay” là gì, nhưng nghe hai người nói chuyện, giống như việc hôm qua ông sắp đặt đã thành công, lập tức cảm thấy vui mừng. Quay sang nói với Quân Vô Nặc, “Vô Nặc, con về phòng thay đồ trước đi, ta muốn nói với Áu Trần vài câu.”

Chờ Quân Vô Nặc ra khỏi phòng, Ngự Diệu Thiên nhẹ giọng thở dài, nói, “Áu Trần, cha rất cuộc cũng thấy được ngày này. Thấy con có thể lấy được một người chồng như ý, cha và mẹ của con cuối cùng cũng có thể an lòng.”

Cha cô rất ít khi nào sầu não như vậy, Ngự Áu Trần cho dù rất tức giận Quân Vô Nặc, nhưng đối với cha, cô không có tí nào oán trách, nhưng cũng không hấn đồng tình với lời nói của ông, nhin không được, cô lên tiếng bác bỏ, “Cha, đó có phải là người chồng như ý thật không?”

“Cha biết con không nghĩ đến chuyện lập gia đình sớm vậy.” Ngự Diệu Thiên nắm tay con gái, cảm thán nói, “Ở trong mắt cha, con rất là quan trọng.

Cha làm sao nỡ để con chịu khổ chứ? Chỉ cần con vui, cha và mẹ con cũng cùng vui.”

Nói tới đây, Ngự Diệu Thiên cúi người nói, “Chọn con rể cho các con, cha chọn cẩn thận gấp trăm lần so với chọn tình binh, nhất là con, cha tuyệt đối sẽ không để con tùy tiện lấy người nào cả. Cha chọn Vô Nặc, cha cũng có lý do của cha, con hãy thử tiến tới với nó đi.”

“Cha, cha yên tâm đi, con sẽ sống tốt.” Cô biết, cha không muốn để cô vào cung, bị cuốn vào chuyện cung đình tranh quyền đoạt lợi, cho nên mới vội vàng gả cô đi.

Được, nếu cha đã hy vọng cô lấy Quân Vô Nặc, cô cũng sẽ nghe theo mà lấy hắn.

Nhưng cô chỉ đáp ứng lấy hắn, cũng không nói sẽ buông tha hắn, món nợ của hai người người cô từ từ sẽ tính với hắn!

Bởi vì Ngự Áu Trần phối hợp, mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi. Thu Nhị nương một bên giúp cô trang điểm, một bên lau đi nước mắt, Ngự Diệu Thiên cũng đứng ở một bên nhìn, hai người trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Ngự Áu Trần tuy rằng khỏe mắt cũng ngăn nước, nhưng lại kìm nén nước mắt rơi xuống. Tuy rằng Quân Vô Nặc vẫn lại Kinh Châu một thời gian nữa, cô cũng tạm thời có thể ở trong phủ tướng quân. Nhưng một khi xuất giá, mọi thứ đã không còn như trước nữa, trong lòng có cảm giác gì đó không nói nên lời.

Bái thiên địa xong, cũng dâng trà cho Ngự Diệu Thiên cùng Thu Nhị nương, coi như lễ đã xong. Mà tân khách cũng không có nhiều người, trừ bỏ vài họ hàng gần, thì chỉ có một mình Phó Thiếu Dương. Vân Khởi cũng không tới, đương nhiên, cha cô hẳn là không có mời huynh ấy.

Còn tưởng rằng cô cuối cùng sẽ gả cho Vân Khởi, lại không ngờ mọi chuyện lại phát sinh và thay đổi nhanh chóng như vậy. Cô rất muốn tìm Vân Khởi nói rõ mọi chuyện, nhưng lại không biết phải nói như thế nào, dù sao chính cô đã hứa gả cho huynh ấy. Vì thế, việc này chỉ có thể tạm gác sang một bên.

Trong bữa tiệc, Ngự Thần Sương mở miệng hỏi, “Tỷ phu, hôm nay là ngày hai người thành thân, huynh tặng trang sức gì cho tỷ tỷ vậy? Chắc là những thứ kỳ trân dị bảo mà muội chưa từng thấy, có thể lấy ra cho muội xem học hỏi một chút kiến thức được không?”

Mấy người họ hàng nghe Ngự Thần Sương nói vậy cũng liền ồn ào theo.

Ngự Áu Trần hơi hơi cứng người, vội vàng thành thân, cô đã quên mất phần tục lễ tiết, cái gì đồ cưới, sính lễ, cô đều bỏ qua hết.

Cô nghiêng đầu nhìn Quân Vô Nặc, trên mặt hắn có chút mất tự nhiên, xem ra, hắn cũng gặp được vấn đề nan giải. Ngự Áu Trần tuy rằng cảm thấy mình có chút mất mặt, nhưng cô càng mừng hơn khi thấy hắn bị mất mặt.

Không phải giả mạo ông chủ “Thương tức các” sao? Để xem hắn hiện tại sẽ giải quyết thế nào.

Ngự Diệu Thiên nghĩ nghĩ, không khỏi trừng mắt nhìn Ngự Thần Sương, sau đó giải thích, “Hôm nay không thể coi là chính thức thành thân, bởi vì chọn ngày quá vội vàng, Vô Nặc lại ở xa kinh thành, nhà chúng ta còn chưa kịp chuẩn bị cái gì, sính lễ bên nhà tỷ phu con đương nhiên cũng chờ đến lúc chính thức thành thân.”

“Nhạc phụ nói đúng, vội vàng thành thân, không kịp chuẩn bị gì, thật sự là thất lễ.” Quân Vô Nặc cũng lập tức tiếp lời, nói, “Cho nên, hôm trước ta đã kêu gia nô ở Kinh Châu tùy tiện mua chút ít trang sức cùng vài vóc, chỉ là chút ít đồ, không muốn làm trò cười cho mọi người, nhưng nếu mọi người đều là người một nhà, thì cứ xem thử.”

Nói xong, hắn nói với Tiểu Mễ đang hầu hạ phía sau, phân phó vài câu, Tiểu Mễ lập tức đi ra ngoài làm theo.

Nghe câu nói đầu, Ngự Áu Trần còn trong lòng cười hắn thay chính mình giải thích, nhưng nghe đến câu sau, cô không thể cười nổi nữa.

Hắn khi nào cho người chuẩn bị sính lễ? Sao cô lại không biết?

Một lát sau, Tiểu Mễ trở về, cầm trên tay một hộp sính lễ, nói, “Cái này là cô gia cho người mang vào phòng tiểu thư.”

Mọi người lập tức sấn tới, Ngự Thần Sương đi đến trước tiên, cầm lấy hộp trong tay Tiểu Mễ, xem qua xong lại thất thần, không nói gì cả. Ngự Áu Trần cầm cái hộp lên coi, cô đơn giản nhìn sơ qua, lập tức hai mắt mở to.

Lúc trước nhìn thấy sính lễ của Thần Sương, bốn bộ trang sức, nghĩ đến đã thấy nhiều, nhưng cái này có tới tám bộ trang sức, toàn bộ đều làm bằng vàng ròng, trong mắt Ngự Áu Trần, cô toàn nhìn thấy bạc và bạc.

Cái này đáng giá bao nhiêu ngân lương? Người hắn, hắn quả thật có tiền?

Trên mặt Quân Vô Nặc vẫn chưa có gì thay đổi, chỉ là để cô xem xong, mới nói, “Ta đã cho người đưa tin, chờ chúng ta hồi kinh thành, ta sẽ chuẩn bị sính lễ kỹ càng và cẩn thận hơn. Máy thứ này, đành phải ủy khuất phu nhân nhận trước cho.”

Ngự Áu Trần thừa nhận mình tham tiền, nhưng không coi trọng hư vinh, giờ phút này nghe lời hắn nói, cô có chút vui mừng, trừ bỏ hai chữ “phu nhân” nghe có chút chói tai. Nhưng nghĩ đến hắn trong vài ngày đã chuẩn bị hết mọi thứ, cứ như là cô nhất định sẽ gả cho hắn.

Bởi vậy, cuối cùng cô vẫn là cực kỳ khó chịu.

Bởi vì không phải hôn lễ chính thức, cũng không có trình tự gì rườm rà, cho nên trời chưa tối, mọi thứ đều đã hoàn thành, vì thế, bọn họ được đưa vào động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Động Phòng

Trong phòng nền đỏ chiếu sáng, bàn rượu bày đủ món ngon, bên cạnh bàn, ách, chỉ có mình tân lang.

Quân Vô Nặc ngồi một mình bên cạnh bàn, tầm mắt cứ liếc nhìn chăm chú bóng hình xinh đẹp đang ngồi sau bức rèm che.

Kinh nghiệm cho chúng ta biết, đưa càng nhiều sinh lễ không phải là chuyện tốt, hơn nữa đối tượng được nhận lại là một cô gái tham tiền. Giờ phút này, Ngự Áu Trần đang bận sẫm soi những sinh lễ vừa được nhận, coi tới coi lui, mày mặt hớn hớn, đến nỗi tân lang đang ở trong phòng nửa ngày mà cũng không hay biết gì.

Quân Vô Nặc cũng không vội gì, cũng không thúc giục cô, cứ ngồi đó mà ngắm nhìn bộ dạng mừng hôn hờ của cô.

Kỳ thật, Ngự Áu Trần là cố ý coi hấn như không khí, nhưng lại không dự đoán được tính nhẫn nại của hấn không phải bình thường. Sau một lúc xem nghiêng xem ngửa những sinh lễ, lại cảm thấy chán, cô quyết định không coi nữa. Phúi phúi tay, đi đến cạnh bàn.

“Chờ sốt ruột sao?” Ngự Áu Trần chủ động ngồi xuống cạnh Quân Vô Nặc, nhìn hấn cười.

Tâm trạng của cô rất tốt, nhưng cô chẳng biết có phải hôm nay là ngày đại hỷ của mình hay là tại vị đồng sinh lễ bên trong.

Quân Vô Nặc đem ly rượu hợp cần đến trước mặt cô, nói, “Trước khi uống rượu hợp cần, có phải chúng ta nên giải quyết chuyện kia không?”

Về cười trên mặt Ngự Áu Trần cứng đờ, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi, “Chuyện gì mà phải giải quyết trong hôm nay?”

Quân Vô Nặc lấy tờ giấy đánh cuộc từ trong người ra đặt trước mặt cô, không nói gì cả, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Ngự Áu Trần chột dạ, không cần nhìn cũng biết tờ giấy đó viết cái gì. Lúc đáp ứng việc thành thân với cha, cô đã quên mất điều này. Biết như vậy, cô đã không đánh cuộc. Mà cho dù là vậy, cô cũng không có đường để lui.

“Này... Hắc hắc, không cần gờm vậy chứ?” Ngự Áu Trần cười ha ha, cô đã gả cho hấn rồi, còn muốn cô kêu hai chữ đó ra sao?

“Làm người phải giữ chữ tín.” Quân Vô Nặc không khoan nhượng nói.

Ngự Áu Trần há hốc miệng, im lặng cả nửa ngày. Cuối cùng, cô đảo mắt, đánh trống lảng, “Như vậy đi, chúng ta uống rượu trước, để ta có thêm can đảm.”

“Cũng tốt.” Quân Vô Nặc bung ly rượu hợp cần lên, ngẩng đầu nhìn Ngự Áu Trần đang tươi cười như hoa, so với bình thường quả thật cô có chút kì lạ.

Rượu ngon tới miệng, Quân Vô Nặc đột nhiên nhíu mày, hai người lần lượt uống cạn ly rượu.

“Rượu thật ngon, uống nữa đi.” Nhìn Ngự Áu Trần ân cần rót rượu cho hấn, Quân Vô Nặc thản nhiên nói.

Tay Ngự Áu Trần lập tức run lên, cười nói, “Đương nhiên, rượu trong phủ tướng quân phải ngon chứ. Nếu rượu ngon, chúng ta uống tiếp đi.” Nói xong, cô tiên phong uống một hơi cạn sạch ly rượu.

“Phu nhân không phải định chuốc say ta chứ?” Quân Vô Nặc nhìn cô cười, hấn tuy nói thế nhưng vẫn sáng khoái uống.

“Nếu là vậy, người có dám uống không?” Ngự Áu Trần nâng ly khiêu khích nhìn hấn.

“Hôm nay là ngày động phòng hoa chúc, phu nhân kính rượu, đương nhiên ta phải uống.” Quân Vô Nặc lại uống sạch ly rượu, lấy tay lau khóe môi, nói, “Nhưng mà trộn thuốc mê vào rượu thì sẽ có hại cho con cái chúng ta sau này đấy.”

Ngự Áu Trần thiếu chút nữa là phun hết rượu đang uống, thuốc mê cô lấy từ bọn Lôi Nhị, năm đó ở sơn trại, bọn họ hay dùng thuốc mê vô sắc vô vị này để đối phó với người giang hồ, thuốc mê vẫn chưa phát tác dụng, làm sao hấn có thể biết được? Hơn nữa, hấn biết rõ có thuốc mê mà còn uống?

Cũng may, Ngư Ấu Trần cũng không sợ, hắng giọng, cười nói y như chưa có gì xảy ra, “Người ngày hôm qua bỏ thuốc mê vào đồ ăn của ta, cho nên hôm nay ta hoàn trả lại gấp đôi. Vậy là không ai nợ ai. Nhưng người cũng thật lợi hại, đều uống hết sạch.”

“Đâu có, ta chỉ là trùng hợp cũng quen thân với vài người trong quán trọ thôi.” Quân Vô Nặc không chút hoang mang đáp lại, “Lần trước bọn họ có cho ta thuốc giải.”

Ngư Ấu Trần không ngờ tiểu nhị trong quán trọ của cô từ khi nào trở thành đồng minh với hắn? Còn đưa luôn thuốc giải nữa?

Quân Vô Nặc lấy tay vuốt vuốt cằm, nói, “Uống rượu đã xong, lá gan của phu nhân cũng không nhỏ, bắt đầu đi.”

“Chờ đã.” Ngư Ấu Trần im lặng, cẩn thận quan sát hắn, vòng vo nói, “Người nói đi, đêm nay cho người ngủ ở chỗ nào thì được? Trên đất hay là ngoài cửa?”

Quân Vô Nặc nhướng mày, nhưng lập tức cả người cảm thấy lảng lảng. Nhìn mắt hắn lơ đãng, Ngư Ấu Trần chỉ vào hai cây nến đỏ, giải thích, “Ta nói sẽ hoàn trả lại gấp đôi rồi mà, ta còn bỏ thuốc mê vào tim đèn cây.”

Đối phối với loại “cao thủ” như hắn, cô phải chuẩn bị thật kỹ càng. Nếu không, hôm nay người gặp xui xẻo chính là cô.

“Vậy phu nhân có nghĩ tới hậu quả không?” Quân Vô Nặc cúi đầu, hai tay xoa xoa trán, giọng nói uể oải hỏi.

“Ai nha, người uy hiếp ta sao?” Hắn hiện tại không còn chút gì nguy hiểm, Ngư Ấu Trần vẽ mặt châm chọc đi đến trước mặt hắn, cười nói, “Ta đây đang lo tối nay cho người ngủ bên ngoài phủ tướng quân thì sẽ không biết thế nào đây?”

Tướng Ngư Ấu Trần này dễ bị dọa lắm sao? Đây là thành Kinh Châu, là nơi của cô, hắn dám ở đây xem thường cô, đương nhiên cô phải trả đũa lại hắn.

“Việc đó thì phải xem phu nhân có bản lĩnh tới đâu đã.” Quân Vô Nặc chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen vô cùng tinh táo.

Ngư Ấu Trần hoảng sợ, “Người như thế nào...” Hắn làm sao vẫn có thể tinh táo như vậy? Nhưng chưa kịp nói xong, cả người cô cứng đờ, không nhúc nhích được.

Quân Vô Nặc nhìn hai ngón tay mình đang ở trên người cô, nói, “Quả nhiên điểm huyết vẫn là cách tốt nhất.”

Hắn hắn hắn —— hắn dám điểm huyết cô!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Động Phòng

Quân Vô Nặc ẵm Ngư Ấu Trần lên, chân bước nhẹ nhàng, thuận lợi đem cô đặt trên giường hi. Ngư Ấu Trần không ngờ mình thất bại trong gang tấc, hắn trúng thuốc mê nhưng làm sao có thể vận công điểm huyết cô được? Quả thật rất bất công!

“Phu nhân nói xem, đêm nay phu quân có nên buông tha phu nhân không?” Quân Vô Nặc cởi áo trên người, từ trên cao nhìn xuống người đang nằm bất động trên giường.

Ngư Ấu Trần cảm thấy bản thân lại lần nữa thể nghiệm cảm giác cá đang nằm trên thớt, chuẩn bị mằn thịt. Hơn nữa, tình cảnh hiện giờ của cô so với hôm qua lại càng tệ hơn.

Cô mãi lo lắng tìm cách tự cứu mình, giờ đây mới thấy Quân Vô Nặc nhìn mình chăm chăm, quần áo trên người cả nửa ngày cũng chưa cởi bỏ, cô vui sướng nghĩ hắn không dám làm gì mình, kết quả thân hình cao lớn của hắn đột nhiên ngã sấp lên người cô.

Đừng...A——! Ngư Ấu Trần muốn la lớn lên, nhưng cô chỉ có thể la ở trong lòng mà thôi, cô bị hắn đè lên người, còn bị thăm hơn nữa là không thể nào nói ra tiếng mà cũng không thể nào động đậy được!

Đêm động phòng hoa chúc này đúng thật là ác mộng cả đời khó quên!

Sáng hôm sau, Ngư Ấu Trần thức dậy phát hiện mình đang nằm cuộn trong mền, trong phòng còn lưu lại một tia hơi thở quen thuộc, nhưng lại không thấy bóng dáng Quân Vô Nặc đâu.

Trong lòng nhất thời an tâm, nghĩ đến hôm qua mình tính kế với hắn, con người hắn nham hiểm giả dối như vậy, hắn sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô vậy sao? Xem ra, hạ độc với hắn quả thật rất nguy hiểm, lần sau phải đối kế sách khác.

Tiểu Mễ tiến vào hầu hạ Ngư Ấu Trần rửa mặt, do dự nói cho Ấu Trần nghe một tin tức, Vân Khởi tới hôm qua ở quán trọ uống say bí tỉ.

“Tiểu thư, cô không phải muốn đi gặp hấn chứ?” Thấy Ngư Ấu Trần định đi ra ngoài, Tiểu Mễ bắt đầu cảm thấy hối hận, “Cô vừa mới thành thân với cô gia, nếu để cô gia biết, ngài ấy sẽ rất tức giận. Nếu cô không an tâm thì em sẽ giúp cô đến quán trọ thử.”

“Không có gì đâu, ta vừa vặn cũng có việc tìm huynh ấy.” Mặc kệ thế nào, đều là do cô làm tổn thương Vân Khởi, cô phải chính miệng giải thích rõ mọi chuyện. Về phần tên Quân Vô Nặc kia, cô không nghĩ bản thân muốn làm gì thì cũng phải xin phép hấn.

Ngư Ấu Trần tò mò hỏi, “Đúng rồi, Quân Vô Nặc đâu?” Không hề thấy hấn ở trong phủ, quả thật rất kỳ lạ.

Tiểu Mễ trả lời, “Cô gia sáng sớm đã ra khỏi phủ, nhưng mà không có nói là đi đâu cả.”

Đi ra ngoài cũng tốt, Ngư Ấu Trần cảm thấy hiện giờ cô tốt nhất nên tránh mặt hấn. Nhớ lại chuyện mình đánh cuộc với hấn, cô liền nhúc nhích.

Đến “Giang hồ khách điểm” cũng đã gần giữa trưa, đám người Vân Nương nghe chuyện cô thành thân, ai nấy đều vây quanh hỏi này hỏi nọ. Ngư Ấu Trần cũng nói chuyện phiếm vài câu với bọn họ, sau đó mới hỏi chuyện Vân Khởi.

“Chường quây không cần lo lắng,” Vân Nương nói, “Tối qua hấn uống bán sống bán chết, cho nên ta mới cho người báo cô biết. Ai ngờ, hôm nay đã có cô nương đến tìm gặp hấn.”

“Đúng vậy, một vị cô nương xinh đẹp.” Lôi Nhị lắc đầu đáp.

Bên cạnh Vân Khởi có cô nương khác sao? Cái này ngay cả Ngư Ấu Trần cũng cảm thấy tò mò, đang muốn đi lên lầu xem sao, thì trên cầu thang đã có hai người đi xuống, một trong hai người chính là Vân Khởi.

Bên cạnh huynh ấy có một vị cô nương trẻ tuổi, chừng 17 18 tuổi, mày rậm mắt to, nhìn rất ưu nhã thánh thiện.

Vân Khởi hiển nhiên không đoán được cô sẽ xuất hiện ở đây, đi xuống thang lầu, về mặt kinh ngạc nhìn cô.

Chỉ vài ngày không gặp, huynh ấy trông tiêu tụy đi nhiều, trên mặt hiện vẻ xanh xao. Ngư Ấu Trần không ngờ Vân Khởi lại trở nên như vậy, nhất thời cô không biết phải nói gì nữa.

Nhưng cô gái bên cạnh Vân Khởi cũng nhảy bén nghiêng ngả đánh giá cô, Ngư Ấu Trần rõ ràng cảm giác được trong mắt cô ta đầy thù địch.

Cô nương ấy Vân Khởi không bước tiếp, lúc này mới thấp giọng nói, “Nam Cung đại ca, chúng ta đi thôi.”

Vân Khởi lấy lại tinh thần, “Ừ” một tiếng, sau đó cùng cô nương ấy bước xuống lầu.

Họ Nam Cung làm cho Ngư Ấu Trần cả kinh, cô vốn muốn xin lỗi Vân Khởi nhưng giờ lại không thốt ra lời được.

Cũng may bên cạnh Vân Khởi cũng có một cô gái an ủi, tuy rằng cô không biết hai người họ có quan hệ như thế nào, nhưng cũng không khó nhận ra ánh mắt quan tâm của cô gái đó khi nhìn Vân Khởi. Có lẽ, như vậy sẽ tốt hơn.

Đi ngang qua người cô, Vân Khởi không hề dừng lại, cũng không chào hỏi gì cả, chỉ lẳng lặng đi ngang qua người cô, cùng cô gái kia đi ra khỏi quán trọ.

Nhìn hai người đã đi xa, Ngư Ấu Trần đột nhiên cảm thấy hụt hẫng. Chẳng lẽ cô và Vân Khởi kẻ cả là bằng hữu cũng không thể nữa sao?

Danh sách tú nữ đã được định xong, ít ngày nữa sẽ được đưa đến kinh thành, chuyện này đang là đề tài mọi người thành Kinh Châu đang bàn tán.

Nhưng cũng có một tin tức từ kinh thành truyền đến nữa, đó là Cẩn Vương đào hôn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Trò Chuyện Trong Đêm

Suốt cả ngày, tâm trạng của Ngư Ấu Trần rất tệ, cho đến khi ngồi xuống bàn ăn cơm, cô vẫn có chút rầu rĩ.

“Ấu Trần thì đã thành thân, kế tiếp chính là Thần Surong.” Thu Nhị nương hớn hờ nói với Ngư Diệu Thiên về hôn sự của Thần Surong, “Ngày thành hôn cũng gần sắp đến rồi, có phải chúng ta cũng nên thu xếp mọi chuyện không?”

Ngư Diệu Thiên lại chẳng có tí gì là vui mừng, chỉ thần nhiên đáp, “Việc này bà cứ xem rồi làm đi, từ ngày mai tôi sẽ ở lại doanh trại, trong khoảng thời

gian này có chút việc phải giải quyết.”

Nghe nhắc đến hôn sự của mình, Ngự Thần Sương rất vui mừng, nhưng nghe Ngự Diệu Thiên nói vậy, tươi cười trên mặt cô lập tức tắt ngấm, méo máo nói, “Cha, đây là chung thân đại sự của con.”

Thu Nhị nương âm thầm nháy mắt với Thần Sương, lúc này mới quay sang hỏi Ngự Diệu Thiên, “Chẳng lẽ xảy ra chuyện này sao?”

Kinh Châu là nơi trọng yếu của nước Hạ Thương, những năm gần đây Hạ Thương và Đông Đan đã nhiều lần giao chiến với nhau. Mấy năm nay coi như chiến sự đã bình ổn, nhưng nghe Ngự Diệu Thiên phải đích thân đến doanh trại trấn thủ, Thu Nhị nương cũng lơ mơ hiểu được có gì đó bất ổn.

Tùy rằng là người trong nhà, nhưng Ngự Diệu Thiên lại không tiết lộ cho ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ trấn an nói, “Yên tâm, không có gì đâu. Chỉ là gần đây quân tình có chút biến đổi, muốn tăng mạnh phòng bị mà thôi.”

Ngự Áu Trần nghe xong, rốt cuộc cũng lấy lại được tinh thần, hiếu kỳ hỏi, “Thành Kinh Châu những năm gần đây đều rất bình yên, cũng không có nhiều thiên tai, binh hùng tướng mạnh, quốc thái dân an, quân tình sao lại có biến đổi?”

Ngự Diệu Thiên nhìn cô, lại liếc nhanh Quân Vô Nặc đang ngồi cạnh, có chút không được tự nhiên, ông hắng giọng nói, “Đây là chính sự, con không hiểu.”

Ngự Áu Trần lơ đãng nhíu mày, kỳ thật, mấy năm nay cô cũng lăn lộn ở quân doanh không ít, cái gọi là chính sự, cô cũng biết được ít nhiều. Có đôi khi cô còn cùng cha bàn về thế cục chính chiến. Hiện nhiên thời điểm hiện tại không thích hợp để bàn chuyện này. Bởi vậy, cô cũng hiểu rõ nên không có hỏi nhiều.

Trở về phòng, Ngự Áu Trần vẫn thất thần, lúc này cô mới phát hiện bên cạnh mình có người đi theo, quay đầu vừa lúc nhìn thấy Quân Vô Nặc.

Cô chớp mắt vài cái, thiếu chút nữa nhìn không được mở miệng quát hấn sao lại đi theo mình, nhưng cô lập tức nhớ lại bọn họ đã thành thân, hiện tại ở chung một phòng.

“Bộ mặt kinh ngạc đó, chẳng lẽ giờ mới nhớ đến ta?” Quân Vô Nặc chế giễu cô, từ lúc cô hỏi phủ đến giờ, cả người cứ thất thần, nói không chừng đúng là như vậy.

Tâm trạng Ngự Áu Trần đã không tốt, còn bị hấn chế giễu, bực tức trả lời, “Điều đó có nghĩa là ngươi giống như là không khí vậy.”

Quân Vô Nặc hơi hơi nhíu mày, “Xem ra, ta phải nghĩ biện pháp gia tăng ấn tượng với phu nhân.”

Mắt hấn mang theo tia giễu cợt cùng mờ ám, làm cho Ngự Áu Trần nhất thời lạnh cả sống lưng, hấn nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hấn đang bày mưu gì với cô nữa?

Ngự Áu Trần cảnh giác đảo mắt quanh khắp phòng một lần, lại hít khịt khịt, trong phòng không có gì biến hóa, cũng không có mùi lạ.

Hành động của cô làm Quân Vô Nặc nhìn không được mà cười to, “Không cần phải khẩn trương như vậy, ta sẽ không hạ độc phu nhân đâu, cũng sẽ không dùng thuốc mê.”

Cô khẩn trương sao? Mặt Ngự Áu Trần đỏ lên, đang muốn phản bác lại, thì Quân Vô Nặc nói tiếp, “Như vậy thì quá lãng phí tiền bạc, đối phó với phu nhân, như vậy cũng được rồi.”

Hấn chìa hai ngón tay đến trước mặt cô, Ngự Áu Trần lập phản xạ có điều kiện lui về phía sau, chờ lúc phát hiện hấn không phải điểm huyết mình, cô mới ý thức được mình bị hấn trêu đùa. Quân Vô Nặc cười đến tận khi vào bên trong phòng mà vẫn chưa dứt.

Đáng giận!

“Tiểu thư, nước ấm đã chuẩn bị xong, cô tắm luôn không?” Tiểu Mễ xuất hiện ở cửa, lên tiếng hỏi.

Ngự Áu Trần lúc này mới ý thức được phiền toái, cô muốn tắm rửa, nhưng Quân Vô Nặc lại ở trong phòng, làm sao bây giờ?

“Được rồi, em lui xuống trước đi.” Cô đuổi Tiểu Mễ đi, sau đó quay đầu nhìn Quân Vô Nặc, thì đã thấy hấn ung dung nhìn mình, bộ dáng như thể xem cô sẽ mở miệng nói thế nào.

Ngự Áu Trần cắn chặt răng, nói, “Ta muốn đi tắm, ngươi đi ra ngoài đi.”

“Hai chúng ta là vợ chồng, có vấn đề gì sao?” Quân Vô Nặc ngồi ở mép giường, không có vẻ gì là muốn đi, nói, “Dù sao ta cũng là không khí, phu nhân cứ coi như không nhìn thấy ta đi.”

Ngự Áu Trần hối hận, hấn không phải là không khí, hấn còn hơn cả không khí nữa, quả thực cứ như âm hồn bất tán. Cô chỉ biết, cô không đắc tội với tiểu nhân.

“Được rồi, ngày hôm qua không phải ngươi còn nợ ta một chuyện sao?” Cũng may, đối với mấy chuyện có lợi cho mình, Ngự Áu Trần luôn nhớ rất rõ, lập tức nghĩ tới đối sách, “Vậy dùng cái này làm điều kiện đi, từ này về sau ta tắm rửa thì ngươi phải đi ra ngoài.”

“Như vậy đi, ta không nhìn trộm.” Quân Vô Nặc nghĩ nghĩ đáp.

Ngư Ấu Trần liếc mắt nhìn bình phong cách giường không xa, lại nhìn Quân Vô Nặc ngồi ở mép giường, nói, “Được, nhưng nếu ngươi thất tín, ngươi phải đi ra ngoài mà ngủ.”

“Ta luôn luôn giữ lời hứa.” Quân Vô Nặc nhìn cô cười, “Mà phu nhân chẳng lẽ định thất hứa với ta sao ?”

Ngư Ấu Trần lập tức nghĩ đến chuyện đánh cuộc với hắn trước khi hai người thành thân, nếu cha cô đồng ý hôn sự này, cô phải kêu hắn là phu quân. Cô làm bộ như không biết chuyện gì, nói, “Nước sắp ngủội, ta đi tắm.”

Đây là lần tắm nhanh nhất của Ngư Ấu Trần, chờ đến phiên Quân Vô Nặc đi tắm, trong lòng cô bắt đầu khẩn trương. Tối hôm qua là vì hắn trúng thuốc mê, không biết đêm nay hắn có thể hay không. ....

Cuối cùng, cô chui vào mền, quyết định giả bộ ngủ.

Một lúc sau, tiếng bước chân từ bình phong đến gần bên giường, ngay sau đó, mền bị xốc lên, lưng Ngư Ấu Trần hướng ra ngoài, cảm giác được thân thể nóng của hắn đang tiến vào trong mền. Nhất thời cả người cô cứng đờ, nhắm mắt thật chặt.

“Nằm ngủ xa vậy sao ?” Giọng nói Quân Vô Nặc cất lên, Ngư Ấu Trần giả bộ ngủ không trả lời, mà Quân Vô Nặc cũng không cần cô trả lời, trực tiếp ôm eo cô, kéo cô vào lòng mình.

Ngư Ấu Trần muốn giãy dụa, nhưng cánh tay hắn cứ như là sắt thép ôm chặt người cô, cô càng muốn thoát, hắn càng ôm chặt hơn, sau một lúc cô phản kháng, Quân Vô Nặc rút cuộc phát hỏa.

“Nàng còn lộn xộn, ta sẽ nằm lên người nàng.” Hắn thấp giọng uy hiếp.

Ngư Ấu Trần cứng đờ người, động cũng không dám động. Nói về sức mạnh, cô thật sự không phải đối thủ của hắn.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, lực tay Quân Vô Nặc mới thả lỏng một chút.

Trong phòng yên ắng, Ngư Ấu Trần nằm cuộn trong lòng hắn, ánh mắt bất an đảo liên tục. Kỳ lạ, hắn sao chỉ có ôm cô, giống như là không định làm gì hết.

Hắn mà tốt vậy sao ? Hay là chờ cô ngủ say rồi... Ngư Ấu Trần lập tức cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ này. Vợ chồng thì phải luôn như vậy đúng không ?

Cô không phải giống như những khuê nữ khác, suốt ngày ở lì trong phòng, đối chuyện nam nữ, cô cũng biết chút ít, nhưng nói hiểu cặn kẽ thì chưa hẳn là như vậy. Nghĩ đến hôm qua Quân Vô Nặc cũng chỉ ôm cô ngủ, cô liền đỡ sợ hơn.

Nhưng cái kia... Cái gì kết tinh của vợ chồng, nhất định là vì sinh con nên mới không thể không làm chuyện đó, mà Quân Vô Nặc hiện tại hình như không muốn có con, cho nên mới không động tới cô.

Nghĩ như vậy, cô càng yên tâm hơn. Tuy rằng có thêm một người làm cô không quen, nhưng cũng không hẳn là chán ghét. Cánh tay hắn ôm thật ấm áp, trên người còn thoang thoang mùi thơm, thật thoải mái.

Quân Vô Nặc lại không biết được suy nghĩ trong lòng cô, cảm giác thân mình cứng đờ của cô dần thả lỏng, khóe môi không khỏi cười mỉm, mở miệng hỏi, “Nàng quan tâm đến vấn đề chính sự sao ?”

“Hả ?” Ngư Ấu Trần không biết tại sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, đáp, “Thân là thành viên của phủ tướng quân, quan tâm một chút cũng có vấn đề sao ?”

Quân Vô Nặc làm như cân nhắc điều gì đó, một hồi lâu mới nói, “Như vậy, chắc nàng cũng nghe một số chuyện về việc tấn phong thái tử ?”

“Ngươi nói chuyện ba cái Vương gia cái gì đó hả ?” Ngư Ấu Trần phần khởi trả lời, “Nhưng thật ra nghe người ta nói tuyền tử nữ lần này là vì muốn tấn phong thái tử, không ít người đang xôn xao không biết ba cái Vương gia kia ai là người được hy vọng nhiều nhất.”

Cái gì mà ba cái Vương gia ? Quân Vô Nặc hơi nhíu mày, xoa nhẹ đầu cô, nói, “Cho nên, tuy rằng ngoài mặt mọi thứ đều yên ổn, nhưng chưa biết lúc nào sẽ phát sinh nội biến.”

Hắn nói như vậy Ngư Ấu Trần lập tức hiểu, cho nên cha cô mới đề cao cảnh giác, ngăn chặn giặc ngoại xâm, “Nói như vậy, sẽ lập thái tử thật sao ? Nhưng ta nghe nói hoàng thượng thân thể không tốt lắm, cũng là thật hả ?”

Cô hiểu kỳ nói, “Ngươi có nghe gì từ kinh thành không ? Ngươi có từng nghe qua chuyện hoàng thượng muốn lập ai làm thái tử không ?”

“Nàng nghĩ sao ? Dân thành Kinh Châu không phải rất thích đàm luận mấy chuyện này sao ? Nàng cho rằng ai có khả năng nhất ?” Quân Vô Nặc không đáp mà hỏi lại.

“Chuyện Cẩn Vương chắc hẳn cũng không phải là lời đồn bậy bạ, nghe nói hẳn vì đào hôn nên trốn khỏi kinh thành.” Nghĩ đến đây, Ngự Áu Trần cũng có chút tiếc nuối, nhìn không được than thốn nói, “Người nói xem, thiên kim nhà ai mà dọ Vương gia nghe nói là ôn nhu như ngọc đến chạy bán sống bán chết?”

“Lời đồn thì sao có thể tin được.” Quân Vô Nặc thản nhiên đáp lời.

“Chẳng lẽ người biết nội tình bên trong?”

Ngự Áu Trần kỳ thật chỉ là thuận miệng mà hỏi, thấy Quân Vô Nặc do dự không trả lời, cười nói, “Chúng ta như vậy có tính là nghị luận chính sự không?”

“Không tính.” Quân Vô Nặc cúi đầu nhìn cô, nói, “Nhiều lắm chỉ là vợ chồng trò chuyện thâu đêm thôi.”

Đi chết đi! Ai vợ chồng với hắn chứ? Nhưng nghĩ đến bản thân quên mất chuyện hắn đang nằm ở trên giường, còn cùng hắn trò chuyện, mặt Ngự Áu Trần nóng lên.

Quân Vô Nặc như không phát hiện điều gì khác lạ, đột nhiên đổi đề tài, nói, “Ngày mai nếu rảnh, chúng ta đi hồ Yên Ba, chỗ đó có tú lâu cũng không tệ lắm.”

Dẫn cô đi tú lâu? Ngự Áu Trần mặc dù cũng ngờ vực, nhưng ngày mai cô quả thật không có chuyện gì làm, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Nghe vợ chồng son muốn đi dạo hồ Yên Ba, Thu Nhị nương rất vui mừng, huých vào cánh tay Ngự Áu Trần, nói, “Xem đi, Nhị nương nói không sai mà, con rể quả thật rất hiếu lòng người, thấy tâm trạng con không tốt, lập tức dẫn cô đi chơi giải sầu.”

“Con làm gì mà tâm trạng không tốt, Nhị nương đoán sai rồi.” Ngự Áu Trần ngoài miệng nói thế, nhưng lại nhìn không được liếc mắt nhìn Quân Vô Nặc ở bên cạnh, là thật sao? Hôn nữa, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy? Cho dù là thế, hẳn thiệt tốt vậy sao?

Thu Nhị nương liếc mắt nhìn hai người một cái, cũng không so đo với Áu Trần, tiễn hai người ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vợ Chồng Đồng Lòng

Lời đồn cứ như ngọn lửa bùng cháy, một khi cháy thì rất khó dập tắt, chỉ trong một đêm tin tức đã truyền ra khắp thành. Nhưng mà đề tài dân chúng đang bàn tán không còn là Cẩn Vương đào hôn nữa, mà là vì sao Cẩn Vương lại đào hôn. Ngồi trong tú lâu nổi danh khắp thành Kinh Châu – “Túy tiên lâu” ở ven hồ Yên Ba, Ngự Áu Trần nghe mọi người đang bàn vô tán ra chuyện này.

“Chắc là thiên kim của Công bộ thị lang, có người tận mắt nhìn thấy hai người dâng hương hứa nguyện, cùng ăn cơm trong chùa, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, rồi còn ngồi cùng một chiếc xe ngựa trở về.” Một khách nhân ngồi sau lưng khoe khoang tin tức mới nhất của mình.

“Không đúng, là cháu gái của Ngự Sử đại nhân mới đúng, nghe nói cô gái này là đệ nhất tài nữ ở kinh thành, đàn rất giỏi, thường xuyên bị gọi tiến cung, cũng quen biết vài vị hoàng tử, nhưng lại nhất mực chung tình với Cẩn Vương. Có một lần, kinh thành có tuyết lớn, vài vị hoàng tử đi săn bắn, cô gái này ruổi ngựa đuổi theo chỉ vì muốn đưa áo khoác cho Cẩn vương chống lạnh.” Một người ngồi cùng bàn lập tức phản biện.

“Hoàn toàn sai, người đó là cháu gái của Nội các đại học sĩ mới đúng, nghe nói nhiều năm trước vào sinh thân của Hoàng Thượng, Hoàng thượng thấy hai người trai tài gái sắc, liền mở kim khâu, chọn cháu gái của Nội các đại học sĩ làm con dâu.” Người ngồi cùng bàn còn lại cũng tranh bua, “Người thân của tôi thường xuyên vào cung, việc này không giả được đâu.”

“Nghe người nói như vậy, chẳng lẽ ba nữ tranh một chồng, cẩn vương không chịu nổi nên mới đào hôn?” Có người sau khi nghe xong liền phân tích, nói cách khác lại mở ra một đề tài mới.

“3 nữ tranh một chồng cái gì, theo ta thấy, Cẩn Vương vừa gặp cháu gái của Nội Các đại học sĩ kia thì đã thương, cùng cháu gái Ngự Sử đại nhân là thanh mai trúc mã, còn về thiên kim của Công bộ thị lang thì chỉ là ngẫu nhiên lưu tình mà thôi. Cẩn Vương đều muốn lấy cả 3 về nhà, nhưng 3 cô gái này đều có gia thế hẳn hoi, rất khó định ai lớn ai nhỏ, Cẩn Vương không biết giải quyết làm sao nên mới bỏ trốn.” Người ngồi bên trong cũng chạy qua thêm thắt vào câu chuyện.

“Xem ra Cẩn Vương này thật lưu tình khắp nơi.” Nghe đến đó, Ngự Áu Trần nhíu mày kết luận. Thật ra với ba cái Vương gia gì đó cô cũng rất có hứng thú, nhưng nghe Cẩn Vương là người như thế, cô chả muốn quan tâm nữa.

Quân Vô Nặc nhìn lướt qua con đường, sắc mặt không tốt lắm, nói, “Hay là chúng ta đổi tú lâu khác đi.”

“Sao? Người không thích tám chuyện sao?” Ngự Áu Trần tò mò nhìn hắn, vừa rồi đi trên đường, hắn còn cùng cô bàn luận một vài chuyện mới trong

thành Kinh Châu, tâm trạng tốt vô cùng, nhưng sau khi vào tửu lâu, một câu cũng không nói, lại còn chường bộ mặt này ra nữa chứ?

Có vấn đề!

“Chẳng lẽ nguoi... Cái kia Cẩn Vương...?” Nhìn Quân Vô Nặc sắc mặt khê biến, Ngư Ấu Trần lập tức mở to hai mắt nhìn, “Không thể nào, các nguoi biết nhau sao?”

Quân Vô Nặc hắng giọng, nói, “Đó là đương nhiên, không những biết, mà còn quen thân.”

“Thật sao?” Ngư Ấu Trần lập tức tinh thần tỉnh táo, hoàn toàn quên mất một giây trước mình còn khinh bỉ Cẩn Vương kia, phấn khích hỏi, “Vậy hẳn đào hôn nguoi cũng biết? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Quân Vô Nặc nâng cằm cô lên, nói, “Vì sao muốn biết?”

“Đương nhiên là vì tò mò.” Bằng không còn vì sao nữa? Cô đâu quen biết tên Cẩn Vương kia, “Nguoi lúc trước không quen biết ta, cũng nhiều chuyện nghe ngóng hôn sự của ta đó sao?”

Nói tới đây, cô đột nhiên nhớ một chuyện, “Không đúng, nguoi lúc trước có phải sớm biết là ta phải không? Hay phải nói là nguoi cố ý tiếp cận ta, đúng hay không?”

Quân Vô Nặc hơi hơi mỉm cười, nói, “Ồ trong quán trọ của nàng, thật sự chỉ là sự trùng hợp mà thôi.”

Không để cô có thời gian làm rối rắm thêm vấn đề, Quân Vô Nặc đánh trống lảng, “Không phải nói tò mò chuyện Cẩn Vương sao? Muốn biết cái gì?”

Nhắc tới Cẩn Vương, Ngư Ấu Trần lập tức nhớ tới chuyện mình vừa hỏi, đang muốn mở miệng nói, lại lơ đãng nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đi lên lầu.

“Thần Sương? Phó Thiếu Dương?” Bọn họ sao lại ở đây?

“Tỷ tỷ, tỷ phụ, trùng hợp vậy?” Ngư Thần Sương ngạc nhiên khi thấy bọn họ, “Thiếu Dương dẫn muội đến du ngoạn hồ, không ngờ lại gặp hai người ở đây.”

Phó Thiếu Dương vẻ mặt nhiều lần thay đổi, cuối cùng trườn ra bộ mặt lạnh tanh, nói, “Nếu đều là người một nhà, không ngại chúng ta ngồi chung chứ?”

Nếu đã nói là người một nhà, cô có thể nói thấy ngại sao?

Quân Vô Nặc từ đầu đã gọi sẵn thức ăn, Phó Thiếu Dương sau khi ngồi xuống cũng kêu thêm vài món, nói, “Quân huynh là khách từ xa mới đến, nay chúng ta có duyên trở thành người một nhà, hôm nay coi như ta mời, xem như chủ mời khách vậy.”

Ngư Ấu Trần đang nghĩ không biết chuyện đời sao lại khéo như vậy, nghe Phó Thiếu Dương nói xong, cô nhin không được nở nụ cười tươi. Còn có người coi tiền như cỏ rác sao?

Nhưng Quân Vô Nặc lại không nghĩ vậy, thần nhiên đáp, “Ta xin cảm ơn lòng tốt của Phó công tử, nhưng hôm nay ta cố ý mời phu nhân nhà ta dùng cơm, sao lại có thể để công tử đây làm mời được.”

Nhìn như khách sáo từ chối, nhưng vô hình trung lại như là biểu lộ phật ý trong lòng, Phó Thiếu Dương nghe xong, mặt cứng đờ vài giây, nhưng hấn vẫn là một thương nhân, da mặt so với người thường cũng dày hơn chút đỉnh, lập tức cười nói, “Thế thì bữa cơm này để Ấu Trần mời đi.”

Người coi tiền như rác giờ là cô sao? Ngư Ấu Trần hoàn toàn không tiếc bữa cơm này, nhưng lúc này Phó Thiếu Dương vừa mới thêm vài món ăn, bốn người ăn thì có quá lãng phí không? Bình thường nếu trong quán trọ, có mấy vị khách “hào phóng” như thế này, cô chắc chắn sẽ rất vui mừng, nhưng trong bụng lại thầm mắng bọn người đó là “đồ ngốc”.

Suy cho cùng cũng là tỷ muội, Ngư Thần Sương thấy thế, liền quay sang che miệng nói với Phó Thiếu Dương, “Ai nha, Thiếu Dương, chúng ta có phải kêu quá nhiều đồ ăn không? Vốn tưởng chúng ta mời, thật là ngại quá.”

“Không sao, nếu đã gọi thì cứ ăn.” Quân Vô Nặc thật ra rất nhân nhả, lẳng lặng cầm bàn tay Ngư Ấu Trần, khẽ sát tai cô mà nói, “Này coi như xem ta là người một nhà chưa?”

Lòng bàn tay ấm áp làm cho Ngư Ấu Trần đỡ người, còn chưa kịp giây tay, liền cảm nhận được hơi thở hắt phả tai mình, cả người cô nổi cả da gà.

Trước mặt bàn dân thiên hạ, hấn dám có hành động thân mật với cô, cô trốn cũng không được mà né cũng không xong, lại không thể mắng hấn, quả thật rất xấu hổ, cô khẽ sát vào hấn thấp giọng nói, “Một phần ba sản nghiệp của nhà nguoi cũng là của ta.”

Muốn lợi dụng cô sao, phải trả giá thật đắt!

Quân Vô Nặc cười nhạt, nói, “Đây là đương nhiên.”

Nhìn hai người khe khẽ nói nhỏ, bộ dạng thân mật khắng khít, làm cho hai người ngồi đối diện có chút không được tự nhiên. Đúng vào lúc này, tiểu nhị

bụng đồ ăn lên, vì thế Ngự Áu Trần nhân cơ hội rút tay về, bốn người bắt đầu thưởng thức món ăn.

Ăn được vài món, Phó Thiếu Dương liền tìm đề tài nói, “Từ lần trước biết Quân huynh là một trong những ông chủ của “Thương túc các”, ta cũng nói qua với gia phụ, nhưng theo như gia phụ nói, người khai sáng “Thương túc các” tổng cộng có bốn vị công tử, nhưng ông lại không nhớ vị nào có tên như Quân huynh đây, không biết Quân huynh là một trong bốn vị nào?”

Ngự Áu Trần vừa đem miếng thịt nhét vào miệng, bỗng nhiên nghe được lời này, thịt còn chưa nuốt xuống, cô lập tức nhìn về phía Quân Vô Nặc.

Những năm gần đây Phó gia mở chi nhánh liên tục, từ cử gia cho đến kinh thành, “Thương túc các” tuy là hoàng thương, nhưng nếu muốn biết một chút tin tức, không có gì khó với Phó gia cả. Cho nên, lời nói của Phó Thiếu Dương hẳn là thật.

Người này, quả nhiên là giả mạo?

Không biết tại sao phản ứng đầu tiên của Ngự Áu Trần không phải tức giận, mà là lo lắng, như sợ Quân Vô Nặc bị Phó Thiếu Dương vạch trần.

Nhưng Quân Vô Nặc lại không cảm thấy bất ngờ khi nghe Phó Thiếu Dương hỏi, vẫn thản nhiên như thường, cười nói, “Tên một chữ Tuy, tự Thanh Viễn. Vô Nặc là tên gia phụ thường gọi, người ngoài cũng không biết được.”

Phó Thiếu Dương không ngờ hắn ứng đối tự nhiên, có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới nói, “Thì ra là nhị công tử, hẳn hạnh hân hạnh. Đã sớm nghe qua nhị công tử chơi cờ rất giỏi, dù sau sau khi ăn xong cũng không có chỗ nào để đi, không biết nhị công tử có hứng thú đánh một ván cờ với ta không, tiện đây cho ta được lãnh giáo?”

Ngự Áu Trần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại thật không ngờ Phó Thiếu Dương thế nhưng không chịu buông tha, chuyện này đúng thật là khó hiểu. Hắn rõ ràng không phải đến dùng cơm, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, muốn làm khó Quân Vô Nặc.

Lần này Quân Vô Nặc cũng không đồng ý, hắn nhìn Ngự Áu Trần rồi nói, “Thật xin lỗi, sau ăn xong chúng ta muốn đi câu cá.”

“Cũng vậy thôi, không mất nhiều thời gian đâu, tỷ phu đồng ý đi, mọi người đây cũng muốn học hỏi chút đỉnh.” Ngự Thần Sương một bên nói giúp.

“Vẫn là khi khác đi.” Ngự Áu Trần rốt cuộc không nhịn được lên tiếng, “Chúng ta hôm nay muốn đi dạo nhiều nơi, phải không?” Câu sau là nói với Quân Vô Nặc.

Trước mặt hắn là đôi mắt to đen, trong trẻo, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, không chờ Ngự Áu Trần nói thêm gì, hắn quay đầu nhìn về Phó Thiếu Dương nói, “Đúng vậy, ta đã hứa với phu nhân nhà ta rồi, chuyện chơi cờ thì để sau hẵng nói.”

Phó Thiếu Dương mặc dù vẫn nghi ngờ, nhưng vẫn cười nói, “Được, dù sao Quân huynh hiện giờ cũng rảnh rồi, chúng ta còn nhiều cơ hội nữa.”

Ăn cơm xong, Quân Vô Nặc ra khỏi tửu quán, trực tiếp thuê một chiếc thuyền nhỏ, cùng Ngự Áu Trần ra hồ du ngoạn, bỏ lại Phó Thiếu Dương và Ngự Thần Sương đứng tần ngần trên bờ.

“Này, người rốt cuộc là thật hay giả?” Chờ đến khi xác định không ai nghe được bọn họ nói chuyện, Ngự Áu Trần mới nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Nàng cảm thấy sao?” Quân Vô Nặc nhìn thẳng cô, không đáp mà hỏi ngược lại, “Vừa sao sao lại giải vậy cho ta?”

Ngự Áu Trần không quen bị hắn nhìn thẳng như vậy, cô quay sang hướng khác nhìn những ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ, giải thích, “Nếu người là giả, bị vạch trần, ta sẽ rất mất mặt.”

“Nói như vậy, nàng thật sự nghĩ ta là giả?” Quân Vô Nặc nhếch môi, đột nhiên ôm eo cô, ép sát cô vào người mình, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

Môi của hắn lạnh, có một chút gì đó không kiềm chế được, vốn là lướt qua, nhưng khi hôn rồi thì lại không thể quay đầu lại, ngón tay hắn luồn vào mái tóc cô, nâng cằm cô lên, đưa lưỡi vào miệng cô, nhắm nháp từng vị ngọt trong đó.

Ngự Áu Trần không hiểu tại sao mình lại để cho hắn hôn, chỉ biết thật lâu sau ý thức của cô trở nên mờ mịt, giống như chiếc thuyền nhỏ cứ lênh đênh trên hồ, mãi không thấy bờ.

Cô chỉ nhớ rõ một câu hỏi của hắn, “Ta không phải Quân Thanh Viễn, lại càng không phải là ông chủ của Thương Túc Các, nhưng ta tuyệt đối không để nàng hối hận gả cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Gặp Mặt Riêng

Phó Thiếu Dương vẫn chưa chịu thua, mỗi ngày đều đến phủ tướng quân, tuy rằng không nói rõ ý định, nhưng ngay cả Ngự Áu Trần cũng biết, mục đích của hắn đến là vì tìm Quân Vô Nặc.

Ngự Áu Trần có điều không hiểu, Quân Vô Nặc có phải là hoàng thượng hay không, cha cô cũng chưa nói gì, vậy mà tên Phó Thiếu Dương cứ để bụng?

Nhưng Phó Thiếu Dương cũng là nhiều lần đến công không, bởi vì mỗi ngày Quân Vô Nặc đã đi ra ngoài rất sớm, có khi thậm chí trời tối hắn mới trở về. Vì thế, qua mấy ngày, Phó Thiếu Dương cũng không đến nữa.

Quân Vô Nặc mỗi ngày đều ra ngoài làm gì? Ngự Áu Trần có chút tò mò, ngẫu nhiên hỏi hắn, hắn lại chỉ nói là chuyện buôn bán, cho nên cần phải đi giải quyết.

Về phần mở tiệm gì đó, Quân Vô Nặc không nói, Ngự Áu Trần cũng không có hỏi. Cô quyết định tự mình điều tra lấy.

Theo dõi Quân Vô Nặc cũng không dễ dàng gì, để không bị hắn phát hiện, Ngự Áu Trần đi cách hắn thật xa, lại phát hiện hắn đi vào một tiệm bán thuốc, rất lâu vẫn chưa thấy ra. Tiệm thuốc này đã kinh doanh nhiều năm ở Kinh Châu, rất có tiếng tăm, hay là đúng như Quân Vô Nặc nói, hắn định mở thêm tiệm bán thuốc?

Suy nghĩ suy nghĩ, ngẫu nhiên nhìn xung quanh dò xét, cô phát hiện trong quán trà gần đó có một bóng hình rất quen thuộc, Vân Khởi?

Sao huynh ấy lại ở đây? Nhưng lại chỉ có một mình.

Chẳng lẽ huynh ấy theo dõi Quân Vô Nặc?

Vừa suy nghĩ đến đây, Ngự Áu Trần lập tức liền lắc đầu phủ nhận. Chỉ là trùng hợp thôi, huynh ấy hẳn là có chuyện cần làm ở gần đây?

Nhưng lúc Quân Vô Nặc từ trong cửa tiệm đi ra, cô lại nhìn thấy tầm mắt Vân Khởi đều đặt trên người Quân Vô Nặc.

Điều làm Ngự Áu Trần bất ngờ là, chiếc xe ngựa chạy tới ngừng ngay trước cửa tiệm, ngay sau đó có một người trong xe bước xuống, người này Ngự Áu Trần cũng quen, đó là A Ngưng.

A Ngưng đi đến bên Quân Vô Nặc nói nhỏ vào tai hắn gì đó, ngay sau đó hai người đều lên xe ngựa, mã phu đánh xe đi, chớ hai người khuất sau ngã tư đường.

Hình ảnh vừa rồi làm cho Ngự Áu Trần nao nao, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, bởi vì Vân Khởi đã từ quán trà đi ra, Leo lên ngựa, như là muốn đuổi theo.

Ngự Áu Trần không có cưỡi ngựa, dù sao cũng không thể đuổi kịp Quân Vô Nặc, cô cũng không trốn tránh, bước về phía Vân Khởi.

“Áu Trần?” Sự xuất hiện của cô làm Vân Khởi giật mình, nhưng hắn rất nhanh trấn định lại, nói, “Muội làm gì ở đây?”

Lần trước huynh ấy không từ mà biệt, Ngự Áu Trần còn tưởng cả đời này Vân Khởi sẽ không tha thứ cho cô. Giờ phút này nghe huynh ấy kêu tên cô, thế này mới nhẹ nhõm thở phào.

“Muội chỉ trùng hợp đi ngang qua, huynh làm gì ở đây?” Không biết vì sao Ngự Áu Trần theo bản năng không nói ra sự thật.

“Bàn bạc chút việc.” Vân Khởi trả lời vắn tắt, cũng nhìn nhìn cô, nói, “Nếu có thể, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

“Được.” Ngự Áu Trần cũng muốn tìm Vân Khởi nói chuyện rõ ràng, vì thế, không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Vân Khởi nhìn bốn phía, “Nơi này có nhiều người quen, hay là chúng ta ra ngoài thành đi?”

“Cũng được.” Nghĩ đến việc bị người khác nghe thấy chắc chắn sẽ rất mất mặt, Ngự Áu Trần gật gật đầu đồng ý.

“Vây lên ngựa đi.” Vân Khởi vỗ vỗ con ngựa của mình, thấy Ngự Áu Trần sững sờ, hắn nói tiếp, “Chẳng lẽ muội phải đi gấp?”

Nếu như trước đây, Ngự Áu Trần sẽ không chần chừ mà lên ngựa ngay, nhưng giờ cô đã thành thân, hơn nữa điều quan trọng là cô biết Vân Khởi thích mình, trong tình huống này mà cưỡi chung một con ngựa, cô cảm thấy bất tiện.

Đang muốn tìm con ngựa khác, lại loáng thấy trong mắt Vân Khởi có chút chua xót, nói chung chuyện này cũng tại cô mà ra, nếu càng phân rõ ranh giới, Vân Khởi sẽ càng đau khổ.

Nghĩ như vậy, Ngự Áu Trần cuối cùng xoay người lên ngựa. Vân Khởi cũng không nói thêm gì, theo cô nhảy lên ngựa, quất ngựa thẳng hướng ra ngoài thành.

Sau một khắc lên ngựa, Ngự Áu Trần cảm thấy có chút bất an. Cơ thể Vân Khởi kề sát lưng cô, cánh tay cầm dây cương bao quanh người cô. Trước

đây, hành động này cô cảm thấy không có gì, cũng không kiêng dè, nhưng cô chưa từng có cảm giác xấu hổ như hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gàn Trong Gang Tắc

***** Ta k dịch phần sau của chương trước, cũng k có gì là quan trọng. Tóm tắt thể này : VK hẹn NAT ra ngoài thành, lúc đầu nói chuyện vẫn bình thường, nhưng sau khi Vk muốn NAT đi cùng mình, hai người ra biên ngoại sinh sống, NAT không đồng ý và đòi trở về, VK k chịu để cho cô đi, hai người một xảy ra xung đột, NAT vô tình làm tay VK bị thương. Sau khi băng bó vết thương và nói rõ thêm mình k muốn đi theo Vk, và cũng k có tình cảm gì với VK ngoài tình anh em, hai người mới lên ngựa trở về.

Vân Khởi vùng roi quất ngựa, không nói hai lời, một đường ruổi ngựa đi vào thành. Nhưng chưa về đến phủ tướng quân thì đã thấy có một chiếc xe ngựa dừng bên đường, chặn đường họ.

Trước xe ngựa, một nam một nữ đang đứng nói gì đó, nghe được tiếng vó ngựa, lúc này mới quay đầu lại. Ngư Ấu Trần trong lòng kinh hãi, đó là Quân Vô Nặc và A Ngưng

Đôi mắt đen lạnh lùng mang theo vài phần sắc bén nhìn về phía hai ngựa đang trên lưng ngựa, chỉ đơn giản là thoáng qua nhưng ánh mắt lại làm cho người ta khiếp sợ, lạnh run cả người.

Ngư Ấu Trần nhất thời cứng đờ, như thế nào cũng không ngờ tới lại gặp Quân Vô Nặc trong tình huống này, trong tình cảnh cô cảm thấy chột dạ như mình bị bắt gian vậy, lưng toát cả mồ hôi lạnh.

Tệ hơn là Quân Vô Nặc đang đi về phía cô.

Khuôn mặt tuấn tú như ánh mặt trời vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lúc này đây lại không làm người ta cảm thấy ấm áp gì trên khuôn mặt ấy, làm cho người ta sờn cả gai ốc. Hắn chậm rãi bước đến, mỗi bước chân làm lòng cô hoảng sợ thêm một chút.

Được rồi, cô chỉ là cùng Vân Khởi ra ngoài thành nói chuyện, lại không có làm chuyện gì vượt quá giới hạn, thật sự không cần phải hoảng sợ. Ngư Ấu Trần ngẩng đầu, cố gắng trấn tĩnh bản thân mình.

Thấy cô có vẻ bất an, Vân Khởi nhíu mày thật chặt, thấp giọng nói, “Đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Ai nói cô sợ chứ ? Quân Vô Nặc dám làm gì cô sao ? Cô chỉ là... Muốn tìm một chỗ nào đó trốn vào mà thôi.

Chỉ trong vài giây, Quân Vô Nặc đã đến trước mặt bọn họ, nhìn cô, khóe môi giương lên cười tươi, nói, “Ta cứ nghĩ sao không thấy nàng nữa, thì ra là gặp người quen cũ sao ?”

Hắn cười làm cho Ngư Ấu Trần hết hồn, nếu hắn giận dữ, hoặc tức giận chất vấn cô, cô còn có thể cãi lại, nhưng giờ hắn lại coi như không có xảy ra việc gì, càng làm cho người ta cảm thấy có vấn đề.

Hơn nữa, hắn làm sao biết cô theo dõi hắn ?

“À, ta quên cười ngựa theo, cho nên cùng Vân Khởi về chung.” Nếu đã bị hắn phát hiện, cô đơn giản thừa nhận, mượn cơ hội này hỏi ngược lại hắn, “Mà không phải người đi lo chuyện buôn bán sao ? Sao lại cùng A Ngưng xuất hiện ở đây ?”

“A Ngưng tình thông được lý, ta cũng sắp mở một tiệm thuốc, tất nhiên phải mang A Ngưng theo.” Quân Vô Nặc đáp, trong mắt có chút chêu chọc, vươn tay ra trước mặt cô, hỏi, “Câu trả lời này phu nhân có hài lòng không ?”

Hắn nói hợp tình hợp lý, nhưng ánh mắt hắn làm cho Ngư Ấu Trần bối rối, giống như cô rất đề ý chuyện của hắn.

Cô đưa tay nắm tay hắn, nương theo tay hắn nhảy xuống ngựa. Chân vừa chạm đất liền bị hắn nhân cơ hội kéo thất lưng cô, làm cô ngã vào người hắn.

Đang ở trên đường lớn, trên đường có rất nhiều người, Ngư Ấu Trần muốn đẩy hắn ra, nhưng không biết sao tay hắn nắm rất chặt eo cô, làm cô không thể thoát ra khỏi tay hắn, miễn cưỡng mặc cho hắn ôm.

Quân Vô Nặc lúc này mới chú ý đến Vân Khởi, nói, “Vân công tử, làm phiền người đưa phu nhân ta về, thật có lỗi.” Nói xong, ánh mắt sắc bén lướt qua cổ tay Vân Khởi, chỗ băng bó vẫn còn vết máu chưa khô, làm lực tay hắn ôm Ngư Ấu Trần càng chặt hơn.

Nhìn Ngư Ấu Trần bị Quân Vô Nặc ôm vào lòng, sắc mặt Vân Khởi nhất thời trầm xuống, nhất là nhìn thấy ánh mắt của Quân Vô Nặc, tuy rằng biết rõ hai người đã thành thân, nhưng giờ lại tận mắt nhìn thấy, trong lòng hắn rất đau, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

“Ta chưa bao giờ xem Ấu Trần là người ngoài, cái này chỉ là việc cón con thôi.”

Cách nói chuyện hai người rõ ràng có chút cay cú, Ngự Ấu Trần không ngờ đến nỗi nghe không hiểu, cắt ngang bọn họ, nói với Quân Vô Nặc, “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta hồi phủ đi.”

“Cũng tốt, mấy ngày nay bận rộn chuyện mở tiệm mới, không có thời gian ở bên cạnh phu nhân, hôm nay ta sẽ bù lại cho phu nhân.” Quân Vô Nặc nói xong, thuận thế hôn lên tóc cô, sau đó quay sang nói với Vân Khởi, “Vân công tử, cáo từ.”

Dứt lời, hần đỡ Ngự Ấu Trần lên xe ngựa, A Ngưng từ đầu đến cuối đều đứng bên cạnh xe ngựa, giờ phút này mới đến gần hai người, vén màn xe, “Gia, phu nhân, mời lên xe.”

Bình thường bị Quân Vô Nặc kêu như vậy, Ngự Ấu Trần cũng chẳng muốn so đo với hần, nhưng lúc này lại nghe A Ngưng gọi cô như vậy, cảm giác lại rất khác.

Cô không còn là Ngự Ấu Trần trước kia nữa, hiện tại cô đã trở thành vợ của Quân Vô Nặc.

.....

***** 1. mọi chuyện đều ở trong xe ngựa

Nghĩ đến vừa rồi cô chất vấn chuyện của Quân Vô Nặc và A Ngưng, cô cảm thấy thật mất mặt, ngẩng đầu nhìn A Ngưng cười, tựa như xin lỗi, sau đó vào bên trong xe ngựa.

A Ngưng ngượng ngùng, nhưng rất nhanh khôi phục lại nét lạnh lùng của mình, lúc Quân Vô Nặc lên xe, hần quay đầu lại nhìn về một người một ngựa cách đó không xa.

Hành động thân mật của hai người khi lên xe làm Vân Khởi rất đau đớn, cảm giác cô đã hoàn toàn thuộc về người khác làm hần rất khó chịu, hần không thể nào chấp nhận được. Hần vùng roi lên, cưỡi ngựa đi.

Có lẽ vì không muốn quấy rầy hai người bên trong xe, A Ngưng cùng phu mã ngồi ở ngoài xe.

Trong toa xe ngựa chật hẹp, hai người ngồi song song, không ai nói gì với ai, bầu không khí có chút quỷ quái.

Chẳng lẽ hần muốn tính sổ với cô? Ngự Ấu Trần suy nghĩ ở trong lòng, giương mắt nhìn người ngồi đối diện mình, trên mặt hần không biểu lộ cảm xúc gì, không biết lúc này hần đang tính toán gì nữa.

Ngự Ấu Trần nghĩ tới lời nói của Vân Khởi, Quân Vô Nặc là kẻ xảo trá, là nội gián hay sao? Nếu như vậy thì cô sẽ phải làm gì bây giờ? Quan trọng nhất là cô phải chứng thực lời nói của Vân Khởi là thật hay giả?

“Có chuyện muốn nói sao?” Thấy cô cứ ấp a ấp úng, Quân Vô Nặc lên tiếng nói.

Biết hần nhớ rất dai, nhưng mà cô cũng không có làm gì sai, Ngự Ấu Trần hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ ngươi không có?”

Quân Vô Nặc nhìn về phía màn xe, nói, “Phu nhân nói trước đi.”

Ngự Ấu Trần vốn đang cau có, đột nhiên nhin không được nở nụ cười, nói, “Ngươi nếu lo lắng cho ta, thì mai mốt dẫn ta theo đi.”

“Nàng muốn vậy thật sao?” Quân Vô Nặc lúc này moi xoay đầu nhìn cô, nhướn mày khiến cô nghĩ mình bị hần nhìn thấu, nhưng hần chỉ cười nhạt, “Hay là phải nói, người lo lắng là phu nhân mới đúng?”

“Cũng... có chút lo lắng.” Ngự Ấu Trần ngượng đến muốn độn thổ, rõ ràng là lời nói từ trong đáy lòng, cô làm gì mà khản trương vậy?

Ánh mắt Quân Vô Nặc híp lại, lại thấy mặt cô đỏ gay, khuôn mặt lạnh tanh mới hòa hoãn một phần nào, “Nếu như vậy thì tốt rồi.”

Lời hần có ý gì chứ? Chẳng lẽ hần đã đoán được mục đích của cô? Ngự Ấu Trần cứng đờ người, nói, “Đương nhiên là thật, ngươi không biết mọi người đang đồn gì sao? Cẩn vương kia vì gương mặt tuần tú, dây dưa không rõ với biết bao nhiêu thiên kim. Ngươi ngày thường cũng hào hoa phong nhã, ta lo lắng cũng là phải thôi.”

Vốn là định nhin hần, tưởng rằng hần sẽ vui mừng, ai ngờ ngược lại hần còn nhướn mày, đôi mắt híp thành một đường dài, cực kỳ nguy hiểm.

“Ngự Ấu Trần.” Hần gọi tên cô, áp sát cô, “Nàng có biết, nàng nói dối rất tệ.”

“Ta nói đều là sự thật...” Ngự Ấu Trần nhích sang một bên, muốn kéo xa khoảng cách của hai người, cố gắng trả lời.

Dù sao cô nói cũng không sai, tuyệt đối không thể hần nghi ngờ.

“Thật sự lo lắng cho ta?” Quân Vô Nặc không buông tha cô, một tay ôm lấy eo Ấu Trần, nhẹ nhàng ôm cô ngồi lên đùi mình. Cúi sát mặt cô, nói, “Nếu như thế thì kêu ta một tiếng phu quân đi.”

Ngư Ấu Trần đột nhiên cảm giác mình như rơi vào cảm bẫy, mà cảm bẫy này chính là do mình khởi xướng.

Được rồi, bắt quả chỉ là cách xưng hô, kêu thì kêu.

Ngập ngừng nửa ngày, cô cắn răng nói, “Phu quân!”

Lập tức một trận cười nhẹ vang lên, Ngư Ấu Trần đỏ mặt từ đầu đến chân, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt mình cười rất hả hê.

Hắn dám trêu chọc cô!

Đang muốn tức giận thì Quân Vô Nặc đã nói tiếp, “Lần khác ta sẽ mang nàng cùng đi, để bọn họ gặp nàng.”

Ngư Ấu Trần chỉ cảm thấy lửa giận trong người đang cháy hừng hực nhưng cô lại không thể nào nổi giận được, một lúc sau mới hỏi hắn, “Bọn họ là ai?”

Quân Vô Nặc đáp, “Là người của ta.”

Người của hắn ? Là người bên trong cửa tiệm ? Việc này có vấn đề thật sao ? Nhưng mà hắn lại chủ động mang cô đi, điều này không giống như những gì mà Vân Khôi nói ?

“Vậy thì mai chúng ta đi.” Chuyện này càng sớm làm rõ càng tốt.

“Gấp vậy sao ?” Quân Vô Nặc nhìn vào mắt cô, nghĩ nghĩ, nói, “Cũng được, nhưng mà ta có điều kiện.”

Tình thế cấp bách, Ngư Ấu Trần không chút suy nghĩ liền trả lời, “Ta đồng ý.”

Quân Vô Nặc khẽ nhún mày, “Tốt.” Dứt lời, hắn cúi xuống hôn vào môi cô.

Ngư Ấu Trần trong lòng tràn đầy phấn khích chờ hắn nói ra điều kiện, nhưng không ngờ hắn lại hôn mình. Hơi thở của hắn nháy mắt hòa vào hơi thở của cô, đôi môi chạm nhau, liền bị hắn chiếm thế thượng phong, trực tiếp công thành đoạt đất.

Cô hô hấp rối loạn, rõ ràng vẫn còn hoài nghi hắn, nhưng giờ lại không thể kháng cự hắn hôn mình, giờ phút này, cô lại có chút tham lam, không muốn cảm giác choáng váng này tan đi sớm quá.

Vui mừng vì thấy cô không phản kháng lại, hắn hôn càng mãnh liệt hơn, cánh tay siết chặt eo nhỏ, tay kia thì chạm vào ngực cô, nhẹ nhàng nắm lấy đôi thỏ ngọc mềm mại. Tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng nơi mềm mại ấy làm người ta không tự chủ được.

Ngư Ấu Trần cảm thấy cả người mình nóng ran lên, nụ hôn như cuồng phong kia làm cô chịu không nổi, bàn tay hắn ép sát vào ngực cô, mềm mại vô lực. Sau một lúc phản kháng không thành, cuối cùng cô ôm cổ hắn.

Này ! Động tác này chính là dụ dỗ, Quân Vô Nặc dời khỏi môi cô, không đợi cô hít thở thêm lần nào, hắn liền hôn vào cái cổ trắng ngần kia.

Cảm giác này làm cho Ngư Ấu Trần kim lòng không nổi thở nhẹ một tiếng, Quân Vô Nặc toàn thân căng thẳng, “xoẹt” một tiếng vải bị xé rách.

Âm thanh này quá mức chói tai, Ngư Ấu Trần chỉ cảm thấy trước ngực mình chợt lạnh, cô mở choàng mắt.

Cùng lúc đó, Quân Vô Nặc rút cuộc khôi phục lại bình tĩnh, bắt buộc chính mình buông cô ra.

Áo của cô bị hắn xé rách, giờ phút này cô càng kịch liệt thở dốc, lộ ra bộ ngực phập phồng phía sau chiếc áo yếm màu đỏ. Nghĩ đến vừa rồi bàn tay chạm vào nơi mềm mại đó, Quân Vô Nặc thoáng giật mình.

Ngư Ấu Trần kéo lại vạt áo che lại ngực mình, lúc này mới ý thức được xe ngựa đã dừng lại từ lúc nào. Không xong ! A Ngưng cùng mã phu còn ở bên ngoài, mà cô lại....

Đôi này chưa từng bị mất mặt như thế, cô đẩy Quân Vô Nặc ra, nhảy dựng lên. Nhưng mà còn chưa đứng vững thì chân lại mềm nhũn ra, cả người ngã vào trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đùa Với Lửa

Hành động của cô làm cho Quân Vô Nặc cười khê, thuận thế ôm cô vào lòng. Hơi thở của hắn ồ ồ, không giống như lúc nãy, cảm hắn để tựa vào trán

cô, chậm rãi kim chế bản thân mình lại.

Bây giờ không phải lúc, cũng phải đứng chỗ.

Ngư Ấu Trần mặc cho hấn ôm, trong lòng lại gọn sóng không thôi. Ngay cả chính cô cũng khiếp sợ, cô sao có thể nhanh như vậy đã cùng hấn thân mật đến mức này. Tuy rằng đã là vợ chồng, nhưng rõ ràng cô vẫn chưa biết hấn đang âm mưu gì, cô có phải nên bảo trì khoảng cách với hấn không ?

Nhưng mà cảm giác thù địch với hấn lúc đầu đến bây giờ đã không còn nữa, ý tưởng muốn trả thù hấn cũng dần phai nhạt. Vừa rồi nếu không phải bị xé rách áo, cô chỉ sợ mình càng lún càng sâu.

Càng muốn tiếp cận hấn, càng không thể chán ghét hấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Giống như lúc này, nghe tiếng tim hấn đập dồn dập, cô lại không hiểu sao mình có chút vui mừng. Chẳng lẽ cô đã bắt đầu thích hấn ?

Điều này làm cô hoảng sợ, cô muốn đứng dậy, muốn nói gì đó để phá vỡ bầu không khí đáng sợ này. Nhưng vừa nhúc nhích thì lập tức cảm giác thân dưới của hấn có gì đó khác thường.

Cô theo bản năng sờ sờ người hấn, trong lúc ấy của đụng đến một vật cứng, buồn bực hỏi, “Đây là cái gì ?”

Vốn tưởng rằng hấn mang theo gì đó tùy thân, nhưng tay vừa đụng vào thì lại cảm giác vật đó vừa cứng lại vừa nóng, còn giật giật. Cô trong lòng kinh sợ, trong lúc đó lại nghe Quân Vô Nặc rên nhỏ trong cổ họng, tay hấn đột nhiên nắm lấy tay cô, tay kia gắt gao nắm vách toa xe, vì tay dùng sức mà trở nên trắng bệch, mỗi nếp máy, như là đang chịu một cực hình thống khổ nào đó.

Ngư Ấu Trần bị phản ứng của hấn dọa, vội hỏi, “Ngươi làm sao vậy ?” Cô vừa rồi không có làm gì hấn, cũng không dùng sức gì, cũng không làm gì bậy bạ.

Khoan đã ! Vừa rồi cô dùng tay đụng đến... Trong đầu “boong” một tiếng, Ngư Ấu Trần cảm thấy máu chảy ngược về đầu mình, mặt đỏ từ cổ đến chân. Chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, liền cảm thấy xấu hổ xoay đầu sang chỗ khác, lại chạm vào ánh mắt nóng rực của hấn.

Tại sao có thể như vậy ? Lúc này, cô đụng đến là... của hấn...

Ánh mắt Quân Vô Nặc lúc này nóng rực, như hận không thể nuốt cô vào bụng.

Ngư Ấu Trần nuốt nuốt nước miếng, giọng nói lắp ba lắp ba, gian nan nói, “Chúng ta xuống xe đi.”

Hơi thở kỳ quái vang lên, vách xe ngựa hấn vài đầu tay, Quân Vô Nặc nhắm chặt mắt, như là vất vả lắm mới đưa ra quyết định, khàn khàn nói, “Nàng đi ra trước đi !”

Ngư Ấu Trần lúc này mới hồi phục tinh thần, đứng vậy, cô không nên ở lâu trong này, lỡ như thú tính của hấn lại nổi lên, người xui xẻo chính là cô.

Tuy rằng cô không hiểu tại sao chỉ đụng một tí vào chỗ đó của hấn, hấn liền trở nên kỳ quái như vậy. Nhưng bây giờ không phải là thời gian tò mò. Cô lập tức đứng lên, chân tuy không đứng vững như bình thường, nhưng so với lúc này thì đỡ hơn rất nhiều, cô liền xoay người vén màn đi ra ngoài.

“Khoan đã !” Quân Vô Nặc lần nữa giữ cô lại.

Ngư Ấu Trần căng thẳng, xoay đầu nhìn hấn, nhưng hấn lại đang cởi áo ra. Hấn không phải muốn... ? Mặt cô lập tức biến sắc, vừa định bỏ chạy thì Quân Vô Nặc đã quăng áo của hấn cho cô, “Mặc vào đi.”

Ngư Ấu Trần cúi nhìn áo của mình, cũng không từ chối, liền mặc áo của hấn, hai tay cô nắm chặt cổ áo.

Lúc cô xuống xe ngựa thì đã không thấy mã phu và A Ngưng đâu nữa, Ngư Ấu Trần chợt thở phào nhẹ nhõm. Không bị mất mặt nhưng cô lại có chút bất an, Quân Vô Nặc rất tốt với cô, còn đưa áo cho cô mặc nữa, cô thoáng xao động, sau đó liền quay lại xe vén màn lên, “Ngươi không sao chứ ?”

Chỉ thấy Quân Vô Nặc vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn vận khí trấn định bản thân, nhìn thấy cô, sắc mặt hấn đánh lại, nhưng lại có chút ửng đỏ, trong mắt không thể nói là tức giận, nhưng vẫn là bất đắc dĩ nghiêng răng nói, “Không có việc gì !”

Đây là lần đầu tiên cô thấy hấn như vậy, Ngư Ấu Trần cảm thấy rất thú vị, nhất là phát hiện mặt hấn đang đỏ lên. Vì thế, cô to gan hỏi tiếp, “Ngươi hình như khó chịu lắm thì phải !”

Ánh mắt Quân Vô Nặc như muốn phun ra lửa, tức giận lớn tiếng nói, “Đi !”

Ngư Ấu Trần giật mình, lập tức bỏ màn xuống, chạy bán sống bán chết vào phủ. Nhưng chạy được vài bước, cô không nhịn được mà cười to ra tiếng.

Vì thế, người nào đó trong xe thiết chút nữa tức đến hộc máu.

Một lúc sau, Quân Vô Nặc vào phủ, Ngư Ấu Trần lúc này đã thay đồ xong, ngồi ở bàn uống trà nhìn hấn. Thấy hấn không còn khó chịu như lúc này, nhưng mặt vẫn hầm hầm, cô nhìn cười, nhìn hấn từ trên xuống dưới, nói, “Khỏe lại nhanh vậy sao ?”

Quân Vô Nặc mỉm cười, đứng bên cạnh cô, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô nói, “Con cá, lá gan của nàng cũng lớn lắm”

Cái gì con cá ? Dám đặt nhũ danh cho cô ! Nhưng tâm trạng của cô lúc này rất tốt, cũng chẳng muốn so đo với hắn, ra về vô tội nói, “Ta làm cái gì chứ ? Ngươi đừng có tùy tiện vu oan giá họa cho người tốt nha !”

“Làm cái gì thì trong lòng nàng tự biết.”

“Ta có biết chuyện gì đâu chứ !” Ngự Áu Trần liếc hắn, đắc ý xoay người bước đi, hoàn toàn không thấy người phía sau cô đang cười rất gian xảo.

“Một ngày nào đó, ta sẽ cho nàng biết là chuyện gì.” Quân Vô Nặc đi theo nói.

Ngự Áu Trần nóng cả mặt, lơ đãng hừ một tiếng, làm bộ như không nghe thấy hắn nói gì, đi càng nhanh hơn.

Ban ngày thì còn có chút thoải mái, nhưng đến tối thì Ngự Áu Trần lại cảm thấy khẩn trương. Lúc đó chỉ cảm thấy chọc hắn rất thú vị, nhưng giờ hai người lại ngủ chung giường, nếu lại xảy ra chuyện như ở trên xe ngựa, cô chỉ sợ không thể giữ nổi bản thân mình.

Hai người đều đã tắm rửa xong, Quân Vô Nặc thấy cô không giống mọi thường tắm xong là chui vào chăn để ngủ, mà hôm nay lại ngồi trước bàn, hắn không khỏi nhíu mày.

“Sao không đi ngủ ?” Hắn đến gần cô, thăm dò đánh giá.

Ngự Áu Trần cảm quyền sách, sờ sờ cái mũi, nói, “Chưa buồn ngủ, ta muốn đọc sách một tí, ngươi đi ngủ trước đi.”

“Phải không ?” Quân Vô Nặc cười mỉm, càng muốn trêu chọc cô hơn, nhìn lướt qua cuốn sách cô đang cầm, cười nói, “Con cá, không phải nàng sợ chứ ?”

“Ta sợ cái gì.” Hơi thở nóng ấm của hắn phả bên tai cô, cô miễn cưỡng rụt cổ lại, chỉ là kêu cô con cá thôi, nhưng lại làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“Nàng biết mà.” Hắn cố ý dùng lời nói mờ ám, ngón tay thon dài vuốt tóc cô, khẽ lướt xuống hai má đang ửng đỏ của Áu Trần, da thịt cô rất mịn màng khiến người ta rất thích, “Lúc sáng nàng không phải rất to gan sao ?”

Ngự Áu Trần căng thẳng, “Vi... vì gà nhà không nên bôi mặt đá nhau vào buổi tối.” (ý nói là huynh đệ tương tàn)

Gà nhà bôi mặt đá nhau còn cách dùng như vậy sao ? (ý nói đó giờ người ta bảo là anh em thì k nên gà nhà đá gà nhà thôi, mà chị ấy lại dùng trong trường hợp này) Quân Vô Nặc rốt cuộc không nhịn được cười rất sáng khoái, thấy ánh mắt cô hăm hăm nhìn hắn, một lúc sau, mới nói, “Ngủ đi. Nàng yên tâm, trước khi chính thức thành thân, ta sẽ không làm gì nàng đâu.”

Ngự Áu Trần giống như có chút cảm động, đây chính là nguyên nhân hắn mỗi tối chỉ ôm cô mà ngủ ? Nói không cảm động là giả, hắn tôn trọng cô, mà loại tôn trọng này chỉ sợ rất ít đàn ông có thể làm được.

Có lẽ, hắn cũng không phải xấu lắm.

Đêm nay chính là đêm mà Ngự Áu Trần ngủ ngon nhất từ khi thành thân đến giờ.

Buổi sáng hôm sau, không cần Ngự Áu Trần nhắc, Quân Vô Nặc liền chủ động chuẩn bị xe ngựa, muốn dẫn cô đi gặp “người của hắn.”

Trên xe ngựa, Quân Vô Nặc hiếm khi bắt chuyện trước với cô.

“Lần trước, nàng nói muốn biết chuyện Cẩn vương sao ? Tiếp tục hỏi đi.”

“Ngươi cũng không phải là ông chủ của Thương tức các mà, vậy ngươi thật sự quen Cẩn vương hả ?” Ngự Áu Trần không tin lời hắn nói, nhưng mà giờ cũng không có việc gì làm, ngồi nói chuyện phiếm với hắn cũng tốt, sẵn coi hắn trả lời thế nào.

Vì thế, cô nghĩ sao nói vậy, hỏi, “Vậy ngươi nói đi, Cẩn vương thật ra là người thế nào ? Có phải giống như người ta bàn tán không ? Còn nữa, hắn vì sao đào hôn ? Chẳng lẽ thật sự có liên quan đến mấy vị tiểu thư kia ?”

Quân Vô Nặc cũng mặc cô tin hay không, thẳng thắn nói, “Cẩn vương là con trai thứ bảy của đương kim hoàng thượng, gia đình mẹ của hắn là Thái Úy, danh vọng không thấp, cho nên rất được Hoàng Thượng coi trọng. Mẫu thân của hắn tuy rằng mất sớm, nhưng hắn được hoàng hậu chăm sóc rất tốt.”

Vốn tưởng rằng hắn sẽ nói về mấy tin đồn để đối phó với cô, lại thật không ngờ hắn lại kể rành mạch lai lịch của Cẩn Vương kia, trong lúc nhất thời, Ngự Áu Trần nghe đến thất thần.

“Khác với cái vị hoàng tử khác, hắn không muốn tranh ngôi đoạt vị, cũng không nổi danh. Nhưng cuộc sống trong cung chính là như vậy, không ai bởi vì nàng không tranh giành mà coi nhẹ nàng. Cho nên, dân chúng nói cái gì Kỳ Vương lãnh khốc, Cẩn Vương đào hoa, Cẩn Vương hiền hòa, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Mỗi người đều rất phức tạp. Ta nghĩ, có lẽ chính Cẩn Vương cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là người thế nào.”

Cung đình là thế nào Ngự Áu Trần cũng không biết, nhưng vài năm nay cô mở quán trọ, nên cũng hiểu đôi chút về mấy điều này. Trong cung ai nấy đều

đấu đá nhau, tranh giành đoạt vị đến đổ máu.

Nhưng sao hắn lại biết nhiều như vậy ?

Thấy vẻ mặt cô nghi ngờ, Quân Vô Nặc cũng không giải thích, cười nói, “Nhưng hắn cũng không phải xấu, đối với người nhà cũng tốt lắm, hơn nữa, hắn mỗi ngày cũng hưởng không ít bổng lộc, bình thường cũng làm ăn buôn bán, nên gia tài cũng rất lớn. Cuộc sống sau này cũng không phải lo.” (=]] anh pr bản thân mình á)

Ngư Ấu Trần chưa nghe điều này bao giờ, cộng thêm mấy lời đồn trong dân gian, Ngư Ấu Trần liền nửa tin nửa ngờ, thấy hắn dừng lại, cô mới hỏi, “Vậy mấy tiểu thư thiên kim kia thì sao ? Có thật không ? Chuyện hoàng tử đào hôn chắc không ai dám nói bậy bạ đâu.”

Quân Vô Nặc vuốt cằm, nói, “Ta nghĩ, chuyện này có chút hiểu lầm, một tiểu thư khuê phòng chân chính thì làm sao lại làm ra mấy chuyện hoang đường vậy được. Kinh thành quan lại rất nhiều, mọi người tình cờ gặp nhau là chuyện bình thường, có lẽ cũng vì vậy mà dân chúng mới nghĩ đồng nghĩ tây.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Để Lộ Nội Tình

Bộ dáng Quân Vô Nặc dường như không phải nói dối, nhưng muốn Ngư Ấu Trần hoàn toàn tin tưởng hắn nói mấy chuyện này chỉ là lời đồn, hoàn toàn không đúng thì thật sự rất khó.

“Theo như người nói, Cẩn Vương kia là người trong sạch ? Người trong hoàng tộc, ai mà không háo sắc chứ ? Ba năm tuyển tú nữ một lần, năm năm tuyển phi một lần, đám người đó còn hận không thể đem giai nhân thiên hạ chọn hết một lần.” Nói đến điểm này, Ngư Ấu Trần cảm thấy bất công, càng nghi ngờ Quân Vô Nặc hơn, “Ta thấy người luôn luôn bên vực Cẩn Vương kia, người và hắn ta rốt cuộc có quan hệ gì ?”

Bị cô quở trách, Quân Vô Nặc không khỏi nhú mày, tiện đà nhìn về phía cô, nửa thật nửa đùa nói, “Nàng có từng nghĩ đến ta chính là Cẩn vương không ?”

“Người ?” Ngư Ấu Trần trừng to hai mắt nhìn hắn, sau một lúc, mới nói, “Người không phải lại muốn giả mạo Cẩn Vương nữa hả ? Lúc trước người giả mạo ông chủ Thương tức các, giờ lại muốn giả mạo Cẩn Vương sao !”

Xem ra ở trong mắt cô, hắn đã thành người chuyên lừa đảo. Quân Vô Nặc tự cười bản thân mình, cũng không giải thích, chỉ trong chớp lát, xe ngựa đã dừng, hắn đỡ cô xuống xe.

Trước mắt cô chính là tiệm thuốc hôm trước, Quân Vô Nặc tiến lên gõ cửa, người mở cửa là A Ngưng, thấy bọn họ, A Ngưng cúi người thi lễ, “Gia, phu nhân.”

Quân Vô Nặc hỏi, “Mọi người đã đến đủ chưa ?”

A Ngưng đáp, “Đã đến đủ.” Nói xong, cô dẫn đường cho hai người đi vào nội đường.

Ngư Ấu Trần đi kè kè bên người hắn, trong lòng rất hiếu kỳ, hắn kêu mọi người đến lúc nào vậy ? Sao cô lại không biết ? Không phải từ hôm qua đến giờ hắn đều ở trong phủ tướng quân sao ?

Hơn nữa, trước kia cô cũng không để ý nhiều đến những người bên cạnh hắn, dù sao một thương gia giàu có thì có vài tùy tùng bên cạnh cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà hiện tại cô đã biết rõ thân phận của Quân Vô Nặc, cô cũng bắt đầu hoài nghi thân phận thật sự của hắn. Giống như Chi Huyền vậy, hắn thân thủ bất phạm, là một cao thủ, tính tình thì lạnh lùng, suốt ngày im lặng, nhưng lại rất cung kính với Quân Vô Nặc.

Hoặc như A Ngưng, tuổi còn trẻ nhưng y thuật cao minh, chỉ dựa vào điều này thôi, cô ta cũng có thể tự mình mở tiệm thuốc, kiếm thật nhiều tiền, nuôi sống bản thân mình, nhưng lại hạ thấp mình nghe hắn sai bảo, sao cô ta lại cam tâm tình nguyện phục tùng Quân Vô Nặc ?

Lại nhìn Quân Vô Nặc, khí khái bất phàm, nói hắn xuất thân phú quý thì chắc chắn ai nấy đều tin. Chẳng lẽ hắn chính là Cẩn Vương thật sao ?

Vừa nghĩ như vậy, Ngư Ấu Trần lập tức bác bỏ. Cẩn Vương không phải đào hôn sao ? Sao có thể đến Kinh Châu xa xôi này ? Mà Cẩn Vương có quan hệ lung tung với mấy thiên kim tiểu thư đó, cần chi ngàn dặm xa xôi đến đây thành thân với cô ?

Hơn nữa, nếu như là người trong hoàng tộc, thì phải sống rất vương giả, sao lại như Quân Vô Nặc đạm bạc sống qua ngày ? Huống chi, từ lúc quen hắn đến giờ, chưa từng thấy hắn phách lối bao giờ, bọn Lôi Nhị và Vân Nương sai hắn làm việc này việc kia, nếu hắn là Vương gia thật, không phải đã sớm

chém đầu bọn họ hết rồi sao ?

Nghĩ như vậy, Ngự Áu Trần nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ hẳn chỉ là một công tử giàu có ở kinh thành, bởi vậy hẳn mới quen biết ông chủ Thương túc các và Cẩn Vương kia.

Kỳ thật, chỉ cần hẳn không phải là gian tế, không làm gì nguy hại đến cha cô, dù hẳn là ai cũng được, cô cũng không quan tâm, dù sao sớm muộn gì mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.

Trong lòng đang rối rắm suy nghĩ, thì đã thấy Quân Vô Nặc dẫn cô đi vào một gian phòng.

Trong phòng có sáu người đang ngồi như thể đã chờ rất lâu, nghe được tiếng động liền đứng thẳng dậy, thấy Quân Vô Nặc tiến vào, lúc này bọn họ mới cúi người hành lễ.

Quân Vô Nặc nắm tay Ngự Áu Trần, ngồi xuống ghế, lúc này mới mở miệng nói, “Miễn lễ. Hôm nay gọi các người đến là vì phu nhân muốn gặp các người.”

Sáu người thoáng nhìn lẫn nhau, liền thi lễ với Ngự Áu Trần, cùng lớn tiếng nói, “Thỉnh an phu nhân.”

Sáu người này quả không tầm thường, trẻ tuổi nhất thì cũng cỡ trạc như Quân Vô Nặc, những người khác đều là trung niên. Ngự Áu Trần không tin những người này đơn giản chỉ là tùy tùng mà thôi, bọn họ trông như có chức tước vậy.

Cho nên, bị những người này cúi đầu hành lễ với mình, cô có chút mất tự nhiên, nhưng cô rốt cuộc vẫn là đại tiểu thư của phủ tướng quân, lại ở trước mặt Quân Vô Nặc, làm thế nào cũng không thể để mình mất mặt trước mặt hắn.

Cô lập tức học theo hắn ngồi vững như núi, nói, “Miễn lễ.” Trong lòng thì lại nói thầm, mới vừa nãy hẳn không có kiêu ngạo, giờ không phải hẳn còn kiêu ngạo hơn cả cha cô sao?

Quân Vô Nặc tất nhiên không biết suy nghĩ trong lòng cô, chỉ nhìn cô ra vẻ tán thưởng, sau đó mới nhìn những thuộc hạ ý bảo bọn họ cứ làm theo lời cô,

Mấy người này hiểu ý, liền sau đó từng người bao danh xưng chức của mình.

Ngự Áu Trần nghe bọn họ nói gì là chỉ huy thân tín bên người hẳn, nào là tham tướng gì đó, rồi cái gì đốc thống kỳ hạ phó sứ gì đó mà cô chỉ biết trợn to hai mắt há hốc mồm nhìn họ.

Người thật đúng là lai lịch không nhỏ, với điều kiện là mấy người kia không phải giả mạo.

Tiếp theo, một người trong bọn họ đi lên đưa tín hàm cho Quân Vô Nặc, nói, “Chuyện ngài kêu thuộc tra, đều nằm hết ở trong này.”

Quân Vô Nặc nhận tín hàm, lúc này mới mở ra xem. Ngự Áu Trần trong lòng tò mò, nhìn không được liếc nhìn tín hàm có cái gì trong đó, lại tình cờ nhìn thấy một cái tên làm cho cô khiếp sợ, Vân Khởi !

Hắn cho người điều tra Vân Khởi ? Vì sao ?

Cẩn Vương ? Hẳn là Cẩn Vương ? Mọi chuyện từ lúc quen hẳn đến nay nháy mắt ẩn hiện trong đầu cô, sao hẳn có thể là Cẩn Vương được ?

“Người tới Kinh Châu làm gì ?” Không phải người ta nói hẳn đào hôn sao ? Sao lại cầm lệnh bài của hoàng thượng mà chạy đến Kinh Châu giả làm thương nhân ? Còn cùng cô thành thân nữa ? Rồi còn đám người vừa nãy nữa, bọn họ lén lút liên lạc, nói cái gì kế hoạch, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?

Trong mắt hiện rõ sự đề phòng, điều này khiến cho Quân Vô Nặc có chút bất ngờ, “Việc này một lời khó nói hết, sau này nàng sẽ biết rõ, hôm nay đưa nàng đến đây chính là muốn nàng yên tâm.”

Ngự Áu Trần bối rối, “Cha ta biết không ?”

“Biết.” Hẳn trả lời không do dự.

Cha cô không phải không muốn cô gả vào hoàng thất sao? Đã biết rõ thân phận của hẳn còn gả cô cho hẳn, vì sao? Hẳn rốt cuộc đã nói gì với cha cô? Hay hẳn đã dùng thủ đoạn gì đó uy hiếp cha cô?

“Hình như nàng... Đang nghĩ xấu cho ta ?” Quân Vô Nặc nghi ngờ, trong mắt Ngự Áu Trần giờ chỉ còn là sự đề phòng, xem hẳn như là kẻ thù, hẳn bước đến gần cô, không ngờ cô lại kích động lùi ra sau mấy bước, nháy mắt hai người có khoảng cách rất lớn, Quân Vô Nặc nhú mày định nói gì đó thì đã bị cô cắt ngang.

“Người không cần nhiều lời, chuyện này ta sẽ tìm hiểu.” Trước mắt cô sẽ không tin những lời hẳn giải thích.

Nói xong, Ngự Áu Trần liền xoay người đi ra ngoài, suýt nữa là đụng phải A Ngưng. Cô cũng mặc kệ, dù sao bọn họ đều chung một loại người.

Sau khi lên xe ngựa, cô lập tức kêu mã phu đi đến quân doanh.

Quân Vô Nặc đuổi tới nhưng không ngăn được cô, trở mắt nhìn cô và xe ngựa đi xa. A Ngưng đi theo phía sau hần, tò mò hỏi, “Gia, cô ấy đã biết?”

“Phải.” Quân Vô Nặc nhìn theo phía xe ngựa đi xa, không ngờ cô lại có phản ứng mạnh như vậy, sớm biết như thế thì hần đã không nói cho cô nghe.

A Ngưng lạnh lùng nhìn theo phía xe ngựa, nói, “Nay ván đã đóng thuyền, dù cô cô ấy không thể chấp nhận, thì cũng không thể thay đổi được mọi chuyện.”

Quân Vô Nặc khó chịu quay sang nhìn người đứng bên cạnh mình, trong giọng nói có chút quở trách, “A Ngưng, đừng quên cô ấy là chủ tử của ngươi.”

A Ngưng nhất thời giật mình, thật lâu sau mới cúi thấp đầu xuống, “Là A Ngưng lỡ lời.”

Quân Vô Nặc cũng không nhiều lời với A Ngưng, phân phó, “Chuẩn bị xe ngựa.”

Hiện tại, chỉ có thể chờ Ấu Trần bình tĩnh lại thôi.

Nghĩ đến tại mình nhất thời tham tài dẫn sói vào nhà, suýt nữa hại cả gia đình, Ngự Ấu Trần nếu biết như thế thì nhất định sẽ làm không làm. Hần dám lợi dụng tính ham tiền của cô, thật đáng giận !

“Con cũng đừng trách nó, hơn nữa, cha còn phải cảm ơn nó.” Không ai hiểu con bằng cha, huống chi Ngự Ấu Trần nghĩ gì đều hiện hết lên mặt, Ngự Diệu Thiên làm sao mà không hiểu được, “Ngày đó ở thư phòng, nó cùng cha nói rất nhiều chuyện, uống cho cha nhiều năm chinh chiến sa trường, đối với tranh quyền đoạt lợi như thế này lại không hiểu rõ bằng hậu sinh. ”

“Cho nên cha tin hần hoa ngôn xảo ngữ (lời nói xằng bậy của hần) ? Hần nói với cha nếu đem con gả cho hần, hoàng thượng sẽ tin cha ?” Quân Vô Nặc thực là người dối trá, Ngự Ấu Trần thừa biết điều đó lâu rồi, nhưng không kể cả cha cô và Nhị nương cũng bị hần lừa gạt.

“Nó không có nói vậy. Nhưng cho dù có thì cũng vì nó có tình ý với con.” Ngự Diệu Thiên biết rõ con gái mình rất ngốc trong mấy chuyện tình cảm nam nữ, lập tức phân tích, “Cha đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nó thành thân với nó, kỳ thật cũng đang chịu một phần nguy hiểm.”

Nghe đến đây, mặc dù còn tức giận nhưng giọng nói của Ngự Ấu Trần mới dịu bớt, “Hần ở nhà chúng ta giả thần giả quỷ. Cha vì bọn họ bán mạng, bọn họ lại tố cáo cha, hoàng thượng nói nghỉ ngơi thì liền nghỉ ngơi, lại phái chính con trai mình đến thám thính. Rõ ràng cả đám hoàng tộc bọn họ muốn lợi dụng cha thôi, mà cha còn mang ơn họ, trên đời này làm gì có chuyện bất công như vậy.”

Ngự Diệu Thiên bị con gái trách móc mà dở khóc dở cười, đã là thần tử thì tất nhiên phải phù trợ hoàng thượng, làm gì có chuyện công bằng hay không công bằng ?

“Con đừng nghĩ Vô Nặc xấu xa như vậy, nó cũng không phải đến để thám thính. Tuy rằng việc cha tư thông với địch là hoàn toàn không có, nhưng Kinh Châu đúng thật là có gian tế.”

Ngự Ấu Trần hoảng sợ, do dự một hồi, hỏi, “Vân Khởi đâu ? Lúc này sao con không nhìn thấy huynh ấy ?”

Sắc mặt Ngự Diệu Thiên thay đổi, nhìn về phía cô, trong mắt có chút phức tạp, nghĩ nghĩ mới nói, “Sau khi con thành thân, cha thấy nó cả ngày ỉu xìu, vì vậy khi nó đến cáo bệnh xin nghỉ, cha liền đồng ý, mấy ngày nay cha cũng không gặp nó.”

“Cha, con nghe một cô gái gọi huynh ấy là Nam Cung đại ca.” Tuy rằng không phải nghỉ ngơi gì Vân Khởi, nhưng Ngự Ấu Trần vẫn muốn hỏi rõ, “Còn nữa, hôm qua huynh ấy lên lút theo dõi Quân Vô Nặc.”

Mặt Ngự Diệu Thiên trợn to đầy kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, khuyên nhủ, “Việc này cha sẽ điều tra rõ, nhưng mấy ngày nay Kinh Châu có chút biến động, con không có việc gì thì đừng ra ngoài. Nếu có chuyện cần giải quyết thì con kêu Vô Nặc cùng đi với con.”

“Vậy con về trước.”

“Con cũng đừng giận Vô Nặc nữa, tuy nó che giấu thân phận của mình, nhưng nó đối xử với con rất tốt. Hơn nữa... có một số việc, mai mốt con sẽ hiểu rõ.” Ngự Diệu Thiên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn để Ngự Ấu Trần đi.

Vừa hồi phủ thì đã thấy Quân Vô Nặc và Phó Thiếu Dương đang chơi cờ, Ngự Thần Sương thì ở một bên chăm chú xem. Cô đang định đi vào phòng thì lại bị Ngự Thần Sương gọi lại.

“Tỷ tỷ, tỷ về thật đúng lúc, lại đây xem tỷ phụ chơi cờ nè.”

Muốn đến xem hần giờ trò sao ? Nếu hai người họ biết người bị gạt chính là bọn họ, mà người ngồi trước mặt bọn họ không phải ông chủ Thương túc các mà là thất Vương gia của Hạ Thương thì bọn họ sẽ nghĩ sao ?

Nhưng đối với mấy kẻ lừa đảo bi ối này, cô chẳng muốn nhìn mặt hần, nếu không cô sợ mình không khống chế được bản thân mà liều mạng với hần. Vì thế, cô làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

“Con cá !” Giọng nói Quân Vô Nặc truyền đến, “Còn giận sao ?”

Không nhiều lời, hấn liền rời khỏi ghế đi thẳng đến trước mặt căn đường Ngự Áu Trần.

Hấn càng dám giả bộ như không có việc gì, Ngự Áu Trần dù trong lòng tức điên lên nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh, thân nhiên đáp, “Không biết ngài căn đường ta có gì chỉ giáo ?”

Cô cố ý xưng hô như thế làm cho Quân Vô Nặc giật mình, hấn thoáng mỉm cười, nói, “Việc này là ta sai, tùy nàng trừng phạt, được chứ ?”

Hấn lần nào cũng như vậy, luôn nói ngon ngọt khiến người ta xiêu lòng. Ngự Áu Trần cắn chặt răng, vẫn không thèm đếm xỉa gì tới hấn, “Ta không dám đâu.”

Quân Vô Nặc nhăn mặt, nhưng vẫn phong độ nói, “Phu nhân kính trọng ta như thế, ta rất cảm động. Tuy nhiên, ta cảm thấy vợ chồng thì cũng không cần giữ lễ tiết quá nhiều.”

“Ai rảnh nói giỡn với người ?” Ngự Áu Trần bước vòng qua người hấn, lại bị hấn từng bước theo sát, vì thế cô nhìn không được, liền dừng lại, quay sang nói với hấn, “Được rồi, người không phải nói tùy ý ta trừng phạt sao ? Vậy thì từ giờ trở đi, chúng ta ngủ phòng riêng.”

Nói xong, mặc Quân Vô Nặc đứng đó, cô càng bước nhanh về phòng.

Quân Vô Nặc dù có thông minh đến đâu cũng không nghĩ đến việc cô đưa ra điều kiện này, sắc mặt tối sầm, không nghĩ ngợi nhiều liền đi theo cô. Phía sau, Phó Thiếu Dương và Ngự Thần Sương từ nãy giờ ngồi đó trợn má há hốc mồm ngồi xem hai người diễn.

Chuyện ngủ phòng riêng còn chưa được thực hiện thì đã bị Nhị nương can thiệp.

“Trên đời này là gì đôi vợ chồng nào chưa cưới nhau được một tháng thì đã ngủ phòng riêng ? Dù có cãi nhau thì đóng cửa lại nói chuyện đến khi nào giải quyết được thì thôi. Con nhìn đi, cô gia cũng đã nhận lỗi rồi, làm thế tử thì ít nhất cũng phải giữ thể diện cho phu quân của mình chứ, phải không ?”

Quân Vô Nặc ngồi im lặng một bên nghe, hai mắt rũ xuống tỏ ra biết lỗi, càng làm cô thêm giận sôi ruột sôi gan.

Cô chỉ nhốt hấn ở ngoài cửa, hấn lại không biết xấu hổ xúi dục Nhị Nương về phe hấn, còn kêu Nhị nương đến đây quở trách cô, còn dám giả bộ đáng yêu, vô tội, nhìn thấy là phát bực.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nảy Sinh Tình Cảm

Ngự Áu Trần cuối cùng cũng không vạch trần Quân Vô Nặc, tức giận là một chuyện, nhưng cô không thể nào làm cho Nhị nương lo lắng được, hơn nữa thành Kinh Châu cũng chưa yên ổn mấy.

Nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới, Nhị nương lại lần nữa khóa hai người trong phòng.

“Hai con cứ từ từ nói chuyện đi, chờ ngày mai hai con bình tĩnh lại, Nhị nương sẽ mở khóa phòng cho hai con.” Nhị nương bỏ lại hai người trong phòng, ghénh ngang mà đi, còn lại hai người trong phòng mất to mắt nhỏ nhìn nhau.

“Tặng đá, kéo, búa, bao, chọn cái nào ?” Sau một lúc im lặng, Ngự Áu Trần mở miệng trước.

Lời này tương đối lạc đề, nhưng xem ra cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Ngự Áu Trần cũng không để hấn có thời gian nghĩ nhiều, đi qua phía hấn, nói, “Ra quyền đi.”

Tuy rằng không hiểu cô đang muốn làm gì, nhưng cô đã tâm trạng muốn chơi thì hấn cũng nguyện ý làm theo.

Một người ra kéo, một người ra bao, thắng bại đã phân rõ.

Cô thua thật sao ? Ngự Áu Trần trầm mặc trong lòng, được rồi, cô không phải kẻ nằm lì ăn vạ, lập tức nói với hấn, “Đêm nay người ngủ giường, ta ngủ dưới đất.”

Thì ra chơi kéo búa bao là vì cái này ? Quân Vô Nặc nhìn hai ngón tay đang chia ra của mình, nhú mày nói, “Xem ra, hai ngón tay này không chỉ dùng để điểm huyệt mà còn có thể ra quyền.”

Hấn còn có thể đề tiện hơn nữa không ? Ngự Áu Trần hung hăng liếc hấn một cái, xoay người đi vào phòng thu thập mền gối xuống đất ngủ.

Quân Vô Nặc đi phía sau cô, không chút hoang mang nói, “Là ta thắng, cho nên nàng phải nghe ta, đêm nay cùng nhau ngủ.”

“Ai nói nghe lời người ? Thắng ngủ giường, thua ngủ đất.”

“Lúc đánh cược cũng không có nói điều kiện gì cả.” Quân Vô Nặc ngồi xuống mép giường, nói, “Hơn nữa, nàng cũng thừa biết, cho dù là ta thắng, ta làm sao có thể để mặc nàng mà nằm trên giường ngủ ? Cho nên, theo ta thấy, hay là chúng ta chơi thêm một ván nữa đi, ai thắng thì nghe lời người đó, thế nào ?”

Điều kiện nay cũng không phải có lợi gì cho cô, trừ phi cô thắng. Cô hôm nay đã thua, hay là nên thử lại lần nữa ? Ngự Áu Trần phân vân, kỳ thật mấy trò kéo búa bao này với cô không là gì cả, chỉ vờ vờ khí một tí thì sợ gì mà không thắng hẳn, dù sao cũng đã thua, thì sao không thử lại lần nữa ?

“Được.”

Vì thế, cho đến ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Ngự Áu Trần hồi hận mình nhất thời xúc động. Cô lại thua, cô thật không ngờ, loại người như Quân Vô Nặc quả thật âm hiểm xảo trá, hẳn ra kéo búa bao đều có tính toán cả.

Tình huống lúc đó là như thế này, cô nghĩ hẳn đã ra kéo thì chắc sẽ không ra lần thứ hai, nhưng thấy Quân Vô Nặc lại cười rất gian xảo, cô cảm thấy nói không chừng hẳn muốn lợi dụng điểm này mà đánh vào tâm lý cô, để cô không nghỉ ngơi. Sau một lúc đắn đo suy nghĩ, cô thấy ra kéo cũng tốt lắm, cứ thử tình hình của địch trước đã.

Nhưng Quân Vô Nặc hoàn toàn không cho cô cơ hội, lại một ván quyết định thắng thua. Cô nghĩ mãi cũng không ra chẳng lẽ hẳn đi guốc trong bụng cô ?

Cô nhất định phải lấy sở trường của mình ra để cho hẳn biết tay, vì thế ngày hôm sau so về tính toán sổ sách, cô thua. Ngày thứ ba thi cầm nghệ, cô lại thua. Đến ngày thứ tư, cô then quá hóa giận, xuất đòn sát thủ, rốt cuộc thắng không vinh quang gì.

Ngày thứ tư cô so thiêu hoa với hẳn. Cái này Ngự Áu Trần phải cảm ơn mẹ cô, nghe nói năm đó ở Kinh Châu, tài thiêu thiêu thừa của mẹ cô là số một, chưa ai có thể qua mặt được bà, mà cô lại có di truyền thiên phú này từ bà, tuy rằng bình thường rất ít khi may vá, nhưng thiêu mấy thứ đơn giản cũng không làm khó gì cô.

Nói là so thiêu hoa, nhưng Quân Vô Nặc chỉ ngồi đó mà nhìn cô thiêu.

Tuy rằng thắng không vinh quang gì, nhưng nhìn thấy thất Vương gia ngày thường ngạo mạn, chưa bao giờ ngủ dưới đất giờ lại nằm ở chân giường, cô cũng coi như đã trả được thù. Cô nằm một mình ở trên giường, điều chỉnh tư thế chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành. Tuy nhiên cô lại nằm trằn trọc không thể ngủ được, cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Vì thế, cô nghĩ thầm trong lòng, không biết có phải cô đã quen có Quân Vô Nặc ngủ cạnh không ?

Hẳn là người hoàng tộc, hoàng tộc đều dối trá cả, mà hẳn rõ ràng chính là kẻ lừa đảo chính thống. Hẳn rất giỏi tính kế, cô căn bản không phải đối thủ của hẳn. Cha cô nói hẳn lấy cô chính là chịu một phần nguy hiểm, hẳn đã biết tiến thoái lưỡng nan sao còn muốn thành thân với cô ? Có thiếu gì tiểu thư khuê các vây quanh hẳn, hẳn vì sao còn muốn mạo hiểm thành thân với cô ?

Chuyện hôn ước đến đột ngột như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn tưởng mình đang nằm mơ, cô đã từng nghĩ đến tháng ngày sống cùng hẳn sau này, thế mà dùng một cái, hẳn lại biến thành Vương gia, cô cảm thấy hẳn rất xa lạ.

Huống chi, có thể trong phủ hẳn thế thiếp thành đàn ? Nghe nói, đến độ tuổi nhất định, hoàng thượng sẽ thay cái vị hoàng tử chọn tú nữ trong cung làm thị thiếp, Quân Vô Nặc hiển nhiên đã hơn số tuổi đó, cũng không biết trong phủ hẳn đã có bao nhiêu thế thiếp rồi ?

Còn nữa, mấy vị thiên kim tiểu thư mà mọi người đồn đãi, hẳn còn dám lừa cô là lời đồn không thể tin, không chừng chuyện này là có thật.

Trong lòng oán hận suy nghĩ một lúc, Ngự Áu Trần đột nhiên phát hiện, cô đã bắt đầu mềm lòng rồi.

Trời đã vào đông, cũng bắt đầu trở lạnh, ngủ dưới đất không biết có bị bệnh không? Tuy rằng hẳn thân thể khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng lớn lên ở trong cung, chưa từng ngủ ở dưới đất lạnh lẽo như vậy, không biết hẳn có.....

Được rồi, nói thế nào hẳn cũng là một Vương gia, vì triều đình, vì giang sơn xã tắc, cô cũng nên cho hẳn lên giường ngủ.

Ngự Áu Trần buộc lòng hắng giọng, còn chưa mở miệng nói thì Quân Vô Nặc đã lên tiếng trước, “Sao còn chưa ngủ?”

Ngự Áu Trần thoáng đỏ mặt, nói, “Người... không thấy đêm nay hơi lạnh sao?”

“Ừ.” Ngủ trên đất, đương nhiên là lạnh.

“Vậy, người đem mền gối lên đây đi.”

“Sao?”

Hẳn bình thường không phải rất thông minh sao? Sao giờ lại ngốc đến vậy? Ngự Áu Trần bực bội quát lớn, “Đi lên ngủ!”

Quân Vô Nặc không có trả lời mà lập tức đứng dậy đi đến bên giường, xốc mền lên, nằm lên giường.

“Ta chỉ sợ người quyền quý như ngươi bị gì thôi, trời lạnh như vậy ngươi mà có mệnh hệ gì thì mắc công người ta lại nói phù tướng quân chúng ta bạc đãi ngươi nữa, không có nghĩa là chúng ta đã giảng hòa đâu.” Ngự Áu Trần cảm thấy mình tốt nhất nói rõ với hắn.

Quân Vô Nặc chỉ cười khề, ôm cô vào lòng. Tuy rằng không có nghĩa là giảng hòa, nhưng ít ra thắng thắn cũng đã thắng thắn, những chuyện sau này thì cứ để thời gian nói lên tất cả.

Ngự Áu Trần vốn muốn nằm cách xa hắn, nhưng chỉ trong phút chốc cô lại quên mất, vì vậy lúc thức dậy, cô không hiểu vì sao mình lại nằm trong lòng hắn, nhưng cô cũng không có ý đẩy hắn ra.

Sáng sớm tỉnh mơ, Quân Vô Nặc nhận được mật hàm của Chi Huyền, sau đó vội vàng đi ra ngoài, hắn còn dặn Ngự Áu Trần ở yên trong phủ.

Thấy hắn sốt sắng đi ra ngoài, Ngự Áu Trần trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, loại cảm này giống như mỗi lần cô tiễn cha ra sa trường.

Chẳng lẽ thành Kinh Châu thật sự có binh biến?

Ngã tư đường bên ngoài vẫn như ngày thường tấp nập người qua lại. Chỉ là cảnh thanh bình này lại làm cho cô thấy càng thêm nom nớp lo sợ, giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở trong phủ đi dạo lòng vòng đúng thật rất chán, đột nhiên thoáng nhìn về phía vườn hoa, cô phát hiện một bóng người.

Người thường sẽ không đi nhanh vậy, trong lòng cô căng thẳng, không chút suy nghĩ liệ đi qua, người kia dường như cố ý dẫn dụ cô, cứ đi lòng vòng, rồi lại dừng lại ở trước cửa phòng cô. Chỉ là do dự một lúc, sau đó liền đi vào phòng.

Tuy rằng hắn không quay đầu, nhưng cô cũng có thể nhận ra, đó chính là Vân Khởi!

Huynh ấy còn dám đến phủ tướng quân, còn dám đi vào phòng cô? Huynh ấy không sợ cô gọi người tới bắt huynh ấy sao?

Nhưng cô lại không thể làm được, nếu huynh ấy muốn hại cô, chỉ cần so về võ công, huynh ấy động thủ cũng đã hại được cô rồi. Nếu huynh ấy mạo hiểm đến đây, chắc có lẽ muốn giải thích với cô, cô nhất định phải xem Vân Khởi đến đây có mục đích gì.

Trong lúc suy tư, cô đã đi vào phòng.

Một mùi máu tươi xộc vào mũi, cô lập tức nhìn thấy Vân Khởi ngồi trên ghế cạnh bàn, quần áo loang lổ vết máu.

“Huynh bị sao vậy?” Ngự Áu Trần nghi ngờ đến gần, Vân Khởi dường như không phải giả bộ, hơn nữa còn bị thương rất nghiêm trọng.

“Muội không cần phải sợ, huynh sẽ không làm hại muội đâu.” Vân Khởi xem như không có cô ở đây, cởi bỏ áo, ngực bị đâm không ngừng chảy máu. Động tác hắn lưu loát xé một miếng vải, chặn ngay miệng vết thương, hỏi, “Có thuốc không?”

Ngự Áu Trần lúc này mới hoàn hồn, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức tìm lọ kim sang được đưa cho Vân Khởi, nhìn hắn bôi thuốc, băng bó.

Trên ngực Vân Khởi vẫn còn những vết sẹo cũ, đầy đều là vết thương khi chiến đấu với địch.

Nhớ có một lần, Đông Đan xâm chiến lần thứ nhất, cha cô và hàng ngàn binh mã bị bao vây, Vân Khởi đã dẫn theo mấy trăm kỵ binh đến giải cứu, trận ấy đánh một ngày một đêm, cuối cùng không tiêu diệt được bọn Đông Đan nhưng cũng cứu được cha cô, mà Vân Khởi lại thương tích khắp người, phải dưỡng thương tận 1 tháng. Mà cũng vì vậy Vân Khởi mới được thăng chức, sau đó tuy rằng Kinh Châu không có chiến loạn gì, nhưng mỗi lần xuất chiến, chiến tích của Vân Khởi rất đáng nể. Cũng vì thế mà những năm gần đây, Kinh Châu mới có thể thái bình như vậy.

Người như vậy làm sao có thể là gian tế được?

Hắn tự tay băng bó vết thương, như chẳng hề có đau đớn gì. Nhìn vết thương trên cánh tay Vân Khởi vẫn chưa lành, đó là vết thương do cô gây ra lần trước, không đành lòng thấy hắn như vậy, Ngự Áu Trần đi đến giúp hắn băng bó.

“Ai đã thương huynh vậy?” Võ công Vân Khởi cao cường, người thường không thể nào đã thương được.

“Không biết.” Vân Khởi không hề lo sợ, chỉ là lúc thấy cô thay hắn băng bó vết thương, trong mắt hiện vài tia ôn nhu, “Hiện giờ ai nấy cũng đang truy đuổi huynh.”

Ngự Áu Trần cắn môi, nhìn về phía hắn, nói, “Bọn họ tại sao lại truy đuổi huynh, tại sao huynh lại phải trốn? Vân Khởi, rốt cuộc huynh là người thế nào?”

Vân Khởi cũng không lảng tránh câu hỏi của cô, thản nhiên nói, “Giống như muội nghĩ vậy.”

Ngự Áu Trần trong lòng đột nhiên đau thắt, thật không ngờ Vân Khởi lại thừa nhận, “Nếu đã như vậy, huynh không nên đến đây.”

“Muội muốn bắt huynh?” Vân Khởi cười nhìn cô, “Dù sao bên ngoài cũng đang truy đuổi huynh, bị muội bắt cũng tốt hơn.”

“Điều muội có thể làm cũng chỉ có nhiều đây, huynh đi đi. Nếu thoát được, vĩnh viễn đừng trở lại Hạ Thương.” Vân Khởi tuy rằng đang bị thương, nhưng

không phải đến mức không thể đánh thắng được cô. Cô không thể bắt huynh ấy, cũng không nghĩ thừa nước đục thả câu.

Nếu Vân Khởi có thể thoát được, đều là do tạo hóa cả. Còn nếu Vân Khởi bị người khác bắt được, đó là do số mạng của hắn. Điều có thể làm, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thân Thế

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Vân Khởi không hề nói gì, chỉ ngồi đó nhìn Ngư Ấu Trần.

Ngư Ấu Trần bị Vân Khởi nhìn đến mắt tự nhiên, lấy tay gãi đầu, nhắc nhở, “Nếu Quân Vô Nặc trở về, huynh nếu muốn chạy cũng không được.”

Ánh mắt Vân Khởi khẽ chớp, “Hắn là người của triều đình, phải không?”

“Vân Khởi, huynh không lưu lại nơi này nữa.” Vân Khởi đã thừa nhận mình là gian tế, đồng nghĩa với việc Vân Khởi và cô giờ đã đối địch với nhau.

“Voi huynh mà muội cũng không nói thật sao?” Sự tuyệt tình của cô làm hắn khó chịu, cô biết hắn là gian tế thì đã trở mặt vậy sao?

Không đợi Ngư Ấu Trần mở miệng, hắn đứng dậy, đến gần cô nói, “Nếu huynh nói, huynh và muội đều là người Đông Đan, muội có tin không?”

“Huynh nói bậy bạ gì vậy?” Ngư Ấu Trần lui về sau vài bước, cảnh giác nhìn hắn. Hành động gần đây của Vân Khởi rất lạ, không giống như Vân Khởi mà cô đã từng quen, mà lời lúc nãy huynh ấy nói, đúng thật là buồn cười.

“Huynh không nói bậy, tên thật của huynh là Nam Cung Vân Khởi.” Hắn gần từng tiếng nói, ánh mắt nhìn thẳng cô, “Ở Đông Đan, Nam Cung là thế gia vọng tộc, vì có công xây dựng đại nghiệp nên địa vị rất cao. Nhưng đến một ngày thế hệ Nam Cung gặp chuyện không may... trong gia đình Nam Cung lúc đó có một đứa con gái, lúc đó bị mất tích, tên gọi là Nam Cung Vân Mị.”

Câu cuối cùng như một nhát dao đâm vào tim Ngư Ấu Trần. Cô đoán Vân Khởi và mẹ có quan hệ sâu xa, dù sao ở Hạ Thương, họ Nam Cung này cũng không nhiều, nhưng lại không ngờ lại có liên quan đến dòng họ Nam Cung ở Đông Đan.

“Chẳng qua chỉ là trùng hợp mang họ Nam Cung thôi, mẹ muội làm sao có thể là người Đông Đan chứ? Nếu đây là mục đích huynh đến đây, ta khuyên huynh hãy lập tức đi đi, nếu không...”

Nếu không, cô chỉ sợ mình nhất định sẽ ra tay bắt Vân Khởi.

Vân Khởi vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, từ tốn nói, “Lúc ấy huynh 6 tuổi, trước khi mẹ muội mất tích, huynh đã gặp qua bà ấy.” Nói xong, ánh mắt hắn càng thêm chắc chắn, “Bốn năm trước, khi huynh mới đến Hạ Thương, muội lúc đó đang cười ngượng trên đường ở Kinh Châu, huynh liếc mắt một cái liền nhìn thấy muội, muội và mẹ muội rất giống nhau.”

Ngư Ấu Trần hoảng loạn, cha mẹ cô chưa từng nói qua điều này, ngay cả Nhị nương cũng chưa từng nhắc đến, cho nên cô không tin những gì Vân Khởi nói, nhưng mà Vân Khởi cũng không giống như đang nói dối.

Nhìn thấy trên tường có treo thanh kiếm, cô bước qua đó, tuy nhiên tay còn chưa chạm vào vỏ kiếm, thì giọng nói của Vân Khởi vang lên ở phía sau, “Xin lỗi muội.”

Gáy sau của cô bị cái gì đó đánh thật mạnh vào, Ngư Ấu Trần cảm thấy đầu óc choáng váng.

Xin lỗi cái quái gì! Vân Khởi chết tiệt, dám đánh lên cô.

Ngư Ấu Trần không biết mình đã bất tỉnh bao lâu, chỉ biết lúc tỉnh dậy đã không còn ở phòng mình nữa.

Nói đúng hơn cô đang ở trong lều của quân doanh, ngoại trừ chiếc giường đơn sơ đang nằm, trong lều cũng không bài trí gì nhiều, bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào.

Ngư Ấu Trần lập tức ngồi dậy, cô lớn lên trong quân doanh của cha, cho nên tuy rằng chỉ ở trong lều không biết bên ngoài như thế nào, nhưng cô dám chắc đây không phải là quân doanh của cha.

Cô liền nhớ lại chính Vân Khởi đã đánh lên cô, chẳng lẽ cô đang ở quân doanh của Đông Đan?

Dựa vào kinh nghiệm sống vài năm ở thành Kinh Châu của Vân Khởi, huynh ấy rất quen thuộc với địa hình ở đây, cô tin chắc Vân Khởi có năng lực này.

Chỉ mới vừa nghĩ vậy thôi mà lưng cô đã toát mồ hôi lạnh, cô quả thật rất khinh địch, biết rõ Vân Khởi là gian tế, lại còn vì nể tình đã quen biết nhiều năm không chỉ trị thương đùm huynh ấy, mà còn tin tưởng Vân Khởi nữa. Nhưng lại không ngờ Vân Khởi dám mạo lớn như vậy chỉ để bắt cô !

Tốt lắm, thâm tình giữa bọn họ xem như ân đoạn nghĩa tuyệt.

Cô tò mò không hiểu Vân Khởi bắt cô đến đây làm gì ? Uy hiếp cha cô sao ? Hiện giờ chắc cha và Nhị nương đang rất lo lắng cho cô ! Còn Quân Vô Nặc nữa, không biết hắn có tới cứu cô không ? Bọn họ đang nghĩ cách cứu cô phải không?

Nghĩ đến cảnh cả nhà đang loạn lên vì lo lắng cho cô mà Ngư Ấu Trần rất hối hận, trấn an bản thân mình phải thật bình tĩnh nghĩ cách thoát khỏi đây.

Mặc kệ thế nào cô cũng nhất định phải trốn khỏi nơi này !

Đứng dậy bước xuống giường, đang muốn đi xung quanh nghe ngóng tình hình, cô liền nghe tiếng chân đến gần lều, ngay sau đó, rèm cửa bị vén lên, một bóng người cao to đi vào, đó chính là Vân Khởi.

Hai người nhìn nhau, Vân Khởi có chút áy náy, nhưng cố gắng cười nói, “Muội tỉnh rồi à ? Có đói bụng không ? Huynh có kêu người làm chút đồ ăn cho muội.”

Đây chính là người cô đã từng kính nể, người mà cô hoàn toàn tin tưởng – Vân Khởi, nhưng lúc này đây huynh ấy lại rất xa lạ. Tuy thế, trong lòng Ngư Ấu Trần hiểu rất rõ, cô đang ở địa bàn của Vân Khởi, càng cứng rắn càng có hại cho bản thân mình.

Vì thế, cô kiềm chế lửa giận trong lòng mình, mặt không chút thay đổi nói, “Huynh có phải nên giải thích với muội ?”

“Cứ từ từ đã, chúng ta vừa ăn vừa nói.” Nói xong, Vân Khởi ra ngoài phân phó vài tiếng, lập tức một bàn đầy thức ăn được dọn lên. Có lẽ do bất tỉnh lâu lắm, cho nên nghe được mùi thơm của đồ ăn, Ngư Ấu Trần mới phát hiện thì ra bụng cô đang sôi sùng sục.

Nếu muốn chạy trốn thì trước tiên phải có sức mới được, nghĩ đến tình cảnh của mình hiện tại, cô tin chắc Vân Khởi không dám hạ độc mình, vì vậy không cần chờ Vân Khởi mời mọc, Ngư Ấu Trần liền ngồi vào bàn mà ăn.

Nhìn cô ăn rất ngon miệng, Vân Khởi thoáng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đối diện cô. Hắn ngồi một bên múc đồ ăn vào chén cho cô, kêu cô ăn chậm một chút, trong đầu thì suy nghĩ làm sao giải thích với cô.

“Huynh biết muội đang rất giận huynh, huynh cũng không còn cách nào khác cả. Muội không tin những gì huynh nói, nên huynh chỉ còn cách là mang muội đến Đông Đan, cho muội tận mắt nhìn thấy.”

Hắn ngừng một lúc, sau đó mới nói tiếp, “Cha của huynh là Thừa An Công – Nam Cung Tự Cẩm cùng ông ngoại của muội là Nam Cung Tuấn Kỳ, hai người đều là hậu duệ của gia tộc Nam Cung. Cho nên, chúng ta đều là người một nhà.”

“Muội còn một cô cô, năm đó gặp chuyện không may nên mẹ muội và cô cô phải chia ly, cô cô của muội thì được cứu trở về, mà mẹ muội thì lại bất vô âm tín. Người con gái đi với huynh mà lúc trước muội gặp chính là con gái của cô cô, tên là Cảnh Dung.”

Nghe Vân Khởi nói vậy, Ngư Ấu Trần không nhịn được hỏi, “Nếu huynh nói mẹ muội là con gái của An Công, thì mẹ muội làm sao có thể lấy kẻ thù của mình được ?”

“Là vì... Năm đó Nam Cung Tuấn Kỳ bị người ta giả họa, nói ông ấy có ý đồ mưu phản, lúc ấy huynh còn nhỏ, nên cũng không biết mọi việc là như thế nào. Chỉ biết là Hoàng Thượng rất tức giận, muốn xử trảm hết cả nhà muội, ông ngoại muội mới đưa mẹ muội và cô cô trốn đi. Hoàng thượng kể nhiệm lúc sau mới điều tra rõ đây là án oan, nhưng khi đó cũng là năm năm sau rồi.”

Thấy cô bình tĩnh nghe hắn nói, Vân Khởi cũng yên tâm, “Muội cứ yên tâm ở lại đây, huynh đã cho người thông báo triều đình rồi, Hoàng Thượng biết muội còn sống, người nhất định sẽ không bạc đãi muội. Ông ngoại muội ở dưới cữu tuyền, biết muội bình an trở về cũng sẽ rất vui mừng.”

Ngư Ấu Trần vô thức ăn cơm mà trong lòng lại rối như tơ vò. Cô nhớ rõ Nhị nương từng nói, cả nhà ông ngoại cô đều chết do thiên tai, không biết xác ở đâu nên không chôn cất được, chỉ lập một phần mộ ngoài thành Kinh Châu, hàng năm đến bái tế, nhưng chưa từng nói ông ngoại là người Đông Đan.

Cho dù lời Vân Khởi nói là thật, cô cũng là con gái của Ngư Diệu Thiên, sinh ra và lớn lên ở Hạ Thương. Cô phải trở về Hạ Thương !

Nếu mẹ cô và Nhị nương không nhắc gì đến Đông Đan, vậy có nghĩa họ cũng không nghĩ đến việc trở về Đông Đan. Hơn nữa, Hoàng Thượng nước Đông Đan đã giết cả nhà ông ngoại cô, cũng coi như chính là kẻ thù của cô, biết giết lầm người rồi lại đến ban ân, vậy là coi như xong ư ?

Cô im lặng không nói gì, Vân Khởi nghĩ lần đầu cô đến đây còn lạ lắm nên có chút hoảng sợ, cũng không thúc ép cô, nói, “Muội cứ ăn đi, huynh sẽ nói Cd qua đây trò chuyện với muội, tiện thể để hai người thân với nhau hơn.”

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, “Huynh biết muội sẽ nhớ Kinh Châu, nhưng từ từ rồi cũng sẽ quen thôi. Dù sao nơi này cũng chính là quê hương của muội, còn về phần cha muội, huynh sẽ nói với Hoàng Thượng tạm ngừng chiến với Kinh Châu, huynh nghĩ người sẽ nể mặt ông ngoại muội mà không từ chối.”

Này, chẳng phải này coi như uy hiếp sao ? Nếu cô không ngoan ngoãn ở lại, huynh ấy sẽ phát binh ?

Hơn nữa, cho dù huynh ấy không phát binh, cha cô biết cô đang nằm trong tay địch, tuyệt đối sẽ không mặc kệ. Nếu cô không sớm thoát khỏi đây, chi

sợ hai bên sẽ xảy ra hỗn chiến.

“Com nước xong muối có thể ra ngoài đi dạo chứ ?” Cũng không sợ Vân Khởi nghi ngờ mình, cô nói thẳng.

Vân Khởi cũng không từ chối, “Cũng được, huynh cùng muối đi dạo.”

Sau khi ăn xong, Vân Khởi quả nhiên theo lời cùng cô đi dạo xung quanh. Chỗ này cũng không khác mấy so với quân doanh ở Kinh Châu, dựa vào số lượng lầu quân doanh, lần này bọn họ mang đến không dưới 5 vạn binh mã.

Theo yêu cầu của cô, Vân Khởi dẫn cô đến gần vùng chiến trường, nơi đó có thể nhìn thấy biên giới thành Kinh Châu. Cô âm thầm nhớ cách bố trí quân doanh của họ, Vân Khởi không biết có phát hiện điều này không nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp dẫn cô xem binh lính thao luyện.

Quân kỷ Đông Đan rất nghiêm, quân lính tuần tra cũng rất đông, muốn chạy trốn không phải là chuyện dễ. Ngự Áu Trần trong lòng suy tính thì đã thấy một binh lính mang phong hàm đến, nói nhỏ vào tai Vân Khởi, “Đại nhân, nước Hạ Thương đưa chiến thư đến, yêu cầu chúng ta giao Ngự cô nương ra nếu không ngày mai sẽ lĩnh binh ứng chiến.”

Tuy rằng tên lính đó nói rất nhỏ, nhưng Ngự Áu Trần hoàn toàn nghe được hết, trong lòng thoáng khản trương cùng vui mừng. Vui mừng vì cha cô đến cứu cô, khản trương là vì lần này Đông Đan có chuẩn bị mà đến, binh mã thành Kinh Châu cũng chỉ khoảng ba vạn, huống chi Vân Khởi biết rất rõ tình hình trong quân doanh của cha cô, nếu thật sự xảy ra chiến tranh, cha cô mới chính là người thiệt thòi.

Vân Khởi nhận phong hàm, nói với binh lính kia, “Truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị ứng chiến.”

Ngự Áu Trần vừa nghe, nóng nảy nói, “Huynh hứa sẽ không giao tranh với cha muối.” Mặc dù cô biết rõ không nên tin lời Vân Khởi, nhưng ít nhất cũng phải để cô có thời gian trốn đi chứ !

“Huynh sẽ giữ lời hứa.” Vân Khởi nắm chặt phong hàm trong tay, ánh mắt đờ đờ sát khí, “Nhưng chiến thư này không phải của cha muối.”

Cha cô là thống soái tam quân, không phải cha cô thì còn ai vào đây nữa ? Ngự Áu Trần nhủ mảy suy nghĩ, cô chợt giật nảy mình, chẳng lẽ là Quân Vô Nặc ?

Đúng rồi, ở thành Kinh Châu này người có thể trực tiếp hạ chiến thư ngoài cha cô còn có Quân Vô Nặc. Hơn nữa, hắn từ lâu đã âm thầm bố trí mọi việc, nếu có hắn tương trợ, trận chiến này chưa chắc gì đã thất bại.

Cô biết cô thường xuyên gắt gỏng với hắn, nhưng cô đối với hôn sự này cũng có chút chờ mong, hơn nữa quan hệ hai người lúc đó cũng đã tốt hơn nhiều, nhưng dùng một cái mọi chuyện đều vỡ lẽ, thì ra hắn gạt cô, từ đầu đến cuối đều lừa cô, làm sao cô có thể chịu được ?

Tuy thế, lúc này đây biết hắn vì mình ứng chiến, trong lòng cô quả thật rất vui. Trận chiến này vốn không thể tránh được, giao tranh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nhưng hắn sẽ không có chuyện gì chứ ?

Có lẽ vì hắn đã lo lắng cho mình, sau khi trở về cô sẽ cố gắng hòa hợp với hắn hơn.

Ánh mắt cô sáng ngời vui mừng khiến đáy lòng Vân Khởi đau đớn, cô chưa bao giờ nhìn hắn bằng ánh mắt này cả, lòng hắn nhất thời đau như bị người khác cứa một dao trên người.

Cười lạnh một tiếng, Vân Khởi thản nhiên nói, “Cũng tốt, như vậy dễ dàng kết thúc hơn.”

Trong mắt hắn toàn sát khí làm Ngự Áu Trần không khỏi rung mình, nhưng lời kế tiếp của Vân Khởi càng làm cô kinh hãi hơn.

Vân Khởi nói với một binh lính, “Đưa tin đến thành Kinh Châu, nếu muốn cứu Ngự Áu Trần, ngày mai kêu Quân Vô Nặc một mình tới.”

“Vân Khởi, huynh đúng thật là ti bi !” Ngự Áu Trần rốt cuộc không nhịn được mà mắng chửi, huynh ấy có tới mấy vạn binh mã thủ ở chỗ này, lại kêu Quân Vô Nặc một thân một mình tới, không phải là muốn Quân Vô Nặc tự tìm cái chết sao ? Uống cho cô lúc trước coi huynh ấy như một anh hùng, không thể ngờ huynh ấy lại tiểu nhân như vậy !

Vân Khởi quay đầu lạnh lùng nhìn cô, nói, “Nếu là huynh, huynh nhất định sẽ đến.”

“Huynh...” Ngự Áu Trần nhất thời không biết làm sao trả lời Vân Khởi, chẳng lẽ nói vì cô không thành thân với huynh ấy cho nên huynh ấy mới trở nên như thế này ?

Cô kiểm chế cơn giận của mình, lúc này mới bình tĩnh nói, “Huynh không hiểu hắn, hắn không phải là người hữu dũng vô mưu, hắn sẽ không đến.”

Hắn là Vương gia, đương nhiên sẽ không lấy mạng mình ra mạo hiểm, mà người của hắn cũng sẽ không để hắn làm như vậy. Dù hắn có đến đây thì sao chứ, quân doanh Đông Đan có hàng vạn binh mã, hắn làm sao cứu cô ra khỏi đây được, ngược lại mạng hắn còn khó thoát cái chết. Chuyện này liếc mắt một cái là nhìn ra hết, Quân Vô Nặc là người khôn khéo, làm sao mà không biết chuyện này.

Nhưng mà Vân Khởi lại không nghĩ như vậy.

“Nếu hắn ngay cả dũng khí ứng chiến cũng không có, thì hắn hoàn toàn không xứng với muối.” Đương nhiên cho dù Quân Vô Nặc có dũng khí này thì

hắn ta cũng phải chết thôi. Những lời này Vân Khởi chỉ nói thầm trong lòng không nói ra miệng.

“Muội cứ chờ xem đi, mà nếu ngày mai hắn không đến cũng tốt chứ sao, muội có thể quên hắn rồi.”

Cho dù không ai tới cứu cô, cô cũng tuyệt đối không ở lại đây ! Huống chi Quân Vô Nặc sẽ không đến, nếu theo kế hoạch của hắn, hắn cũng lưỡng lự trước Vân Khởi sẽ bắt chấp mọi thứ, kể cả tánh mạng của cô, đến lúc đó không phải cũng sẽ giao chiến sao ?

Đĩ nhiên điều kiện tiên quyết là Vân Khởi sẽ không giết nàng theo như lời huynh ấy đã hứa.

Hai người có suy nghĩ riêng của mỗi người, cả hai đều trăm mặc, Vân Khởi kêu 2 binh lính đến đưa cô về lều, còn hắn thì vội vàng bỏ trí thế trận.

Một lúc sau khi cô đã về lều, cô gái tên Cảnh Dung cũng đến đây. Có lẽ nghe Vân Khởi nói qua thân thế của cô ta, nên lần này cô không có địch ý với Cảnh Dung như lúc trước, nhưng vẫn không thể nào nói là thân thiết được. Đầu óc Ngư Ấu Trần chợt lóe sáng, có thể cô cũng không phải không có cơ hội thoát khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nguy Hiểm Ngàn Trùng

Cảnh Dung nói vài câu khách sáo như lời đạo đầu, đơn giản chỉ hỏi cô quen ở đây chưa hay là có cần gì không, cách nói của Cảnh Dung cũng chẳng có gì thân thiết cả.

Nhưng nhìn kỹ khuôn mặt của Cảnh Dung, quả thật cô và Cảnh Dung cũng có nhiều điểm giống nhau, có lẽ hai người thật sự là tỷ muội một nhà.

Từ lúc nhận định được điều này, Ngư Ấu Trần cười chân thành nói với Cảnh Dung, “Ta trước kia chưa từng thấy người con gái nào bên cạnh Vân Khởi cả, chắc là ở Đông Đan quan hệ hai người rất tốt phải không ?”

Dù không quen thân với cô, về mặt Cảnh Dung cũng có chút...., ôn hòa nói, “Chúng ta biết nhau đã 17 năm rồi.”

Nói cách khác, hai người họ chính là thanh mai trúc mã ! Ngư Ấu Trần tính toán trong lòng, cố gắng che dấu vẻ mặt mình, “Lúc ở trong quân doanh ở Kinh Châu, Vân Khởi là người rất tài giỏi, ta từ trước đến giờ không hề biết huynh ấy lại là người Đông Đan, chắc hẳn ở Đông Đan Vân Khởi được nhiều cô gái thích lắm phải không?”

“Đương nhiên rồi.” Nhắc tới Vân Khởi, mắt Cảnh Dung đột nhiên sáng lên, chỉ là lúc chạm phải ánh mắt của Ngư Ấu Trần, Cảnh Dung lại có chút buồn bã, giọng nói nháy mắt cũng lạnh lùng hẳn đi, “Nhưng mà huynh ấy chưa bao giờ thích những cô gái đó, nếu không phải ở Kinh Châu thấy bộ dáng của huynh ấy, ta cũng không biết huynh ấy lại vì một cô gái mà biến bản thân mình thành như thế.”

Nếu không phải vì áy náy thì cô đã không bị Vân Khởi đưa đến nơi này. Cũng tốt, ít nhất giờ cô cũng không còn bị cảm giác áy náy đeo bám nữa. Nadt vẫn tươi cười nói chuyện với Cảnh Dung, “Cô... cũng thích huynh ấy sao ?”

Hai gò má Cảnh Dung đỏ lên, nhưng cũng không có lảng tránh, “Thì sao chứ ? Ta biết huynh ấy lâu hơn cô, huynh ấy cũng rất tốt với ta.”

Xem ra cô đã đoán đúng rồi, Ngư Ấu Trần đột nhiên ngồi thẳng lên, giọng nói cứng rắn hơn, “Huynh nói muối thành thân với ta, huynh ấy đã từng nói với cô chưa ?”

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức trắng bệch, “Thì thế nào ? Cô cũng đã thành thân rồi, còn tơ tưởng đến huynh ấy sao ?”

“Vậy cô nghĩ huynh ấy đem ta đến đây để làm gì ? Chỉ để uy hiếp cha ta thôi sao ? Huynh ấy nói huynh ấy đã thông báo với Hoàng Thượng, muốn đưa ta trở về hưởng phú quý, chả lẽ cô còn không hiểu ư ?”

Cảnh Dung hiển nhiên không biết những điều sâu xa này, nghe Ngư Ấu Trần nói như vậy, hốc mắt nhất thời liền đỏ, cầm chặt ly trà trong tay, điềm tĩnh nói, “Huynh ấy chỉ nhất thời hồ đồ, ta sẽ làm cho huynh ấy hiểu ai mới thật sự là người tốt với huynh ấy.”

Ngư Ấu Trần có chút thích tính tình Cảnh Dung, cô gái này dám yêu dám hận, gặp chuyện cũng không quá khích, giọng điệu Ngư Ấu Trần lúc này cũng nhỏ nhẹ đi, “Chuyện này cần rất nhiều thời gian và sức lực, ta đây có biện pháp rất hữu hiệu, muốn nghe không ?”

“Cô muốn ta thả cô đi ?” Cảnh Dung phản ứng rất nhanh, “Nếu là vậy thì ta khuyên cô không cần tốn công làm gì, cho dù ta có giúp cô thì cô cũng không thể nào chạy trốn được, mà cho dù cô chạy thoát thì Nam Cung đại ca còn tin tưởng ta nữa sao ?”

Bị Cảnh Dung nói huých toẹt ra kế hoạch của mình, Ngư Ấu Trần hơi xấu hổ, nhưng cũng không che dấu cảm xúc, ngồi xích lại gần Cảnh Dung, nói, “Trốn thoát hay không là chuyện của ta, nếu ta có thể khiến Vân Khởi không trách tội cô, còn thương hương tiếc ngọc cô nữa, cô có giúp ta không ?”

Cảnh Dung kinh ngạc, cô đương nhiên không hy vọng Ngự Áu Trần trở về Đông Đan, suy nghĩ một lúc sau đó liếc ngang liếc dọc ở bên ngoài, Cảnh Dung mới nói tiếp, “ Cô có cách gì, nói thử xem ”

Ngự Áu Trần thở phào nhẹ nhõm, cô biết kế hoạch của mình đã thành công được một nửa, nói nhỏ với Cảnh Dung, “ Chờ trời tối, cô đổi quần áo cho ta, ta giả dạng cô đi ra ngoài, trong tình thế hỗn loạn, ta sẽ tìm cách trốn đi. Về phần cô, đương nhiên phải sử dụng khổ nhục kế. Cứ tiến hành theo kế hoạch này thì Vân Khởi nhất định sẽ không nghi ngờ cô, thấy cô bị thương đương nhiên huynh ấy sẽ càng quan tâm cô hơn, không phải sao ? ”

“ Cô nghĩ như vậy sẽ chạy thoát hả ? Nơi này cách biên giới Hạ Thương 50, 60 dặm, cho dù là buổi tối thì một khi người ta phát hiện cô bỏ trốn, sẽ lập tức bắt cô trở về mà thôi ”

“ Ta có cách của ta, nếu bị bắt trở về thì cũng không đến mức xử tử, thế thì không phải ta nên mạo hiểm một lần sao ? ” Vân Khởi tuy rằng không phải là Vân Khởi trước kia, nhưng huynh ấy cũng sẽ không tức giận đến nỗi muốn giết cô.

Thấy Cảnh Dung có chút do dự, Ngự Áu Trần lại nói, “ Nói thế nào thì mẹ ta và mẹ cô đều là tỷ muội ruột thịt, việc này đối với hai chúng ta đều có lợi, chẳng lẽ cô thấy chết mà không cứu ? ”

Cảnh Dung vò vò hai tay, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, “ Nếu ta bị thương, Nam Cung đại ca cũng không quan tâm ta, thì phải làm sao ? ”

Ngự Áu Trần kinh ngạc, trừng mắt nhìn Cảnh Dung, nói, “ Nếu ngay cả một chút thương tiếc huynh ấy cũng không có, vậy cô còn thích huynh ấy làm gì nữa ? ” Nhưng mà Vân Khởi chắc cũng không phải là người sắt đá chứ ? Ít nhất trước kia huynh ấy cũng không phải là người như vậy.

“ Cô cũng biết rồi đó, ta đã thành thân rồi, dù cho ta ở lại Đông Đan thì ta cũng không thể nào tái giá cùng nam nhân khác, lúc ấy ta chỉ còn cách đeo bám theo Vân Khởi mà thôi, đương nhiên vì bảo vệ hạnh phúc của mình, ta sẽ không từ thủ đoạn nào cả, đến lúc đó cô lo lắng cũng muộn rồi. ”

Cảnh Dung rút cuộc có chút dao động, cắn chặt răng, nói, “ Được, ta giúp cô, nhưng cô cũng phải hứa với ta, cho dù trốn không thoát, cũng không được quấy rối lấy Nam Cung đại ca. ”

“ Được. ” Ngự Áu Trần cười nói, “ Cho dù không trốn được thì ngày mai cũng sẽ có người đến cứu ta, ta vẫn còn cơ hội. ”

Kế hoạch đã định, hai người giờ nghiên cứu bố trí của quân doanh, xem thử trốn đường nào là dễ thành công nhất. Có lẽ là do huyết mạch tương thông, sau khi chuyện trò với nhau, hai người lại bắt đầu có chút thích đối phương, sự ngượng ngùng lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Trời tối, Vân Khởi đến đây cùng hai người dùng bữa, theo kế hoạch, hai người cứ tiếp tục giả vờ hợp ý nhau, thấy Ngự Áu Trần đã không còn lạnh lùng như trước, Vân Khởi cảm thấy rất vui mừng, cũng không hề may mắn nghĩ gì 2 người.

Vân Khởi để Cảnh Dung ngủ lại cùng Ngự Áu Trần, thứ nhất là để phòng hờ cô chạy trốn, thứ hai là để hai người có thể thân nhau hơn, làm cô đỡ nhớ nhà. Cho nên trước khi rời khỏi, Vân Khởi dặn dò Cảnh Dung rất kỹ, kêu hai người cứ từ từ tâm sự với nhau.

Vì thế Cảnh Dung thiếu chút nữa đã mềm lòng, nhưng cô lại bị lời của Ngự Áu Trần thuyết phục nên hạ quyết tâm vẫn thực hiện theo kế hoạch đã định.

Vì vậy đến tối, Cảnh Dung viện cớ đau bụng nên đi nhà xí hai lần, đợi đến lúc thích hợp hai người liền đổi quần áo cho nhau, Ngự Áu Trần giả trang thành Cảnh Dung, cũng lấy cớ là đau bụng đi nhà xí rồi trốn đi.

Hai người đã bàn bạc sẽ dùng khổ nhục kế, quyết định dàn cảnh Cảnh Dung bị cô đánh lén, đầu đụng vào cạnh bàn chảy máu nên ngất xỉu.

Vì Vân Khởi nên Cảnh Dung hy sinh tất cả, cắn răng đập đầu mình vào cạnh bàn. Ngự Áu Trần cũng thấy xót thay cho Cảnh Dung, chỉ mong Vân Khởi có thể hiểu rõ được tình ý sâu sắc của Cảnh Dung mà thôi.

“ Thực xin lỗi. ” Đánh Cảnh Dung hôn mê xong, Ngự Áu Trần thay đồ của Cảnh Dung cúi đầu ôm bụng vội vàng đi vào nhà xí, lính tuần tra bên ngoài cũng không có nghi ngờ gì.

Trà trộn vào quân doanh nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc xem như đại công cáo thành. Bây giờ là lúc lính canh đổi ca, nên phòng bị cũng lỏng lẻo hơn, cơ hội trốn thoát lúc này rất cao. Để tránh cô đi lạc, Cảnh Dung có nói sơ bố trí trong quân doanh cho cô nghe, để cô dễ dàng lần tránh. Cuối cùng cô tìm được một góc khuất, đánh ngất một tên lính, rồi mặc đồ của hắn lên người.

Sau khi xử lý tốt tên lính bất tỉnh kia, cô cũng không vội vàng chạy trốn, mà thông dong bình tĩnh đi ra cánh rừng phía sau quân doanh.

Cô đương nhiên biết muốn thuận lợi trốn khỏi nơi này không hề dễ dàng gì cho nên ngay từ đầu cô cũng không có ý định trốn.

Đêm nay, quân doanh Đông Đan có một đêm không ngủ. Binh lính thấy Cảnh Dung đi ra ngoài lâu quá mà chưa quay lại, liền sai người cầm báo Vân Khởi. Đến lúc Vân Khởi vào đến bên trong lều thì đã thấy Cảnh Dung nằm bất tỉnh trên đất, đầu lại chảy máu, toàn bộ quân doanh khẩn trương lục soát khắp nơi tìm Ngự Áu Trần.

Lấn vào đám đông để bỏ trốn chưa hẳn đã thành công, một canh giờ sau, binh lính đã bắt được Ngự Áu Trần đang giả dạng binh lính trốn ra ngoài, Vân Khởi lúc này mới thấy nhẹ nhõm hẳn.

Lúc đó Ngự Áu Trần đang cùng các “ chiến hữu ” tìm kiếm chính cô, nếu không phải tên binh lính bị cô đánh ngất đã tỉnh lại thì Vân Khởi cũng sẽ không triệu tập toàn bộ binh lính trong quân doanh, điểm mặt từng người thì bọn họ sẽ không thể nào tìm được cô.

Đem cô trở về lầu, Vân Khởi trực tiếp đẩy cô nằm xuống giường, Ngự Áu Trần đang muốn giãy dụa đứng dậy, thì đã thấy Vân Khởi vung nắm đấm về phía mình, cô theo bản năng nhắm chặt mắt lại.

Nắm đấm hạ xuống ngay bên cạnh cô, Vân Khởi chống tay đỡ thân thể mình nằm trên người cô, cố gắng kiềm nén cơn giận của mình, Ngự Áu Trần sợ đến mức nuốt nước miếng vài cái.

“Ồ lại cạnh huynh khó vậy ư ? Lúc trước không phải chính miệng muội đã nói sẽ gả cho huynh sao ? Chẳng lẽ muội không hề có tình cảm gì với huynh ?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi tra hỏi.

Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt đau khổ này của Vân Khởi trước đây, đột nhiên Ngự Áu Trần cảm thấy khó xử, cô nên thành thật trả lời “Đúng” hay là ứng phó nói “Không phải” ? Chính Vân Khởi đã tính kế bắt cô đến đây, cô cũng không biết giữa cô và Vân Khởi còn có gì gọi là tình cảm nữa không.

Đôi mắt sâu đen đầy lửa giận có thể thiêu đốt mọi thứ nhìn trừng trừng cô, vì sự im lặng của cô mà thái độ Vân Khởi càng lạnh lùng hơn, lúc này hắn mới chú ý đến tư thế ám muội của hai người, tầm mắt dời xuống cái cổ trắng ngần của cô.

Ngự Áu Trần căng thẳng, linh tính có gì đó không ổn, tay theo bản năng nắm thật chặt, cuống quýt đáp, “Được, muội không trốn nữa, muội chỉ muốn trốn thử xem coi có thoát được hay không, không phải hiện tại đã chạy không thoát sao !”

Nghe cô nói thế, vẻ mặt Vân Khởi cũng dịu xuống, nhưng không có rời khỏi người Ngự Áu Trần, hắn cứ ở tư thế đó chăm chú nhìn cô, bất đắc dĩ thở dài, “Huynh biết muội thất vọng về huynh, nhưng huynh hoàn toàn không thể chấp nhận được việc muội đã thành thân.”

Ngự Áu Trần nào có tâm tư nghe Vân Khởi nói, hơi thở Vân Khởi càng lúc càng gần làm cô cảm thấy bất an, “Chúng ta...có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện không ?”

“Muội sợ huynh sao ?” Thấy được sự sợ hãi trong mắt cô, Vân Khởi nhú mày hỏi, hắn lấy tay ôm eo cô, nhỏ giọng nói, “Huynh không thể nào quên được muội, trước kia cũng vậy, sau này cũng vậy.”

Ngự Áu Trần toàn thân run sợ, nắm thật chặt tấm chăn, cố gắng bình tĩnh nói, “Nếu là như thế, huynh buông muội ra trước đi.”

Vân Khởi ngoảnh mặt làm ngơ xem như không nghe cô nói gì, đôi mắt càng híp lại, chậm rãi tới gần cô, đầu ngón tay khẽ vuốt má cô, “Áu Trần, huynh yêu muội.”

Vừa dứt lời, hắn liền cúi xuống hôn môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đúng Thật Đã Đến !

Trong nháy mắt, Ngự Áu Trần tung một chưởng vào mặt Vân Khởi.

Vân Khởi như sớm đoán trước được điều này, hắn lập tức giữ chặt tay cô, đôi mắt cực kỳ giận dữ, chỉ mới lơ lửng một tí là cô liền tấn công hắn. Ngự Áu Trần cắn răng, lấy đầu mình húc vào đầu Vân Khởi.

Lần này, đầu hai người đều đụng nhau thật mạnh, Ngự Áu Trần chỉ cảm thấy trán mình như đụng phải vách tường rắn chắc, một trận choáng váng ập đến. Vân Khởi cũng không ngờ cô lại phản ứng dữ dội như vậy, máu từ mũi hắn chảy ra.

“Thì ra muội chán ghét huynh đến thế sao ?” Lau vết máu trên mặt, Vân Khởi đau lòng nói.

Ngự Áu Trần cũng thoáng chốc giật mình, cô chỉ nghĩ không để Vân Khởi chạm vào mình, chứ chẳng muốn chọc cho huynh ấy giận hơn. Nhưng cô không cách nào chịu được Vân Khởi có hành động thân mật quá đáng với mình, nếu như bắt cô thuận theo để Vân Khởi yên lòng, cô hoàn toàn làm không được.

“Chán ghét huynh hay không đã không còn quan trọng nữa, huynh cũng biết muội đã thành thân rồi. Nếu như huynh còn không tôn trọng muội, làm mấy chuyện xằng bậy, muội sẽ căn lười tự sát.”

Cô nửa muốn giải thích, nửa muốn uy hiếp, nhưng những lời này như nhát dao đâm thật sâu vào lòng Vân Khởi, “Muội vì hắn... vì muốn thủ tiết cho hắn, muội có thể bỏ cả tính mạng sao ? Muội yêu hắn phải không ?”

Tinh thần Vân Khởi hiện giờ không ổn định, Ngự Áu Trần cố gắng lui về sau, nhưng cô hiện giờ đang ở trên giường, không cách nào trốn được cả.

Cô hoàn toàn không nghĩ đến hai chữ “ thù tiết ”, chỉ là không chịu được sự càn quấy của Vân Khởi, thậm chí cô cảm thấy kinh tởm. Nếu Vân Khởi thật sự muốn làm nhục cô, cô nhất định sẽ cùng chết chung với Vân Khởi.

Còn việc huynh ấy nó cô yêu Quân Vô Nặc, là thật sao ? Ngự Áu Trần lấy lại bình tĩnh, nói, “ Đúng vậy, muội yêu hắn, đời này chỉ yêu mình hắn, Vân Khởi, huynh buông tay đi ! ”

Nếu như vậy có thể làm huynh ấy tỉnh lại, làm huynh ấy từ bỏ ý định, cô không ngại tàn nhẫn một lần.

Hai mắt Vân Khởi như muốn phun ra hỏa, hắn không tin đây là sự thật, hắn không tin bọn họ đã quen biết nhau 4 năm lại không bằng một tên Quân Vô Nặc chỉ mới quen được mấy chục ngày.

Bàn tay Vân Khởi đang nắm eo cô vuron ra, “ xoẹt ” một tiếng, quần áo Ngự Áu Trần bị hắn xé thành hai mảnh.

Cô chưa kịp khiếp sợ hay phản kháng thì hai ngón tay hắn đã điểm huyết vị của cô.

Không xong, hiện tại cô không thể nào cử động được, ngay cả nói chuyện cũng không nói được, càng không cần nói đến chuyện cắn lưỡi tự sát.

Vân Khởi tuyệt tình vậy ư ? Thật sự muốn cô hận huynh ấy sao ? Mắt thấy Vân Khởi càng lúc càng gần mình, tay thì vuốt hai má cô, cô hận không thể giết huynh ấy !

Quân vô nặc, ngươi đang ở đâu?

Nghĩ đến đêm đó hắn nói hắn sẽ chờ ngày hắn và cô chính thức thành thân, ánh mắt cô chợt chua xót, hai mắt từ từ nhắm lại, trong lòng như có ngàn kim châm, khó chịu không tài nào thờ được.

Lệ từ mắt cô chảy xuống khiến Vân Khởi dừng lại động tác, hắn nhìn cô một lúc sau đó tựa vào cái cổ trắng mềm nhẵn của Ngự Áu Trần, cuối cùng hắn cũng không đành lòng ra tay, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ nói, “ Đừng khóc, huynh sẽ đối xử tốt với muội, huynh sẽ cho muội biết huynh không thua kém hắn, hắn cho muội những gì, huynh cũng có thể, huynh sẽ giúp muội quên đi hắn. ”

Hắn nâng tay lau nước mắt của Ngự Áu Trần, nhưng lại không thể nào lau cạn được nước mắt của cô. Hắn cúi đầu, hôn thật nhẹ vào khóe mắt của cô, lòng đau xót khôn cùng.

Lệ từ mắt cô chảy xuống khiến Vân Khởi dừng lại động tác, hắn nhìn cô một lúc sau đó tựa vào cái cổ trắng mềm nhẵn của Ngự Áu Trần, cuối cùng hắn cũng không đành lòng ra tay, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ nói, “ Đừng khóc, huynh sẽ đối xử tốt với muội, huynh sẽ cho muội biết huynh không thua kém hắn, hắn cho muội những gì, huynh cũng có thể, huynh sẽ giúp muội quên đi hắn. ”

Hắn nâng tay lau nước mắt của Ngự Áu Trần, nhưng lại không thể nào lau cạn được nước mắt của cô. Hắn cúi đầu, hôn thật nhẹ vào khóe mắt của cô, lòng đau xót khôn cùng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đối xử với Ngự Áu Trần như thế, nhưng giờ phút này, hắn chỉ muốn cô phải là của hắn. Hắn chẳng sợ sau này cô sẽ hận hắn đến cỡ nào, hắn sẽ dùng hành động để hóa giải hận ý trong lòng cô. Nhưng như vậy chẳng phải đã vứt mất cô sao ?

Hắn hôn như vũ bão, hôn lên má lên tóc lên mắt Ngự Áu Trần. Hắn cứ hôn như thế khiến Ngự Áu Trần hoảng sợ, trong lòng đau đớn, nước mắt càng tuôn ra như suối.

Thân thể tuy rằng không thể động đậy được, nhưng cô vô số lần vận nội lực để giải huyết đạo, lúc cô tưởng chừng mọi thứ đều tuyệt vọng cả thì đột nhiên bên ngoài lều có tiếng bước chân vội vã, lớn tiếng nói, “ Bẩm đại nhân, có chuyện không hay rồi, kho lúa.... Kho lúa đã bị cháy.... ”

Vân Khởi lập tức dừng lại động tác đứng dậy, bình định hơi thở rồi mới hỏi, “ Sao lại như vậy ? ”

Người bên ngoài đáp, “ Kho lúa bên kia đột nhiên có lửa bùng lên, hiện tại mọi người đang cố gắng dập tắt, thuộc hạ không dám chậm trễ liền đến báo ngay cho đại nhân biết. ”

Vân Khởi quay đầu nhìn Ngự Áu Trần, kéo vạt áo lácho cô, nói, “ Muội ngủ trước đi, huynh sẽ quay lại ngay. ”

Nói xong, hắn vội vàng đi ra ngoài, cuối cùng cô nghe hắn bảo binh lính canh phòng nghiêm ngặt nơi này.

Nghe tiếng bước chân hắn dần xa, Ngự Áu Trần thoáng thở phào, tuy rằng không biết chính xác đang xảy ra chuyện gì, nhưng cũng coi như là tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Chỉ hy vọng Vân Khởi đừng trở về nhanh quá, hiện giờ cũng đã nửa đêm, chỉ cần kiên trì một tí, toàn quân của cha cô sẽ đến cứu cô.

Trận hỏa hoạn không lớn lắm, nhờ mọi người chung tay hợp lực rất nhanh liền dập tắt. Nhưng trong một đêm hai lần bị tập kích, sĩ khí binh lính cũng có chút suy giảm, huống chi trận hỏa hoạn này cũng không phải là vô ý.

Chẳng lẽ là do Quân Vô Nặc làm ? Vân Khởi có chút căng thẳng, hắn dám đơn phương độc mã lên vào Đông Đan lúc đêm khuya sao ? Điều này không có khả năng, cho dù hắn có bản lĩnh đến cỡ nào, làm sao có thể qua mặt được bọn thị vệ, còn lặng yên không một tiếng động phóng hỏa kho lúa ?

Tuy nhiên, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất mà thôi. Vì vậy Vân Khởi lập tức truyền lệnh xuống dưới, toàn quân tăng cường phòng vệ.

Thấy sắc mặt hần âm trầm trở lại lẽu, thần kinh Ngự Áu Trần lại lần nữa căng thẳng, trận hỏa hoạn này không thể giữ chân hần quá lâu.

Vân Khởi ngồi bên mép gòròng, đang muốn lấy tay cởi áo, thì bên ngoài lẽu đột nhiên có tiếng chân bước đến, nhưng không có thông truyền gì đã đi thẳng vào bên trong.

Mắt Ngự Áu Trần nhìn về phía lối ra vào, bỗng nhiên cô cảm thấy Quan Thế Âm Bồ Tát quả thật hiển linh cứu khổ cứu nạn.

“Tiểu Dung ? Muội đến đây làm gì ?” Tay Vân Khởi đang cởi áo dừng lại, có chút xấu hổ nhìn Cảnh Dung, giọng điệu cũng có chút bức tức.

Cảnh Dung lại không ý thức được mình đến không đúng lúc, vượt nhẹ cái trán đang băng bó, dịu dàng cười, “Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được người rồi. Nam Cung đại ca, muội xin lỗi, đều do lỗi của muội, nếu không phải muội sơ sẩy thì cô ấy sẽ không bỏ trốn, nếu không phải muội vô dụng bị cô ta đánh lén thì mọi chuyện sẽ không trở nên như vậy.”

Nếu giờ phút này Ngự Áu Trần có thể nói chuyện, cô nhất định sẽ cười lăn cười bò trên đất, không thể tưởng tượng được, Cảnh Dung giả bộ quả thật rất giống.

Lời của Cảnh Dung nói thật đáng thương, Vân Khởi đang tức giận nhưng cũng ráng kiềm xuống, “Không phải lỗi của muội, muội đang bị thương, ráng tịnh dưỡng cho khỏe đi.”

Cảnh Dung vội vàng lắc đầu, “Không cần không cần, Nam Cung đại ca, ngày mai huynh còn phải ra chiến trường, người nên nghỉ ngơi phải là huynh, cứ để muội ở đây canh giữ cô ấy cho. Muội cam đoan lần này nhất định sẽ không để cô ấy bỏ trốn nữa.”

Vân Khởi thoáng tái mặt, lại không thể nói hần muốn ngủ ở đây, chỉ xụ mặt nói, “Kêu muội đi ngủ thì muội đi ngủ đi.”

Mắt Cảnh Dung liền đỏ ngầu, nếu Vân Khởi thật sự lo lắng cho thương tích của cô, muốn cô nghỉ ngơi cho khỏe thì đương nhiên cô sẽ rất vui mừng. Nhưng trong tình cảnh này, tên gốc cũng biết Vân Khởi định làm gì.

Vân Khởi mím môi không nói lời nào, lại thấy nước mắt Cảnh Dung là chảy ra, cứ đứng đó không đi, hần cũng hiểu thái độ của mình có hơi quá quắt, thở dài hỏi, “Vết thương của muội không sao chứ ?”

Cảnh Dung lúc này mới nín khóc mỉm cười, liên tục lắc đầu, “Quân y nói bôi thuốc mỡ vài ngày sẽ không còn chuyện gì nữa, nhưng mà có hơi đau thôi.”

Vân Khởi ừ một tiếng, Cảnh Dung cắn cắn môi, cô tiến lên vài bước, khuyên nhủ hần, “Trời cũng sắp sáng rồi, huynh nghỉ ngơi đi, chờ trận này đại thắng, đưa cô ấy hồi kinh rồi thì từ từ giải quyết.”

Phải nói rằng Cảnh Dung là cô gái dịu dàng và thông minh, Vân Khởi nghe Cảnh Dung nói thế cũng có chút dao động, vì thế hần đứng lên, nói, “Vậy các người nghỉ ngơi sớm đi.”

“Yên tâm, muội sẽ coi chừng cô ấy.” Cảnh Dung ôn nhu đáp, nhìn bóng dáng hần rời khỏi, trên mặt mới có chút mỉm cười.

Có Cảnh Dung ở đây, Ngự Áu Trần cũng yên tâm phần nào. Đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên một hồi trống vang dội khắp quân doanh, cô bừng tỉnh khê động thân thì mới phát huyết mình có thể cử động được.

“Sao cô không ngủ thêm tí nữa ?” Cảnh Dung đứng tựa vào cửa lẽu nói vọng vào bên trong.

“Chuyện gì vậy ? Sắp khai chiến sao ?” Quân Vô Nặc dẫn quân tiến đánh ư ? Hay là cha cô tới cứu cô ?

Làm sao cô còn có thể yên tâm mà ngủ cho được, Ngự Áu Trần luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, vội chạy ra cửa xem tình hình bên ngoài.

“Tam quân đang chuẩn bị ứng chiến, ta vẫn chưa thấy người của nước Hạ Thương của cô đến.” Bên ngoài Cảnh Dung nói năng rất điềm tĩnh nhưng kỳ thật trong lòng cô cũng khẩn trương, “Ta nghe nói Nam Cung đại ca khiêu chiến với phu quân của cô phải không ? Hần ta chấp nhận khiêu chiến hả ?”

Nghe nói không có ai đến, Ngự Áu Trần thoáng thờ phào nhẹ nhõm, thấy Cảnh Dung khê cau mày lo lắng cho Vân Khởi, cô cũng cảm thấy áy náy đôi chút.

Kỳ thật người phải lo lắng là cô mới đúng, tuy rằng Quân Vô Nặc không đơn phương độc mã đến đây, nhưng trận chiến này xem như đã định, không tài nào tránh được, cô không hy vọng ai bị thương cả, dù cho là cha cô hay là Quân Vô Nặc.

Cho nên tối hôm qua cô phải lợi dụng Cảnh Dung để trốn thoát khỏi đây.

Hít một hơi thật sâu, Ngự Áu Trần cố gắng lảng sang chuyện khác, “Nếu chúng ta ai nấy đều lo lắng, hay là tìm chỗ nào đó để xem đi ?”

Cảnh Dung gật gật đầu, nói, “Cô đi theo ta.”

Ngự Áu Trần đi theo Cảnh Dung đến một tòa lầu, hai người đứng ở tầng cao nhất. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy toàn bộ xung quanh quân doanh, 5 vạn binh mã đang chờ xuất phát, ai nấy đều mặc áo giáp, mũ che đầu, mặt đằng đằng sát khí.

Người mặc áo giáp bạc cười trên lưng ngựa chính là Vân Khởi. Hắn cũng cầm trong tay một trường thương, nhìn rất uy phong凛凛.

Đột nhiên ở xa xa có tiếng kèn vọng lại. Ngự Áu Trần trong lòng căng thẳng, đó chính là kèn hiệu của binh lính Hạ Thương. Cô lần theo nơi âm thanh phát ra, nhưng chỉ thấy một bầu trời xám xịt.

Điều này cũng nói lên binh mã Hạ Thương ở cách đây ít nhất mười dặm.

Rất tốt, Quân Vô Nặc không có tới. Ngự Áu Trần nhẹ nhõm cười, cô thật khờ, biết rõ hắn sẽ không làm việc ngu ngốc này nhưng trong lòng cô lại lo lắng vô cùng.

“Cô nhìn kia!” Cảnh Dung hét hoảng chạy đến bên chỗ Ngự Áu Trần, chỉ về hướng xa kia.

Ngự Áu Trần định thần lại, nhìn về phía Cảnh Dung đang chỉ, cô nhìn về phía biên giới thì thấy một người đang cưỡi ngựa đi tới, tốc độ phi ngựa rất nhanh.

Cảnh Dung là người phản ứng trước nhất, nói, “Hình như là phu quân của cô đến ứng chiến.”

Ngự Áu Trần cảm thấy cả người mình cứng đờ, không nói được lời nào, cô không dám tin điều mình đang thấy. Người kia nhất định không phải là Quân Vô Nặc, nếu người đó là cha cô thì cô còn tin, Quân Vô Nặc không phải người không biết suy nghĩ mà làm mấy chuyện ngu ngốc này.

Vân Khởi vẫn đứng yên tại chỗ, ngạo nghễ đợi người kia đến gần, năm vạn binh mã cũng án binh bất động, Ngự Áu Trần đứng trên tòa lầu nhìn mà toát cả mồ hôi lạnh.

Từ xưa đến nay binh bất yếm trá, chỉ cần Vân Khởi ra lệnh một tiếng, mặc kệ người đến là ai, toàn bộ binh mã sẽ bao vây hắn lại, lúc đó không còn mạng mà trở về.

Cô thật sự mong rằng Quân Vô Nặc ngốc một tí.

Nhưng hình như ông trời không nghe lời cầu khẩn của cô, xa xa có một bóng người trên ngựa đang đi về phía này, tuy rằng cách xa không thấy rõ khuôn mặt, nhưng Ngự Áu Trần vẫn nhìn ra được bóng hình quen thuộc kia, đúng là Quân Vô Nặc.

Trong tay hắn lúc này còn nắm một trường thương.

Hắn không muốn sống sao? Biết rõ là nguy hiểm mà còn đơn thân độc mã đến, Vân Khởi nhất định sẽ không giết cô, nhưng hắn đơn phương độc mã đến chính là tự tìm cái chết.

Dù hắn võ nghệ cao cường nhưng đây là chiến trường, tác chiến trên lưng ngựa hoàn toàn khác xa lúc bình thường đánh nhau. Hắn là một Vương gia, suốt ngày ở trong phòng ngâm thơ đối câu, được rồi, cho dù hắn có nội lực hơi người, còn cầm trong tay trường thương, nhưng hắn chiến đấu với một hãn tướng sa trường như Vân Khởi, cô thật sự không dám nghĩ đến kết cục sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Quan Tâm

Cảm giác như Ngự Áu Trần đang nhìn mình, Quân Vô Nặc ngẩng đầu nhìn về phía tòa lầu, Ngự Áu Trần vẫn đứng yên bất động.

Trong một lúc cô cảm thấy cảm động, bất chấp hậu quả, cô dùng hết sức lực hét thật to lên, “Quân Vô Nặc, chạy mau——!”

Quân Vô Nặc ngồi trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích, làm như không nghe thấy lời cô nói.

Tam quân Đông Đan đều cười rộ lên, chỉ có Vân Khởi là im lặng nhìn Quân Vô Nặc.

Liếc mắt nhìn lên tòa lầu, sau đó Vân Khởi mới thúc ngựa tiến lên phía trước, giữ khoảng cách nhất định với Quân Vô Nặc, trong tay cầm trường thương, nói, “Coi như ngươi vẫn là một đấng nam nhi, vậy thì lấy tư cách đàn ông ra quyết đấu, ai thắng thì sẽ có tư cách bảo vệ cô ấy.”

Quân Vô Nặc khước môi khẽ nhếch lên, nói, “Ngươi quả thật không thể ư nổi, nói đến tư cách, khi nào mới đến lượt ngươi? Muốn đánh thì đánh đi.”

Vân Khởi lạnh lùng, hừ một tiếng, “Ngươi chẳng qua cũng cường ép người khác, đắc ý cái gì? Tội qua cô ấy đã trao thân cho ta, lần này ta cũng sẽ không để ngươi có cơ hội cướp cô ấy đi.”

Ánh mắt Quân Vô Nặc trầm xuống, đôi mắt nheo lại đầy sát khí, tay nắm chặt trường thương, nói vào vấn đề chính, “Ngươi nhất định sẽ trả giá đắt cho

ngày hôm nay, bắt đầu đi.”

Vân Khởi nâng tay, cao giọng ra lệnh, “Tam quân nghe lệnh, không có mệnh lệnh của ta, không ai được manh động.”

Binh lính Đông Đan đều biết đây là việc riêng của Vân Khởi, lập tức toàn quân hò hét ba tiếng cổ vũ cho hấn, sau đó liền im lặng, cùng nhau xem trận đấu này diễn ra.

Trên tòa lầu, Ngư Ấu Trần tất nhiên không thể nghe hai người nói gì, nhưng nhìn cảnh tượng phía dưới cô cũng biết hai người chính thức quyết đấu với nhau.

Đứng trên tòa lầu dù gì cũng cách xa phía dưới, cũng không thể xem rõ, vì thế cô mặc kệ có bị binh lính ngăn lại hay không, xông thẳng xuống lầu đi đến gần chỗ trận đấu đang diễn ra.

Cô một đường chạy thẳng đến đây, cũng không hề có ai ngăn cản, lúc cô đến được gần bên tam quân thì bị binh khí trong tay của binh lính chặn lại, Ngư Ấu Trần thức thời ngừng lại, mà phía trước bụi bay đầu trời, chiến mã chạy như điên, tiếng binh khí chạm nhau vang lên, hai người sớm đã lao vào cuộc chiến.

Trước đây Ngư Ấu Trần đã xem qua biết bao nhiêu lần binh lính trong quân doanh thao luyện, nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng nguy hiểm như lúc này. Cô vốn còn lo cho Quân Vô Nặc sẽ yếu thế, nhưng qua vài hiệp đánh, cô lại kinh ngạc phát hiện trường thương vẫn nằm gọn trong tay Quân Vô Nặc, hấn thành thạo sử dụng thương, khiến cho người ta có cảm giác trường thương nặng mấy chục cân đó nhẹ tựa lông hồng.

Ngư Ấu Trần không biết Quân Vô Nặc làm sao lại có bản lĩnh này, nhưng cô vẫn chưa thật sự yên tâm, ngược lại càng thêm khẩn trương.

Nếu Quân Vô Nặc thua, đương nhiên khó thoát khỏi cái chết, nhưng nếu hấn thắng, chỉ sợ... hậu quả còn thảm hại hơn nhiều.

Tam quân ai nấy đều mở to hai mắt quan sát trận đấu, lúc đầu tất cả mọi người đều cho rằng trận chiến này sẽ nhanh chóng phân thắng bại, giờ phút này bọn họ đều ngừng thở, nhìn hai người trên chiến mã không ngừng giao nhau, âm thanh binh khí chạm nhau vang dội làm người ta nhìn đến hoa cả mắt, cũng chưa biết ai chiếm được thế thượng phong.

Trận chiến này hấn vì cô mà đến, cô hy vọng bọn họ có thể sống sót trở về. Tuy nhiên, nếu bất hạnh, cô cũng chỉ có thể đem mạng này trả lại cho hấn.

Cứ nghĩ như vậy, cô ngược lại bình tĩnh hơn, dù sao cũng có hấn chết cùng, có nguy hiểm gì cũng không còn đáng sợ nữa.

Hai người đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, sau nửa canh giờ giao chiến, hai người cũng bị thương không ít chỗ, nhưng càng đánh lại càng hăng, ai cũng không muốn mình bị thua.

Lại đánh thêm một hiệp nữa, trường thương trong tay Quân Vô Nặc đâm về phía Vân Khởi, Vân Khởi né tránh không kịp bị đầu thương đâm vào bụng, Quân Vô Nặc thừa dịp quét thương ngang ngựa hấn, Vân Khởi không trụ vững lập tức ngã khỏi ngựa.

Nhưng cũng trong lúc đó, Vân Khởi vung đao chém vào đùi Quân Vô Nặc, miệng vết thương ứa ra máu.

Không khí như ngưng đọng, những người đứng xem đều bất động, không ai dám hó hé gì, toàn thân Ngư Ấu Trần thoáng lạnh run. Nếu dựa theo bình thường mà nói ngã ngựa tức là đã thua, nhưng hiện tại tình hình của Quân Vô Nặc cũng không mấy khả quan, hơn nữa vết thương trên đùi hấn e là không nhẹ.

Vân Khởi chống đao trên mặt đất đứng dậy, cúi đầu nhìn phần bụng của mình bị Quân Vô Nặc đâm bị thương, máu nhỏ giọt tí tách. Trận chiến này, coi như đã thua sao?

Trên lưng ngựa, Quân Vô Nặc cũng nhũn chặt mày, nhưng cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, trường thương trong tay chỉ thẳng Vân Khởi, khí thế bức người.

Vân Khởi nắm chặt lòng bàn tay, không, hiện tại nhiều lắm chỉ có thể xem như lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều bị thương), mà cái hấn muốn chính là Quân Vô Nặc vĩnh viễn biến mất!

Đang muốn nhảy lên ngựa, chợt một giọng người quát to, “Khoan đã!”

Ngư Ấu Trần đoạt lấy đao trên tay một binh sĩ kẻ sát cổ Cảnh Dung, nhích từng bước về phía Quân Vô Nặc, nói, “Vân Khởi, thả chúng ta đi! Nếu không chúng ta sẽ chết cùng với Cảnh Dung!”

Vừa rồi nếu Cảnh Dung không chạy ra đây cùng cô, nếu không có tình cảnh nguy hiểm lúc này làm cho mọi người mất cảnh giác, không để ý đến cô thì cô cũng không tài nào nghĩ ra kế sách này.

Hai từ “chúng ta” khiến Vân Khởi chạnh lòng, nhìn cây đao nằm trên cổ Cảnh Dung, hấn cố nén đau nhức trên cơ thể, quát, “Ngư Ấu Trần, đó là biểu muội của muội.”

“Thì sao? Muội quan tâm người muội yêu còn sống hay không mà thôi. Nếu huynh quan tâm cô ấy, thì để chúng ta đi!” Trong tình cảnh này, cô thật có lỗi với Cảnh Dung.

“Người muội yêu?” Giờ đây không chỉ vết thương trên người hắn đang chảy máu, mà tim hắn cũng đang rỉ máu, hắn dám đánh cược cả tính mạng mình vì cô, nhưng cô lại vì Quân Vô Nặc không tiếc hi sinh cả tính mạng của biểu muội mình? Hắn không ngờ rằng một Ngư Ấu Trần tươi cười hoạt bát, tâm tư đơn thuần lại có thể tàn nhẫn đến như vậy.

Trận này hắn đã thua thật thảm hại.

Hắn đương nhiên không thể bỏ mặc sự sống chết của Cảnh Dung, nhưng để Ngư Ấu Trần đi, lòng hắn đau như dao cắt. Tam quân xông vào hắn lên, nhưng do mệnh lệnh của Vân Khởi ban xuống, họ không dám manh động.

Thả, hay là không?

Lời nói của nàng làm Quân Vô Nặc chần chừ, dù rằng bị thương nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười, người cô yêu sao?

“Tiểu Ngư, lại đây.” Hắn nhẹ giọng gọi.

Ngư Ấu Trần kéo Cảnh Dung lui về sau, cũng cảnh giác nhìn về phía Vân Khởi, “Để cho chúng ta ra khỏi đây 1 dặm, muội sẽ thả cô ấy.”

Nhưng mà lần này không đợi Vân Khởi đưa ra quyết định, có người trong tam quân bất mãn bắn ra mũi tên, bay thẳng về phía Quân Vô Nặc và Ngư Ấu Trần.

Quân Vô Nặc nhanh tay lẹ mắt vùng trường thương đánh rớt mũi tên kia, cùng lúc đó cúi người ôm Ngư Ấu Trần lên ngựa.

“Không được bắn tên!” Vân Khởi lớn tiếng ra lệnh, trở mắt nhìn Ngư Ấu Trần ngồi trên lưng ngựa cùng Quân Vô Nặc, hắn cũng không chần chừ liền leo lên ngựa, chạy về phía Cảnh Dung nói, “Trở về!”

“Còn muốn chạy, để xem các người có bản lĩnh không đã.” Hắn không phải là thánh nhân mà thành toàn cho bọn họ, chuyện đã đi đến nước này thì chỉ còn nhờ binh khí trong tay quyết định vận mệnh!

Quân Vô Nặc cũng không vội chạy trốn, vừa lúc giờ cao trường thương trong tay đột nhiên bên kia biên giới tiếng vó ngựa vang vọng một góc trời, hàng chục chiến mã chạy nhanh tới, trên lưng ngựa người người mặc áo giáp, đội mũ, cầm đao trong tay, một đường phi ngựa về phía Đông Đan.

Tiếng ngựa hí đến gần, Vân Khởi cuối cùng cũng đuổi kịp. Tuy rằng không biết Quân Vô Nặc đã mai phục từ lúc nào, nhưng mấy chục chiến mã này chẳng đáng gì so với năm vạn đại quân của Đông Đan.

Trận chiến lúc này mới thật sự bắt đầu, Quân Vô Nặc tiếp vài chiêu của Vân Khởi, liền thúc ngựa bỏ chạy. Những người đến trợ giúp Quân Vô Nặc ai ấy đều được huấn luyện chuyên nghiệp, một đường phi thẳng về phía này, ra tay tàn nhẫn, giết hết những ai chặn đường.

Vân Khởi không từ bỏ ý định, tiếp tục đuổi theo, năm vạn binh mã cũng phối hợp một đường truy kích phía sau, Quân Vô Nặc buộc phải dừng lại đối phó với địch, mấy chục nhân mã bao quanh bảo vệ hai người, giống như tường đồng vách sắt bảo vệ bọn họ bên trong.

Những người này đương nhiên không thể chống đỡ quá lâu, nhưng cách đó mười dặm binh mã Hạ Thương đã chờ sẵn, giờ phút này đang toàn lực tiến tới, chỉ cần viện binh vừa đến, muốn thoát khỏi đây cũng không quá khó khăn.

Ngư Ấu Trần ngồi gọn trong lòng Quân Vô Nặc, mắt thấy đao thương vùng loạn xạ, nơi nơi đều là máu, trong lòng cô lại không hề sợ hãi. Cô biết Quân Vô Nặc sẽ không bao giờ làm những chuyện mà hắn không chắc chắn, có mấy chục chiến mã che chở cho họ, tình cảnh hiện nay cũng không phải quá tuyệt vọng.

Tuy rằng cũng muốn giúp Quân Vô Nặc giết địch, nhưng cô biết võ công của mình không thể nào so sánh được với những người kia, vì thế cô nắm chặt đao trong tay, giết những binh lính đang tiến gần họ, giúp hắn giảm nhẹ gánh nặng.

Quân địch bên kia đột nhiên ngã khỏi ngựa, ôm đầu quy xuống đất, không biết ai hô một câu, “Có người hạ độc!” Mọi người lập tức trở nên hỗn loạn.

Ngư Ấu Trần trong lòng vui vẻ, rốt cuộc có công dụng rồi sao? Tối hôm qua cô lén vào trong quân doanh, cô tự biết khó có thể thoát thân, vì vậy chỉ còn có cách hạ độc vào thức ăn, cô bỏ thuốc mê vào dòng suối cạnh quân doanh.

Hơn nữa, cô lại cố ý chọn dòng suối mà phòng bếp chuyên nấu ăn cho quân doanh mà hạ độc.

Thừa dịp hỗn loạn, Quân Vô Nặc cũng không ham chiến, quay ngựa phi thẳng về phía Hạ Thương.

Ngư Diệu Thiên lúc này đã dẫn viện binh đến, hai quân chính thức giao tranh.

Trong tình huống này, Ngư Ấu Trần làm sao có thể yên tâm mà đi, Quân Vô Nặc cũng không tài nào lay chuyển được cô, lại lo lắng cho cô vì thế hai người một con ngựa cùng nhau quay lại giết giặc.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà tình hình hai bên đã cách biệt một trời một vực. Sau này Ngư Ấu Trần mới biết được, Quân Vô Nặc đã triệu tập 3 vạn binh mã ở hai thành, hơn nữa dưới trướng cha cô còn có 3 vạn binh, cộng lại hết thì đã chiếm thượng phong. Huống chi quân địch đang hỗn loạn, cho nên lần này giao chiến, xem như bên cô đã áp đảo thắng lợi.

Đánh đuổi quân Đông Đan phải trốn chạy vào sơn cốc, trận này coi như đã chấm dứt. Dãy núi dài hơn mười dặm của Đông Đan là bức bình phong của thiên nhiên, dễ thủ khó công, nhưng dù sao chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi mà có thể làm tiêu tan sĩ khí của binh lính Đông Đan đã là điều không dễ dàng rồi.

Vân Khởi bị trọng thương, ngồi trên lưng ngựa, hần quay đầu nhìn về phía Hạ Thương, cách đó không xa, Quân Vô Nặc ôm Ngư Ấu Trần trên ngựa như trước, cũng không truy đuổi tiếp mà chỉ đứng bất động xa xa nhìn Vân Khởi.

Lúc này từ biệt, không biết đến khi chết hần còn có thể gặp được Ấu Trần không? Thật không ngờ, chỉ trong phút chốc mà hần lại mất đi cô, hơn nữa là hoàn toàn mất đi.

Không, phải nói rằng thực tế hần chưa bao giờ có được cô cả, đây chính là điều hần cảm thấy bi thương nhất.

“Vân Khởi!” Thấy Vân Khởi xoay người đi, Quân Vô Nặc lớn tiếng gọi, trịnh trọng nói, “Cảm ơn!”

Nói xong cũng không đợi Vân Khởi có phản ứng gì, Quân Vô Nặc vung roi thúc ngựa quay đầu rời đi.

“Vì sao lại cảm ơn huynh ấy?” Ngồi trong lòng Quân Vô Nặc, Ngư Ấu Trần khó hiểu hỏi.

Cánh tay Quân Vô Nặc ôm lấy cô, thủ thủ bên tai, “Không có gì.” Hần đã từng nói sẽ bắt Vân Khởi trả giá đắt, mà vừa rồi vội vàng rời đi, cho nên Ấu Trần cũng hề không nhìn rõ phía trước, đứng cách Vân Khởi không xa đó chính là đại tướng quân lãnh binh Đông Đan lần này.

Vỡ kịch tiếp theo cứ để cho bọn họ diễn. Từ xưa đến nay, hoàng đế luôn luôn là người đa nghi nhất, hần tin rằng vở kịch tiếp theo chắc chắn sẽ có trò hay để xem (ý rằng QVN cảm ơn VK, nói thật to để Tướng quân Đông Đan nghe, để ông ta nghĩ VK thông đồng với QVN, có ý để thua, về sẽ bẩm báo lại Hoàng Đế Đông Đan và trị tội VK ề tội chết ề QVN điều thật =]])

Mọi việc xem như đã ổn thỏa, lúc này hần mới cảm giác được vết thương trên người mình, mặc dù vết thương đã ngừng chảy máu, nhưng vẫn chưa được xử lý, vì vậy Quân Vô Nặc càng thúc ngựa nhanh chạy về.

Trong lòng dù đang rất tỉnh táo, nhưng hình ảnh trước mặt lại có chút mờ ảo.

Qua một lúc, Ngư Ấu Trần cảm thấy vòng tay Quân Vô Nặc ôm mình có chút buông lỏng, ngay sau đó, trên vai có gì đó nặng nề xuống, Quân Vô Nặc đang gục trên vai cô.

“Này, người làm sao vậy?” Ngư Ấu Trần hoảng hốt hỏi, giữ chặt dây cương, Quân Vô Nặc hai mắt nhắm nghiền, ngã trên vai cô.

Toàn thân cô bỗng nhiên lạnh run, cô cố gắng đẩy đẩy người hần, kêu, “Quân Vô Nặc? Người đang ngủ sao? Người... Người mau tỉnh lại, đừng làm ta sợ...”

Quân Vô Nặc hoàn toàn không nghe cô nói gì, đột nhiên tay cô có gì đó ướt ướt, Ngư Ấu Trần cúi đầu thì lại thấy tay mình đầy máu!

“Quân vô nặc ——!”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tình Địch

Quân y đi theo binh lính Hạ Thương ra sa trường băng bó vết thương cho Quân Vô Nặc, tổng cộng hần bị thương 7 chỗ, vết thương nặng nhất là ở chân. Tuy rằng quân y nói đó không phải là vết thương trí mạng, nhưng vì chảy máu quá nhiều, lại không được băng bó nên dẫn đến nguy hiểm.

Hơn nữa Quân Vô Nặc vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Ngư Ấu Trần trong lòng hoảng sợ cùng lo lắng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thời gian dài đằng đẵng, từ Đông Đan về đến quân doanh Hạ Thương chỉ có mấy chục dặm thế mà cô cứ thúc ngựa mãi vẫn không tới.

Vốn tưởng rằng thuận theo ý cha gả cho hần, bất quá là ăn cơm ngủ nghỉ gì đó đối diện với hần là xong, nhưng từ khi xảy ra chuyện của Vân Khởi đến nay, cô mới phát hiện thì ra mình cũng đã thích hần. Hần gạt cô, cô đương nhiên tức giận, nhưng lại mong hần chỉ là vô ý...

Cô không biết phải làm gì bây giờ, cảm giác sợ hãi cùng tuyệt vọng này cứ đeo theo cô y như lúc mẹ cô mất vậy. Nhìn hần nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt nằm trong lòng cô, cô thà để hần gạt mình, chọc ghẹo mình cũng không muốn nhìn hần trong bộ dạng này.

Lúc về đến quân doanh, A Ngưng đã đứng ở phía trước chờ cô, sau khi để A Ngưng thay Quân Vô Nặc kiểm tra vết thương, Ngư Ấu Trần mới vội hỏi, “Hần sao rồi? Khi nào mới tỉnh lại?”

A Ngưng nghiêm mặt nhìn cô, nói, “Vết thương của ngài ấy rất nặng, cũng không biết khi nào sẽ tỉnh lại, ngài ấy hiện tại cần phải tĩnh dưỡng.”

“Vậy không có gì nguy hiểm chứ?” Ngự Áu Trần mặc kệ thái độ của A Ngưng với mình thế nào, cô biết y thuật của A Ngưng rất cao, chỉ khi A Ngưng nói không sao thì cô mới có thể yên tâm.

“Ta sẽ chữa khỏi cho ngài ấy.” A Ngưng cẩn thận đắp chăn cho Quân Vô Nặc, lúc này mới xoay qua nói với Ngự Áu Trần, “Phu nhân cứ ra ngoài trước đi, cứ để ngài ấy nghỉ ngơi. Chờ ngài ấy tỉnh lại, ta sẽ báo cho người biết.”

Nhưng không thấy hần thì cô lại cảm thấy bất an, mà thái độ của A Ngưng lại rất kiên quyết, lại nói với mấy người khác trong lều, “Chỉ Huyền, các người cũng ra ngoài luôn đi.”

Chỉ Huyền liếc nhìn A Ngưng thật lâu, làm như muốn ám chỉ điều gì, nhưng sau đó lại xoay sang nói với Ngự Áu Trần, “Phu nhân, hôm qua chủ tử đã không ngủ, lại còn bị thương, nên cần phải nghỉ ngơi nhiều, người đừng lo ấy, đã có A Ngưng ở đây rồi, người cứ yên tâm đi.”

Ngự Áu Trần biết mình ở lại cũng không giúp được gì, cô cũng không nán ná nữa. Đi ra khỏi lều rồi, cô mới gọi Chỉ Huyền lại hỏi chuyện, “Lúc này người nói hần cả đêm không ngủ là sao?”

Chỉ Huyền không giấu diếm điều gì cả, “Tôi hôm qua chủ tử cùng binh lính đã trà trộn vào quân doanh Đông Đan, canh năm hôm sau mới trở về Kinh Châu, sau đó lại ra chiến trường.”

Nói cách khác, đêm qua Quân Vô Nặc ở trong Đông Đan? Vậy chuyện kho gạo bị cháy tối qua cũng không phải là ngẫu nhiên.

Trong lòng có gì đó đè nặng lên, Ngự Áu Trần bùi ngùi gật đầu, nói, “Ta biết rồi, các người cũng đã mệt mỏi cả ngày, cũng nên đi nghỉ sớm đi.”

Chỉ Huyền vốn không phải người nói nhiều, hần chỉ thay chủ tử của hần nói ra tâm ý, còn người nghe có hiểu như thế nào hần không thể xen vào. Hần và những người khác sau đó cũng ai nấy đi về lều của mình.

Ngồi trong lều của mình, Ngự Áu Trần cũng không tài nào ngủ được, cô chạy về quán trọ gói gém lương thực sau đó đến nhà bếp trong quân doanh làm thịt nấu canh, cô múc một chén cho Quân Vô Nặc để tắm bổ, còn lại bao nhiêu thì cho binh lính trong quân doanh.

Ngự Diệu Thiên thấy cô ở trong bếp chuẩn bị đồ ăn trong lòng cũng cảm thấy bùi ngùi, cho dù ông có quý Vân Khởi đến đâu nhưng ông cũng không hề nhìn lầm Quân Vô Nặc. Lần này Quân Vô Nặc mạo hiểm đi cứu Áu Trần đều nằm ngoài dự tính của ông.

“Cha, cha đã không ăn gì cả ngày nay rồi, cha đói rồi phải không? Chờ đám người Vân Nương sẵn nài về rồi con sẽ nướng thịt cho cha ăn.” Ngự Áu Trần tưởng rằng cha cô thèm thịt nài vì vậy cô muốn an ủi ông.

Ngự Diệu Thiên cười nói, “Nhìn con thế này cha lại nhớ đến mẹ con. Nháy mắt con đã lớn, đã thành thân rồi, bây giờ lại rất ra dáng người vợ hiền nữa.”

Ngự Áu Trần mặt đột nhiên trướng hồng, giải thích, “Hần bị thương, con làm tí đồ ăn cho hần tắm bổ thôi, coi như báo đáp ơn cứu mạng của hần vậy mà, có ơn phải báo là điều cha đã dạy con, thế mà giờ cha lại châm chọc con.”

“Phải, phải.” Ngự Diệu Thiên liên tục gật đầu, mắt cũng đỏ ngầu. Ngự Áu Trần cảm thấy là lạ, liền hỏi Ngự Diệu Thiên, “Cha, cha làm sao vậy?”

“Không sao không sao, cha đang vui thôi mà.” Ngự Diệu Thiên che dấu cảm xúc của mình, nói, “Mau đem canh vào cho Vô Nặc đi, đánh trận cả ngày nay, chắc nó cũng đã đói bụng lắm rồi.”

Đông Đan tạm thời đã bị đánh lui, trong thời gian ngắn bọn họ cũng sẽ không có hành động gì. Nói cách khác, đến khi Quân Vô Nặc khỏe hần thì hần phải về kinh phục mệnh? Con gái đã lấy chồng thì phải theo chồng, điều đó cũng có nghĩa rằng ông và con gái phải sắp xa nhau, ông tất nhiên là không nỡ.

Ngự Áu Trần đương nhiên khúc mắc trong lòng cha cô, chắc rằng ông cảm thấy cô thiên vị với Quân Vô Nặc hơn ông, vì vậy cô đi đến cạnh ông trấn an, “Cha yên tâm đi, cho dù con có gả cho người ta thì trong lòng con cha vĩnh viễn là người quan trọng nhất. Nhưng mà bát canh thịt nài này trước tiên phải đem cho Quân Vô Nặc, hần bị trọng thương, cha nên để chén canh này cho hần đi. Lát nữa con sẽ làm cha chén khác nha?”

“Được, cha chờ.” Ngự Diệu Thiên cũng đồng ý, có thể ăn được đồ ăn do con gái ông tự tay nấu chỉ sợ cũng không còn nhiều nữa.

Vì không muốn quấy nhiễu Quân Vô Nặc nghỉ ngơi, Ngự Áu Trần cố ý đi thật nhẹ, vừa vén tấm màn lên cô đã thấy A Ngưng đang ngồi bên mép giường, hai mắt đỏ ửng, như mới vừa khóc vậy.

Thấy Ngự Áu Trần nhìn mình, A Ngưng không được tự nhiên vội quay đầu đi chỗ khác. Ngự Áu Trần thấy A Ngưng như vậy sợ rằng Quân Vô Nặc xảy ra chuyện gì, liền bước nhanh đến, hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Có phải Quân Vô Nặc hần...”

“Không có gì.” A Ngưng chen ngang nói, “Phu nhân mang đồ ăn đến sao? Trời khuya càng thêm lạnh.”

Nói xong, A Ngưng đưa tay đắp chăn cho Quân Vô Nặc, Ngự Áu Trần trong lòng cảm thấy kì kì, nhưng cũng không có thời gian nghĩ nhiều, bưng chén canh lên, múc một muỗng canh rồi thổi thổi cho nguội, rồi mới đút cho Quân Vô Nặc ăn.

Kết quả hẳn cũng không uống được gì, toàn bộ số canh đều chảy từ khóe môi hẳn xuống. A Ngưng nhíu mày, nhìn Ngư Ấu Trần luống cuống tay chân lấy tay áo lau miệng Quân Vô Nặc, nhin không được nói, “Phu nhân vẫn chưa quen chăm sóc người bệnh, để ta làm tốt hơn.”

Ngư Ấu Trần ảo não, hẳn bị thương như vậy mà cô cũng chẳng giúp được gì, dù sao A Ngưng cũng là đại phu, y thuật lại cao, cô cũng chẳng biết làm sao hơn nữa. Nhưng nếu ngay cả đút canh mà cũng không làm được thì chẳng phải cô rất vô dụng sao?

Cho nên lúc A Ngưng đang định đưa tay lấy chén canh, cô theo bản năng giựt ngược lại, nói, “Không cần làm phiền cô, phương pháp vừa rồi không đúng, nhưng lần này sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong, cô bung chén canh lên uống một ngụm, sau đó cô cúi xuống hôn môi Quân Vô Nặc, truyền canh từ miệng mình sang miệng hẳn trong ánh mắt khiếp sợ của A Ngưng.

Tốt lắm, lần này một giọt cũng không chảy ra ngoài. Lúc trước hẳn cũng dùng cách này tiếp khí cho cô, nay cô dùng cách này đút hẳn uống canh, cũng tốt lắm chứ.

A Ngưng há hốc mồm nhìn Ngư Ấu Trần đút hết canh cho Quân Vô Nặc bằng miệng mà sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng cũng không thể nào phản bác được, cô liền xoay người sang chỗ khác xem như chưa từng thấy gì cả.

Đút xong canh, Ngư Ấu Trần mới đứng dậy nói với A Ngưng, “A Ngưng, mắt cô đỏ cả lên rồi, hay là đi ngủ tí đi, ta sẽ ở lại đây chăm sóc hẳn, nếu có gì xảy ra ta sẽ lập tức gọi cô đến.”

A Ngưng ngẩn ra, trả lời, “Tâm lòng của phu nhân A Ngưng đương nhiên hiểu, nhưng ngài ấy bị thương rất nặng, lại còn sốt nữa, phu nhân không biết y thuật vì vậy ta nên ở lại tốt hơn.”

Ngư Ấu Trần vốn không phải người tỉ mỉ cùng tinh tế, nhưng không phải cái gì cô cũng không nhìn ra, A Ngưng đối với Quân Vô Nặc chỉ sợ rằng không phải tình chủ tớ bình thường đâu?

“Vậy ta ở lại bầu bạn với cô.” Đương nhiên cô cũng không bận tâm A Ngưng có cướp Quân Vô Nặc đi hay không, chẳng qua cô cảm thấy nếu Quân Vô Nặc tỉnh lại, thấy người ngồi cạnh không phải là cô mà là A Ngưng thì điều này cô rất dễ ý.

A Ngưng nhìn Ngư Ấu Trần một lúc, thần nhiên nói, “Vậy mời phu nhân ngồi bên này, A Ngưng muốn bắt mạch cho ngày ấy.”

Ngư Ấu Trần gật gật đầu, sau đó ngồi ở ghế cạnh giường.

Trong lều nhất thời im ắng, A Ngưng cứ nửa canh giờ là bắt mạch cho Quân Vô Nặc một lần, lại lau mồ hôi trên mặt hẳn, chăm sóc rất cẩn thận.

Ngư Ấu Trần nhìn cảnh A Ngưng lo lắng chăm sóc cho Quân Vô Nặc mà lòng chợt thấy buồn, A Ngưng chắc hẳn đã theo Quân Vô Nặc lâu lắm rồi, A Ngưng là người cẩn thận tỉ mỉ, lại hiểu lòng người nữa, cho nên Quân Vô Nặc luôn mang theo cô ấy bên mình, chẳng lẽ là hẳn thích A Ngưng?

Cô thì ngược lại, cái gì cũng chẳng được, cũng không dịu dàng tỉ mỉ, cũng không có y thuật cao như A Ngưng, Quân Vô Nặc có phải sẽ hối hận ngày đó đã thành thân với cô không?

Con người quả thật rất mâu thuẫn, lúc trước cô chẳng hề bận tâm mấy điều này, cảm thấy Quân Vô Nặc lấy cô là muốn lợi dụng cô mà thôi. Nhưng hiện giờ lại xuất hiện thêm một A Ngưng nữa, cô đột nhiên phát hiện chính mình không phải là một người vợ hiền dâu thảo gì cả.

Mà cảm xúc này một khi đã nảy sinh thì nó giống như một đám lửa bùng cháy càng ngày càng lớn vậy, mãi không thể nào thoát ra được. Vì vậy cô ý định tìm việc gì đó mình có thể làm.

Tuy nhiên, điều có thể làm thì A Ngưng đã làm hết rồi, Ngư Ấu Trần tìm kiếm nửa ngày cảm thấy mình có thể pha nước ấm để lau mình cho hẳn, sẵn tiện đổi luôn quần áo sạch cho hẳn.

Nói là làm, cô đứng dậy đi ra ngoài chuẩn bị. A Ngưng tưởng rằng Ngư Ấu Trần ngồi không rồi chán nên mới rời đi, lòng cô mới thở phào nhẹ ra, quay đầu nhìn người khuất sau tấm màn, trên mặt cô lúc này mới nhu hòa lại.

Chỉ những lúc như thế này, cô mới có thể ngắm nhìn Quân Vô Nặc, mới có thể gần hẳn như thế này. Nhưng nhìn cả người hẳn chẳng chịt vết thương, cô không thật sự rất đau lòng.

Theo hẳn lâu như vậy, cô chưa hề thấy hẳn bị thương nặng như vậy, mà điều càng không thể ngờ hơn là hẳn vì Ngư Ấu Trần mà bị thương.

Lúc đầu cô nghĩ hẳn thành thân với Ngư Ấu Trần bởi vì muốn nhân cơ hội này mượn sức Ngư Ấu Trần làm hậu thuẫn, nhưng không nào ngờ được rằng hẳn lại vì cô gái đó mà bất chấp mạng sống của mình, thậm chí quên đi thân phận cao quý của hẳn, sao hẳn lại có thể vì một cô gái mà đẩy bản thân vào chỗ chết chứ?

Lỡ như lúc ấy hẳn xảy ra chuyện gì thì...

Cô không dám nghĩ đến hậu quả đó, tay đôi thuốc cho hẳn mà run bần bật cả lên. Người đời đều nói hẳn ôn nhuận như ngọc, lại không hề biết rằng hẳn mặt ngoài khiêm tốn nhưng lại rất xa cách với người khác, duy chỉ có Ngư Ấu Trần đó là ngoại lệ mà thôi.

Mà chính cái ngoại lệ này lại khiến lòng cô đau như dao cắt vậy, sợ rằng còn đau hơn cả vết thương trên người hắn nữa.

Cần thần thay thuốc cho Quân Vô Nặc, cô lúc này mới nhìn kỹ khuôn mặt tuấn mỹ của hắn. Bộ dáng ngủ say của hắn nhìn rất đẹp và ôn nhu, không còn vẻ lạnh lùng khí thế bức người như bình thường, làm người ta thật sự muốn nhìn gần hơn nữa.

Ánh mắt cô nhìn khắp khuôn mặt hắn, cô khấn truong mặt đỏ tim đập dùng ngón tay chạm nhẹ vào chân mày Quân Vô Nặc, đây là điều mà cô chưa bao giờ dám nghĩ đến, giờ phút này lại có thể gần hắn đến như vậy.

Cô khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt tuấn mỹ kia, vòng qua vết thương trên vai, đưa tay chạm vào ngực hắn. Xem ra, thuốc của cô cũng rất công hiệu, tim hắn đã đập ổn định lại rồi, chắc hắn không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.

Nhìn hắn mím môi ngủ say, cô chợt nghĩ đến hình ảnh Ngư Ấu Trần dùng miệng đút canh cho hắn, hành động thân mật không hề e dè này càng khiến tim như ngàn dao cứa vào.

Trong phút chốc, cảm xúc trong người thúc đẩy, cô cúi gần đôi môi trắng bệch của hắn.

Cổ tay đột nhiên có người nắm chặt, tim A Ngưng thiếu chút nữa là nhảy cả ra ngoài, cô khiếp sợ mở to hai mắt, cả người nhất thời cứng đờ.

Quân Vô Nặc vừa mới ngủ say giờ phút này mở trừng hai mắt, nhìn A Ngưng đang gần mình trong gang tấc, chân mày nhíu chặt lại, khuôn mặt toát ra lãnh khí, lực tay cũng bóp chặt tay A Ngưng, A Ngưng nhăn mặt nhưng lại cắn rặn không la đau.

“Người làm gì ở đây?” Hắn mà giọng điệu làm người ta phải hoảng sợ, khiến A Ngưng rét run cả người.

“Ta...” Cô không biết phải giải thích hành động lúc này của mình thế nào, nhưng nếu đã bị hắn phát hiện rồi thì cũng không thể nào giấu diếm được. Nghĩ vậy, cô bình tĩnh nói, “Ta...”

“Hai người làm gì vậy?” Giọng nói hoảng hốt của Ngư Ấu Trần chen ngang lời nói của A Ngưng.

Ngư Ấu Trần không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, trong tay còn bung chậu nước nóng, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, cô nghi hoặc nhìn Quân Vô Nặc và A Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lần Đầu Tiên

Bởi vì trời đã tối, phòng bếp cũng chẳng còn ai nữa, Ngư Ấu Trần phải tự mình nấu nước nóng, cũng nhờ chậm trễ như vậy mà cô lại thấy được trò hay.

A Ngưng mặt đỏ đến tận cổ, Quân Vô Nặc hiển nhiên cũng biết rõ tình cảnh hiện này rất bất lợi cho hắn, vì thế hắn liền buông tay ra, đẩy A Ngưng sang một bên, lấy lại bình tĩnh, xoay người nói với Ngư Ấu Trần, “Đứng ở đó làm gì, lại đây ngồi.”

A Ngưng kinh ngạc nhìn hắn, một Quân Vô Nặc ngày thường điềm tĩnh cơ trí thế mà cũng có khi hoảng sợ như lúc này sao? Cũng chỉ là bị Ngư Ấu Trần thấy cô và hắn thân mật quá mức mà thôi, tuy rằng cảm xúc vừa rồi của hắn chỉ là thoáng qua nhưng hắn vốn không nên phản ứng như vậy.

Ngư Ấu Trần cũng chẳng để ý mấy đến phản ứng của hai người bọn họ, bung nồi nước đi đến, tỏ vẻ như không việc gì xảy ra, nói, “Y thuật của A Ngưng quả thật rất giỏi, ta mới đi khỏi một lát mà người đã tỉnh dậy rồi.”

Cô vừa đi đến cạnh giường vừa nói chuyện, cầm chiếc khăn được nhúng qua nước nóng lau mặt cho Quân Vô Nặc, ngoài miệng hiếu kỳ nói, “Hơn nữa y thuật còn bác đại tinh thâm, nghe, nhìn, hỏi, sờ đều tinh thông cả. Ta thấy lúc này A Ngưng chăm sóc người rất chu đáo, có thể thấy được tấm lòng của cô ấy đối với người. Nhưng mà người cả người hồi hám thế này không sợ người khác chê cười sao? Còn nữa, ta cha sinh mẹ đẻ đến giờ còn không biết rằng bất mạch là phải để đối phương nắm tay mình, hôm nay quả thật là mở mang tầm mắt rồi.”

Thấy Ngư Ấu Trần có chút ghen tuông hắn còn chưa kịp vui mừng thì đã bị cô ập nguyên cái khăn vào mặt mà lau, Quân Vô Nặc cũng không hề né tránh, mặc cho cô muốn làm gì thì làm, bộ dáng nói móc người khác của cô quả thật rất đáng yêu, khiến lòng người phải xao xuyến.

Lau xong mặt, Ngư Ấu Trần lại lau cổ của hắn, tiếp tục tỏ ra vô tội nói, “Sớm biết các người đang làm chuyện quan trọng thì ta đã thêm nhiều củi lửa, về trễ một chút thì được rồi. Ta cắt ngang việc trị liệu của người như vậy có sao không? Người không bị di chứng gì chứ? Hay là để ta...”

Lời cô chưa nói hết thì Quân Vô Nặc rút cuộc nhìn không được kéo cô sát gần mình, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của Ngư Ấu Trần, dùng hành động biểu đạt cảm xúc áp chế suốt hai ngày qua của hắn.

Hắn... làm gì? Ngư Ấu Trần ngờ ngác, tay cầm khăn rút khi nào mà cũng chẳng hay biết, chỉ biết rằng môi hắn rất nóng, y như ngọn lửa bao quanh người cô vậy, thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, hắn đánh tan phòng bị, quỳen lấy lưỡi cô.

Ồ, cô còn chưa nói hết mà, lúc này hân và A Ngưng... hân còn chưa giải thích cho cô nghe nữa mà, giờ còn cợt nhả cô nữa sao?

Nhưng sao một chút tức giận cô cũng không có? Ngược lại còn cảm thấy... ngọt ngào! Trong lúc nhất thời đầu óc cô mờ mịt, cô thậm chí quên luôn việc A Ngưng còn ở đây, trong mắt cô giờ chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu đen của Quân Vô Nặc yêu chiều nhìn mình, lưỡi hân liếm láp từng góc ngách trong miệng cô, làm lòng cô cũng nhộn nhạo hân lên.

Biết rõ tình cảm của mình đối với Quân Vô Nặc, cô cũng không tài nào kháng cự lại nụ hôn của hân, mà còn bắt đầu cảm thấy thích cảm giác thân mật này. Tay vô thức ôm lấy cổ hân, nụ hôn càng lúc càng sâu.

Chỉ hôn nhau thôi thì không phải vấn đề gì, nhưng hành động đáp của Ngư Ấu Trần càng thôi thúc dục vọng trong người hân. Nếu không phải do vết thương trên cơ thể còn đau khiến hân không phụ lại lý trí, sợ rằng hân thiếu chút không khống chế được bản thân mình mà đè cô xuống giường rồi.

Cuối cùng, hân không thể không chủ động rời khỏi cánh môi hồng phấn của Ngư Ấu Trần, giữ một khoảng cách nhất định với cô.

Bầu không khí lạnh tràn vào phổi, dập đi ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng, Ngư Ấu Trần lúc này mới tỉnh táo lại, bắt giác nhớ đến A Ngưng còn ở trong lều, thế mà lúc xoay qua thì người đã sớm đi khỏi rồi, trong lều chỉ còn lại cô và Quân Vô Nặc.

Nhìn bộ dạng xấu hổ không biết làm sao của cô, Quân Vô Nặc bật cười, “Cứ tưởng rằng Ngư Ấu Trần lúc ở chiến trường kêu ta bỏ chạy là đáng yêu nhất, thì bộ dáng ghen tuông của nàng cũng rất đáng yêu!”

“Người nói móc ta?” Nghe lời hân nói, cô liền nhớ đến tình cảnh lúc ấy, Ngư Ấu Trần hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, có trời mới biết tại sao cô lại xúc động làm mấy chuyện mất mặt đó, “Còn nữa, ta không có ghen, rõ ràng là người làm chuyện mờ ám bị ta bắt quả tang nên muốn đổ lỗi cho ta.”

Nhìn vẻ mặt cường điệu của cô, Quân Vô Nặc nhếch môi, “Vậy nàng nói đi, nếu bây giờ ta chết, thì làm sao còn làm chuyện gì mờ ám được?”

“Còn nói không phải hả? Nếu ta không về kịp thì chắc hai người còn làm mấy chuyện gì mờ ám hơn nữa rồi.” Ngư Ấu Trần vốn không muốn truy cứu nhưng hân còn dám nói dối, cô nhìn không được nói ra, đến khi thấy vẻ mặt cười cợt của hân, cô mới phát giác thì ra mình đã mắc mưu của Quân Vô Nặc, cô hận không thể cắn lưỡi chết cho rồi.

“Nếu nàng lo lắng thì từ nay trở đi nàng chăm sóc ta, thế nào?” Hân không ngờ sẽ xảy ra chuyện của A Ngưng. Mơ mơ màng màng cảm giác có ai đang sờ soạng người mình, hân còn tưởng là Ngư Ấu Trần, đến khi hơi thở người đó đến gần làm hân cảnh giác, còn chưa kịp xử trí thì đã bị cô bắt gặp.

A Ngưng đi theo hân đã lâu, là một trợ thủ hiếm có, nhưng sai lầm lần này nhất định phải khiến trách thật nặng.

“Thôi đi, ta đâu phải đại phu, người kêu ta chăm sóc có ích gì?” Ngư Ấu Trần vốn không muốn nổi giận làm gì, nhưng cứ nghĩ đến tình cảnh lúc này mà cô không kiềm chế được bức tức trong lòng mình. Nhìn đến vết thương trên người hân, cô quan tâm hỏi, “Người hiện tại... còn đau không?”

Ngư Ấu Trần đương nhiên biết vết thương nặng như vậy thì hân là rất đau, “Hay là ta nói chuyện với người để phân tán sự chú ý ha.”

“Ta nghĩ nếu như nàng cùng ngủ với ta, thì hiệu quả sẽ tốt hơn bội phần.” Quân Vô Nặc cười đề nghị, tuy rằng hân không biết bây giờ là canh mấy, nghe bên ngoài im ắng như thế, hân đoán giờ cũng đã khuya rồi, cô chắc hân đã rất mệt?

Ngư Ấu Trần mặt đỏ hồng, “Người đang bị thương, ta ngủ cùng không được tiện lắm.”

“Nghe lời.” Quân Vô Nặc vươn tay ra, nói, “Nàng tự lên giường hay muốn ta ôm nàng lên?”

Đây đang ở quán doanh mà! Nhưng lời giải thích này Ngư Ấu Trần chỉ dám nói ở trong lòng, sợ hân thật sự đứng dậy ôm cô lên giường ngủ, lại thêm việc ảnh hưởng vết thương, cô đành phải cùng nằm xuống với hân.

“Ngủ đi.” Quân Vô Nặc giống như thường ngày ôm cô vào lòng mà ngủ.

Vòng tay của hân rất thoải mái, Ngư Ấu Trần cố gắng nhắc nhở mình không thể ngủ quá say, tránh không cẩn thận chạm vào vết thương của hân, thế mà nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc kia, cô rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Lúc thức dậy thì trời đã sáng rồi, Quân Vô Nặc vẫn còn đang ngủ, cô cũng không muốn đánh thức hân, nhẹ nhàng nhấc tay hân qua một bên, cô bước xuống giường, vừa sửa sang lại quần áo đi ra ngoài thì đã thấy A Ngưng vén màn đi vào.

Nhìn bộ dáng của A Ngưng, hân đã đến đây từ sớm, nghe bên trong có động tĩnh nên mới đi vào.

A Ngưng nhìn Ngư Ấu Trần, vẻ mặt không được tự nhiên nói, “Xin chào phu nhân, ta đến đổi thuốc cho gia.”

Ngư Ấu Trần bởi vì tối hôm qua thấy A Ngưng và Quân Vô Nặc thân mật với nhau, cũng có chút ngượng ngùng, gật đầu đáp lại, nói, “Ừ, đổi đi.”

Đang định đi ra ngoài rửa mặt, đột nhiên phía sau có giọng nói vang lên, “A Ngưng, người giờ trở về Vương phủ đi, giúp Lý quản gia quán xuyến mọi chuyện trong phủ.”

A Ngưng run sợ vài giây, lập tức biến sắc, vội vàng quỳ xuống, nói, “Gia, A Ngưng sai rồi, A Ngưng sẽ không dám làm vậy nữa, ngài đang bị trong

thương, ngài muốn trừng phạt A Ngưng như thế nào cũng được, xin ngài để thuộc hạ ở lại bên cạnh.”

Quân Vô Nặc nói nhưng vẫn không nhìn A Ngưng, giọng điệu đầy uy nghiêm, “Ngươi dám trái lệnh ta?”

Cả người A Ngưng cứng đờ, ánh mắt âm trầm, nói, “A Ngưng không dám, A Ngưng lập tức trở về ngay.” Nói xong, cô lặng yên đứng dậy, vòng qua người Ngự Áu Trần đi ra ngoài.

Đến khi bóng dáng A Ngưng biến mất ngoài cửa, Ngự Áu Trần mới định thần lại, đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Quân Vô Nặc, thì ra hần cũng không phải lúc nào cũng điềm tĩnh cả, đến giờ phút này cô mới thấy uy nghiêm của một Vương gia trên người hần.

“Kia... ngươi đuổi đại phu đi rồi thì thương thế của ngươi làm sao bây giờ?”

“Không phải còn có nàng sao?” Quân Vô Nặc nhìn cô cười, vẻ mặt hoàn toàn khác xa lúc này, “Tối hôm qua không phải nàng đã đồng ý chăm sóc ta sao, chẳng lẽ giờ nàng muốn bỏ mặc ta ư?”

Cô khi nào đồng ý với hần thế? Hơn nữa, cô cũng không phải là đại phu. Tuy nhiên, việc đã đến nước này, cô cũng chẳng có thể làm gì hơn nữa, cô cũng có thể thử một lần mà.

Nghĩ như vậy, cô qua loa đáp, “Được thôi, chỉ cần ngươi không sợ thì ta sẽ chăm sóc ngươi.”

Buổi sáng hôm đó, Quân Vô Nặc trở về phủ tướng quân, thầy thuốc lang băm Ngự Áu Trần lúc này mới phát hiện việc chăm sóc người bệnh quả thật không dễ dàng gì.

“Dừng lại, dừng lại, đừng làm nữa, chảy máu kia.”

“Không sao đâu, chút nữa là được rồi.”

“Không được, chặt quá, ngươi đừng có làm bậy, đau lắm đó.”

“Sợ thì nhắm mắt lại đi.”

“Ta nghĩ hay là thôi đi.”

“Lần đầu tiên nên cảm giác cũng là lạ, chỉ là chảy chút máu thôi, từ từ rồi sẽ quen.”

“Này! Quân Vô Nặc... Làm gì dùng sức mạnh vậy? Ngươi đến cùng có thể hay không thể, đúng thật là đồ ngốc!”

Màn đối thoại trong phủ khiến người ta phải liên tưởng rất nhiều, nhưng kỳ thật quang cảnh trong phòng rất trong sáng.

Vết thương trên người của Quân Vô Nặc cũng đã lành bớt, nhờ A Ngưng chữa trị vết thương giờ cũng đóng vảy, chỉ cần bôi thuốc mỡ là được, còn vết thương trên đùi xem tí nữa là rụng đến gân cốt, mà không biết hần khi đụng đến vết thương làm nó chảy máu, ướt hết cả băng vải, Quân Vô Nặc kiên quyết tháo băng ra cho nên máu chảy càng nhiều hơn.

“Nhìn xem, chỉ cần bôi thuốc lên là được chứ gì.” Quân Vô Nặc vừa nói vừa đưa bình dược cho Ngự Áu Trần đang run rẩy đứng một bên.

Nhìn vẻ mặt thờ ơ của hần, nước mắt Ngự Áu Trần tuôn ra, vừa bôi thuốc vừa nói, “Thật ra cũng không cần phải đuổi A Ngưng đi, hôm qua ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, không có ý gì đâu.”

“Không sao cả, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, vài ngày nữa sẽ khỏi.” Quân Vô Nặc xoa xoa đầu cô, nói, “Đừng có lười biếng đó, vợ chồng hoạn nạn thì phải chăm sóc cho nhau.”

Cô mà lười biếng sao? Được rồi, hần còn không sợ đau thì cô đau lòng cái gì? Hần thích được người ta chăm sóc thì cô sẽ từ từ chăm sóc hần.

Ngự Áu Trần buồn bực băng bó vết thương cho Quân Vô Nặc, hoàn toàn không thấy ánh mắt ảm áp cùng triu mến của Quân Vô Nặc đang nhìn cô.

Cô cũng nên từ từ hòa nhập vào cuộc sống của hần!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tình Nồng

Tin tức thắng lợi khiến dân cả thành Kinh Châu rất phấn khởi, Ngự tướng quân đại thắng quân Đông Đan giờ đây đã trở thành đề tài ở mỗi ngõ ngách

trong thành, dân chúng sôi nổi đàm luận.

Lúc đầu, mọi người cứ nghĩ cuộc chiến này sẽ kéo dài rất lâu, không ngờ lại tốc chiến tốc thắng trong vài ngày ngắn ngủi mà thôi, đương nhiên triều đình cũng có cơ hội hạ sĩ khí của Đông Đan, dù sao chuyện 3 vạn binh mã giao chiến với 5 vạn binh mã cũng đã trở thành truyền kỳ rồi.

Nghe nói, ba vạn binh mã đã đến gần 3 tỉnh, Hoàng Thượng phái một chủ soái thân tín để lãnh binh, cho nên lần này giao chiến mới thuận lợi vậy, hiển nhiên không thể nào thiếu công lao của viện binh.

Tuy nhiên, điều làm mọi người tò mò là vì sao khi quân lính Hạ Thương khải hoàn trở về, vị tướng soái ấy lại không hề lộ mặt, chỉ nghe binh lính kể lại, người này đơn thân độc mã xông vào hang ổ của địch, giết hơn một ngàn quân, hạ sĩ khí của quân địch. Vì thế binh lính Hạ Thương ai nấy đều rất phấn chấn, trong một trận chiến mà thương tổn lại rất ít, có thể nói đây chính là kỳ tích.

Do đó, mọi người trong thành luôn miệng đàm luận vị tướng soái này là ai !

Nghe những lời đồn đó, Ngự Áu Trần không nhịn cười được. Nói hấn giết hơn một ngàn quân địch quả thật rất khoa trương. Nhưng mà nhớ đến tình cảnh lúc ấy, hấn từ trong vạn quân cứu cô ra, thập phần nguy hiểm hơn cả giết một ngàn quân địch ! Hình ảnh ấy đã khắc sâu trong lòng cô, chỉ sợ rằng cả đời này cô muốn quên cũng không quên được.

Quân ý nói vết thương của Quân Vô Nặc tuy rằng sâu, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần bôi thuốc đúng giờ là được, qua mấy ngày nữa thì sẽ khỏe lại. Chuyện này vốn là chuyện tốt, cô cũng đã yên tâm, nhưng lại có một số chuyện khác khiến cô phải lo lắng.

“Sao lại thờ ơ vậy ? Không sợ thấy ta chảy máu nữa sao ? ” Nhìn cô đang bôi thuốc cho hấn mà đầy suy tư, Quân Vô Nặc cố ý trêu chọc cô.

Ngự Áu Trần dừng lại, ngẩng đầu nhìn hấn, nói, “Sao tới giờ người cũng không hỏi ta, lúc ta ở Đông Đan đã xảy ra chuyện gì ? ”

Quân Vô Nặc trong lòng chấn động, giọng nói ảm áp pha lẫn buồn bã, “Nàng bình an trở về là tốt rồi, những chuyện khác không quan trọng. ”

Ngự Áu Trần trong lòng xao xuyến, cô vẫn canh cánh chuyện này trong lòng mãi, ngay cả cha cô cũng không nói, cô cũng do dự không biết có nên nói hấn nghe không. Hiện tại nghe hấn nói như vậy, cô rốt cuộc hạ quyết tâm.

“Thế nếu ta đã không còn là Ngự Áu Trần trước kia nữa, người cũng không để tâm sao ? ”

Cơ thể hấn khẽ run lên, sừng sờ giặt mình trong chốc lát, sau đó kéo cô đến gần, tay vuốt vuốt má cô, cười nói, “Sao lại không phải ? Hiện tại nàng không phải bình an ngồi trước mặt ta sao ? ”

Ngự Áu Trần không cười nổi, “Không giống. ... Dù sao sớm hay muộn thì một ngày nào đó người cũng sẽ biết được chân tướng, đến lúc đó người sẽ hối hận, vì thế ta nghĩ ta nên nói người biết mọi chuyện. ”

Về mặt nghiêm túc của cô khiến ý cười trên mặt hấn cứng đờ, trong nháy mắt hấn nghiêm mặt nhìn cô, nói, “Ta đã nói, chuyện đó không quan trọng, cho dù lúc ấy có chuyện gì xảy ra. ... thì cũng không phải lỗi của nàng, nàng vẫn là Vương phi của ta Quân Vô Nặc. ”

Lời nói của hấn có chút là lạ, nhưng lại làm cho cô không thể không cảm động. Ngự Áu Trần cũng không kịp suy nghĩ nhiều tại sao cô cảm thấy lời hấn nói là lạ, tiếp tục nói, “Nhưng mà lỡ như người khác biết được, vậy người. ... ”

Nhìn bộ dáng lo lắng của cô hấn đau xót, liền ôm ghì cô vào lòng mình, “Ngốc ạ, đây là chuyện của ta và nàng, cho dù ai có nói gì thì ta cũng sẽ có cách ứng phó, nàng không cần phải để trong lòng. ”

Giờ phút này, hấn đang ôm cô, mặt cô tiếp giáp với cơ thể hấn, nhiệt độ cơ thể hấn khiến lòng cô nóng như lửa đốt, nhưng lại không thể nào dứt ra được. Cũng vì sự ấm áp này, cô quyết tâm phải nói ra sự thật.

“Chuyện này là do Vân Khởi nói ta nghe, nhưng mà ta nghĩ huynh ấy nói dối, mẹ của ta không phải là người Đông Đan. ”

“Nàng nói gì ? ” Quân Vô Nặc sững sờ cúi đầu nhìn cô, một lúc sau hấn mới phản ứng lại, “Vậy ra này giờ nàng nói là chỉ chuyện này ? ”

Giọng điệu của hấn rất kinh ngạc, rồi lại thêm thờ dãi nhẹ nhõm khiến Ngự Áu Trần chẳng hiểu gì cả, “Việc này chẳng lẽ không nghiêm trọng sao ? ”

Quân Vô Nặc phá lên cười, “Đúng đúng, rất nghiêm trọng thế nhưng ta đã sớm biết rồi. ”

“Gì ? ” Lần này là đến phiên Ngự Áu Trần ngạc nhiên, “Người biết khi nào ? ”

“Bằng không nàng cho là Hoàng Thượng phái ta đến đây để làm gì ? ” Tay phải hấn vuốt mái tóc dài của cô, không đáp mà hỏi ngược lại.

Nếu không có chuyện này thì làm sao Hoàng Thương lại hoài nghi một Ngự Diệu Thiên luôn luôn trung thành, tận tâm chứ, còn để trao quyền điều khiển tam quân cho hấn.

Ngay cả Hoàng Thương cũng biết ?

Ngự Áu Trần càng kinh ngạc hơn, “Vậy mà người còn thành thân với ta ? ”

Khó có thể thấy cô phản ứng như vậy, Quân Vô Nặc vờ nghiêm trang nói, “Còn cách nào khác sao ? Chỉ cần thành thân với nàng, thì Hoàng Thượng sẽ không nghi ngờ nữa.”

“Vậy sao ngươi không nói sớm ?” Ngự Áu Trần mặc cho giờ hán đang chọc mình hay không, cô quả thật rất lo lắng, còn tưởng rằng hán vì cô mà gặp nguy hiểm. Thậm chí cô còn nghĩ đến hán sẽ vì chuyện này mà thôi cô. Thì ra người không hề biết gì lại chính là cô ?

Quân Vô Nặc cũng không giấu diếm Ngự Áu Trần, nói, “Cha nàng nói đây chính là ý của mẹ nàng.”

Mẹ cô là người Đông Đan, cha cô lại là đại tướng quân kháng Đông Đan, bọn họ không cho cô biết vì sợ cô lo lắng, điều này cô có thể hiểu rõ.

Hèn chi lúc đó cô đi tìm cha, cảm thấy ông nói chuyện úp úp mở mở, thì ra là bên trong có nội tình ? Chỉ sợ đây chính là lý do mà cha cô vội vàng gả cô cho Quân Vô Nặc.

Nhưng vì sao hán còn muốn thành thân với cô ? Vì giúp Ngự gia sao ? Nếu mấy chuyện trước đây đều là chuyện chính sự, hán tại sao lại mạo hiểm cứu cô chứ?

Có phải hán đối với cô.... Có tình cảm với cô? Nghĩ đến đây, tim cô đập nhanh hơn, một cảm giác sung sướng trời dấy.

Thấy cô im lặng nửa ngày, môi mím lại, hai gò má đỏ bừng, Quân Vô Nặc nhíu mày hỏi, “Mặt nàng làm sao thế? Sao lại đỏ cả lên? Suy nghĩ gì vậy?”

“Há?” Bị hán nhìn thấu, Ngự Áu Trần theo bản năng lấy tay xoa xoa mặt, thật đúng là rất nóng. Cô nhất thời lúng túng, giải thích, “Ta đâu suy nghĩ gì đâu, đúng rồi, ngươi lúc nãy tưởng ta nói chuyện gì chứ?”

Cô không có để quên như vậy, lúc cô nói ra chuyện của mẹ cô, phản ứng của hán rất kỳ quái.

Quân Vô Nặc cười giả lả, bắt chước theo cô, “Không có gì.”

Nhưng mà Ngự Áu Trần đâu chịu dễ yên như vậy, cố gắng nhớ lại những gì lúc nãy hán nói, cô bưng tỉnh đại ngộ, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta muốn nói chuyện của ta và Vân Khởi hả?”

“Đương nhiên không phải.” Quân Vô Nặc phủ nhận hoàn toàn, nhưng mà đúng thật lời cô nói lúc đó khiến người ta phải nghĩ đến điều này.

Ngự Áu Trần không dễ bị mắc lừa, nghe hán trả lời như vậy, cô thoáng run sợ khi nhớ đến tối hôm đó cô bị Vân Khởi..... Nghĩ nghĩ, cô mới nói tiếp, “Nếu ta nói là có chuyện xảy ra thì ngươi thật không để ý sao?”

Quân Vô Nặc chắc nịch nói, “Nói không cần là giả, nhưng nếu chuyện đó thật xảy ra, ta sẽ cùng nàng đối mặt.”

Lúc trước khi biết cô bị bắt đi, hán cũng đã tính đến trường hợp xấu nhất. Tuy nhiên còn có chuyện gì quan trọng hơn việc cô bình an trở về ?

Ôm cô vào lòng mình, hán thỏa mãn nói, “Cũng may, chỉ là sợ bóng sợ gió thôi.”

“Ngươi làm sao biết chỉ là sợ bóng sợ gió?” Trên người hán đầy mùi thuốc, cô hơi hơi cau mày, nhưng vẫn để hán ôm mình.

“Nàng thật muốn biết sao?” Quân Vô Nặc gian xảo nhìn cô.

“Đương nhiên.” Cô không tin hán biết trước điều này.

“Rất đơn giản.” Quân Vô Nặc nắm chặt eo cô, nói, “Giờ chúng ta thử một lần thì sẽ biết?”

“Thử thế nào?” Ngự Áu Trần tò mò hỏi. Đến lúc cô hiểu được ba chữ “thử một lần” của hán là ám chỉ cái gì, cô liền đẩy hán ra, hận không thể chui vào cái lỗ nào đó, vì vậy cô bực tức sẵn giọng nói, “Ban ngày ban mặt mà ngươi chẳng đứng đắn gì cả.”

Lời này của cô lại làm cho Quân Vô Nặc bật cười, “Vậy ý của phu nhân là buổi tối ta có thể không đứng đắn phải không?”

Ngự Áu Trần xấu hổ đến nửa ngày không nói được gì, cô liếc nhìn đến chỗ vết thương của hán, năn nỉ tìm được chỗ yếu của hán, Ngự Áu Trần chỉ chỉ vào chỗ Quân Vô Nặc bị thương, nói, “Ngươi đã bị như vậy mà còn muốn không đứng đắn sao?” (=)) anh í bị thương gần chỗ *hiếm* ấy mà :>)

Về mặt coi thường năng lực của cô quả nhiên làm hán cứng họng, thoát nhìn còn có chút rầu rĩ nữa, vì thế, Ngự Áu Trần hà hà nói, “Cho nên, phu quân tốt nhất là nên ngoan ngoãn đi, tránh để giống như lần trước nữa.” (:> lần trước là lần ở trên *xe ngựa*)

Cứ tưởng rằng nhắc tới chuyện lần trước thì xem như cả ai đều huề nhau, ai ngờ Quân Vô Nặc không những không có tức giận mà lại chau mày, cười như không cười nhìn cô, “Nàng vừa rồi gọi ta là gì?”

Ngự Áu Trần ngẩn ra, lúc này mới phát giác mình gọi hán là “phu quân”. Cái xưng hô này lúc trước bị hán ép gọi, cô lại một mực không chịu, không ngờ giờ chính mình lại tự thốt ra, đây cũng là lần đầu tiên.

May thay, Quân Vô Nặc cũng không thừa cơ hội mà trêu cô, “Tiểu Ngư, hầu hạ ta tắm đi.”

Lần này phản ứng của Ngư Áu Trần rất nhanh, cứ tưởng mình nghe lầm, “Ngươi, ngươi muốn đi tắm? Ngươi không phải bị thương sao? Làm sao tắm được?”

“Cho nên ta mới muốn nàng hầu hạ.” Quân Vô Nặc thản nhiên nói.

“Nhưng mà...” Hầu hạ hẳn tắm rửa không phải đồng nghĩa hẳn cởi sạch quần áo sao? Ngư Áu Trần nuốt nuốt nước miếng, gượng cười nói, “Trong phủ có nha hoàn, để ta đi kêu vài người đến.”

Quân Vô Nặc nhếch môi, nói, “Ta không quen để bọn họ hầu hạ, nàng làm đi.”

Cái gì mà “cô làm đi”? Nói như thể cô vinh hạnh lắm mới được hầu hạ hẳn tắm rửa, Ngư Áu Trần nhú mày nói, “Nhưng mà ta cũng không có thói quen hầu hạ người khác, ngươi nếu không thích nha hoàn hầu hạ thì để ta kêu vài nô bộc đến.”

Sắc mặt Quân Vô Nặc trầm xuống, Ngư Áu Trần giờ mới ý thức được mình nói sai, liền sửa lại lời nói, “Thật ra ngươi cho dù không tắm rửa thì ta cũng không ngại đâu, trường hợp đặc biệt mà, vài ngày không tắm rửa cũng không sao đâu.”

Huống chi ngày hôm qua cô cũng lau mình giúp hẳn, tuy rằng không phải là lau hết nguyên người, nhưng mới có một ngày thôi mà, làm gì mà bần nhanh vậy?

“Chẳng lẽ phu nhân thẹn thùng sao?” Quân Vô Nặc nhìn thấy khuôn mặt cô giờ hồng như trái mận, “Sợ cái gì, không phải nàng nói ta hiện tại đã bị như vậy rồi, thì còn lo lắng ta làm chuyện không đứng đắn sao?”

Hắn, hẳn tuyệt đối là trả thù cô!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Quân Vô Hoán

Hầu hạ Quân Vô Nặc tắm tuyệt đối là nhất đại khổ sai, nhưng mà chính cô cam tâm tình nguyện gả cho hắn, mà hắn cũng bị thương vì cô, cho nên mặc dù Ngư Áu Trần rất bức bối trong lòng những vẫn phải đồng ý.

Đồng ý thì đồng ý, lúc bắt đầu lại có chút khó khăn. Ví dụ như phải giúp hắn thay áo, hay là phải nhìn trực diện cơ thể hắn, hoặc như cô không thể quay mặt lảng tránh sang chỗ khác, bởi vì cô phải cẩn thận chú tâm để vết thương hắn không dính nước, hơn nữa, hắn lại bị thương ngay trên đùi.

Ngư Áu Trần cố gắng tự nhủ trong lòng “dù sao sớm muộn gì cũng nhìn thấy thôi, xem sớm 1 tí cũng có sao”, cô đứng lạng yên một lúc sau đó mới bắt tay vào việc.

Quân Vô Nặc là người luyện võ cho nên cơ thể của hắn rắn chắc và hoàn mỹ, bỏ qua vết thương trên người, màu da của hắn có màu nâu hổ phách, nhìn rất trắng kiết, làn da hắn thì lại trơn bóng nhẵn nhụi như tơ. Đương nhiên là cô cũng không cẩn thận đụng vào.

May là Quân Vô Nặc cũng chẳng thừa dịp này mà trêu chọc cô, chỉ nhắm mắt lẳng lẳng hưởng thụ, điều này làm cô cũng không quá mức khản trương.

“Sao ở đây lại có vết sẹo?” Lúc kì lưng Quân Vô Nặc, cô thấy có một vết sẹo dài trên lưng hắn, tuy rằng vết sẹo đã mờ dần nhưng cũng không khó nhận biết hung khí gây ra.

“Đó là vết sẹo lần đầu tiên khi ta ra chiến trường.” Quân Vô Nặc uể oải đáp.

“Ngươi thường xuyên đánh giặc sao? Sao không nghe ngươi nói qua?” Tuy rằng đã từng tận mắt chứng kiến hắn anh dũng giết giặc nhưng cô chưa bao giờ nghe người ta nói Cẩn Vương xông pha chiến trường cả.

“Chỉ là đi theo mấy vị lão tướng quân ra chiến trường thôi, ta chỉ giữ một chức nhỏ trong quân doanh cho nên cũng không ai biết.”

Giọng điệu hắn rất hời hợt, nhưng cô thừa biết để được thân thủ như hôm nay hẳn phải khổ luyện rất nhiều, “Xem ra, làm Vương gia cũng không dễ dàng gì, văn võ song toàn còn chưa đủ, còn phải học cách điều binh khiển tướng nữa.”

Quân Vô Nặc mỉm cười, nói, “Cũng không hẳn là vậy, chẳng qua lúc đó xảy ra chút chuyện, cho nên Hoàng Thượng mới đưa ta đến quân doanh làm kỵ binh vài năm.”

Tay đang kì lưng hần đột ngột dừng lại, chuyện gì đã xảy ra mà đến nỗi phải đưa một hoàng tử đến quân doanh chứ ? Thấy hần cũng không nói tí mĩ, cô cũng chẳng hỏi nhiều.

Nhớ lại lúc trước khi hần đến Kinh Châu chấp hành nhiệm vụ lại bị bọn người bịt mắt ám sát, aiz, làm Vương gia cũng chẳng sung sướng gì, không biết phải chết lúc nào, thật đúng là không có số hưởng phú quý.

Ngư Ấu Trần bỗng nhiên nghĩ chuyện hần thành thân với cô, chẳng lẽ là vì cô biết võ công ? Cũng có thể lắm chứ, tỉ lệ tử vong cũng được giảm thiểu. Tuy nhiên ý nghĩ này mới vừa vụt sáng thì lại tắt ngấm, ngay cả cô cũng biết điều này quá hoang đường.

Tiếng Quân Vô Nặc hít thở cắt ngang suy nghĩ của cô, Ngư Ấu Trần nghĩ vừa rồi chắc cô làm đau hần, nhưng khi định thần lại thì lại phát hiện trong lúc mình tâm trí đang bay bổng tận chín tầng mây, cô đã lau đến “chỗ” không nên lau.

Cô dời khăn sang chỗ khác, mặt cũng nhìn sang chỗ khác, tim lại đập thình thịch. Tuy rằng chỉ là thoáng nhìn qua nhưng mà hạ thân hần hình như có chút lạ.

Nghe hơi thở nặng nề của hần, cô còn tưởng hần lại giống như lần trước nữa, cô không dám là gì, một lúc sau hần lấy lại bình tĩnh, nói, “Không có gì, nằng tiếp tục đi.”

Ngư Ấu Trần lúc này mới xoay người lại, chậm rãi tiếp tục kì cọ người hần. Tuy rằng cô tận lực cố gắng nhìn đến một chỗ nhất định nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi nhìn đến cái nơi nào đó.

“Chỉ là nhẹ chạm một chút thôi mà đã khó chịu vậy sao ?” Cô nhìn trên người hần nhiều vết thương như vậy mà lúc đụng vào hần cũng đau có chấu mảy nhăn mặt như lúc này đâu, sao nơi đó ngay cả đụng vào cũng không thể. Cẩn cẩn môi, Ngư Ấu Trần bực bội khó hiểu nhưng vẫn không dám hỏi thẳng.

Thân thể Quân Vô Nặc có chút biến đổi, đột nhiên nắm chặt tay cô, ánh mắt nồng cháy rực lửa.

“Nếu như nằng còn hỏi ta vấn đề đó nữa, ta cũng không dám cam đoan, ta còn có thể kìm nén.” Giọng nói hần khàn khàn, nghe có chút tức giận.

Sắc mặt hần lập tức trở nên nghiêm nghị, như là hạ quyết tâm rất lớn, dứt khoát buông cô ra, nói, “Ba ngày sau chúng ta hồi kinh.”

Ngư Ấu Trần quả thật rất hối hận, cô nghĩ nếu như lúc ấy cô không hỏi câu kia, thì Quân Vô Nặc sẽ không nhanh chóng quyết định về cung. Đàn ông tức giận quả thật đáng sợ, y hệt như Quân Vô Nặc vậy, cực kỳ khó đoán.

Cô đúng là cái miệng hại cái thân mà, viện hết có này đến có khác nhưng người nào đó vẫn kiên trì hồi cung càng sớm càng tốt, cuối cùng không lay chuyển được hần, cô bắt buộc phải đồng ý.

Nhưng còn quán trọ của cô thì sao ? Thần Surong cũng sắp xuất giá, hai tỷ muội đều phải đi xa, chỉ còn cha và Nhị nương sống nương tựa lẫn nhau. Mà lần này cô đi kinh thành, cũng chẳng biết năm nào tháng nào mới có cơ hội trở lại Kinh Châu này. Vì vậy, Ngư Ấu Trần trong lòng luôn muốn ở lại đây càng lâu càng tốt.

Vốn định giả bệnh, nhưng mà chiều này lại không qua được pháp nhãn của Quân Vô Nặc, nếu vậy chỉ còn cách viện cớ quán trọ xảy ra chuyện thì mới có khả năng ở lại lâu thêm.

Đang suy nghĩ tìm cách thì Tiểu Mễ dẫn một người vào tìm cô.

“Vân nương ?” Ngư Ấu Trần căng thẳng, chẳng lẽ quán trọ xảy ra chuyện thiệt sao ?

Vân nương liếc mắt nhìn Quân Vô Nặc ăn mặc tươm tất đang ngồi phơi nắng đằng sau cô, lúc này mới cẩn trọng nói, “Chường quây, có một người vừa đến quán trọ, nói là muốn tìm cô.”

Mắt Quân Vô Nặc khẽ động, nhưng không có chen vào nói. Ngư Ấu Trần biết không phải quán trọ gặp chuyện xui rủi gì nên thở phào nhẹ nhõm, tò mò hỏi, “Người không hỏi hần ta là ai sao ?”

Vân nương do dự nhìn Quân Vô Nặc, Ngư Ấu Trần cũng nhìn ra thế nên liền kéo Vân nương đến vườn hoa gần đó nói chuyện, “Rốt cuộc là chuyện gì ?”

Vân nương nói thật nhỏ vào tai Ngư Ấu Trần, “Là một nam tử trẻ tuổi, cũng rất tuấn tú, bộ dạng rất quyền quý, nói là muốn gặp cô, còn nói là họ hàng nhiều năm thất lạc.”

Ngư ấu trần bật cười, cô khi nào lại có thêm 1 tên ” dê béo ” làm họ hàng thế ? Đời này cô gặp một tên dê béo cứ tưởng là mình phát tài lớn, ai ngờ lại là một Vương gia, hiện tại lại thêm một người tự động dâng tới miệng nữa sao ? Xem ra, gần đây cô quen biết đúng là nhiều thật.

Mà cho dù lần trước bị Quân Vô Nặc gạt, cô cũng không phải dễ mắc mưu nữa. Huống chi cô cũng sắp vào kinh, cũng không còn nhiều thời gian ” làm thịt dê “. Nhưng nếu cô cũng đang muốn tìm cơ để ở lại Kinh Châu thêm vài ngày nữa, thì đây chính là một cơ hội trời cho.

Vì vậy, Ngư Ấu Trần đi đến bên Quân Vô Nặc nói, “Không biết ai là phái người đến quấy rối, ta cùng Vân nương đến quán trọ xem sao.”

Quân Vô Nặc nhìn nhìn cô, sau đó lại nhìn Vân nương có tật giật mình đứng phía sau, nhú mảy nói, “Không phải là họ hàng thất lạc nhiều năm sao ?”

Hắn đúng là thánh tai thật, Ngự Áu Trần ngây thơ sờ sờ mũi, nói, “Ta làm gì có họ hàng thất lạc nhiều năm ! Cho nên ta thấy kẻ này chắc là muốn đến gây rối rồi, ngươi yên tâm, ta đi sẽ trở về ngay, ngươi an tâm ở nhà dưỡng thương đi. ”

Quân Vô Nặc cũng không ngăn cản, chỉ nói, “Không cần ta đi theo sao ? ”

“Không cần không cần. ” Ngự Áu Trần chỉ chỉ chân hắn, nói, “Đại phu nói mấy ngày nay ngươi nên ít đi lại, để tránh cho vết thương bị chảy máu. ”

Quân Vô Nặc gật đầu đáp, “Được, vậy đi đi. ”

Ngự Áu Trần thấy thế vội kéo Vân nương ra khỏi phủ, đến đến khi cô đi rồi, Quân Vô Nặc mới gọi Chi Huyền đang đứng cách đó không xa, “Đừng ở xa bảo vệ nàng là được. ”

Chi Huyền không đáp lại, trong thoáng chốc phi thân ra khỏi phủ tướng quân.

Vừa mới đến quán trọ, Ngự Áu Trần đảo mắt nhìn quanh thì đã thấy “họ hàng thất lạc nhiều năm” mà Vân Nương nói.

Người này mặc nguyên bộ quần áo màu trắng, cổ áo và cổ tay thì có thêu mấy hoa văn màu bạc, đường nét khuôn mặt đẹp như tranh, đang ngồi cạnh cửa sổ tao nhã uống trà, quả thật là một bức tranh phong cảnh hấp dẫn.

Ngự Áu Trần đứng đó nhìn hắn thật lâu, hắn đang cùng những người ngồi bàn bên cạnh nói chuyện chiến sự Kinh Châu và Đông Đan lần này. Đường như cảm giác có ai đó đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn về phía Ngự Áu Trần.

Người này đúng như những gì mà Vân Nương miêu tả, nhưng mà liếc mắt một cái, Ngự Áu Trần dám khẳng định cô chưa từng gặp hắn bao giờ, huống chi là quen biết.

Đương nhiên, Ngự Áu Trần vẫn như trước có thói dịch dung (cải trang) đến quán trọ, cho nên nam tử áo trắng có chút kinh ngạc, nhưng cảm xúc ấy chỉ diễn ra trong chớp lát, ngay sau đó hắn liền cười, chủ động đứng dậy đi về phía cô, nói, “Ngươi chính là Ngự chương quỳ ? ”

Hắn cố ý đến tìm cô ? Ngự Áu Trần tuy rằng trong lòng cũng hoài nghi, nhưng về mặt vẫn bình thản đáp, “Đúng vậy, không biết vị công tử này có họ hàng gì với nhà ta ? ”

Nếu hắn muốn mạo nhận họ hàng để ăn chùa ở chùa thì cô sẽ ngay lập tức cho hắn uống rượu đến say mềm, sau đó quăng hắn xuống hồ Yên Ba.

Nam tử áo trắng cười to sáng khoái, “Nếu ta không nói như vậy thì Ngự chương quỳ làm sao chịu gặp ta được chứ ? ” Nói xong, hắn nghiêng ngẫm nhìn cô, “Ta đã đặt 1 phòng ở trên lầu, không biết chương quỳ có nề mặt cùng ta uống vài ly rượu ? ”

Đây là quán trọ của cô, cô cũng chẳng sợ hắn sẽ giờ trò gì, vì vậy Ngự Áu Trần cũng sáng khoái nói, “Công tử đây cũng xem như là khách quý của quán trọ ta, có gì nề mặt hay không nề mặt chứ, nào, mời công tử lên lầu. ”

Dứt lời, cô quay sang phân phó Vân Nương, “Đem rượu ngon nhất lên phòng. ”

Vào phòng, nam tử áo trắng mời cô ngồi xuống, sau đó mới bắt đầu nói, “Hiện giờ không có người ngoài, chương quỳ có thể cho thay diện mạo thật được không ? ”

Hắn đúng thật là không biết liêm sỉ, Ngự Áu Trần lườm hắn, cười nói, “Công tử chẳng lẽ tò mò diện mạo của ta cho nên mới hao tổn tâm trí đến gặp ta sao ? Nếu là vậy thì ta chỉ sợ công tử sẽ thất vọng, ta từ đó đến giờ đều lấy diện mạo này gặp người khác. ”

Nam tử áo trắng lắc đầu cười cười, nói, “Nói cũng phải, ngươi và ta vẫn chưa quen thân cho lắm cho nên cảnh giả cũng là điều đương nhiên. ”

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn cô, “Mà cũng đừng gọi ta công tử này công tử nọ nữa, kêu ta Vô Hoán đi, Quân Vô Hoán. ”

Quân Vô Hoán ? Ngự Áu Trần nhất thời hoảng sợ, “Ngươi cũng là Vương gia ? ”

Quân Vô Hoán lễ độ cười nói, “Đúng vậy, bản vương là con trai thứ 4 của đương kim Hoàng Thượng, Cần Vương. ”

Điều thật cô không hề ngờ tới, cái quán trọ nhỏ như hạt đậu của cô thế mà trong mấy tháng gần gũi lại nghênh đón đến hai cái Vương gia ? Hơn nữa còn là 2 Vương gia nổi danh trong 3 cái Vương gia.

“Ngươi đến tìm Quân... à, Cần Vương sao ? ” Ngự Áu Trần do dự hỏi, bởi vì nếu thật sự là vậy thì hắn có thể trực tiếp đến phủ tướng quân gặp Quân Vô Nặc, cần chi đến quán trọ tìm cô, còn mạo nhận là họ hàng nữa.

“Đương nhiên ta cũng muốn tìm hắn, nhưng mà trước khi gặp hắn, ta nghĩ ta nên gặp ngươi trước. ” Quân Vô Hoán không kiêng dè đánh giá cô, “Ta rất muốn biết người mà hắn coi trọng thật ra là người con gái như thế nào. ”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 56: Họa Vô Đơn Chí

Người này nói năng quả thật rất suồng sã, có lẽ cũng do thân phận cao quý nên hẳn cũng đã quen ăn nói như thế. Ngự Áu Trần cảm thấy Quân Vô Hoán chắc chắn rất muốn tháo bộ râu giả trên mặt cô xuống để xem diện mạo thật sự của cô là như thế nào, điều này làm cho Ngự Áu Trần cảm thấy rất khó chịu.

Không thể ngờ trong đời mình lại có thể gặp được vị Vương gia trong truyền thuyết này, nhưng cô không có lúng túng hay khẩn trương, mà nghĩ đi nghĩ lại cô cũng không cảm thấy người trước mặt này chính là Càn Vương.

“Càn vương nói như vậy không hợp lý cho lắm, cho dù là tò mò thì Vương gia cứ trực tiếp đến phủ tướng quân, thì cũng sẽ gặp được ta thôi ? Thế mà ngài lại cố ý che giấu thân phận, kêu ta đến chỗ này, ngài không sợ chuyện này bị truyền ra ngoài sao ? ”

Cô rất lạnh miệng, ứng đối rất sắc sảo, sắc mặt không có tí sợ hãi, mặc dù bị hắn nhìn chăm chú nhưng cô vẫn không tự ti hay kiêu ngạo, còn dám phê bình hắn, Quân Vô Hoán hai mắt sáng lên, vẻ mặt ngạo mạn cũng biến mất.

“Thật không hổ danh là dương môn hổ tướng, quả nhiên có vài phần gan dạ sáng suốt. ” Quân Vô Hoán bưng ly trà thưởng thức, nói với cô, “Tuy nhiên, cô là chủ nợ của quán trọ này, còn ta là khách trong quán trọ cô, lúc này ta mời cô lên đây, cô cũng sáng khoái đồng ý, có gì mà không thỏa đáng chứ ? ”

Quân gia bọn họ quả nhiên toàn người biết ăn nói, lời hắn nói đúng thật là hợp lý. Ngự Áu Trần nhũn mày, nói, “Vừa rồi đồng ý lên đây, là vì đạo đãi khách. Nhưng mà giờ ta đã biết ngài là Càn vương, đương nhiên ta cũng không thể ở lại tiếp đãi ngài được nữa, điều này không hợp với lễ nghĩa. Hay là chúng ta trở về phủ tướng quân đi. ”

“Nói đến lễ nghĩa... ” Quân Vô Hoán đặt ly trà xuống, nửa đùa nửa thật nói, “Ngươi thấy bốn vương sao không chịu hành lễ ? Hơn nữa, ngươi ở trước mặt bốn vương nói chuyện không phân tôn ti, vậy có coi là lễ nghĩa chu toàn không ? ”

Ngự Áu Trần thoáng giật mình, cô bình thường đều cư xử như vậy với Quân Vô Nặc, dần dà cũng thành thói quen. Gia đình cô làm quan, đương nhiên mấy chuyện lễ nghi cũng phải học đôi chút, nhưng trời sinh bản tính ngang bướng, cũng không thích ai bắt ép mình, thứ hai nữa là từ nhỏ đến giờ cô đúng thật gặp rất ít người mà cô phải hành lễ.

Cho nên, lúc gặp Càn vương này, cô cũng không nghĩ nhiều đến mấy thứ lễ nghi đó. Giờ lại bị hắn bắt bẻ, cả người cô toát mồ lạnh.

Tuy nói hắn là ca ca của Quân Vô Nặc, nhưng huynh đệ hoàng gia cho dù là chảy cùng dòng máu cũng chưa chắc gì đã thân thiết, huống chi hai người vẫn là cùng cha khác mẹ. Chẳng lẽ muốn lấy cái cớ này để trừng trị cô ?

Ngự Áu Trần lơ đãng nhìn hắn, thấy hắn cũng không giống như loại người nham hiểm vậy. Cô phản ứng lạnh lẽo, lập tức đứng dậy, nói, “Càn vương nói rất đúng, chẳng qua sự việc xảy ra bất ngờ, nhưng lúc này ta đang giả dạng, nếu như hành lễ thì cũng không phù hợp. Đợi đến khi trở về phủ, ta tắm rửa thay quần áo rồi sẽ chính thức bái kiến ngài. ”

Quân Vô Hoán rót cuộc mỉm cười, “Sợ ngươi cảm thấy không được tự nhiên cho nên bốn vương cũng không nói rõ từ đầu, nào, ngồi xuống nói chuyện đi, còn nữa, cái gì đó trên mặt ngươi, giờ có thể tháo xuống được chưa ? ”

Thì ra từ này đến giờ hắn gây sự với cô là vì cái này sao ? Xem ra, Vương gia này âm hiểm cũng chẳng thua gì Quân Vô Nặc.

Ngự Áu Trần tuy rất bực bội nhưng cũng không nói gì, tỏ vẻ ung dung tháo bộ râu trên mặt mình, lần nữa ngồi xuống, nói, “Vương gia quả thật an bài chu đáo, không biết ngài muốn nói chuyện gì với tôi ? ”

Quân Vô Hoán nhướn mày chăm chú đánh giá cô một hồi lâu, mới khẽ thở dài, “Quả nhiên là xinh đẹp nhưng không hề tầm thường, so với mấy tiểu thư khuê các trong thành này, cô có vài phần bướng bỉnh hơn, giờ thì bốn vương đã hiểu vì sao rồi. ”

Mấy lời khen khách sáo này Ngự Áu Trần cũng không phải lần đầu nghe, đương nhiên cũng không lấy làm lạ, chỉ là câu cuối cùng của hắn lại làm cô không hiểu cho lắm.

Đúng lúc này Vân Nương mang rượu và thức ăn vào phòng, cô cũng bớt ngượng ngùng hơn.

Quân Vô Hoán thật ra rất thân thiện, đợi đến khi Vân Nương dọn đồ ăn lên xong hết rồi rời khỏi phòng, hắn mới nói tiếp, “Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là tò mò về cô thôi. Nếu trực tiếp đến phủ tướng quân thì đương nhiên ta cũng có thể gặp cô, nhưng đâu thể nào nói chuyện thoải mái như bây giờ được ? ”

Thấy ánh mắt hoài nghi của cô, hắn lại nói tiếp, “Ngươi cũng không cần khẩn trương như vậy, bốn vương bắt quá đột nhiên nghe nói thất đệ đã thành thân ở Kinh Châu, cho nên muốn đến đây để xem thực hư ra sao thôi. ”

Chỉ có vậy thôi sao ? Nghe hắn nói vậy, Ngự Áu Trần ngược lại không biết nói cái gì cho phải, thừa dịp thay hắn rót rượu, cô lảng sang chuyện khác, “

Cần vương ngàn dặm xa xôi đến Kinh Châu, chẳng lẽ là vì chuyện này sao ? ”

“Đương nhiên chỉ là một trong những lý do thôi. ” Quân Vô Hoán đem ly rượu đưa lên mũi ngửi, đột nhiên trừng mắt nói, “ Rượu này có bỏ thêm gì à ? ”

“ Bỏ thêm cái gì ? Vương gia cho rằng quán trọ ta là hắc điểm sao ? ” Ngự Áu Trần lạnh miệng nói, trong lòng thì rối bời, chẳng lẽ Vân Nương nghĩ hần là một tên ” dê béo ”, tự quyết định bỏ thuốc mê vào rượu chứ ? Hơn nữa, cho dù là bỏ thuốc thì cũng vô sắc vô vị, hần là không nghĩ thấy mới đúng.

Nghĩ đến đây, cô nhất thời hận chính mình nhanh mồm nhanh miệng. Quả nhiên, Quân Vô Hoán liền cười nói, “ Ngự cô nương đừng hiểu lầm, ý ta là, rượu này thơm nồng hương cam, không giống như loại rượu bình thường. ”

Lời hần nói ra càng làm cô thêm chột dạ. Từ lúc hần nói ra thân phận của mình, cô cảm giác như có gông cùm xiềng xích bao quanh mình, cảm giác rất bức bối.

“ Ngự cô nương không uốn một chén với bọn vương sao ? ” Quân Vô Hoán cũng không vội vã vào vấn đề chính, cầm ly rượu đưa cho cô.

“ Thực xin lỗi, ta không uống rượu được, luôn chỉ xem người khác uống thôi. ” Ngự Áu Trần từ chối, hơn nữa cô quả thật không có tư lượng, lại không biết mục đích thật sự của hần là gì, tốt nhất là không nên uống rượu.

Quân Vô Hoán cũng không miễn cưỡng, nâng chén nhấp một ngụm, sau đó đặt chén xuống bàn, chậm rãi nói, “ Ngự cô nương cảm thấy bọn vương thế nào ? ”

Hần cân nhắc nửa ngày lại hỏi một câu hỏi mờ ám như vậy khiến Ngự Áu Trần bất ngờ không biết ứng xử làm sao, cũng đoán không ra dụng ý của hần, chỉ hàm hồ đáp, “ Vương gia đương nhiên phải rất tốt. ”

Quân Vô Hoán cười cười, nụ cười nhàn nhạt nhưng không kém phần quyến rũ, nói, “ Vậy ngươi có muốn làm Vương phi của bọn vương ? ”

Hần nói cái gì ? Ngự Áu Trần thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, cô không nghe lầm chứ ? Có đùa thì cũng đừng đùa quá trớn vậy chứ ?

Ngự Áu Trần gượng cười, “ Ta nghĩ Vương gia cũng biết, ta và Cần vương đã thành thân, tính theo cấp bậc, thì ta hần là em dâu của ngài. ”

Thái độ Quân Vô Hoán vẫn dừng dừng, “ Đại hôn của hoàng tử đều phải do Hoàng Thượng, Thái Hậu và Hoàng Thái Hậu quyết định, dù ngươi đã gả cho thất đệ nhưng nếu hoàng tộc không thừa nhận thì hai người cũng phải hòa ly thôi. ” (hòa ly = ly hôn ề theo phim Công Chúa Giá Đáo)

Nói xong, hần ngừng lại xem xét thái độ cô, “ Tuy là lần đầu gặp mặt, bọn vương càng nhìn càng thích ngươi, nếu ngươi đồng ý, ta sẽ tâu với phụ hoàng tử hôn ngươi cho ta. ”

Hần nói cái quái gì vậy ? Tuy rằng kẻ điếc cũng hiểu lời hần nói không có thật lòng, nhưng nghe lời nói suông sã ” thích ngươi ” của hần, Ngự Áu Trần nhăn mặt lại, “ Vương gia, ngài chẳng lẽ muốn đùa với ta ư ? ”

Quân Vô Hoán bỗng nghiêm mặt nói, “ Hôn nhân đại sự đương nhiên không thể nào lấy làm trò đùa được. Hơn nữa, đệ ấy cho cô thứ gì, bọn vương cũng có thể cho cô thứ đó. ”

Nghe thế, Ngự Áu Trần cảm thấy ngàn lần bội phục vị Cần vương này, cứ tưởng rằng Quân Vô Nặc là kẻ lừa đảo lớn nhất mà cô từng gặp, không ngờ vị Cần vương này so với hần cũng gian xảo không kém, mờ to hai mắt mà nói dối quả thật khiến người ta phải bội phục.

Chỉ chỉ ly rượu của hần, Ngự Áu Trần nhin cười nói, “ Vương gia, ta nghĩ ngài không nên uống rượu nữa. ”

Quân Vô Hoán thoáng kinh ngạc sau đó liền nở nụ cười, nói, “ Mới uống một chén thôi, ngươi cho là bọn vương uống say nói năng bậy bạ ư ? ”

“ Không phải. ” Ngự Áu Trần mím môi, “ Chỉ là ta nghĩ, không chừng rượu này thật có bỏ thêm gì đó. ”

Tuy là hần có tài nói dối không chớp mắt, nhưng so về tài lừa đảo thì bản lĩnh của hần còn thua xa Quân Vô Nặc nhiều.

Nhìn bộ dạng gằn dờ của cô, Quân Vô Hoán cũng không để ý mấy tiếp tục thong thả uống rượu, “ Thích thì nói thích, bọn vương không nghĩ phải giấu diếm. ”

Về mặt hần tuy là nghiêm túc và chân thật, đối với Ngự Áu Trần mà nói cô chỉ cảm thấy giống như đang hát kịch vậy, trong đầu cô giờ toàn là vòn vòn cảnh Cần vương đoạt thế, đang lúc suy nghĩ thì cô lại nghe hần nói, “ Được rồi, không nói đến chuyện này nữa, bọn vương nói tin vui này cho ngươi biết. Hoàng Thượng đã ân chuẩn thỉnh cầu của thất đệ, đem ngươi tử hôn cho hần, lần này bọn vương tới chính là để tuyên chỉ. ”

Ngự Áu Trần trong lòng cả kinh, tên Cần Vương này sao cứ thay đổi thái độ xoành xoạch vậy ?

Nhìn vẻ mặt sùng sốt của cô, Quân Vô Hoán rút cuộc nhìn không được cười to lên, “ Sao ? Bọn Vương làm ngươi sợ à ? ”

“ Một chút. ” Ngự Áu Trần lập tức thay đổi suy nghĩ về hần, hần không phải là lừa gạt, mà là xảo quyết, khiến người ta hoàn toàn đoán không được hần muốn làm gì.

Cùng Quân Vô Hoán dùng cơm xong, hai người cùng xuống lầu trở về phủ tướng quân. Bữa cơm này tuy rằng cũng không ngon lành gì, nhưng cũng may là hân cũng không có ăn nói điên cuồng như lúc này nữa, tựa như là hân chưa từng nói mấy lời đó vậy.

Còn bên trong phủ tướng quân thì xảy ra chuyện mà Ngự Áu Trần không hề ngờ tới.

Trong lúc cô đi ra ngoài, Phó Thiếu Dương đã đến đây. Hơn nữa hân còn đặc biệt đến tìm Quân Vô Nặc, và còn đi chung với một người nữa.

Nghe nói người này là con của bạn làm ăn của ông chủ “Thương Túc Các”, tên là Vi Sinh, có giao tình rất tốt với mấy vị công tử của “Thương Túc Các”. Lần này hân đến Kinh Châu để bàn chuyện làm ăn, thuận tiện bái phỏng Phó gia.

Nghe Phó Thiếu Dương nói nhị công tử của “Thương Túc Các” cũng đang ở Kinh Châu, lại còn bị thương nữa, liền bảo Phó Thiếu Dương dẫn đến thăm.

Chuyện Quân Vô Nặc bị thương tuyệt đối tối mật, Ngự Áu Trần cũng không nói người ngoài nghe, mà Ngự Thần Sương là người một nhà thì biết cũng là chuyện đương nhiên, mà Thần Sương biết, dĩ nhiên Phó Thiếu Dương cũng sẽ biết.

Vì thế, lúc Ngự Áu Trần bình an trở về thì Quân Vô Nặc toàn thân mang đầy thương tích theo cô trở về. Điều này khiến người ta phải suy đoán lung tung, rằng hân không tự lượng sức muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cương quyết đi theo Ngự Diệu Thiên xông pha chiến trường, cuối cùng lại bị trọng thương quay về.

Nếu Quân Vô Nặc bị thương thì Phó Thiếu Dương dẫn bạn cũ đến thăm hân cũng chỉ là theo đạo nghĩa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ba Nam Nhân Một Sân Khấu

Từ đằng xa Phó Thiếu Dương đã thấy một nam nhân mặc bộ quần áo mùa hè nằm thành thoi trên ghế, hân liền xoay qua nói với Vi Sinh đang đi bên cạnh, “Vi huynh, nhìn thấy không, người ở đằng trước chính là Quân huynh.”

Vi Sinh vốn đang thắc mắc sao Quân Thanh Viễn lại quen biết Ngự Diệu Thiên, lúc này cũng chẳng nhìn rõ diện mạo của người kia, nhưng nghe Phó Thiếu Dương khẳng định như vậy, Vi Sinh cũng tin vài phần, bước nhanh theo Phó Thiếu Dương.

“Quân huynh, xem ta dẫn ai đến gặp huynh này?” Còn chưa đến gần, Phó Thiếu Dương đã la lên từ xa.

Quân Vô Nặc vốn đang suy nghĩ kế hoạch hồi kinh, nghe có người kêu mình, hân liền nhú mày lại. Ngẩng đầu thấy vẻ mặt đắc ý của Phó Thiếu Dương, bên cạnh còn có một người trẻ tuổi đi cùng, sắc mặt hân càng trầm xuống hơn.

Đối với loại người như Phó Thiếu Dương, từ đầu Quân Vô Nặc cũng chẳng có thiện cảm gì cả, càng không cần nói đến chuyện ở chung một nhà với nhau, hoàn toàn không có khả năng kết giao. Giờ phút này thấy Phó Thiếu Dương ra vẻ thân thiết gọi mình, Quân Vô Nặc cũng đoán được bảy tám phần ý đồ đến đây lần này của hân.

Lúc nói chuyện, hai người đã đi đến trước mặt Quân Vô Nặc, Phó Thiếu Dương liếc nhìn Vi Sinh đứng bên cạnh mình, giả vờ không thấy vẻ mặt sùng sốt của Vi Sinh, mỉm cười nói với Quân Vô Nặc, “Quân huynh, không ngờ tới ở đây gặp lại cô nhân sao? Vi huynh vừa nghe nói người bị thương ở Kinh Châu, liền kêu ta dẫn đến thăm người ngay, Vi huynh lo lắng cho người suốt cả đường đi.”

Vi Sinh đứng thật có giao tình rất tốt với Quân gia, nhưng người trước mặt hân hoàn toàn không phải là Quân Thanh Viễn, thế mà Phó Thiếu Dương lại một mực khẳng định, Vi Sinh cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hân trấn định bản thân, xoay qua nói với Phó Thiếu Dương, “Phó huynh, người nhận sai người rồi, hân không phải là Quân Thanh Viễn.”

Phó Thiếu Dương đã biết đáp án này từ lâu, lúc này lại nghe Vi Sinh chắc nịch nói, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng sắc bén nhưng cũng không quên tỏ ra kinh ngạc, “Vi huynh, chuyện này không phải đùa đâu, hân là con rể của tướng quân, không phải nhị công tử từ Quân gia thì là ai?”

Quân Vô Nặc nhìn ánh mắt khiêu khích của Phó Thiếu Dương, hân cười khẩy đáp trả lại, cũng chẳng chào hỏi gì, hân muốn xem hai người trước mặt hân muốn diễn cái trò gì.

Vi Sinh kỳ thật cũng chẳng biết Quân Vô Nặc là ai, nghe Phó Thiếu Dương hỏi như vậy, lập tức giải thích, “Ta và Thanh Viễn huynh quen biết nhiều năm thì sao có thể nhận lầm người được, có lẽ là cùng tên, nhưng chắc chắn không phải là Quân Thanh Viễn của Thương Túc Các.”

Dứt lời, Vi Sinh quay sang nhìn Quân Vô Nặc, “Nghe Phó huynh nói, huynh đài tự xưng mình là thiếu chủ của Thương Túc Các? Người và Quân gia có quan hệ gì? Sao ta chưa từng gặp qua người?”

Có người muốn giả danh bằng hữu của hân, hân tất nhiên không thể mặc kệ được.

Quân Vô Nặc cũng định trước khi hồi kinh sẽ nói rõ thân phận mình với Thu Nhị nương, giờ phút này Phó Thiếu Dương đã muốn vạch trần hắn, hắn cũng không muốn giả bộ thêm bữa, nhìn về phía Phó Thiếu Dương, nói, “Ta không phải Quân Thanh Viễn thì đã sao ? Mà chuyện này cũng không cần Phó công tử nhọc công làm gì ! ”

Hắn cũng đã thừa nhận, Phó Thiếu Dương cũng chẳng cần giữ thái độ nhã nhặn với Quân Vô Nặc nữa, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Đúng như ta dự đoán, ngươi quả nhiên muốn lừa hôn. Tuy rằng đây là chuyện của Ngự gia, nhưng ta cũng là con rể của Ngự gia, cũng từng có hôn ước với Âu Trần, ta có quyền xen vào. ”

Nghe hắn gọi hai chữ “Âu Trần” rất thân thiết, Quân Vô Nặc nhũn mảy, trừng ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn Phó Thiếu Dương, nhưng thái độ vẫn ôn nhu nói, “Nàng lấy ta vì con người của ta, cũng không phải vì thân phận của ta, toàn bộ Ngự gia còn chưa nói gì, Phó công tử, ngươi và nhị tiểu thư còn chưa thành thân, vậy có được xem là người ngoài không ? Cho dù các ngươi đã thành thân thì sao, đây là chuyện vợ chồng chúng ta, cũng không tới phiên người xen vào. ”

Lời Quân Vô Nặc nói cũng có lý, mặc kệ hắn là ai, giờ Ngự Âu Trần đã là vợ hắn rồi. Nhưng chính điều này mới là nguyên do khiến Phó Thiếu Dương càng thêm bức tức, “Ngươi đừng tưởng rằng ngươi là con rể Ngự gia, vãn đã đóng thuyền thì có thể kiêu ngạo, giờ ngươi đã bị ta vạch trần rồi, ta tuyệt đối sẽ không ngồi im nhìn ngươi dối gạt Ngự gia. ”

“Phải không ? ” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Quân Vô Nặc cảm thấy buồn cười, “Ta đây sẽ chờ xem ngươi làm sao mà giải quyết ! ”

Vì Sinh đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, dù không nắm rõ chuyện gì xảy ra nhưng thấy hắn giả danh bằng hữu của mình, bị vạch trần mà còn ngạo mạn, không có chút gì hối cải, nhất thời cũng nổi giận, hùa theo Phó Thiếu Dương, “Ngươi giả mạo Thanh Viễn đi lừa gạt, làm tổn hại danh dự của hắn, chỉ dựa vào điểm này ta đã có thể kiện ngươi lên công đường, cho ngươi nếm thử mùi vị ngục tù như thế nào. ”

Phó Thiếu Dương rất hài lòng lời nói của Vì Sinh, cũng nói tiếp, “Theo luật pháp Hạ Thương, cho dù là mạo danh một dân thường đi lừa gạt thì cũng phải ngồi tù. Huống chi ngươi mạo danh Quân gia, ngươi đừng quên Quân gia là hoàng thượng, Ngự tướng quân lại là trụ cột của quốc gia, lần này giao chiến với Đông Đan, ông ấy lại lập được chiến công. Ngươi nói thử xem, nếu Ngự tướng quân tố cáo ngươi với Hoàng Thượng, nói ngươi giả mạo hoàng thượng đi lừa hôn, ta không dám chắc ngươi còn giữ được cái mạng mình không nữa. ”

Nếu Ngự gia có ý định truy cứu, Quân Vô Nặc có mười cái đầu cũng không đủ đền tội.

Nghe đến đây, Phó Thiếu Dương nhìn đám người hầu đang đứng một bên sợ tới mức không biết phải làm sao, hắn gọi Tiểu Mễ, “Tiểu Mễ, đứng thất thần ở đó làm gì, còn không đi gọi người đến trời kẻ lừa đảo này lại ! ”

Tiểu Mễ là nha hoàn bên cạnh Ngự Âu Trần, mấy ngày này đều là cô thay tiểu thư hầu hạ cô gia, tuy rằng lời nói của Phó Thiếu Dương đúng thật dọa người, nhưng cô cũng không vội vã chạy đi, mà theo bản năng nhìn về phía Quân Vô Nặc.

Quân Vô Nặc gật đầu nhìn cô, nói, “Đã như vậy thì gọi Nhị nương đến đây đi. ”

Tiểu Mễ nghe lệnh lập tức xoay người chạy đi.

Thấy Quân Vô Nặc không hoảng sợ như mình nghĩ, ngược lại còn bình tĩnh, Phó Thiếu Dương trong lòng cũng có chút do dự. Tuy nhiên, Tiểu Mễ không hề nghe lệnh của hắn, lại nghe lời của Quân Vô Nặc, điều này làm hắn rất khó chịu.

Hừ, có Vì Sinh là nhân chứng ở đây, Quân Vô Nặc có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tội danh giả mạo, chỉ sợ hắn gặp lúc sa cơ lỡ vận, dùng thủ đoạn gì đó với Thu Nhị nương để bà tin hắn là nói thật.

Chỉ tiếc là Ngự Âu Trần không có ở đây, không thể chính mắt nhìn thấy. Nhưng mà cũng không sao, bắt tên chướng mắt này vào tù rồi nói sau. Phó Thiếu Dương thật muốn xem lúc đó Quân Vô Nặc còn dám kiêu ngạo nữa không.

“Người đâu ! ” Phó Thiếu Dương rống to, lập tức một đám gia đình nha hoàn chạy tới. Thật ra đám người này sớm đã nghe bên này ồn ào nhưng lo sợ quy củ trong phủ nên không ai dám nghe lên chủ tử nói chuyện cả. Lúc này nghe Phó Thiếu Dương gọi, mọi người đành phải lên tiếng trả lời chạy lại đây.

Phó Thiếu Dương cũng không ngần ngại gọi mọi người đến gần, “Các ngươi nghe đây, người này giả mạo hoàng thượng lừa gạt tướng quân và đại tiểu thư, giờ cũng đã có người làm chứng, trở lại cho ta, chờ Nhị nương đến xử lý rồi giao cho quan phủ. ” Cuối cùng, hắn nói thêm một câu, “Các ngươi cứ bắt hắn lại, ta sẽ chịu mọi trách nhiệm. ”

Dù cho là thế nhưng, đám gia đình cũng không dám manh động, lo sợ nhìn Quân Vô Nặc, lại không có chủ tử bọn họ ở đây, bọn họ không biết phải nên làm thế nào.

Quân Vô Nặc nhìn lướt qua đám gia đình nha hoàn không dám làm xằng bậy, tuy rằng hắn chưa mở miệng nói gì nhưng ánh mắt uy nghiêm khiến mọi người khiếp sợ cúi gằm đầu, theo bản năng thụt lùi vài bước.

Bình thường cô gia cũng không nghiêm khắc với hạ nhân, nhưng cảm giác tôn quý bẩm sinh trên người hắn khiến bọn họ cho đến bây giờ cũng không dám bất kính. Giờ phút này lại bị hắn nhìn như vậy, mọi người tuy chưa có làm gì nhưng lại thấy bản thân đã mạo phạm, nói thế nào cũng không dám tiến đến chỗ Quân Vô Nặc.

Xem ra, người ta nói phủ tướng quân quản lý hạ nhân rất nghiêm khắc, đúng thật không ngoa (không sai). Quân Vô Nặc nhếch miệng, ánh mắt dừng tại

Phó Thiếu Dương, trào phúng nói, “ Ngay cả hạ nhân cũng có đầu óc hơn người, Phó Thiếu Dương, người quá hấp tấp rồi đây ! ”

Đám hạ nhân không ai nghe lời hấn, này đã làm Phó Thiếu Dương mất mặt, huống chi giờ lại nghe Quân Vô Nặc mỉa mai mình. Đúng lúc này Thu Nhị nương và Ngự Thần Sương đang đi đến đây, không đợi Quân Vô Nặc mở miệng, Phó Thiếu Dương liền bước đến nói với Thu Nhị nương, “ Nhị nương, người tới rất đúng lúc, tên Quân Vô Nặc này giả mạo hoàng thượng, nay đã bị con vạch trần, hấn còn dám lớn giọng thừa nhận, người mau sai hạ nhân trời hấn lại đưa đến quan phủ, nếu không hấn bản cùng sinh đạo tặc làm chuyện xằng bậy nữa. ”

Nói xong, hấn liền kéo Vi Sinh đến giới thiệu.

“ Vậy là tỷ phu thật sự lừa tỷ tỷ sao ? ” Tin này Ngự Thần Sương nghe còn hoảng hốt, cô và Phó Thiếu Dương từ lâu đã nghi ngờ, tỷ tỷ cô và nhị công tử Thương Túc Các vốn không quen biết, làm sao lại trở thành bằng hữu được ? Thậm chí còn gấp rút thành thân nữa ?

Cô nhớ ngày hấn đến phủ cũng là ngày Thiếu Dương đến cầu thân, nói như vậy, không chừng tỷ tỷ cô cảm thấy bị từ hôn rất mất mặt, cho nên liền tìm một người giả mạo hoàng thượng để giữ sĩ diện cho mình.

Tuy rằng ngày đó thành thân hấn đưa ra sinh lễ gấp đôi sinh lễ của cô, nhưng điều đó cũng chứng minh được là bọn họ cố tình hạ nhục cô. Vậy đồng bạc đó chẳng lẽ là tỷ tỷ cô để dành được ư ?

Nhưng mà tỷ tỷ cô cũng bỏ vốn nặng lắm chứ, thậm chí còn thật sự thành thân với hấn, đây là ngoài dự liệu của cô. Nói gì thì nói, ngày thường hấn cư xử cũng không tệ lắm, hơn nữa do triều đình gắt gao tuyển tử nữ cho nên hai người mới gấp rút thành thân.

Điều này có thể giải thích vì sao trước mấy ngày thành thân, tỷ tỷ cô ủ rũ buồn bã, ai lại muốn gả cho kẻ lừa đảo chứ.

Cô cũng chẳng muốn vạch trần bọn họ, dù sao cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, chuyện xấu ắt hẳn một ngày nào đó cũng bị người ta biết. Chờ tới khi họ sinh con đẻ cái rồi thì sẽ không biết ăn nói với con họ thế nào, hơn nữa, chuyện càng lâu bao nhiêu, cô càng cảm thấy mất lòng mặt dạ bấy nhiêu.

Tuy nhiên lúc này Phó Thiếu Dương không biết ở đâu lại kiếm tên Vi Sinh đến làm chứng, trong lòng cô lại có chút bất an.

Hấn vỗ vãi vạch trần Quân Vô Nặc, có phải là vì tỷ tỷ.... ?

Thu Nhị nương cũng đang tức giận, nhưng không phải với Quân Vô Nặc, mà là với Phó Thiếu Dương, “ Thiếu Dương, có chuyện gì thì đợi lão gia về rồi nói sau ! Vô Nặc đang bị thương, con lại dẫn người ngoài đến xào xáo, người ta nhìn vào chẳng phải chê cười chúng ta sao ? ”

Về thân phận Quân Vô Nặc, Thu Nhị nương chưa bao giờ hỏi thẳng hấn, nhưng Ngự Diệu Thiên đã quyết định thì chắc chắn ông cũng sẽ không qua loa. Hơn nữa, thái độ của ông đối với người con rể này khác lạ, bà nhạy cảm nhìn thấy sự bất đồng này, hai người bề ngoài vẫn thừa cha gọi con, nhưng ẩn sâu bên trong, bà cảm thấy lão gia nhà mình đối với con rể có phần kính nể.

Hơn nữa sau khi Áu Trần bị bắt, Quân Vô Nặc lại bị thương trở về, chuyện này làm bà nhớ đến năm đó tiểu thư (mẹ Áu Trần – Thu Nhị nương trước đây là người hầu của mẹ Áu Trần) chạy trốn đến Hạ Thương, nếu như không có lão gia mạo hiểm thu lưu (cho ở lại), cô lẽ bà cũng không còn sống đến ngày hôm nay. Cho nên, bà cũng rất hài lòng với người con rể này.

Hôm nay cho dù Quân Vô Nặc không phải là hoàng thượng, chỉ là một thường dân thì cũng vẫn là phu quân của Áu Trần. Phó Thiếu Dương dẫn người ngoài đến gây sự, khiến Ngự gia và Áu Trần mất mặt, đương nhiên làm bà rất tức giận.

Phó Thiếu Dương là nam nhân, lại còn chưa thành thân, đối với mấy lễ tiết này tất nhiên là không nghĩ quá nhiều. Hấn nghĩ có Vi Sinh ở đây, chỉ cần chứng minh Quân Vô Nặc là kẻ lừa đảo rồi tống hấn vào tù mà thôi. Ngự tướng quân và Ngự nhị phu nhân đều rất thương Áu Trần, cũng không có khả năng để cô gả cho kẻ lừa đảo, cho nên nếu như Quân Vô Nặc bị vạch trần, hai người hấn là tức giận và bắt Quân Vô Nặc tù mới đúng. Không ngờ ngược lại Phó Thiếu Dương còn bị Thu Nhị nương mắng nhiếc thậm tệ. Nhất thời mất mặt, hấn đành phải biện minh, “ Là tiểu tể lỗ mãng, không suy nghĩ kỹ càng. Kỳ thật, tiểu tể không phải vì chuyện này mà đến, chỉ là Vi huynh nghe nói nhị công tử Quân gia bị thương, trong lòng nóng vội mới kêu tiểu tể dẫn đến thăm. Ai ngờ, hấn lại không phải là người nhà Quân gia, tiểu tể cảm thấy bất bình thế nên nhất thời tức giận. ”

Thu Nhị nương vẫn chưa hết phần nộ, nói, “ Cho dù là như thế thì con hiện tại làm rồi tung mọi chuyện lên, làm sao mà giải quyết ? Áu Trần là con gái, con đã một lần thoát hôn thì không nói đi, giờ lại gây thêm chuyện nữa, con có từng nghĩ cho nó không ? ”

Phó Thiếu Dương âm thầm trừng mắt nhìn Quân Vô Nặc thông dong ngồi xem kịch vui, cắn chặt răng, nói, “ Nhị nương, nếu bởi vì việc này làm tổn hại danh dự của Áu Trần, tiểu tể nguyện gánh vác trách nhiệm. ”

Lời hấn nói khiến mọi người sững sốt, ánh mắt Quân Vô Nặc hơi trầm xuống, còn chưa mở miệng phản bác lại thì Ngự Thần Sương đã mất kiên nhẫn la toáng lên, “ Phó Thiếu Dương, huynh nói vậy là có ý gì ? Huynh muốn chịu trách nhiệm thế nào ? ”

Ngự Thần Sương cũng không phải ngốc, nếu Quân Vô Nặc bị đưa đến quan phủ thì thanh danh tỷ tỷ cô xem như bị hủy. Đương nhiên, gả cho một kẻ lừa đảo chưa chắc đã tốt lành gì, nhưng giờ nghe Phó Thiếu Dương nói, chẳng lẽ hấn muốn.... Hấn ngay cả tỷ tỷ cô cũng muốn cưới ?

Thu Nhị nương hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, bà không dám tin nhìn hấn.

Phó Thiếu Dương nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn hai người, nói, “ Chuyện này đều từ ta mà ra, cho nên ta sẽ chịu trách nhiệm — cưới nàng ! ”

Chương 58: Một Nhà Vương Gia

Thoáng chốc cả hoa viên một mảnh yên tĩnh.

Phó Thiếu Dương chết cứng với lời nói của mình, nhưng mà hắn cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời này rồi.

Hắn đã nghĩ đến việc thành thân với Âu Trần không phải ngày một ngày hai, cho dù chuyện này có thể sẽ rắc rối một tí nhưng hắn cũng không có ý định từ bỏ.

Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, sắc mặt Quân Vô Nặc trầm xuống không chỉ một chút. Tuy nhiên, nếu so với Ngự Thần Sương thì không đáng là gì, hai mắt Ngự Thần Sương giờ đây đỏ hoe, mười ngón tay bấu chặt vào da thịt. Không đợi Thu Nhị nương lên tiếng giáo huấn đứa con rể nói năng lung tung này, Ngự Thần Sương đột nhiên la toáng lên, xông về phía Phó Thiếu Dương.

“ Là chính miệng huynh nói muốn lấy muội mà ! Phó Thiếu Dương, huynh không có lương tâm, muội liều mạng với huynh ! ”

“ Thần Sương. . . ” Không ngờ một người hiền dịu như Ngự Thần Sương lúc nổi giận lại dữ tợn đến vậy, cô đâm đầu tui bụi vào người hắn, Phó Thiếu Dương đương nhiên không dám đánh trả, chỉ xấu hổ né tránh, “ Thần Sương, muội nghe huynh nói hết đã. . . ”

“ Đủ rồi ! ” Thấy Thu Nhị nương cũng tức giận đến mặt tái mét, hai người càng cãi nhau càng mất mặt, Quân Vô Nặc rốt cuộc nhìn không được đứng dậy. Âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đủ để tất cả mọi người phải kinh sợ.

“ Vì công tử, không còn chuyện của người nữa, mời người về cho. ” Quân Vô Nặc đầu tiên quay sang ra lệnh cho Vi Sinh từ nãy đến giờ đứng một bên xem náo nhiệt.

Vi Sinh tất nhiên không ngờ sự xuất hiện của mình lại khiến cho cả nhà người ta xáo xáo, tuy rằng chuyện này khiến người ta phải nổi giận nhưng suy nghĩ lại, hắn thừa biết nơi này là phủ tướng quân, không nên làm bừa, liền xoay người chạy trốn.

Quân Vô Nặc lúc này mới nhìn Phó Thiếu Dương, đang muốn mở miệng bỗng một giọng nói vang lên cách đó không xa cắt ngang lời hắn, “ Không ngờ phủ tướng quân chẳng ra sao cả, lại còn cãi nhau âm ỉ nữa. . . ”

Nghe giọng nói ấy, sắc mặt Quân Vô Nặc nhất thời thay đổi, tưởng chừng như mình nghe lầm, nhưng mà ngay sau đó, bóng dáng áo trắng quen thuộc đến gần hắn, điều làm hắn bất ngờ hơn nữa là bên cạnh người đó còn có Ngự Âu Trần.

Thu Nhị nương bị Phó Thiếu Dương chọc tức đến nói không nên lời, giờ lại thêm một người đến sinh sự nữa, bà cũng chẳng quan tâm nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của Ngự Âu Trần lại khiến bà lo lắng, không biết lúc này Ngự Âu Trần có nghe hết mọi chuyện không.

Phó Thiếu Dương bị Quân Vô Nặc quát cảm thấy rất mất mặt, hắn định chờ không có người ngoài thì giải thích rõ ràng với Thu Nhị nương, giờ lại thấy Ngự Âu Trần cùng một nam nhân xa lạ trở về, hơn nữa người này hết tám chín phần giống bộ dạng cao ngạo của Quân Vô Nặc, về mặt hắn nháy mắt méo mó.

“ Thất đệ, mới mấy tháng không gặp sao mà đệ đã gầy thế này ? Xem ra, thành Kinh Châu quả nhiên không phải là nơi để người sống. ” Quân Vô Hoán vừa cười vừa bước đến, chủ động bắt chuyện với Quân Vô Nặc.

Chỉ trong nháy mắt, vẻ bất ngờ trong đáy mắt Quân Vô Nặc đã không còn, khóe môi hắn giương lên cười vui vẻ, “ Thì ra là tứ ca, vậy cái người họ hàng thất lạc nhiều năm lúc sáng chắc hẳn là tứ ca rồi ? ”

Quân Vô Hoán cũng không ngại bị trêu chọc, nhìn Ngự Âu Trần bên cạnh mình, cười nói, “ Huynh đến Kinh Châu rồi mới biết đệ bị thương, làm phiền đệ thì thật không tốt, cho nên mới sai người thông báo cho em dâu tương lai, thất đệ sẽ không để tâm chứ ? ”

“ Tứ ca thật vui tính, theo lẽ nghĩa điều này là đương nhiên rồi. ” Quân Vô Nặc cười khẩy trả lời, sau đó nhìn sang phía Ngự Âu Trần, nói, “ Lại đây ! ”

Ngự Âu Trần vốn đang tức giận vì lời nói của Phó Thiếu Dương, giờ lại bị ánh mắt sắc bén của Quân Vô Nặc nhìn mình, cô mới sực nhớ mình đang đứng bên cạnh Quân Vô Hoán, mà Quân Vô Nặc thì lại đứng ở bên kia, cô nhanh chóng đi qua bên chỗ Quân Vô Nặc, theo bản năng cứ cúi đầu nhìn chân hắn.

Thật ra trong tình cảnh này, nếu chuyện này chỉ là cãi nhau vặt vãnh thì cô nhất định đã cho Phó Thiếu Dương vài cú rồi. Lúc này cô và Quân Vô Hoán vừa mới đi vào phủ thì đã nghe tiếng ồn ào bên hoa viên, nghe loáng thoáng hình như là Phó Thiếu Dương muốn thành thân với cô.

Cô sợ đến nỗi không nói được gì, với lại Quân Vô Hoán cũng đến đây để tuyên chi tứ hôn, cô hận không thể ngay lập tức chôn sống Phó Thiếu Dương. Cô còn chưa chính thức gả vào hoàng thất thì đã mất hết thể diện.

Đương nhiên, trong tình cảnh này mà tranh luận là điều rất ngu ngốc. Cho nên, lúc Quân Vô Nặc nhìn cô, cô cảm thấy chột dạ. Hẳn là Vương gia, nếu việc này mà truyền ra ngoài chỉ tổ mất mặt hần mà thôi.

Thấy cô ngoan ngoãn đi qua, Quân Vô Nặc lặng lẽ kéo cô đứng phía sau mình, rồi mới quay sang nói với Thu Nhị nương, “Nhị nương, đây là tứ ca của con, Quân Vô Hoán.”

Nói xong, hần lại quay qua nói với Quân Vô Hoán, “Tứ ca, đây là nhị phu nhân phủ tướng quân.”

Quân Vô Hoán nhìn nhìn Thu Nhị nương, chấp tay nói, “Nhị phu nhân, hữu lễ (xin chào).”

Thu Nhị nương bất ngờ cách giới thiệu của Quân Vô Nặc, đáng lẽ Quân Vô Nặc theo lễ thường phải giới thiệu bà trước, nhưng sao hần lại không phân tôn ti, mà giới thiệu huynh trưởng của hần cho bà trước?

Nhưng nhớ đến thái độ kính nể của Ngự Diệu Thiên với Quân Vô Nặc, bà lại cảm thấy được gì đó, cũng liền đáp, “Quân công tử, hữu lễ, xin mời vào tiền thính ngồi.”

Mọi chuyện đang rối tung rối mù, mà chỗ này cũng không phải là nơi để nói chuyện, nói xong, bà lên tròng mắt nhìn Phó Thiếu Dương và Ngự Thần Sương, cảnh cáo hai người không được phép làm chuyện mất mặt nữa.

Phó Thiếu Dương cũng ý thức được chính mình làm nhiều người tức giận, xem ra, hần quả thật có chút xúc động. Nhưng chẳng biết từ đâu lại lòi ra một tên Quân Vô Hoán, đáng vẻ ngông cuồng ngạo mạn hơn cả Quân Vô Nặc. Hơn nữa, hai người hoàn toàn không quan tâm sự tồn tại của hần, trong lòng phần nộ không thôi.

Thế nhưng, hần cũng không phải kẻ ngốc, lập tức khôi phục bình tĩnh, lẻo đẻo đi theo sau lưng Thu Nhị nương.

“Ngươi... không sao chứ?” Ngự Áu Trần đi sau Quân Vô Nặc ở cuối cùng, lúc này mới tận dụng cơ hội nhỏ giọng hỏi.

“Sao? Thất đệ bị thương nghiêm trọng lắm à?” Quân Vô Hoán đi phía trước hai người, nghe Ngự Áu Trần nói liền quay đầu nhìn Quân Vô Nặc, “Đúng rồi, sao lại không thấy A Ngưng? Đệ bị thương mà cô ta không chăm sóc sao?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, Áu Trần khẩn trương quá mức thôi.” Quân Vô Nặc nói xong nhìn về phía Ngự Áu Trần, thuận thế cầm tay cô, ánh mắt vẫn trìu mến ấm áp, hơi cúi đầu nói nhỏ vào tai Áu Trần, “Không sao, bắt đầu biết đau lòng vì ta là tốt rồi.”

Hơi thở ấm áp khiến Ngự Áu Trần đỏ mặt, nỗi lo lắng cùng bức tức trong lòng giờ lại biến thành hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng chỉ cần một lời nói, một ánh mắt của hần cũng khiến cô an tâm.

Quân Vô Hoán mắt thấy hết tình cảm ngọt ngào kia, nhủ mảy râu chọc, “Nhưng mà huynh nghĩ thất đệ mới là người đau lòng vì nàng nhiều hơn?”

Quân Vô Nặc cũng chẳng thèm để ý lời chọc ghẹo của Quân Vô Hoán, Ngự Áu Trần thì có chút mắc cỡ, trả lời, “Tứ ca, đường đi gập ghềnh, cẩn thận bị té.”

Hai chữ “tứ ca” của Áu Trần khiến Quân Vô Hoán kinh ngạc, lập tức gật đầu cười, “Đa tạ nhắc nhở.” Dứt lời, hần xoay người đi về phía trước.

Ngự Áu Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tay lại bị Quân Vô Nặc nắm chặt, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần, Quân Vô Nặc vẫn tươi cười như lúc nãy, nhỏ giọng nói, “Đi thôi.”

Bầu không khí có gì đó là lạ, tuy rằng huynh đệ gặp lại thoạt nhìn rất vui vẻ, nhưng có gì đó không đúng, nhưng nhìn sơ qua thì lại chẳng có gì bất thường cả.

Có lẽ là do Phó Thiếu Dương gây sự, Quân Vô Nặc ngoài miệng không nói gì, đối xử với cô vẫn như bình thường, nhưng trong lòng nhất định là cũng đang tức giận. Nghĩ đến đây, Ngự Áu Trần đi theo hần mà trong lòng cảm thấy buồn bã.

Vào đến tiền thính, nha hoàn đã sớm bưng trà cùng điểm tâm lên, Quân Vô Hoán sau khi ngồi xuống đảo mắt nhìn mọi người trong phòng, nói, “Ai đó mời Ngự tướng quân hồi phủ đi, tốt nhất là nói cho ông ta biết chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, lại nhìn Quân Vô Nặc đang ngồi bên này, cười nói, “Sợ là có người không chờ kịp thôi.”

“Ta đã phái người đi rồi, chắc hẳn giờ này cũng đã đến quân doanh.” Thu Nhị nương đáp, trong phủ xảy ra chuyện đương nhiên là phải báo cho Ngự Diệu Thiên biết. Nhưng nhìn vẻ mặt của Quân Vô Hoán, bà tò mò hỏi, “Quân công tử tới Kinh Châu lần này chẳng lẽ vì hôn sự của Vô Nặc và Áu Trần?”

“Đúng vậy.” Quân Vô Hoán bưng ly trà lên, bỗng nhiên hần quét mắt nhìn về phía Phó Thiếu Dương đang ở đằng xa, “Vị kia, chẳng lẽ là người ngưỡng mộ em dâu sao?”

Kẻ ngốc cũng biết câu hỏi của Quân Vô Hoán hoàn toàn là mĩa mai, giờ lại thấy hần ngồi ở ghế cao chính giữa tiền thính, Phó Thiếu Dương càng cảm thấy chướng mắt, mà không ngờ hần còn dám nói móc mình, sắc mặt nhất thời xanh mét.

Thái độ thân mật của Quân Vô Nặc và Ngự Áu Trần vừa rồi hẳn đều nhìn thấy hết, Ngự Áu Trần ở trước mặt Quân Vô Nặc tỏ ra thẹn thùng dịu dàng khiến lòng hẳn tựa như có ngàn kim châm vào thoảng đau, những thứ ấy đáng lẽ là thuộc về hẳn. Lúc trước, hẳn cũng không hoàn toàn nghĩ là sẽ hối hôn, chỉ là muốn cô nói một câu xin lỗi, cúi đầu xin hẳn tha thứ mà thôi.

Nhưng điều đó hoàn toàn không xảy ra.

Mà hôm nay hẳn nhận thua, cũng cúi đầu tạ lỗi rồi, lại làm cho hẳn cảm thấy thật mất mặt.

“Huynh ấy là vị hôn phu của ta, Phó Thiếu Dương.” Ngự Thần Sương lớn tiếng cắt ngang suy nghĩ của Phó Thiếu Dương, thì ra từ nãy đến giờ hẳn vẫn thất thần, Ngự Thần Sương tuy rằng còn giận vì chuyện kia nhưng cũng không đành lòng thấy hẳn mất mặt, liền thay hẳn trả lời.

Ngự Áu Trần kinh ngạc nhìn Ngự Thần Sương, Thần Sương vẫn bước bình kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Trong lòng cô thoảng đau lòng thay muối muối mình, muối muối cô tuy rằng cứng đầu, làm việc gì cũng tùy hứng, chỉ biết duy nhất chính bản thân mình và đôi khi sai cũng không nhận mình sai, nhưng Thần Sương là người thẳng thắn, không che giấu con người thật của mình, thế mà lại gặp phải loại người như Phó Thiếu Dương này....

Không biết tương lai sẽ thế nào đây.

“Thì ra là thế.” Quân Vô Hoán cũng không quan tâm hẳn có làm ai mất mặt hay không, ý vị thâm trường gật đầu, sau đó lại quay sang nói với Quân Vô Nặc, “Ta lần này đến vốn là muốn chúc mừng hôn sự của đệ, hơn nữa lần này đệ lập được quân công hiển hách, ta cũng không dám chậm trễ, liền từ kinh thành đến đây để báo đệ biết, sẵn song hỷ lâm môn một thể.”

Lời này của hẳn làm mọi người trong phòng cả kinh, Quân Vô Nặc cũng không có biểu hiện gì, mắt nhìn về phía Quân Vô Hoán, ngẩng cao đầu cười nói, “Tứ ca quá khen, chỉ là đi theo xem náo nhiệt mà thôi.”

Quân Vô Hoán tất nhiên không tin, uống hớp trà, nói tiếp, “Đơn thương độc mã xông vào quân doanh của địch, thất đệ, náo nhiệt này của đệ cũng không phải nhỏ nha.”

Dứt lời, hẳn đảo mắt nhìn đám người Thu Nhị nương đang trở mắt nhìn, ngạc nhiên nói, “Ta nghĩ người trong thành không biết chủ soái đó là ai, người ngoài có thể không biết, chẳng lẽ ngay cả Nhị phu nhân cũng không biết sao?”

Quả nhiên, hẳn vừa nói ra, Thu Nhị nương hai mắt đã mở to hơn, nhưng so với phản ứng của Ngự Thần Sương và Phó Thiếu Dương thì Thu Nhị nương coi như vẫn bình tĩnh hơn.

Bà biết người con rể này không đơn giản tí nào, nhưng bất ngờ nhất hẳn lại là chủ soái mà triều đình phái tới.

Phó Thiếu Dương hoài nghi nhìn Quân Vô Nặc, sau lại nhìn Quân Vô Hoán, ôn hòa nói, “Nói vậy, vị Quân công tử này, nếu như hai người là huynh đệ thì quả thật rất tương xứng, ta ngược lại rất hiếu kỳ, huynh đệ các người lúc thì nói là thương nhân, lúc này tự xưng là hoàng thương, giờ lại thành chủ soái, các người rốt cuộc có ý đồ gì?”

“Hoàng thương?” Quân Vô Hoán bật cười nhìn về phía Quân Vô Nặc, “Ở một khía cạnh nào đó, cũng có thể nói là như vậy.” Thương nhân hoàng tộc cũng thế thôi.

“Đệ lại cảm thấy hôm nay tứ ca đến đây để vạch trần thân phận của đệ thì đúng hơn.” Quân Vô Nặc cười, giọng điệu hời hợt.

Quân Vô Hoán nhìn sang Ngự Áu Trần, nói, “Ta nghĩ, trong số người đang ngồi ở đây, chỉ có mình em dâu là biết thân phận của đệ thôi. Tốt lắm, đệ không có gạt nàng ấy.”

Ngự Áu Trần muốn cười cũng cười không nổi, ai mà biết được cô mới chính là người bị gạt nhiều nhất! Đương nhiên không thể nói ra, như vậy sẽ rất xấu hổ, không ai biết thì càng tốt.

Quân Vô Nặc thay Áu Trần trả lời, “Đúng, nàng tuyệt đối tin đệ.”

Ngự Áu Trần âm thầm cắn chặt răng, ý hẳn nói cô là người ngu ngốc dễ bị gạt nhất chứ gì?

Cũng may, không để bọn họ chờ lâu, quân gia liền vào báo Ngự Diệu Thiên đã trở về.

Một lúc sau, Ngự Diệu Thiên đi vào tiền sảnh, vừa bước vào đã thấy Quân Vô Hoán ngồi ở ghế chính, phẩy tay áo khom người hành lễ, “Thần, Ngự Diệu Thiên không biết tứ Vương gia đại giá Kinh Châu, không tiếp đón chu đáo, mong Vương gia thứ tội.”

Tuy rằng hôm nay xảy ra nhiều chuyện làm cho Thu Nhị nương, Phó Thiếu Dương và Ngự Thần Sương kinh ngạc chết lặng, giờ lại thêm một tiếng “tứ Vương gia” cứ như sét đánh giữa trời quang.

Thấy Ngự Diệu Thiên hành lễ, Thu Nhị nương đã theo ông nhiều năm, phản ứng cũng không chậm, liền đứng lên đi đến bên cạnh Ngự Diệu Thiên khom người hành lễ theo, “Tiện thiếp không biết Vương gia giá lâm, đã thất lễ, xin Vương gia thứ tội.”

“Miễn lễ, tướng quân là trọng thần triều đình, tiểu Vương không dám nhận.” Quân Vô Hoán đứng dậy đỡ lấy hai người, nói, “Tướng quân ngày lo trăm việc, bốn vương mới là người làm phiền ngài.”

Ngư Diệu Thiên kính nể tạ ơn, lúc này mới xoay qua hành lễ với Quân Vô Nặc, “Thất vương gia.”

Trước đây Quân Vô Nặc che dấu thân phận, tất nhiên là không cần hành lễ, nhưng giờ Càn Vương cũng đã đến đây, mọi chuyện cũng nên được phơi bày, theo cấp bậc quan thần, ông nhất thiết phải hành lễ, không thể nào qua loa được.

Ngư Áu Trần sớm ngồi không yên, Quân Vô Nặc cũng đứng lên cúi người hành lễ, nói, “Nhạc phụ, Nhị nương, không cần đa lễ, đều là người nhà cả, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ngư Diệu Thiên đang muốn ngồi xuống thì thấy Ngư Thần Sương và Phó Thiếu Dương nãy giờ ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt vừa nghi ngờ vừa hoảng sợ, ông liền lớn tiếng khiển trách, “Thần Sương, Thiếu Dương, sao còn chưa hành lễ với Vương gia?”

Cũng khó trách hai người không tin, thân phận chủ soái đã đủ làm người ta nghi ngờ, hiện tại còn một bước lên mây trở thành Vương gia?

Thật ra Ngư Thần Sương cũng tin phần nào, dù sao cha cô cũng là đại tướng quân, ông cũng không thể nhận sai người được, chỉ là Quân Vô Nặc không phải là tỷ phu của cô sao? Sao lại trở thành Vương gia?

Còn Phó Thiếu Dương thì một mực không tin những gì mình tai nghe mắt thấy. Thấy Ngư Diệu Thiên nháy mắt ra hiệu với mình, hắn lập tức đứng thẳng, nói, “Nhạc phụ, người đừng để bọn họ lừa, bọn họ tự xưng là Vương gia, có bằng chứng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Trước Giờ Ly Biệt

Thực tế, lời này của hắn quả thật rất ngốc, hai huynh đệ Quân gia cho dù muốn giả mạo Vương gia thì cũng không có khả năng qua mặt được Ngư Diệu Thiên. Chỉ là Quân Vô Nặc làm sao có thể là Vương gia? Hắn đã sớm nghe Thần Sương nói qua chuyện Quân Vô Nặc vào phủ, hắn rõ ràng là một tên lưu manh hết lừa ăn uống đến lừa gạt con gái người ta.

Tuy nhiên, Ngư Thần Sương vẫn e ngại uy nghiêm của cha mình nên đành phải quỳ xuống. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Phó Thiếu Dương không tin bọn họ là Vương gia, nhưng Ngư Diệu Thiên là quan đại thần, đương nhiên không cần hành đại lễ, hắn là dân thường, nhất định phải quỳ xuống.

Ngư Diệu Thiên không ngờ con rể ông lại dám nghi ngờ chính mình, đang muốn nói gì đó, Quân Vô Hoán đã mở miệng trước, nói, “Ngư tướng quân không cần tức giận, nếu hắn muốn bằng chứng, bốn vương gia vừa vặn có cái này.”

Nói xong, từ ống tay áo rút ra một cuộn màu vàng, từ từ mở ra, nói, “Trần quan đại tướng quân Ngư Diệu Thiên tiếp chỉ.”

Vợ chồng Ngư Diệu Thiên lập tức quỳ xuống, dĩ nhiên Ngư Áu Trần cũng phải quỳ theo. Quân Vô Nặc liếc mắt nhìn Phó Thiếu Dương sắc mặt trắng bệnh, “có lòng tốt” nhắc nhở, “Phó công tử, triều đình có luật, gặp thánh chỉ mà không quỳ, xem như coi thường Thiên Tử, nhẹ thì sung quân, nặng thì mất đầu.”

Cái này đồ ngốc cũng biết quỳ xuống. Cho dù không tin, không muốn thừa nhận, nhưng thánh chỉ lại không thể giả được.,

Chẳng qua là không ai quan tâm hắn có tin hay không, Quân Vô Hoán đương nhiên bắt đầu tuyên chỉ.

Tuy rằng Quân Vô Hoán đã nói trước với cô là đến để tuyên chỉ tứ hôn, nhưng trong lòng Ngư Áu Trần vẫn có chút khản trương, đợi đến khi nghe xong mấy lời đạo đầu tiên phức, nghe được Hoàng Thượng tứ hôn cô cho Càn Vương, mừng tám tháng sau thành hôn, đột nhiên cô cảm thấy cả người bồng bênh như đang trong mơ vậy.

Kỳ thật vừa rồi khi thấy cha và Nhị nương hành lễ, trong lòng cô cũng có chút khó chịu. Lúc trước cô cũng không hề cảm thấy sự khác biệt thân phận, giờ phút này, lại mơ hồ có chút bất an.

Đến khi Quân Vô Nặc đỡ Áu Trần đứng dậy, thấy cô tâm thần bất định, vội muốn thay quần áo, liền dẫn cô về phòng.

Trở lại phòng mình, Ngư Áu Trần mới thấy an nhàn thoải mái một tí. Quân Vô Nặc rót hai ly trà, đưa cho cô một ly, cười nói, “Sao, nàng đang nghĩ làm thế nào để trở thành một thê tử tốt của ta cho nên khản trương à?”

Câu nói này cũng chẳng có gì mờ ám cả, nhưng hàm ý trong đó chỉ có hai người mới hiểu được, hai tai Ngư Áu Trần nhất thời đỏ bừng, uống hớp trà hồng che dấu cảm xúc của mình, “Không phải, chỉ là sắp rời khỏi đây rồi, có chút luyến tiếc thôi.”

Vốn đang định tìm có gì đó để ở lại đây lâu hơn, nhưng vừa rồi thánh chỉ cũng đã định tám tháng sau đại hôn, mà trước ngày đại hôn cô còn phải tiến cung để học lễ nghi cung đình, cho nên, không muốn nhanh thì cũng phải nhanh thôi.

“Nhưng sao người không có chút gì ngạc nhiên vậy? Chẳng lẽ người đã sớm biết chuyện Hoàng Thượng tứ hôn?” Cô lúc ở quán trọ mới nghe Quân

Vô Hoán nói chuyện này, còn Quân Vô Nặc vừa rồi từ đầu đến cuối hoàn toàn không có biểu hiện gì gọi là ngạc nhiên cả.

Ấu Trần dường như đã quên là hắn đã hứa với cô sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho hai người. Nhưng mà Quân Vô Nặc cũng lười giải thích, tay vuốt mái tóc của cô, nói, “Sau này có cơ hội, ta sẽ cùng nàng trở về đây.”

Cô biết sau khi xuất giá thì cả đời này cô sẽ phải ở bên cạnh hắn, nhưng nghe hắn nói như vậy, Ngự Ấu Trần trong lòng kiên định hơn rất nhiều.

Chẳng qua là nghĩ đến mấy quy củ trong cung, cô quả thật không được thoải mái, cảm giác cứ bị ràng buộc sao ấy, cũng may là cô chỉ học vài ngày thôi.

Nhìn thấu điều cô đang lo lắng, Quân Vô Nặc nói, “Không cần lo, sau khi tiến cung chỉ cần học một chút lễ nghi cung đình cơ bản thôi, chủ yếu là để phụ hoàng và mẫu hậu gặp nàng, nàng là người phụ hoàng hạ chỉ ban hôn, không ai dám làm khó dễ nàng đâu.”

Nói tới đây, hắn thuận tay ôm cô vào lòng, nói, “Sau khi đại hôn, chúng ta sẽ ở cùng nhau, cũng không cần phải giữ lễ tiết gì đâu.”

Trên người hắn tỏa ra mùi thơm cây cỏ nhàn nhạt rất dễ chịu, Ngự Ấu Trần mặc dù hơi mắc cỡ, nhưng cũng không phản kháng lại, càng ngày cô càng thích cảm giác được hắn ôm. Cuộc sống sau này có hắn ở bên cũng không tệ lắm.

“Nhưng người bị thương chưa lành, phải lặn lội đường xa về kinh thành, sẽ an toàn chứ?” Cô không quên chuyện hai tên sát thủ đuổi tới Kinh Châu giết hắn. Tuy rằng trên đường trở về có Chi Huyền bảo vệ, lỡ như xảy ra chuyện gì, thì không biết phải làm sao nữa.

Quân Vô Nặc tuyệt nhiên không mấy may lo lắng gì chuyện này, “Không phải còn có Càn Vương ư? Yên tâm, không có việc gì đâu.”

Thì ra hắn cũng không gọi “tứ ca.”

Nếu nói Càn Vương là một cao thủ võ công, Ngự Ấu Trần không thấy kì lạ gì, chỉ có điều... “Càn Vương bảo vệ người?”

Xem ra, cô cũng không phải không hiểu chuyện. Quân Vô Nặc giải thích, “Phụ hoàng phái hắn tới đón chúng ta hồi kinh, hắn đương nhiên sẽ tăng thêm người bảo vệ.”

Ngự Ấu Trần nửa hiểu nửa không, một lúc sau, cô đột nhiên ngộ đạo, “À, ý người là...”

Không đợi cô nói hết câu, Quân Vô Nặc cúi đầu hôn lên môi cô, mãnh liệt mút lấy một hơi.

Ngự Ấu Trần chỉ cảm thấy môi mình rất nóng, chưa kịp phản ứng thì Quân Vô Nặc buông cô ra, mặt hắn kề sát mặt cô, gần đến nỗi khi nói chuyện môi hai người tựa hồ như dính chặt vào nhau, “Sau này không được đi một mình với hắn.”

“Hắn” chính là ám chỉ Càn Vương.

“Cái này có phải gọi là ghen không?” Ngự Ấu Trần mím môi hỏi, tuy rằng biết giọng điệu của hắn là lo lắng nhiều hơn, nhưng cũng chẳng phải là ghen sao?

Nhìn vẻ mặt cô hồ hồ chờ đợi đáp án, Quân Vô Nặc khẽ nhếch miệng, nói, “Đúng.”

Hắn thừa nhận? Ngự Ấu Trần trong lòng cảm thấy lâng lâng vui sướng, gật gật đầu, “Được, ta đồng ý với người.”

Chỉ trong một đêm mà tin tức tứ hôn được truyền đi khắp thành Kinh Châu, phủ tướng quân cũng bận rộn tấp nập. Tuy rằng cũng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ từ trước, nhưng đến lúc gả con thì vẫn còn nhiều việc phải thu xếp.

Cũng có không ít người nghe được tin vui liền đến bãi phóng tặng lễ vật, nhưng bọn họ chủ yếu đến là vì nghe danh hai vị Vương gia mà thôi, trong một lúc, phủ tướng quân đông như trẩy hội.

Tuy nhiên, hai nhân vật chính là Quân Vô Nặc và Ngự Ấu Trần đều dự kiến trước điều này, sáng sớm liền dịch dung ra phố mua chút ít đồ làm lễ vật hồi kinh. Quân Vô Hoán cũng đi dạo phố với bọn họ, hắn đã từng gặp nhiều loại người, mà cũng chẳng sợ ai nhận ra, vì thế hắn cần chi phải dịch dung.

Mua xong mọi thứ, ba người cùng nhau đến quán trọ. Đám người Vân nương đã sớm nghe được tin đồn, giờ đã biết được thân phận thật sự của Quân Vô Nặc và Quân Vô Hoán, lúc này thấy Ngự Ấu Trần và hai người kia tiến vào quán trọ, nhất thời mừng rỡ nhìn không chớp mắt.

Chờ ba người lên gian phòng phía trên lầu, Vân nương và mọi người đi vào hành lễ.

“Đứng lên nói đi, mọi người cũng đã quen biết nhau, không cần phải giữ lễ tiết vậy đâu.” Giọng nói Quân Vô Nặc vẫn ôn hòa như trước.

Đám người Vân nương tạ ơn rồi đứng lên, có lẽ thật sự rất thân quen, Vân nương cũng không câu nệ lễ tiết, vừa châm trà vừa nói, “Vô... Càn Vương gia, Ấu Trần của chúng ta sẽ giao cho ngài rồi, ngài phải chăm sóc tốt cho nàng ấy, kinh thành rất xa, chúng tôi lại không ở cạnh nàng, sau này nàng chỉ có thể dựa vào ngài thôi.”

“Lo gì chứ Vân nương!” Lôi Nhị đẩy tay Vân nương, nói, “Càn Vương gia là người thế nào chúng ta đều biết rất rõ. Lúc trước ngài còn giúp chúng ta pha trà lau bàn mà.”

Vân nương gạt đầu lia lia, “Đúng đúng, mấy cây đình trên tường trong quán trọ đều do ngài ấy đóng hết.”

Tiểu Khổng cũng cười hắc hắc, “Sổ ghi chép tháng trước cũng do Cẩn Vương gia tự tay viết đó.”

Quân Vô Hoán nghe thế liền cười to sảng khoái, Quân Vô Nặc lườm hắc, cũng chỉ cười nhạt, nhưng Ngự Áu Trần thật ra có chút ngượng ngùng. Bọn họ nói như vậy chẳng khác nào nói cô coi Quân Vô Nặc là tiểu nhị trong quán trọ chứ, tuy rằng hắc cũng thật sự từng giúp quán trọ nhiều việc.

Bầu không khí nào nhiệt thế này cũng làm vui đi cảm giác ly biệt không ít.

“Vân nương, quán trọ sẽ giao lại cho người, nhớ phải quản lý thật tốt, phải có khuyếch trương quán trọ thật lớn, có lời thật nhiều đó.” Đây cũng là mục đích hôm nay cô đến đây, lúc trước chính bọn họ là người giúp đỡ cô mở quán trọ này, công sức bọn họ bỏ ra còn nhiều hơn cô gấp bội.

“Chương quây yên tâm, chúng tôi sẽ làm tốt quán trọ mà, khi cô trở về Kinh Châu, nơi này vẫn chào đón cô.” Vân nương vỗ ngực cam đoan, những người khác cũng đều gật đầu.

“Các người có lòng là được, ta rảnh liền về đây thăm các người.” Ngự Áu Trần đem tờ khế đất nhét vào tay Vân Nương, “Ngày mai ta đi rồi, các người cố gắng bảo trọng.”

Vừa rồi mọi người còn cười nói vui vẻ, giờ mắt ai nấy đều đỏ hoe, Vân Nương kéo cô sang một bên nhỏ giọng dặn dò, sau đó mọi người cùng nhau ăn cơm, lúc này mới thật sự là ly biệt.

Trước khi đi, thấy mấy người kia lưu luyến không rời cùng đi ra, Quân Vô Nặc cất lời, “Các vị yên tâm, đã là thê tử của Quân Vô Nặc này, tất nhiên ta sẽ không để nàng chịu khổ.”

Ngự Áu Trần thật không ngờ hắc lại dám nói thẳng thừng như vậy trước mặt mọi người, chua xót trong lòng cũng vui đi ít nhiều. Đám người Vân nương lúc này mới yên lòng, nhìn bọn họ rời đi.

Một ngày bận rộn đã qua, hoàng hôn dần buông xuống, phủ tướng quân rút cuộc cũng yên bình trở lại, nhưng lúc Ngự Áu Trần và mọi người trở về phủ thì lại chấn động vì một tin tức.

“Con đã quyết định rồi, con muốn từ hôn.” Về mặt nghiêm túc của Ngự Thần Sương khiến cả nhà sửng sò, “Cho dù có xuất gia làm ni cô thì con cũng không gả cho hắc.”

Tưởng rằng hôn sự của Ngự Thần Sương cũng đã cận kề, tỷ muội cùng nhau vào kinh cho có bạn cũng tốt, nhưng đừng một cái, chỉ trong một đêm mà Ngự Thần Sương lại đưa ra một quyết định động trời như vậy.

Nếu là bình thường thì vợ chồng Ngự Diệu Thiên tất nhiên là nổi giận rồi, nhưng chuyện ngày hôm qua hai người cũng đã chứng kiến hết, Ngự Diệu Thiên trầm mặc trong giây lát rồi nói, “Chúng ta đã nhận sinh lễ rồi, toàn thành Kinh Châu cũng đã biết, giờ con nói từ hôn, Phó gia đương nhiên không bị ảnh hưởng gì nhưng con là con gái, thanh danh cả đời này coi như sẽ bị hủy.”

Thu Nhị nương cũng khuyên nhủ, “Đúng vậy, Thiếu Dương vẫn còn non trẻ, không hiểu sự đời, sau khi thành thân thì nó sẽ thay đổi thôi mà. Con cũng đừng nhất thời nóng giận mà nói vậy.”

“Tỷ tỷ lúc trước cũng bị từ hôn không phải giờ cũng làm Vương phi đó sao. Cho dù con không có may mắn như tỷ ấy, nhưng cũng có thể gả cho người bình thường được vậy!” Ngự Thần Sương kiên quyết nói, cô đã hạ quyết tâm rồi thì cần chi để ý ai nói gì nghĩ gì.

“Hai người... ngày hôm qua không phải cũng đã hòa thuận rồi ư? Ngự Áu Trần hỏi dò. Kỳ thật, hôm qua sau khi lĩnh chỉ, bọn họ ai nấy lo việc người đó, cũng không ai quan tâm Phó Thiếu Dương. Hôm qua thấy Thần Sương còn nói giúp cho hắc, cô còn lo cho Thần Sương sau này lấy Phó Thiếu Dương sẽ chịu khổ. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì khác ư?”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tiến Cung

Nguyên nhân sâu xa khiến Ngự Thần Sương muốn từ hôn chủ yếu là vì Ngự Áu Trần. Cũng khai cô ghen tị với tỷ tỷ tìm được một phu quân tài giỏi hơn Phó Thiếu Dương rất nhiều lần, mấy ngày nay, Phó Thiếu Dương dẫn cô đi chơi nơi này nơi nọ, đối xử với cô cũng rất tốt, cô chưa từng hạnh phúc như vậy cả.

Dù rằng điều kiện của Phó Thiếu Dương còn thua xa Quân Vô Nặc nhưng đời này mấy ai có thể tìm được người tốt với mình chứ. Chẳng qua là cô biết từ đầu đến cuối trong lòng Phó Thiếu Dương đều có hình bóng của Ngự Áu Trần, cô mặc dù không nói gì nhưng thật sự trong lòng lại rất để ý.

Lúc tỷ tỷ chưa thành thân thì không nói, giờ đã thành thân có chồng đang hoàng mà Phó Thiếu Dương còn toan tính lấy tỷ ấy làm vợ, đối với Ngự Thần Sương mà nói điều này vô cùng nhục nhã, cô thà rằng xuất gia làm ni cô chứ không lấy chồng.

Nhưng cho dù không lấy chồng thì cô cũng muốn đi kinh thành, một là để tham gia hôn lễ của tỷ tỷ, hai là có thể mở mang kiến thức, xem thử kinh thành phồn hoa náo nhiệt như thế nào.

Đối với chuyện từ hôn, vợ chồng Ngự Diệu Thiên tuy rằng không đồng ý nhưng Ngự Thần Sương quả quyết không lấy Phó Thiếu Dương, vì thế hai người vội vàng đến Phó gia từ hôn, đồng thời để Thần Sương theo Áu Trần lên kinh.

Hôm tiễn đưa xuất giá náo nhiệt chưa từng có, chuyện Ngự gia có con gái làm Vương phi đã khiến cho dân thành Kinh Châu xôn xao, huống chi giờ còn có hai vị Vương gia – Cẩn Vương và Cẩn Vương- đích thân tới Kinh Châu, trong một lúc, dân chúng hầu như tủa ra đường, hai bên đường người xem đứng chật ních.

Sau một buổi tối trò chuyện với cha và Nhị nương, đến lúc ra khỏi phủ, Ngự Áu Trần vẫn không nhận được nước mắt chảy ròng. Ngự Diệu Thiên thúc giục mãi cô mới chịu lên xe ngựa.

Quân Vô Nặc và Quân Vô Hoán cũng không phải người thích huyền ảo, vì thế họ dùng ba xe ngựa, tỷ muội Ngự gia ngồi chung một chiếc, huynh đệ Quân gia cùng ngồi một chiếc, cùng đội ngũ đón đầu hùng hậu hồi kinh.

Nhìn qua khe hở rèm cửa sổ, ngoài kia là con đường quen thuộc cô đi hàng ngày, ngay cả trong đám đông cũng có vài khuôn mặt quen thuộc. Hôm nay là ngày cô cảm thấy buồn và chua xót nhất.

Trái lại, Ngự Thần Sương vì đã muốn đi kinh thành từ lâu cho nên cả người đều tràn ngập cảm giác phấn khởi, về mặt chẳng có lo âu gì, còn vui mừng là đằng khác.

Ngự Áu Trần đang chìm vào thế giới riêng của mình, cũng không chú ý đến vẻ vui mừng của Thần Sương, mãi cho đến khi nghe giọng ai đó kêu tên Thần Sương văng vẳng bên tai mình, cô tò mò nhìn lên qua rèm cửa sổ.

Phó Thiếu Dương không biết khi nào đã xuất trong đám đông đang vây lấy xe ngựa, đoàn người quá đông, hẳn phải chen lấn lắm mới có thể tới gần xe ngựa được.

“Ngự Thần Sương ! Muội ra đây cho huynh, nói rõ mọi chuyện với huynh ! ” Đến gần xe ngựa, giọng nói Phó Thiếu Dương hòa lẫn tiếng huyền ảo ồn ào trong đám đông, âm thanh không rõ ràng, binh lính tướng hấn muốn gây sự liền đẩy hấn sang một bên.

“Thần Sương, muội định thế thật sao ? Thật sự cứ như vậy từ hôn ? ” Ngự Áu Trần quay đầu nhìn Ngự Thần Sương ngồi đối diện mình, “Muội phải hiểu rằng, nếu như muội làm vậy, hôn sự này coi như không còn nữa. ”

Ngự Thần Sương hiển nhiên cũng nghe tiếng Phó Thiếu Dương kêu gào tên mình, cảm giác phấn khởi đột nhiên biến mất, thản nhiên nói, “Tỷ tỷ không cần khuyên muội, hấn đáng bị như thế. ”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Thần Sương, Áu Trần biết có nói thêm thì cũng không được gì. Cô và Thần Sương tuy rằng sống chung một mái nhà, nhưng cũng không trò chuyện với nhau nhiều. Hơn nữa tính tình hai người cũng khác nhau, cho nên hai người không giống với những tỷ muội khác trò chuyện với nhau như tri kỷ. Cô không biết tình cảm của Thần Sương đối với Phó Thiếu Dương là như thế nào, nhưng cô cũng tôn trọng quyết định của Thần Sương.

Trong lòng cô cũng hiểu được, Phó Thiếu Dương không phải người chồng mà một người con gái có thể nương vào cả đời.

Ngự Diệu Thiên chỉ có thể tiễn đến ngoài thành, sau khi ly biệt, Ngự Áu Trần trầm mặc không nói chuyện, từ đây đến kinh thành còn một chặng đường rất xa, đến khi trời tối xe dừng lại ở một thị trấn.

Vừa bước xuống xe ngựa thì cô đã thấy Quân Vô Nặc đứng trước mặt mình, trong lòng Ngự Áu Trần nhất thời ảm áp, đôi mắt sâu đen quen thuộc kia đang ôn nhu nhìn cô, nỗi buồn xa nhà cũng vơi đi ít nhiều.

“Mệt không ? ” Quân Vô Nặc vén lọn tóc trên trán cô, nói, “Ta đã sai người chuẩn bị nước ấm, nàng lên tắm rửa trước đi, tiểu nhị sẽ mang đồ ăn lên phòng cho nàng. ”

Nghe hấn nói thế, Ngự Áu Trần giờ mới thật sự cảm thấy mệt, một ngày ngồi xe ngựa, mình mảy ngứa mỗi, tắm một cái sẽ tốt hơn.

“Vậy còn chàng ? ” Ngự Áu Trần nhìn Quân Vô Nặc, hấn đang bị trọng thương, chắc là còn mệt hơn cô nữa ?, “Hay là ta đổi thuốc cho chàng trước ? ”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, Quân Vô Nặc khẽ mỉm cười, vuốt đôi má mềm mại kia, khom người nói nhỏ vào tai cô, “Nàng đi tắm trước đi, ta chờ nàng. ”

“Chỉ mới vài canh giờ không gặp mà các người đã nhớ nhau đến thế kia à ? ” Quân Vô Hoán không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hai người, không e dè trên ghế.

Quân Vô Hoán cũng phớt lờ, đáp, “Tứ ca từ lúc nào có hứng thú với chuyện vợ chồng người khác vậy ? ”

Quân Vô Hoán nhíu mày, cười nói, “ Mọi người đều nói thất đệ có tài đồ dành nữ nhân, xem ra đúng là như thế thật. ” Nói xong, hắn quay sang nhìn Ngư Ấu Trần, “ Đệ muội, muội cũng phải nên cẩn thận, tứ đệ của ta ở kinh thành được rất nhiều cô gái ái mộ. Giờ biết muội trở thành Vương phi, không biết có bao nhiêu cô gái ở sau lưng ghen tị đâu. ”

Nhìn bộ dạng nửa đùa nửa thật của Quân Vô Hoán, hai hàng lông mày Quân Vô Nặc nhíu lại, vẻ mặt không bộ lộ tí cảm xúc gì, dịu dàng nói với Ngư Ấu Trần, “ Tiểu Ngư, nàng nói thế nào ? ”

Ngư Ấu Trần nhìn thẳng với mắt Quân Vô Nặc, cười nhạt, nói, “ Chuyện ta trở thành Vương phi đã không thể thay đổi, nhưng thật ra cũng không có gì phải lo lắng cả, à, không phải tứ ca chưa nạp phi sao ? Chỉ sợ là đến lúc đó mọi ánh mắt của nữ nhân sẽ đổ về phía tứ ca mà thôi. ”

Cô nhẹ nhàng đem mọi chuyện chia sẻ hết cho Quân Vô Hoán, Quân Vô Hoán cười trừ, nói, “ Đệ muội quả nhiên là cô gái thấu tình đạt lý, cưới được một người vợ như thế thì còn gì bằng ? ”

Nói xong, như là đột nhiên nhớ đến gì đó, hắn nói tiếp, “ Xem đi xem đi, mãi lo nói chuyện với muội mà đã quên mất mọi người đi đường xa, muội chắc hẳn cũng mệt rồi ? Ta chỉ sợ thất đệ trong lòng oán trách ta, thôi, chúng ta vào trong đi. ”

Ngư Ấu Trần gật đầu thay cho trả lời, rồi quay sang nói với Quân Vô Nặc, “ Ta lên trước, lát nữa gặp chàng. ”

“ Ừm ”

Ngư Ấu Trưng từ đầu đến cuối đều im lặng, lúc này thấy Quân Vô Nặc và Quân Vô Hoán nhìn mình, cô mới cúi người hành lễ.

“ Cùng tỷ của muội lên lầu đi. ” Không đợi cô nói thêm gì, Quân Vô Nặc liền lên tiếng trước.

Ngư Thần Trưng liếc mắt nhìn hai nam tử dung mạo xuất chúng trước mặt mình, chỉ ngoan ngoạn “ dạ ” một tiếng, rồi đi theo Ngư Ấu Trần lên lầu.

Tuy rằng là một thị trấn nhỏ, đồ ăn quán trọ cũng rất đa dạng, nhưng mà chỉ có cô và Thần Trưng dùng cơm, khó tránh khỏi đôi chút tẻ nhạt.

Sau khi ăn xong, Ngư Ấu Trần vào phòng tìm Quân Vô Nặc.

Nước ấm đã pha sẵn, Quân Vô Nặc liền cởi quần áo tắm rửa. Mấy ngày liên tục hầu hạ hắn tắm, thay hắn bôi thuốc, Ngư Ấu Trần cũng đã quen với việc này, vì thế cô chủ động những khăn ướt, kì lưng cho hắn.

Mỗi lần nhìn cơ thể trắng kiện của hắn, cô đều đỏ mặt cả, nhìn mấy vết sẹo đang mờ dần trên lưng hắn, cô đột nhiên nghĩ đến dáng người oai hùng của hắn khi ở chiến trường, một nam tử vĩ đại như vậy, có con gái thương thầm trộm nhớ cũng là chuyện bình thường ?

Dù sao cô và hắn đã thành thân, lúc trước hắn cũng mặc bao nguy hiểm cứ cô, hắn thật sự thích cô sao ?

“ Tiểu Ngư. ” Giọng nói Quân Vô Nặc phá tan không gian tĩnh lặng trong phòng, “ Nàng còn cứ tiếp tục nhìn xuống thì ta thật chịu không nổi. ”

“ Hà ? ” Ngư Ấu Trần giật mình lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện chính mình đang nhìn ngực hắn đến gần ngằn lưng, mà ánh mắt có phần bồn chồn, cô nhất thời nổi giận, lại nhớ đến lời Quân Vô Hoán nói, nhìn không được thẳng giọng, “ Chàng dễ dàng động tình như vậy, nếu mấy cô nương khác nói mấy lời đường mật với chàng, chắc chàng đã bị họ hớp hồn ngay rồi phải không ? ”

Lời vừa nói ra, cô lại có chút ảo não, cô so đo cái gì chứ, sao lại có thể nói ra mấy câu ghen tuông thế này ? Dù sao thì muốn thu hồi cũng đã muộn.

Quân Vô Nặc đầu tiên sững sờ, khóe miệng bắt gặp mỉm cười, “ Ta cứ tưởng nàng không quan tâm, thì ra vẫn là ghen tị. ”

Hắn cư nhiên còn dám mỉa mai cô, Ngư Ấu Trần phát hỏa, “ Chàng lúc trước nói sau này chỉ có mình ta, chính chàng đã hứa như thế, không ai ép chàng cả, chuyện này không liên quan gì tới việc ghen hay không ghen. ”

“ Vậy à ! ” Quân Vô Nặc càng cười tươi hơn, “ Nhưng mà vì phụ nhớ rõ bản thân mình luôn giữ quy tắc, không biết phụ nhân tức giận là tại vì sao ? ”

Lời nói của hắn đã quá rõ ràng, cô vừa rồi quả thật là ăn dấm chua.

Ngư Ấu Trần nhất thời đuối lý, đúng vậy, sao cô lại vội vã ghen bóng ghen gió như thế ? Chỉ là mấy lời nói khiêu khích của Cẩn vương muốn chia rẽ tình cảm bọn họ thôi mà trong lòng đã cảm thấy lo sợ.

“ Kìa là vì ta thấy chàng anh dũng tài ba, đề phòng trước mà thôi, tránh cho chàng nhất thời không kiềm lòng được, liền bị kẻ khác dụ dỗ. Chàng cũng đã đồng ý chỉ mình ta là vợ, ta tất nhiên cũng không chấp nhận cùng người khác chia sẻ phu quân. ” Cẩn chặt rằng, Ngư Ấu Trần hợp tình hợp lý trả lời.

Nhìn cô tự tin trước mặt Cẩn Vương, thì ra trong lòng lại để ý như vậy sao ? Nhưng mà điều này lại khiến hắn cảm thấy vui.

Nhìn cô, Quân Vô Nặc ngừng cười, nói, “ Tiểu Ngư, ta đã hứa với nàng rồi, chỉ yêu một mình nàng mà thôi. Tuy nhiên, chẳng lẽ nàng cũng muốn ta ở trước mặt nàng làm một chính nhân quân tử ư ? ”

Cô cũng không biết trả lời sao, cô... Được rồi, cô đuối lý.

“Hon nữa, cho tới bây giờ vốn không có người khác.”

Cho tới bây giờ vốn không có người khác, nghe những lời này Ngư Ấu Trần yên tâm hơn rất nhiều, trong lòng cũng mừng thầm.

Sau sáu ngày bốn ba, rốt cuộc ngày thứ bảy cũng đã đến kinh thành. Quân Vô Nặc cùng Quân Vô Hoán đều đổi qua cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn xe, lúc vào đến kinh thành liền thu hút sự chú ý của mọi người.

Trước kia chỉ nghe tin đồn, nay được tận mắt thấy hai vị Vương gia, đương nhiên đây cũng là lý do khiến cho dân toàn kinh thành huyền náo hẳn lên, thứ nhất là vì Quân Vô Nặc đại thắng trở về kinh đô, thứ hai là vì Cẩn Vương phi cùng hồi kinh.

Bản tính Ngư Ấu Trần tuy rằng thích gì làm đó, nhưng cô cũng biết phân nặng nhẹ, biết chính mình không nên xuất đầu lộ diện, cho nên chỉ ngồi yên trong xe ngựa, nghe bên ngoài náo nhiệt liên hồi, cũng mường tượng được kinh thành phồn hoa thế nào.

Xe ngựa một đường đi đến hoàng thành, bởi vì thân phận của Ngư Thần Strong cho nên không thể vào cung được, phải xuống xe ngựa và được đưa về phủ của Cẩn Vương, còn Ngư Ấu Trần thì được thái giám dẫn vào cung chờ ở cung môn.

Không cần nói thì ai cũng biết hoàng cung rộng lớn nguy nga tráng lệ thế nào, đi theo sau Quân Vô Nặc, Ngư Ấu Trần chỉ cảm thấy mình như đang ở một thế giới khác, nghĩ đến lập tức được nhìn thấy Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, cô rất khẩn trương.

Như cảm giác được cô đang lo sợ, Quân Vô Nặc quay đầu nhìn cô, ánh mắt trấn an, ý bảo cô không cần phải sợ, đã có hắn ở đây.

Đi lòng vòng một hồi rốt cục cũng đến “Điện Thừa Vân”. Bên trong điện, một nam tử trung niên mặc phượng bào màu đỏ ngồi ở ghế chính giữa trên cao, hai bên là hai nữ tử ngồi ngay ngắn, quần áo tơ lụa thượng hạng, dung mạo xuất chúng.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu.” Vào đến bên trong, Quân Vô Nặc dẫn đầu chào hai người ngồi ở bên trên.

“Miễn lễ, nghe nói con bị thương, lại bốn ba trở về kinh thành, ngồi xuống nói chuyện đi.” Hoàng Thượng quan tâm nói, ông đảo mắt nhìn cả người Quân Vô Nặc, thấy hắn không bị gì, lúc này mới yên tâm.

Phía dưới có mấy cô gái thấy Quân Vô Nặc vào cũng đứng dậy chào. Ngư Ấu Trần vốn tưởng các nàng là phi tử của hoàng thượng, nhưng nghe các nàng tự xưng “thần nữ” thì mới biết bọn họ là thiên kim của mấy đại thần trong triều.

Hoàng Hậu cười khanh khách, nói, “Biết hôm nay thiên kim của Ngư tướng quân nhập kinh, bản cung cố ý đến gặp nàng, dù sao mấy ngày tới cũng sẽ ở lại trong cung, biết mặt trước cũng tốt.”

Nghe hoàng hậu nói chuyện, Ngư Ấu Trần cũng bước lên phía trước, quỳ xuống chào, “Thần nữ Ngư Ấu Trần thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, cung chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.”

Hoàng Hậu cười đáp, “Miễn lễ. Người đường xa lặn lội đến đây, đừng quý nữa, mau đứng lên đi. Ngẩng đầu cho bản cung và Hoàng Thượng nhìn một cái, trong thư Cẩn Vương có nhắc đến người, nói rằng người rất tốt.”

Giọng điệu của Hoàng Hậu nghe qua rất có thiện cảm với cô, nhưng câu cuối cùng mang chút hàm ý chế nhạo làm cho cô ngượng ngùng, nghiêng đầu thoáng nhìn Quân Vô Nặc, hắn cũng giương mắt nhìn cô, miệng mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên như không biết gì.

Ngư Ấu Trần thu hồi ánh mắt, lúc này mới ngẩng đầu để Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nhìn mình. Sắc mặt Hoàng Thượng trắng bệch, dường như đang mang bệnh trong người, nhưng cũng không làm mất đi uy nghi. Đôi mắt tinh nhuệ uy nghiêm nhìn cô, vừa lòng gật đầu nói, “Quả không sai, có vài phần hình bóng của Ngư ái khanh, so với mấy cô nương trong kinh thành thì lại có vài phần tư thế oai hùng hơn.”

Hoàng Hậu cũng cười, “Ánh mắt Cẩn vương tất nhiên là không tệ, thiên kim của Ngư tướng quân quả là diện mạo xinh đẹp.” Nói xong, nhìn về phía Quân Vô Nặc, nói, “Nhưng mà nghe nói, các người ở Kinh Châu đã bãi đường thành thần?”

Lời này nghe qua dường như chỉ là vô ý hỏi, Ngư Ấu Trần nghe xong lại cảm thấy chột dạ, còn Quân Vô Nặc thì chẳng hoang mang hay lo lắng gì, đáp, “Hồi mẫu hậu, lúc đó chỉ là kế sách tạm thời, chúng con vẫn chưa hành đại lễ, cũng không dám du cử (vượt lệ nghĩa => ý bảo động phòng).”

Quân Vô Nặc phụng mệnh chỉ bí mật làm việc cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng ưng thuận cho hắn mọi quyền hành, hắn tất nhiên có quyền tự quyết định một số chuyện. Mặc dù thành thân nghe qua giống lấy việc công làm việc tư, nhưng rốt cuộc mọi việc đều viên mãn, cho nên dù là thành thân thật thì cũng không có gì đáng trách.

Nói xong, Hoàng Hậu quay sang nhìn mấy cô gái ngồi phía dưới, “Các người cũng tự giới thiệu mình đi, làm quen với Cẩn vương phi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nhóm Tình Dị

Nghe Hoàng Hậu nói, Ngự Áu Trần lúc này mới hiểu được thì ra lúc trước Quân Vô Nặc bảo sẽ chờ đến khi hai người cử hành đại hôn là như vậy. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ngoài mặt thì chấp nhận cô, nhưng kỳ thật trong lòng cũng so đo?

Người thường hôn nhân đại sự đều tuân theo lệnh cha mẹ, huống chi là hoàng tử. Muốn trở thành con dâu hoàng gia thì phải trải qua chọn kỹ lựa khéo, ngoài mặt cô được Hoàng Thượng ban hôn, nhưng lại lên thành thân với Quân Vô Nặc, mặc dù chuyện này có nhiều lý do, nhưng chỉ sợ trong lòng Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng có chút hờn giận.

Lời Quân Vô Nặc nói lúc này cũng chính là giữ thể diện cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cũng để cho hai người có ấn tượng tốt với cô, dù sao có một người con dâu biết giữ phép tắc lễ nghĩa luôn luôn tốt hơn.

Thật không ngờ hán là nam nhân nhưng lại suy nghĩ cẩn trọng tỉ mỉ như vậy. Lúc trước hán cưỡng hôn cô, cô đã từng oán ghét hán, giờ thì đã biết hán suy tính chu đáo cho cô, đến bây giờ Ngự Áu Trần rốt cuộc tin rằng cả đời này Quân Vô Nặc thật sự sẽ luôn ở cạnh bảo vệ cô.

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ, mấy cô nương ngồi phía dưới đi đến chào cô, cô nương đi đầu mặc váy thêu màu lam, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, nụ cười nhạt lại có chút phong tình vạn chủng, khom người cúi chào cô, nói, “Thần nữ Từ Từ Mộng tham kiến Vương phi.”

Cô nương phía sau không tươi cười như Từ Từ Mộng, nhưng cũng xinh đẹp không kém, chỉ có điều là cả người toát ra vẻ lạnh lùng, giọng nói lại quyền rũ nhưng không có tí ảm áp gì, hành lễ nói, “Thần nữ Thượng Quan Tình Thanh tham kiến Vương phi.”

Cô nương mặc quần áo màu hồng bên cạnh mặc dù không xinh đẹp bằng hai người kia, nhưng cũng dịu dàng và đáng yêu, cô gái vừa đi vừa liếc trộm Quân Vô Nặc, lúc này mới hành lễ với cô, “Thần nữ Sài Ngọc tham kiến Vương phi.”

Cuối cùng một cô mặc áo màu tím, cũng thuộc dạng xinh đẹp như hoa, ánh mắt không e dè đánh giá Ngự Áu Trần, không biết có phải là ảo giác không mà cô cảm thấy ánh mắt cô gái kia như trong suốt vô hại nhưng thật ra lại mang đầy ý khinh thường cùng khiêu khích, nói, “Thần nữ Lạc Thanh Liên tham kiến Vương phi.”

Ngự Áu Trần cũng gật đầu chào, có thể được Hoàng Hậu triệu kiến đến đây thì chắc có lẽ thân phận bọn họ cũng không phải thấp kém. Quả nhiên, sau khi các nàng hành lễ xong, Hoàng Hậu giới thiệu, “Đây đều là chi nữ (con gái) của nội thân trong triều, bình thường cũng hay ra vào cung, đối với quy củ trong cung, các nàng ấy đều hiểu rõ cận kề, bản cung để người và các nàng cùng ở một chỗ, thứ nhất là có thể học hỏi các nàng, thứ hai để các người làm quen với nhau, ngày sau ở chung cũng tốt.”

Hoàng Thượng cũng lên tiếng, “Ba ngày sau, trẫm sẽ tổ chức yến tiệc chúc mừng thất hoàng nhi đại công đắc thành, Hoàng Hậu, đến lúc đó nàng hãy an bài tú nữ ca múa.”

“Dạ, Hoàng Thượng, việc này cứ giao cho thần thiếp.” Hoàng Hậu cười đáp lời, sau đó nhìn về phía Ngự Áu Trần, “Trước ngày đại hôn, người hãy an tâm ở lại trong cung, hết thảy mọi việc đều có người giúp người thu xếp.”

“Tạ Hoàng Hậu nương nương.” Ở trong hoàng cung to như vậy cũng khiến người ta khác bất an, nhưng Ngự Áu Trần cũng chỉ có thể nghe lệnh mà thôi. Ở lại trong cung cũng đồng nghĩa những ngày sắp tới cô không thể gặp Quân Vô Nặc được.

Như biết suy nghĩ trong lòng cô, Quân Vô Nặc lập tức nói, “Mẫu hậu là người nhân từ, nàng cũng không cần câu nệ tiểu tiết, có gì không biết thì cứ thỉnh giáo mẫu hậu.”

Hoàng Hậu nghe vậy liền cười, mắng yêu, “Thật không ngờ con lại đau lòng vì con dâu ta, yên tâm, bản cung sẽ không bạc đãi nàng.” Nói xong, liền nhìn về phía mấy cô gái kia, nói, “Xem đi, mấy người này đều do bản cung đích thân chọn cho người, người vừa mới đến kinh thành, có người giúp đỡ bầu bạn cũng tốt.”

Quân Vô Nặc vội đảo mắt nhìn bốn cô gái kia, hai hàng lông mày nhất thời nhíu lại, trong nháy mắt hán liền đứng lên, chấp tay cúi người nói, “Vậy thì làm phiền mấy vị cô nương giúp đỡ cho.”

Từ Từ Mộng thay mấy vị cô nương kia trả lời, “Đây là việc nên làm, Cẩn Vương gia không cần khách sáo.”

“Vẫn là Từ Mộng hiểu ý người khác.” Hoàng Hậu tán thưởng, như có chút mệt mỏi, liền nói với mọi người, “Hôm nay cứ như vậy đi, Từ Mộng, người dẫn Vương phi đi dạo chung quanh để quen hoàn cảnh đi.”

“Dạ, Hoàng Hậu nương nương.” Từ Từ Mộng đáp lời, cúi người cáo lui với Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, sau đó quay sang nói với Ngự Áu Trần, “Vương phi tỷ tỷ, mời.”

Ngự Áu Trần mặc dù còn nhiều lời chưa kịp nói với Quân Vô Nặc, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là lúc thích hợp, cáo lui với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu xong, liền đi theo sau Từ Từ Mộng ra khỏi đại điện.

Đọc đường đi, Từ Từ Mộng cẩn thận giới thiệu từng chỗ cho cô, đâu là nơi tú nữ ở, đâu là ngự hoa viên, đâu là đường đến hậu cung của các phi tần, đâu là nơi các hoàng tử đọc sách.

Đi hết một vòng lớn, lúc trở lại ngự hoa viên, hai người đã mệt, chân mỏi nhừ, liền vào đình ngồi xuống.

“Vương phi tỷ tỷ, mạo muội hỏi một câu, tỷ và Cẩn Vương gia làm sao quen biết?” Thấy bốn bề vắng lặng, Từ Từ Mộng tò mò hỏi.

Từ này đến giờ hai người đều nói về hoàng cung, cũng chưa hẳn thân quen lắm, giờ nghe cô ta rót cuộc mở miệng hỏi chuyện cô và Quân Vô Nặc, Ngự Áu Trần cũng chỉ cười nói, “Tất nhiên là quen biết ở Kinh Châu, còn Từ cô nương thì sao? Nghe Hoàng Hậu nương nương nói, các người đều quen với Cẩn Vương?”

Tuy rằng Hoàng Hậu nhìn như thiện ý tìm mấy người quen biết Quân Vô Nặc “giúp” mình, cô đương nhiên cũng không ngốc đến nỗi nghĩ các nàng sẽ vui vẻ ở chung với mình. Từ Từ Mộng nhìn cũng tốt bụng, nhưng còn Thượng Quan Tĩnh Thanh và Lạc Thanh Liên bề ngoài lại tỏ ra đối kháng với cô.

Chẳng lẽ bọn họ chính là mấy thiên kim mà mọi người lúc trước đồn đãi?

Từ Từ Mộng cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp, “Ông nội của muội là nội các đại học sĩ, đại bá muội là Thái Phó đương triều, cho nên từ nhỏ muội đã vào cung cùng thể bá, đôi khi cũng cùng mấy hoàng tử học chung với nhau.”

“Thì ra muội chính là cháu gái của đại học sĩ, người vừa gặp đã thương đó sao?” Ngự Áu Trần vừa thốt lên lập tức ý thức mình thất lễ, liền giải thích, “À, ý tỷ là lúc ở Kinh Châu cũng đã nghe nhắc đến muội.”

Mà tin đồn như thế nào nhỉ, hình như nói là ngay cả Hoàng Thượng cũng mở miệng nói muốn chọn cô ta làm con dâu?

Từ Từ Mộng đỏ mặt, cười nói, “Tỷ chắc đang nói mấy tin đồn bên ngoài phải không, đây chỉ là lời nói đùa của các trường bối thôi, làm sao có thể là thật được!” Nói xong, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng cô, “Chẳng phải giờ tỷ đã là Cẩn Vương phi mà Hoàng Thượng chính miệng tứ hôn rồi sao?”

Lời này nói ra lại khiến Ngự Áu Trần cảm thấy ngượng ngùng, đúng thật tức chết vì mấy người nhiều chuyện mà, mặt mặt quá, chắc Từ cô nương đang nghĩ cô ghen đây mà.

“Muội thấy Vương phi tỷ tỷ là người thẳng thắn, hèn chi Cẩn Vương lại thích tỷ như thế.” Từ Từ Mộng dường như cũng không quan tâm mấy lời đồn ác ý kia, chỉ là vừa nói xong thì vẻ mặt lại thoáng buồn bã, “Nói thật chứ muội cũng hâm mộ tỷ lắm.”

Quả nhiên là cô ta thích Quân Vô Nặc sao? Nghĩ đến cô gái trước mặt dung mạo xinh đẹp, lại là thanh mai trúc mã với Quân Vô Nặc, Ngự Áu Trần trong lòng ề ề chua xót không thôi.

“Tỷ đừng hiểu lầm, ý muội là muội hâm mộ tình cảm của tỷ và Cẩn Vương, so với tụi muội thì tỷ may mắn hơn.” Từ Từ Mộng nhẹ giọng thờ dài, sau lại ngẩng đầu nhìn cô, khôi phục dáng vẻ tao nhã như trước, nói, “Thời gian không còn sớm, muội dẫn tỷ đến sương phòng để nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu học lễ nghi trong cung, sẽ mệt lắm đây.”

“Ừ, muội cũng đừng gọi ta tỷ tỷ nữa, cứ kêu thẳng tên Áu Trần đi.” Có lẽ bị ánh mắt trong trẻo như nước của Từ Từ Mộng cuốn hút, Ngự Áu Trần bắt đầu có thiện cảm với cô ta, “Nếu muội không ngại, từ nay ta sẽ kêu muội là Từ Mộng.”

Từ Từ Mộng cười tươi, gật đầu đồng ý.

Phòng của Ngự Áu Trần nằm bên cạnh phòng Từ Từ Mộng, nằm đối diện với phòng của ba cô gái kia.

Ngự Áu Trần vừa bước vào tòa lâu, lập tức có một nha đầu dung mạo thanh tú tiến đến, hành lễ nói, “A Thanh phụng mệnh Vương gia đến hầu hạ cho Vương phi nương nương, Vương phi vạn phúc.”

Từ Từ Mộng cũng nhận ra A Thanh, “Thì ra là nha hoàn tâm phúc của Vương gia, A Thanh cô nương, thế cũng tốt, có người của Vương gia ở đây, vừa có thể hầu hạ vừa có thể bầu bạn.”

Ngự Áu Trần cũng không ngờ Quân Vô Nặc lại phái người trong Vương phủ đến hầu hạ cô, Tiểu Mễ tuy rằng cùng cô vào kinh nhưng lại không thể vào cung được, cô một mình ở trong hoàng cung rộng lớn này, nói không sợ thì là xạo. Mà A Thanh lại là người Quân Vô Nặc cố ý phái tới, tất nhiên là có thể tín nhiệm, trong lòng Áu Trần thoáng yên tâm.

“A, sao kể cả một nô tỳ mà Vương phi tỷ tỷ cũng không có vậy?” Lạc Thanh Liên mặc quần áo màu tím từ phía sau cười đi tới, nhìn nhìn A Thanh, nói, “Cứ tưởng là người nào, thì ra là A Thanh cô nương, chắc là hầu hạ Vương phi tỷ tỷ phải khổ cực lắm đúng không A Thanh cô nương?”

Lời này rõ ràng có ý nói móc, Ngự Áu Trần lúc này mới xác định, ánh mắt của Lạc Thanh Liên lúc ở đại điện đúng thật là khiêu khích cùng xem thường.

Nhưng không đợi cô đáp lại, A Thanh đã lên tiếng trước, “Lạc tiểu thư nói quá lời, A Thanh hầu hạ chủ tử nhà mình thì có gì mà cực khổ chứ.”

Lạc Thanh Liên vốn tưởng thay A Thanh nói ra ầm ứ trong lòng, không ngờ giúp người mà người chẳng cảm kích còn cắn trả lại mình một câu “chủ tử nhà mình”, khiến cô muốn náo loạn bất thành, mà còn bị mất mặt nữa, lại chẳng thể nào trút giận, chỉ có thể kiềm nén trong lòng, nói, “Ta cũng có lòng tốt giúp người, ai chẳng biết A Thanh cô nương đây là nha hoàn tâm phúc bên cạnh Cẩn Vương gia, mà đã tới đây thì chỉ làm mấy việc như tưới cây, quét nhà, mấy việc nặng nhọc thôi, phải một nha hoàn bình thường không phải là được rồi sao?”

Nghe đến đó, Ngự Áu Trần cũng hiểu được vài phần, thiết nghĩ địa vị của A Thanh trong Vương phủ cũng không thấp, Lạc Thanh Liên một bên muốn lấy lòng A Thanh, một bên công kích phá hủy quan hệ của cô và A Thanh.

Cô cũng không để yên cho người ta hiếp đáp mình, cười trả lời, “Lạc tiểu thư thăm trách Vương gia không biết dùng người đó sao ? Nhưng mà chuyện này hình như là chuyện của phủ Cẩn Vương, không đến phiên Lạc tiểu thư xen vào. ”

Lạc Thanh Liên thấy Áu Trần hôm nay không nói nhiều lắm, cứ tưởng Áu Trần là người dễ bắt nạt, định mượn cơ hội này đàn áp cô, cũng không ngờ Áu Trần mở miệng nói câu nào câu nấy đều có gai, khiến Lạc Thanh Liên cứng họng không nói được gì.

“A Thanh, chúng ta vào phòng đi. ” Ngự Áu Trần cũng chẳng để ý đến Lạc Thanh Liên, quay đầu nói với A Thanh.

“Dạ. ” A Thanh đáp lời, đi theo sau Ngự Áu Trần vào phòng.

Nhìn Lạc Thanh Liên tức giận đỏ mặt tía tai đứng bất động tại chỗ, tròn to hai mắt nhìn bóng dáng chủ tớ hai người kia biến mất sau cửa, Từ Từ Mộng phì cười, cũng không nói thêm gì, đi thẳng vào phòng mình.

Nhìn vẻ mặt cười cợt của Từ Từ Mộng, Lạc Thanh Liên lờm lờm Từ Từ Mộng một lúc sau đó xoay người trở về phòng của mình, vừa xoay người thì đã thấy Thượng Quan Tinh Thanh mặc quần áo màu xanh, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở trước cửa, Lạc Thanh Liên cũng ngượng Thượng Quan Tinh Thanh một cái, giả vờ như không thấy chuyện gì xảy ra, Thượng Quan Tinh Thanh trở về sương phòng của mình.

“Hừ, các người nghĩ mình là ai chứ ! ” Lạc Thanh Liên nói thầm một câu, sau đó cũng trở lại sương phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Kỳ Vương

Đóng cửa phòng lại, mọi thứ bỗng rơi vào tĩnh lặng, Ngự Áu Trần thở phào nhẹ nhõm. Làm một tiểu thư khuê các có một ngày mà còn mệt hơn làm chương quây nữa.

Quay đầu nhìn A Thanh điềm tĩnh đứng sau lưng mình, cô nói, “A Thanh, Vương gia phái người đến đây, có giao phó người chuyện gì không?”

“Dạ có.” A Thanh thoát nhìn 17, 18 tuổi, vẻ mặt chín chắn, đáp, “Vương gia nói trong khoảng thời gian này không có nhiều cơ hội gặp Vương phi, đặc biệt lệnh cho nô tì theo hầu Vương phi, Vương phi muốn gì hoặc không hiểu chuyện gì trong cung hay không biết chỗ nào thì có thể hỏi A Thanh.”

Cô cũng tò mò, là nha hoàn hầu cận Quân Vô Nặc chắc cũng biết ít nhiều chuyện của hần, Ngự Áu Trần cũng không quanh co, nói, “Vậy người nói cho ta nghe chút ít về mấy cô nương kia đi, ta chỉ nghe nói là bọn họ quen biết Vương gia, nhưng không biết cận kề giao tình giữa bọn họ.”

A Thanh cũng nghiêm túc trả lời, “Từ tiểu thư là cháu gái của nội các đại học sĩ, vì thường cùng các hoàng tử đọc sách cho nên cũng ít nhiều quen biết với các hoàng tử. Thượng Quan tiểu thư là thiên kim của Lại Bộ Thượng Thư, học sâu hiểu rộng, được Hoàng Thượng tán thưởng, cho nên được phép ra vào cung thường xuyên. Trong một lần mừng thọ Hoàng Thượng, nàng và Vương gia thi ngâm thơ và nàng thua, từ sau lần đó nàng thường tìm Vương gia thảo luận thi họa, cũng không coi là thân thiết.”

Nói tới đây, A Thanh hơi ngập ngừng, thấy Ngự Áu Trần cũng không có biểu lộ gì, mới nói tiếp, “Sài tiểu thư là thiên kim của Công Bộ Thị Lang, Công Bộ Thị Lang từng môn hạ (học trò or cấp dưới) của quốc cửu (cậu) của Vương gia, quan hệ cũng sâu xa. Một lần Sài tiểu thư đi chùa dâng hương vô tình bị cảm nắng, đúng lúc bị Vương gia bắt gặp, liền đem nàng về phủ nghỉ ngơi. Sau này ngày lễ tết nàng đều đến Vương phủ tặng lễ vật như lời cảm ơn.”

“Về phần Lạc tiểu thư, nàng là cháu gái của Ngự Sử đại nhân, nàng đàn rất hay, thường được mời đến đàn trong dạ tiệc hoàng cung. Vốn nàng và Cẩn Vương quen thân với nhau, nhưng không biết vì lý do gì lại đột nhiên chạy tới bên Vương gia, Vương gia từng nói rõ với nàng, tưởng nàng biết khó mà lui, ai ngờ không biết nàng bị gì mà về sau bất hòa với Cẩn Vương, đối với Vương gia càng thân thiết hơn.”

Nghe qua, mấy người họ cũng không có quan hệ mật thiết gì với Quân Vô Nặc, tuy rằng Từ Từ Mộng là thanh mai trúc mã với hần, Thượng Quan Tinh Thanh chỉ là hồng nhan tri kỷ, còn Sài Ngọc thì chỉ là anh hùng cứu mỹ nhân, về phần Lạc Thanh Liên thì tình đơn phương mà thôi...

Tuy nhiên cô rất tin tưởng Quân Vô Nặc, cho nên nghe A Thanh nói, cô cũng không để tâm nhiều lắm.

Thấy Áu Trần vẫn thản nhiên như không, giọng điệu của A Thanh cũng ôn nhu đi nhiều, nói, “Vương gia nói, mấy tiểu thư đó tuy rằng có quen biết với Vương gia, Vương phi cũng không cần phải để ý, chỉ cần chung sống bình thường là được.”

“Ừ, nếu người gặp chàng thì nói chàng cứ yên tâm.” Lúc mở quán trọ cô cũng đã gặp qua nhiều hạng người, cùng mấy tiểu thư khuê các ở chung vài ngày cũng chẳng có việc gì khó.

“Dạ.” A Thanh đáp lời, lại do dự một hồi, mới nói, “Bẩm Vương phi, còn có một việc, Vương gia đặc biệt căn dặn A Thanh.”

Thấy A Thanh thận trọng, Ngự Áu Trần cũng khản trương hẳn lên, “Chuyện gì, nói thẳng đi.”

A Thanh nhỏ giọng nói, “Vương gia nói, trong cung quan hệ phức tạp, thân phận các vị tiểu thư cũng không thấp, tương lai phú quý do trời định, Vương phi và các nàng ở chung nhớ phải cẩn thận một chút.”

Lời này đã quá rõ ràng, ngôi vị hoàng thượng không biết sẽ truyền cho Vương gia nào, nói không chừng một trong bọn họ có thể trở thành hoàng hậu tương lai hoặc phi tử chẳng hạn, cho nên ở chung với nhau cũng là cả vấn đề. Quan trọng nhất là, cô không quen cuộc sống trong cung, cũng chẳng biết mọi chuyện phức tạp thế nào, sợ rằng sẽ bị người khác lợi dụng.

“Ta đã biết.” Ngự Áu Trần cười trả lời, “Dù sao còn có người ở cạnh, không biết gì thì ta sẽ hỏi người.” Quân Vô Nặc phái A Thanh đến hầu cận mình, chắc chắn là có dụng ý của hắn.

A Thanh thấy Ngự Áu Trần là người hiểu chuyện, khoan dung độ lượng, cũng không kiêu ngạo, cô cũng có thiện cảm với chủ tử của mình, đáp, “A Thanh sẽ tận tâm tận tụy hầu hạ Vương phi.”

Quy củ trong cung quả thật là rườm rà, từ lời nói đến đi đứng, nhất cử nhất động đều đòi hỏi nghiêm khắc. Ngự Áu Trần ban ngày học cách đi đứng, hành lễ, mấy tú nữ khác đều đã học qua rồi, vì thế cả một người tập cùng, cô cũng không có.

Đến buổi chiều, thượng nghi (người dạy lễ nghi cung đình) rút cuộc mới cho cô về, dù sao nhân rồi không việc gì làm, nghe nói các tú nữ khác luyện tập tài nghệ ở “Lâm Lang Các”, Ngự Áu Trần tò mò cùng A Thanh qua bên đó xem.

Muốn đến “Lâm Lang Các” thì phải đi ngang qua ngự hoa viên, hôm qua Từ Từ Mộng cũng dẫn cô đi một lần, lúc ấy đi vội quá cũng không có thời gian xem xét tỉ mỉ, bây giờ lại rảnh rồi, Ngự Áu Trần chậm chậm thả bộ, đúng mùa này hoa túy phù dung đang nở, cô muốn đi qua bên khu vườn bên kia để ngắm hoa.

“Liên nhi, sao hắn còn chưa đến vậy? Người có nghe lầm không đó?” Một giọng nói quen thuộc truyền ra từ một góc, Ngự Áu Trần giật mình hoảng sợ, theo bản năng lập tức dừng lại.

“Nô tỳ nghe rõ ràng mà, Kỳ Vương gia sáng nay vừa hồi cung, Hoàng Hậu triệu ngài ấy vào cung dùng bữa tối, cho nên thường thì chiều vào khoảng thời gian này ngài ấy muốn đến cung Thanh Cư thì sẽ đi qua đây.” Một giọng nói sợ sệt nhỏ giọng đáp.

“Ta cáo ốm mới không cần luyện tập, đã ở đây hơn nửa canh giờ rồi, nếu chờ không thấy Kỳ Vương gia đến, xem ta trừng trị nha đầu chết tiết người thế nào.” Giọng nói quen thuộc tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, lại thúc giục nói, “Lập tức chạy nhanh ra đường lộ xem cho ta.”

“Hình như là Lạc tiểu thư.” A Thanh cũng không hứng thú với việc này, nhưng giọng nói cũng tự giác nhỏ xuống.

Lạc Thanh Liên? Ngự Áu Trần không khỏi buồn cười, nhớ rõ hôm qua A Thanh còn nói Lạc Thanh Liên rất ân cần với Quân Vô Nặc, không ngờ chớp mắt một cái lại chuyển hướng sang Kỳ Vương? Cô ta chuẩn bị mai phục ở chỗ này giả bộ tình cờ gặp sao?

Tuy rằng có chút tò mò, nhưng Ngự Áu Trần đương nhiên không thể ở đây chờ xem kịch vui được, người ta muốn dụ dỗ Kỳ Vương hay không không liên quan đến cô. Lập tức nói với A Thanh, “Đi thôi.”

Vừa mới đi được hai bước, giọng nha hoàn Lạc Thanh Liên hồi hả vang lên, “Tiểu thư, mau mau, mau chuẩn bị tốt đi, Kỳ Vương gia đến rồi kia.”

Ngự Áu Trần rút cuộc nhịn không được dừng lại, nấp đằng sau tán hoa, muốn xem thử Lạc Thanh Liên định giờ trò gì. A Thanh vừa định ngăn lại, thì lại bị ánh mắt của Áu Trần ý bảo cô chớ có lên tiếng, vì thế cũng chỉ phải tuân theo lời Áu Trần.

Lạc Thanh Liên mặc quần áo lụa mỏng màu tím, được nha hoàn dìu, bộ dáng thướt tha yếu điệu đi trong vườn hoa túy phù dung, đúng thật là bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Mà ở cuối lộ, một bóng dáng áo đen đang đi về phía này, nói vậy chính là Kỳ Vương.

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Cô đã bệnh trong người mà còn tản bộ nữa, nếu nhiễm phong hàn thì sao?” Nha hoàn vừa trách mắng vừa dìu tiểu thư nhà mình hướng mục tiêu phía trước đi tới.

“Chỉ là hơi choáng váng thôi, không có gì đâu.” Lạc Thanh Liên “yếu ớt” ngẩng đầu, nhìn mấy nhánh hoa túy phù dung, dịu dàng nói, “Nghe nói Kỳ Vương gia lần này hoàn thành tốt nhiệm vụ, nạn dân Giang Nam đều được dẹp yên, mấy quan viên ăn hối lộ cũng bị trừng trị thích đáng. Ta thấy hoa túy phù dung năm nay nở đẹp hơn năm ngoái, đây là điềm tốt, chúng ta tản bộ thêm một chút đi, ta cũng mới vừa sáng tác được một thủ khúc “Thịnh thế yên hoa”, ở đây đúng thật là nơi tạo nguồn cảm hứng tốt mà.”

Chủ tớ kẻ xướng người họa, đúng thật là cùng một giuộc mà. Nếu Ngự Áu Trần không nghe đoạn đối thoại trước đó của bọn họ, sợ cũng bị hai người này gạt rồi.

Nha hoàn kia vẫn tận tâm làm hết bổn phận của mình, đáp, “Thịnh thế yên hoa? Tiểu thư muốn dùng thủ khúc hiến nghệ sao?”

Lạc Thanh Liên vừa thưởng hoa, nói, “Thịnh thế phồn vinh, Hoàng Thượng trị vì hưng thịnh, lại có Kỳ Vương tài hoa vĩ lược, chẳng lẽ không đáng để ca tụng sao? Ta thật ra không có tham vọng như Từ tỷ tỷ và Thượng Quan tỷ tỷ, phải đầu đá để giành được cái mình muốn, chỉ cần bày tỏ một chút tâm ý là

đủ rồi.”

Đang lúc nói chuyện, tầm mắt chậm rãi nhìn xung quanh, lúc này mới “đột nhiên” nhìn thấy bóng dáng áo đen đang đứng gần mình, Lạc Thanh Liên đầu tiên ra vẻ kinh ngạc, sau đó liền hành lễ, nói, “Thần nữ Lạc Thanh Liên thỉnh an Kỳ Vương, không biết Kỳ Vương giá lâm, Thanh Liên thất lễ.” Nha hoàn bên cạnh cũng gấp gấp quỳ xuống thỉnh an.

Nam tử áo đen nhìn cũng trẻ tuổi Quân Vô Nặc, nhưng màu sắc quần áo cả hai hoàn toàn tương phản, mà quần áo trên người cũng không tài nào che giấu được sự sợ hãi của hắn. Thừa hưởng vẻ đẹp tinh tế của Hoàng Hậu, chỉ đôi mắt không hề có tí ảm áp nào cả, vô cùng lạnh lẽo, hắn liếc nhìn chủ tử hai người trước mặt mình, hân ý khiếp người đủ để người ta không dám nhìn trực diện.

“Miễn lễ.” Kỳ Vương thờ ơ nói, thậm chí cũng không có ý định đứng lại tiếp chuyện, tiếp tục đi lướt qua người Lạc Thanh Liên.

Đã dành nhiều tâm tư và thời gian chờ Kỳ Vương ở đây, Lạc Thanh Liên đương nhiên không cam lòng bỏ lỡ cơ hội như vậy. Kỳ Vương mới vừa đi qua người cô, cô lập tức giả bộ chóng mặt, ngã vào người hắn.

Tuy nhiên, Kỳ Vương không hề như trong dự tính đỡ lấy cô, không hề chạm qua người cô dù chỉ là vạt áo, Lạc Thanh Liên ngã vào hư không, lao đảo suýt nữa là ngã sấp xuống đất.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Nha hoàn hầu cận nhanh tay lẹ mắt bước lên phía trước đỡ Lạc Thanh Liên, thay chủ tử nhà mình giải thích, “Cô xem đi, cô còn chưa hết chóng mặt, không nên đến bên hồ phổ nhạc.”

Kỳ Vương không đỡ Lạc Thanh Liên, cũng dừng lại xem, nhưng chỉ là liếc mắt nhìn chủ tử hai người, chẳng hề mở miệng hỏi han gì.

Cứ như vậy, Lạc Thanh Liên thật sự rất xấu hổ, ngượng ngùng trả lời nha hoàn nhà mình, “Ta không sao.” Sau đó hành lễ nói với Kỳ Vương, “Kỳ Vương gia, thần nữ cảm thấy không khỏe trong người, đã làm kinh động ngài.”

Ngư Ấu Trần cứ tưởng Kỳ Vương sẽ dừng dừng như không với Lạc Thanh Liên, cô ta sẽ chết công vì sự lạnh nhạt của hắn, ai ngờ đứng im một lúc lâu, hắn đột nhiên mở miệng nói, “Ngồi dưới tàng cây chờ lâu như vậy, chắc là mệt lắm?”

Hắn vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, cũng không quay đầu nhìn, Lạc Thanh Liên sợ đến mức lú cả lưỡi, “Không, không có....”

Cô muốn giải thích mình không có ngồi đây chờ, vì lo lắng hoảng sợ, giọng nói cứ lí nhí trong họng, nghe qua cứ tưởng là cô ta đang trả lời câu hỏi “chắc là mệt lắm”.

Kỳ Vương cũng chẳng để ý Lạc Thanh Liên nói gì, vẻ mặt lạnh lùng như sương giá, tiếp tục đi về phía trước bỏ mặc Lạc Thanh Liên mặt mày đỏ bừng và nha hoàn sợ tới mức toàn thân run rẩy bầy.

Ngư Ấu Trần nhin cười trốn ở sau thân cây, theo lý thuyết thì Kỳ Vương đã thấy Lạc Thanh Liên ngồi chờ mình đến từ đằng xa, cô cách đường lộ đến hai trượng, hẳn là sẽ không bị phát hiện mới đúng. Hơn nữa, dù cô cảm thấy cách ăn nói của Kỳ Vương dí dỏm bẩm sinh cũng không dám cười ra tiếng.

Nhưng mà đúng lúc này, Kỳ Vương đang chuyên tâm đi bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cô đang trốn. Ngư Ấu Trần hoảng hồn, lập tức nấp sau thân cây, cả người không dám nhúc nhích, lần này sợ rằng đã bị hắn phát hiện.

Thật ra, cô cũng không cố ý muốn nghe lén nhìn lén, cho nên không cần phải sợ, mà có thể dừng dừng đi. Tuy nhiên, chờ đến khi cô nghĩ thông đạo lý này thì đã muộn, A Thanh đứng bên cạnh vừa nhìn thấy Kỳ Vương ngo qua đây, liền thành thật bước ra ngoài.

“A Thanh thỉnh an Kỳ Vương gia.”

Kỳ Vương vốn đang đi, chỉ là vô tình nhìn qua chỗ kia, nghe A Thanh vấn an hắn, hắn đột nhiên dừng lại. Sau đó, điều làm Ngư Ấu Trần không ngờ là hắn quay người đi qua chỗ cô.

Ngư Ấu Trần không dám tin vào mắt mình, đường đường một thiên kim của Ngự Sử đại nhân cũng không lọt vào mắt xanh của vị Vương gia này, giờ chỉ vì một câu thỉnh an của A Thanh, hắn lại cố ý đi qua đây?

“A Thanh? Người sao lại ở đây?” Khuôn mặt lạnh nhạt của Kỳ Vương hồ nghi, đồng thời đảo mắt chung quanh, nhìn về phía thân cây Ngư Ấu Trần đang chờ người đứng bất động.

A Thanh vừa nháy mắt với cô, vừa giải thích với Kỳ Vương, “A Thanh phụng mệnh Vương gia tiến cung hầu hạ Vương phi.”

Chỉ trong chớp mắt, Ngư Ấu Trần vốn đang khiếp sợ hồi phục tinh thần, bước ra từ phía sau thân cây, tao nhã thi lễ, nói, “Thần nữ Ngư Ấu Trần thỉnh an Kỳ Vương.”

“Ngư Ấu Trần?” Kỳ Vương cũng chẳng xa lạ gì với cái tên này, hắn nhìn cô đắn đo, nét mặt lạnh lùng tuy rằng không có cảm xúc gì, nhưng giọng nói vẫn ôn tồn, “Thì ra là hoàng tẩu, không cần đa lễ.”

Nghe hắn xưng hô hoàng tẩu, Ngư Ấu Trần lúc này mới nhớ, Kỳ Vương là con trai thứ chín của Hoàng Thượng.

“Hoàng tẩu đang ngắm hoa à?” Kỳ Vương chẳng biết cố ý hay vô tình nhìn về phía chủ tử Lạc Thanh Liên vẫn đang đứng sờ sờ ở đó, hỏi Ngư Ấu Trần.

“Đúng vậy, ngắm hoa.” Nếu ngay cả hân cũng nói như vậy, Ngự Áu Trần đương nhiên không thể thừa nhận mình rình rập. Nhưng mà cô cũng cần làm rõ một tí về hành động vừa rồi của mình, vì thế, bổ sung thêm, “Cũng thưởng nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mỹ Nhân Kế

Kỳ Vương cũng không quan tâm chuyện cô ngắm hoa hay thưởng nhân, chỉ là liếc nhìn cô, sau đó chấp tay nói, “Vậy bốn vương không quấy rầy nhũ hính của hoàng tâu, cáo từ.”

“Khoan đã.” Thấy hân xoay người định đi, Ngự Áu Trần đột nhiên gọi lại.

Kỳ Vương nghi hoặc, cũng chẳng nôn nóng, hỏi, “Hoàng tâu có chuyện gì?”

Thấy hân bình thản như vậy, Ngự Áu Trần mỉm cười, nói, “Cũng không có gì, ta chỉ hiếu kỳ, Kỳ Vương làm sao biết Lạc tiểu thư ngồi ở đó chờ đã lâu?”

Lúc hân xuất hiện, Lạc Thanh Liên và nha hoàn đang diễn kịch rồi, chẳng lẽ hân biết tiên đoán hay sao?

Đối với sự tò mò của cô, Kỳ Vương lạnh lùng đáp, “Bốn vương cũng chỉ phỏng đoán mà thôi, nghe nói hôm qua kinh thành có mưa lớn, mà đế hài của nàng ấy dính bùn, lại bị ướt, chân váy cũng lấm tẩm không ít bùn đất.”

Nơi có bùn đương nhiên chỉ có thể ở trong ngự hoa viên, mà hôm qua tuy rằng mưa lớn, nhưng nếu không đi đến những chỗ ẩm ướt bùn lầy thế này thì hài tất nhiên sẽ không bị ướt, còn về chân váy dính bùn đất, Lạc Thanh Liên tuy rằng mặc váy dài, nhưng chỉ đến mắt cá chân, nếu không ngồi xuống thì sẽ không bị dơ.

Ngự Áu Trần liú cả lưỡi, sao Kỳ Vương này lợi hại vậy? Hân rõ ràng không thêm đề ý đến Lạc Thanh Liên, thế mà chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt hân.

“Vương gia quả thật rất tinh mắt.” Ngự Áu Trần khen thật lòng, đồng thời cũng âm thầm quyết định, sau này hân xuất hiện ở chỗ nào, cô phải cẩn thận một chút, rình rập người khác đúng thật không có chuyện gì tốt mà.

“Hoàng tâu quá khen.” Hân không biểu lộ cảm xúc gì, nói tiếp, “Nếu không có gì nữa, bốn vương mạn phép cáo từ.”

Ngự Áu Trần lúc này mới nhớ đến hai chủ tớ Lạc Thanh Liên bị làm lơ đứng ở tuốt đằng kia, chắc hân trong mắt hân cô rất nhiều chuyện? Nếu không bởi vì cô là Vương phi của Quân Vô Nặc, chỉ sợ hân cũng đối xử với cô lạnh lùng, nghiêm mặt nghênh ngang mà đi như đối với Lạc Thanh Liên.

Nghĩ đến đây, cô vội nói, “Kỳ vương, xin cứ tự nhiên.”

“Săn sóc tốt cho chủ tử của ngài.” Kỳ Vương nói với A Thanh một câu sau đó xoay người rời đi.

Nhìn hân đã đi xa, Ngự Áu Trần chớp chớp mắt, nói với A Thanh, “Kỳ Vương... hân luôn như vậy hả?”

Về mặt A Thanh lộ rõ sự kính trọng, đáp, “Kỳ Vương gia ngoài mặt thì sơ lãnh nhưng ngài ấy kỳ thật rất tốt.”

Đúng, ít nhất hân cũng có khí thế của một Vương gia, chỉ yên lặng dùng sự lạnh lùng của mình đông chết người.

“Hân và Cẩn Vương có quan hệ thế nào?” Ngự Áu Trần nhớ rõ, Quân Vô Nặc từng nói cô biết, hân là do Hoàng hậu nương nương nuôi lớn, còn Kỳ Vương là con ruột của Hoàng Hậu. Nghe nói, Hoàng Hậu đối xử với Quân Vô Nặc cũng rất tốt, vậy chắc tình huynh đệ giữ bọn họ cũng không tệ lắm?

“A Thanh chỉ là một nô tỳ nhỏ nhen, Vương phi vừa rồi cũng thấy thái độ của Kỳ Vương, chắc là cũng hiểu được ít nhiều.”

Lời A Thanh tuy là mập mờ, nhưng cũng nói rõ sự việc. Kỳ Vương tự thân đến nói chuyện với một nha hoàn, việc này cũng nói lên mọi việc rồi.

Đúng như suy nghĩ trong lòng mình, Ngự Áu Trần cuối cùng cũng có chút thoải mái. Dù sao thấy Quân Vô Nặc và Quân Vô Hoán sống ngầm cuộn cuộn, cô cũng bất an, nhưng giờ biết hân có một đệ đệ thâm tình, cô bỗng vui mừng hẳn lên.

Ngày hôm sau cô vẫn phải học lễ nghi, nhưng lại không học cách hành lễ đi đứng như ngày đầu tiên, mà học về cách ăn mặc trong từng trường hợp, rồi nếu có dịp lễ tết thì cô phải làm những gì, đối với Ngự Áu Trần mà nói, mấy thứ này cứ như là cực hình, vô cùng thống khổ. Sau khi qua ngo thiện (giờ ăn trưa) cô mới được nghỉ ngơi, mà cô thì không có thói quen ngủ trưa, vì vậy đi dạo vòng quanh hoàng cung.

Trong hoàng cung không được phép đi lung tung, cô cũng chỉ có thể đi đến những nơi nhất định mà thôi, đi tới đi lui cuối cùng vẫn đến ngự hoa viên.

Đã thật lâu cô không gặp Quân Vô Nặc (kỳ thật mới có hai ngày), Ngự Áu Trần cảm thấy buồn bã, cũng chẳng để tâm đi đường, đến lúc đụng phải người nào đó, cô mới bừng tỉnh, thì trời cũng đã chiều rồi.

Nghe giọng nữ hô đau, Ngự Áu Trần vừa ngẩng đầu thì thấy người cô đụng phải sắp ngã xuống đất. Cô phản ứng mau lẹ, lập tức đỡ lấy, bắt được tay cô ta, vốn định túm cô ta kéo trở lại, không hiểu sao cô ta lại lui về sau, gãy tay cô ra, đương nhiên không tránh khỏi té sắp xuống bụi hoa.

“Tiểu thư!” Nha hoa hầu cận la lên thảm thiết, đi lên đỡ chủ tử nhà mình, Ngự Áu Trần tuy rằng kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng cô bắt được tay cô ta, mà cô ta vẫn ngã xuống. Nhưng là tại cô đụng vào cô ta trước, nên cũng bước tới phụ đỡ lên.

“Xin lỗi, vị tiểu thư này, cô không sao chứ?” Đưa tay đỡ cô ta lên, Ngự Áu Trần rốt cuộc cũng nhận ra người quen, “Thượng Quan tiểu thư?”

“Cần Vương phi, người đụng vào tiểu thư nhà ta thì thôi đi, sao còn đẩy tiểu thư nữa chứ?” Tiểu nha hoàn che chở ôm lấy chủ tử mình, nhưng lại không để ý thân phận của đối phương, thay chủ tử mình chủ trì công đạo.

“Mặc nhi, thôi đi.” Thượng Quan Tinh Thanh kiêu ngạo nhìn Ngự Áu Trần, nói với nha hoàn của mình, “Đỡ ta đứng dậy.”

Mặc nhi vội vàng đỡ Thượng Quan Tinh Thanh lên, vừa đứng dậy Thượng Quan Tinh Thanh lại loạng choạng ngã xuống lần nữa, may mắn nha hoàn đỡ lấy cô, mới không ngã quá đau.

Mặc nhi bị phản ứng của chủ tử mình dọa chết khiếp, “Tiểu thư, cô sao rồi? Ngã đau không?”

Thượng Quan Tinh Thanh nhũu chặt lông mày, lắc lắc đầu, nói, “Chắc là chân bị trật khớp rồi.”

“Đề ta xem.” Mấy chuyện trật khớp này là sở trường của Ngự Áu Trần. Tuy rằng bất mãn với thái độ của nha hoàn kia, nhưng do mình sai trước, Thượng Quan Tinh Thanh vì té mà bị thương thì cũng không tốt!

Thế nhưng Thượng Quan Tinh Thanh lại lạnh lùng đẩy tay cô ra, nói, “Không dám phiền Vương phi.” Nói xong, cắn răng chống tay đứng lên.

“Cô dùng lực mạnh vậy rất nguy hiểm.” Ngự Áu Trần có lòng tốt nhắc nhở, lần nữa bước tới nắm lấy tay Thượng Quan Tinh Thanh, nhưng cô ta y như gặp quỷ, sợ hãi kêu lên, tức thì lui về phía sau.

Ngự Áu Trần cũng không hiểu tại sao cô ta lại làm vậy, đến khi cô bình tĩnh lại thì Thượng Quan Tinh Thanh lần nữa té ngã, nhưng mà lần này cô ta được nha hoàn lấy thân ra đỡ.

Ngự Áu Trần do dự không biết có nên đỡ Thượng Quan Tinh Thanh nữa không, mà có vẻ như lần này không phải lỗi tại cô.

Ai ngờ, người ta cũng chẳng dễ dàng bỏ qua. Nha hoàn kia cũng bất chấp lấy thân ra đỡ có đau hay không, liền mở miệng tra hỏi, “Cần Vương phi, người rốt cuộc là muốn gì? Tiểu thư của nô tỳ đã làm người gian chuyện gì mà người lại ức hiếp tiểu thư nhà nô tỳ chứ?”

Ngự Áu Trần cười khỏ, cô đã nói rồi, cô tuy rằng đi đứng thất thần không nhìn đường, nhưng với tốc độ rùa bò của cô thì nếu có đụng Thượng Quan Tinh Thanh thì cô ta cũng chẳng ngã nhào xuống đất được, thì ra bọn họ chỉ muốn diễn trò mà thôi.

Nghĩ đến hôm qua Lạc Thanh Liên tự biên tự diễn kia, Ngự Áu Trần ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhưng không thấy vị Vương gia nào xuất hiện, vậy thì Thượng Quan Tinh Thanh lại muốn làm gì?

“Cần Vương phi, ta đã cố tình tránh né người, người còn muốn gì nữa?” Thượng Quan Tinh Thanh xoa xoa mắt cá chân, về mặt oán phần nhìn Ngự Áu Trần, giọng nói tràn đầy uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Gặp Lại Quân Vô Nặc

Thượng Quan Tinh Thanh nhìn lạnh lùng kiêu kỳ như vậy, hóa ra là một kẻ gian trá, giờ còn hỏi cô muốn thế nào? Ở đây chỉ có ba chúng ta, kiếm một người xem diễn tuồng cũng không có, cô cần chi phải ra sức diễn như vậy, không biết là lãng phí sức lực sao?”

“Thượng Quan tiểu thư, phải là ta hỏi cô mới đúng, cô muốn thế nào? Ở đây chỉ có ba chúng ta, kiếm một người xem diễn tuồng cũng không có, cô cần chi phải ra sức diễn như vậy, không biết là lãng phí sức lực sao?”

Thượng Quan Tinh Thanh nghe vậy liền cười khẩy, vẫn ngồi yên dưới đất, cũng không cãi lại cô, nha hoàn của cô ta liền kêu gào, “Cần Vương phi,

người dùng khinh người quá đáng, dùng nghĩ rằng trong ngự hoa viên không có ai thì có thể khi dễ tiểu thư nhà nô tỳ?”

Nói xong, xoay qua đỡ lấy Thượng Quan Tĩnh Thanh, nói, “Tiểu thư, cô sao rồi? Chân cô bị thương như vậy thì sao ngày mai hiến nghệ được, sợ là múa còn không được nữa là!

Thượng Quan Tĩnh Thanh lúc này mới chịu mở miệng nói, “Mặc nhi, ta bắt quá chi là bị trật chân thôi, Vương phi nói đúng lắm, ở đây không có người ngoài, nếu Vương phi nói ta tự ngã, thì ta còn có thể nói gì được chứ? Chuyện này mà lọt vào tai Vương gia, mắc công lại nói ta gây chuyện, bỏ đi.”

Này này, Thượng Quan Tĩnh Thanh đúng thật là giỏi hoạt, một câu lật ngược tình thế. Thậm chí giờ cô nói ra chân tướng sự thật thì người khác cũng sẽ nghĩ Thượng Quan Tĩnh Thanh bị vu cáo? Chỉ có điều, nếu thật sự có người khác ở đây xem, Thượng Quan Tĩnh Thanh sẽ không ngốc đến nỗi bị cô châm chọc xong mà còn tiếp tục diễn tuồng, chẳng lẽ...

“Là ai ở đó lớn tiếng ồn ào ? ” Một giọng nữ thanh tao uy nghiêm truyền đến, quả thật rất đúng lúc như suy đoán của Ngư Ấu Trần.

Ngay sau đó, một người mặc phượng bào gấm hoa cao sang duyên dáng được cung nữ hộ tống từ bụi hóa đi ra, theo sau là Cẩn Vương mặc cẩm y, cùng Kỳ Vương vẫn đang mặc áo đen như lần trước.

Ngư Ấu Trần nghĩ thế nào cũng có người xuất hiện ở nơi xó xỉnh này, nhưng lại không ngờ người đó lại là Hoàng Hậu, càng không ngờ Quân Vô Nặc cũng có mặt ở đây.

“Thần nữ Thượng Quan Tĩnh Thanh tham kiến Hoàng Hậu nương nương, tham kiến Cẩn Vương gia, Kỳ Vương gia. Tĩnh Thanh không biết Hoàng Hậu nương nương và Vương gia ở đây, đã quấy nhiễu phượng giá, mong nương nương trách phạt.” Thượng Quan Tĩnh Thanh phản ứng rất nhanh, nói xong lập tức quỳ xuống đất, Mặc Nhi bên cạnh cũng quỳ theo thỉnh tội.

Ngư Ấu Trần bất ngờ gặp Quân Vô Nặc, phản ứng cũng chậm chạp, nhưng thấy hần như mọi khi nhàn nhạt mỉm cười với cô, đôi mắt đen sau khiến lòng người vững chãi, cô vội vàng cúi người thỉnh an.

“Hiếm khi có cơ hội xem huynh đệ các con đánh cờ, thế mà lại bị người khác quấy rầy.” Hoàng Hậu tuy cười nhưng giọng nói và thái độ đều tỏ vẻ không vui, ánh mắt sắc sảo tinh anh.

“Đứng lên hết đi.” Hoàng Hậu liếc mắt dò xét ba người đang cúi đầu sau đó mới nói. Thấy Thượng Quan Tĩnh Thanh nhắm mắt phải có nha hoàn đỡ mới đứng dậy được, nhủ thầm hỏi, “Vừa rồi nghe các người cãi nhau, hình như là người bị thương? Bị thương chỗ nào? Có nặng lắm không?”

Về mặt Thượng Quan Tĩnh Thanh nhợt nhạt, giọng nói yếu ớt, mắt rù xuống, nói, “Tạ nương nương quan tâm, thần nữ chỉ là không cẩn thận bị trật chân, không có gì đáng ngại.”

Ngư Ấu Trần tưởng rằng cô ta sẽ thừa dịp này tố cáo mình, ai ngờ Thượng Quan Tĩnh Thanh lại chủ động che dấu chuyện vừa rồi?

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của Hoàng Hậu đã làm cô hiểu rõ dụng ý của Thượng Quan Tĩnh Thanh.

“Không cẩn thận? Bỏn cung lại nghe được là nha hoàn của người cãi nhau với người ta? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nói xong, ánh mắt Hoàng Hậu sắc lạnh nhìn về phía nha hoàn của Thượng Quan Tĩnh Thanh, “Người không phải vừa nãy nói muốn thay chủ tử của người kêu oan sao? Hiện tại bỏn cung cho người cơ hội nói chuyện.”

Mặc Nhi thấy thế, ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu và hai vị Vương gia, sau đó liền cúi gằm đầu, tỏ vẻ e ngại, “Bẩm Hoàng Hậu nương nương, vừa rồi... vừa rồi nô tỳ và tiểu thư của nô tỳ đang ngắm hoa trong ngự hoa viên, ai ngờ tiểu thư lại bị Cẩn Vương phi đụng ngã. Tưởng đây chỉ là sự hiểu lầm, ai ngờ... nô tỳ không biết Cẩn Vương phi có thù oán gì với tiểu thư mà lại đẩy tiểu thư ngã đến hai lần... Nô tỳ sốt ruột hộ chủ, nhìn không được mới thay tiểu thư nói vài câu, lại không biết Hoàng Hậu nương nương và hai vị Vương gia cũng đang ở đây, nô tỳ tội đáng chết vạn lần!”

Dứt lời, Mặc Nhi liền quỳ xuống.

Hoàng Hậu nghe Mặc Nhi nói xong, sắc mặt không ngừng biến hóa, xoay qua nhìn Ngư Ấu Trần, nói, “Cẩn Vương phi, có phải thật hay không?”

Đương nhiên không hề có chuyện như thế, nhưng Ngư Ấu Trần cũng tinh tường biết rõ, Hoàng Hậu rất nhiên là đã nghe hết đoạn đối thoại lúc đó của bọn họ, trước mắt dĩ nhiên phải nói ra sự thật, nhưng nói thế nào mới là điều quan trọng.

Cô chưa kịp nghĩ phải nói thế nào, Kỳ Vương bên cạnh Hoàng Hậu đã lên tiếng trước, nhưng mà là nói với Quân Vô Nặc, “Khó trách vì sao lúc này hoàng huynh chơi cờ không chuyên tâm, thì ra là đã sớm hẹn gặp Hoàng tẩu ở đây?”

Hần bình thường rất tiết kiệm lời, giờ phút này lại chủ động mở miệng trêu chọc, mặc dù vẻ mặt lạnh như băng nhưng cũng khiến ai nấy đều ngạc nhiên. Quân Vô Nặc do dự một chút, sau đó mỉm cười, nói, “Hoàng đệ nói đùa, ta tiền cung liền đến Tề Văn Điện, lúc đó nàng còn đang ở Thượng Nghi Hiên học lễ nghi, ta nào có cơ hội hẹn nàng?”

Kỳ Vương lơ đãng nhíu mày, “Vậy là Hoàng tẩu không thể chờ được liền chạy tới gặp huynh, nên mới đụng vào người khác, có phải vậy không?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hần vô tình nhìn Thượng Quan Tĩnh Thanh, giọng điệu lạnh lùng lộ ra ẩn ý cảnh cáo khiến Thượng Quan Tĩnh Thanh rùng mình, biết rõ Cẩn Vương gia có ý nhắm vào cô mà nói, khiến cả người cô sớn hết cả gai ốc.

Quân Vô Nặc cười khẽ, nhìn về phía Ngự Áu Trần, cười như không cười, nói, “Bốn vương cũng cảm thấy kỳ lạ, Tiểu Ngự, nàng mới tiến cung hai ngày, vậy mà đã gây họa thật không nhỏ?”

Nhìn thái độ của hắn không giống như là không tin cô, tuy nhiên lời hắn nói ra dường như lại khẳng định cô thực tế đã đụng người, trong lúc nhất thời, Ngự Áu Trần không hiểu nổi lập trường của hắn.

Tuy rằng A Thanh nói Quân Vô Nặc và Thượng Quan Tinh Thanh giao tình cũng không sâu mấy, nhưng cụ thể thế nào thì cô thật sự không biết được. Chẳng lẽ vì giao tình đó cho nên Quân Vô Nặc tin lời Thượng Quan Tinh Thanh nói sao?

Ngự Áu Trần thấp thỏm lo âu, cô theo hắn đến kinh thành, ở trong cung này người cô có thể tin nhất chỉ có mình hắn. Cô chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó nếu như hắn không còn tin tưởng cô thì sẽ như thế nào.

Thoáng chốc tim cô nhói đau từng hồi, lòng tràn đầy xót xa.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm như biển trong suốt thanh tịnh của hắn, cô quyết định tin hắn lần nữa. Huống chi, cô chưa từng thừa nhận tội danh này.

Nhìn Thượng Quan Tinh Thanh uất ức đứng bên cạnh, Ngự Áu Trần bình tĩnh đáp, “Bẩm Hoàng Hậu nương nương, thần nữ quả thật vô tình đụng trúng Thượng Quan Tinh Thanh, nhưng thần nữ vào Thượng Quan tiểu thư không quen biết nhau, càng không có chuyện thù oán hay xích mích gì cả. Hôm nay thần nữ chỉ vô tình đến ngự hoa viên dạo chơi, ngay cả nha hoàn cũng không mang theo, tuy không biết Thượng Quan tiểu thư vì sao lại liên tục té ngã, nhưng thần nữ mới vào cung, thực sự không có lý do gì khi dễ chủ tớ họ cả, mong Hoàng Hậu nương nương minh xét.”

Nói cho cùng, cô tuy là Vương phi, nhưng trong kinh thành không hề có thế lực, mà Thượng Quan Tinh Thanh thì hoàn toàn ngược lại. Huống hồ, lần này cô một mình ra đây, so với chủ tớ Thượng Quan Tinh Thanh, cô càng yếu thế hơn, đồ ngốc cũng biết có ẩn tình bên trong.

Khóe môi Hoàng Hậu nhếch lên, một giây sau, lại vô cùng nghiêm khắc nhìn Mặc nhi, hỏi, “Đối với lời nói của Cẩn Vương phi, ngươi có gì muốn nói không? Ngươi tốt nhất nên giải thích rõ chuyện này với bốn cung, tiểu thư nhà ngươi và Cẩn Vương phi rốt cuộc có xích mích gì? Cũng đừng nói với bốn cung là ngươi không biết!”

Mặc nhi đến cùng chỉ là nha hoàn, bị uy nghiêm của Hoàng Hậu làm hoảng sợ phát run, tuy nhiên nói cho cùng cô ta cũng là nha hoàn đã được dạy bảo kỹ càng, không phải như nha hoàn của gia đình bình thường, năng lực ứng biến tất nhiên phải có. Run thì run, nhưng vẫn kiên định trả lời, “Bẩm Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ nói hoàn toàn là sự thật, thực sự là Cẩn Vương phi đã đụng tiểu thư nhà nô tỳ, mà còn đẩy tiểu thư ngã đến hai lần. Nô tỳ nghe nói... Cẩn Vương phi biết võ công... Còn về xích mích, nô tỳ cũng không rõ lắm, có lẽ, có lẽ là bởi vì...”

Nói đến đây, Mặc nhi chần chừ nhìn Thượng Quan Tinh Thanh, thấy Thượng Quan Tinh Thanh cũng không phản đối, mới nói tiếp, “Tối mai tiểu thư định sẽ vừa múa vừa vẽ tranh, tiểu thư và Cẩn Vương gia nhờ thi ca mà quen biết nhau, thường cùng nhau ngâm thơ đối câu vẽ tranh, hai ngày nay, ai cũng biết tiểu thư muốn hiển nghệ, khó tránh khỏi lời ong tiếng ve truyền ra, chắc hẳn... Cẩn Vương phi trong lòng có chút khó chịu.”

Cuối cùng, lại bổ sung một câu, “Chân tiểu thư hôm nay đã bị thương, đừng nói là vừa múa vừa vẽ tranh, chỉ sợ là đi lại cũng không được.”

Rất tốt, ngay cả lý do ấy cũng thay cô tìm ra, ghen tị, tội danh này cũng đủ để giải thích hết tất cả.

Hoàng Hậu yên lặng nghe, cuối cùng, xoay sang nói với Quân Vô Nặc, “Thất hoàng nhi, Ngự Áu Trần là Vương phi của con, việc này cũng do con mà ra, con xem phải giải quyết thế nào đây?”

Lời này rõ ràng đem cả cục diện rối rắm ném cho Quân Vô Nặc tự giải quyết, Quân Vô Nặc chau mày, nhưng rất nhanh chấn chỉnh tinh thần, nhoen mỉm cười nhìn Thượng Quan Tinh Thanh, nói, “Thượng Quan tiểu thư, cô cảm thấy phải xử lý thế nào?”

Kỳ Vương thấy vậy, nhàn nhạt liếc nhìn hắn, thà tranh luận không dứt, thôi thì để đối phương tự mình đề ra cách giải quyết, đây cũng là một ý kiến hay.

Thấy Quân Vô Nặc cười nhìn mình, mặt Thượng Quan Tinh Thanh nóng lên, bẽn lẽn cúi đầu nói, “Chuyện hôm nay nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chuyện này cũng đã kinh động đến mọi người, khó tránh lời nói gièm pha sau này. Thanh danh của nữ nhân là quan trọng nhất, Tinh Thanh tất nhiên không dám truy cứu Vương phi, chỉ mong Vương gia để tâm đến thanh danh của Tinh Thanh, mọi việc đều do Vương gia làm chủ.”

Nghe cô ta nói thế, Ngự Áu Trần không khỏi hít thật sâu, nói trắng ra không phải muốn lấy thân báo đáp sao? Cô bối rối nhìn Quân Vô Nặc, lại thấy trong mắt hắn ẩn chứa ý cười, vẻ mặt như thế khiến lòng cô càng thêm đau nhói.

Thông thường, Quân Vô Nặc tính toán chuyện gì đó thì hắn mới cười như thế. Giống như lúc trước hắn lừa gạt cô vậy. Nói thế, chẳng lẽ hiện tại hắn cũng muốn dùng cách đó để có được Thượng Quan Tinh Thanh?

Quân Vô Nặc cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, chỉ lạnh nhạt cười, “Mọi chuyện để bốn Vương làm chủ? Nếu như bốn Vương làm chủ, Tinh Thanh cô nương sẽ không hối hận chứ?”

Ngự Áu Trần nhạy cảm chú ý đến ngay cả xung hô hắn cũng đã thay đổi.

Quân Vô Nặc! Nếu như hắn muốn nạp Thượng Quan Tinh Thanh làm Trắc Phi, cô... cô sẽ lập tức trở về Kinh Châu!

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hiềm Nghi Tan Biến

Thượng Quan Tinh Thanh cũng vì bốn chữ “Tinh Thanh cô nương” của Quân Vô Nặc mà lòng thoáng rung động, mắt khẽ nhìn về mặt khăn trang và lưng túng của Ngự Áu Trần, quyết tâm của cô càng thêm kiên định.

Hôm nay cô đến dạo ngự hoa viên cũng chẳng phải ngẫu nhiên, mà là thăm dò được Kỳ Vương hẹn Cẩn Vương vào cung gặp mặt, biết rõ hai người thường hay đến ngự hoa viên đánh cờ, cô mới đến đây thử thời vận.

Lúc đến gần ngự hoa viên, cô thấy cung nữ đứng gác xung quanh, cô liền biết hai người bọn họ hẳn đang đánh cờ ở chỗ cũ, đang suy nghĩ xem phải lấy cớ gì để tiếp cận, ai ngờ lại gặp được Ngự Áu Trần, vì vậy trong lòng cô liền nảy ra một diệu kế.

Có điều là cô không ngờ tới Hoàng Hậu nương nương cũng có mặt ở đó. Mà Hoàng Hậu dường như cũng âm thầm trợ giúp, kế hoạch tiến triển thuận lợi hơn mong đợi của cô. Xem ra, Hoàng Hậu rất tin tưởng Cẩn Vương, mà cô thì lại có tình ý với Cẩn Vương, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sợ rằng cũng có ý tác hợp hai người từ trước, hôm nay nghe lời cô nói, chắc hẳn sẽ nhân cơ hội này thành toàn cho cô đây này.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Tinh Thanh mới an tâm hơn, nói, “Vương gia đối xử mọi người khoan dung độ lượng, xử sự công đạo, Tinh Thanh ngưỡng mộ đã lâu, chuyện hôm nay có thể được Vương gia làm chủ, Tinh Thanh không hề hối hận.”

Tuy nhiên, với thân phận cao quý của cô, làm Trắc Phi thì đúng thật không đáng, khiến người ta không cam lòng, nhưng dù gì Ngự Áu Trần cũng do Hoàng Thượng hạ chỉ ban hôn, đây là sự thật không thể thay đổi. Với sức ảnh hưởng của Thượng Quan gia trong triều, dù cô có làm Trắc Phi thì so về địa vị cũng ngang bằng như chánh phi của Ngự Áu Trần.

Huống chi, năm rộng tháng dài, cơ hội còn rất nhiều, chỉ cần hôm nay có thể khiến Cẩn Vương lấy cô làm vợ, cô tin chắc rồi cũng sẽ có một ngày Cẩn Vương sẽ hiểu ra người có thể giúp hắn và xứng với hắn chính là cô.

Thực ra cách được ăn cả ngã về không của Thượng Quan Tinh Thanh cũng là trải qua một phen đắn đo suy nghĩ đấy. Kỳ Vương là con ruột của Hoàng Hậu, có cơ hội thừa kế ngai vàng lớn nhất, nhưng trời sinh hắn tính tình lạnh nhạt, quen biết nhiều năm như vậy mà hắn cũng chưa từng để mắt đến cô.

Cho dù Hoàng Thượng đem cô gả cho hắn, với thân phận của cô chưa chắc gì có thể thành chánh phi, tương lai nếu như hắn trở thành hoàng đế, cô cũng chỉ có thể là một phi tử, những năm nay ra vào cung cô cũng chứng kiến cuộc sống thâm cung tịch mịch đến dường nào, hơn nữa với tính tình lạnh nhạt của Kỳ Vương, nếu như cô không được sủng ái thì cả đời này không cần nghĩ cũng biết thế lương cỡ nào.

Còn nếu cô lấy Cẩn Vương, hẳn nếu như có thể ngồi lên được ngai vàng thì tốt, còn nếu không thì chỉ sợ khi tân hoàng đăng cơ, người đầu tiên bị diệt trừ chính là Cẩn Vương.

Ngược lại Cẩn Vương chính là người phù hợp nhất, tục ngữ có câu “đũa hồ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử bình”, Hoàng Hậu sở dĩ đối xử tốt với Cẩn Vương cũng vì muốn hắn trợ giúp Kỳ Vương. Không cần nói cũng biết cả đời này Cẩn Vương sẽ rất quý.

Huống hồ Cẩn Vương hoàn toàn trái ngược với Kỳ Vương, không những cư xử ôn hòa nhã nhặn với mọi người, mà cảm kỳ thi họa cái nào cũng tinh thông. Năm đó ngâm thơ thua hắn, lòng cô cũng từ dạo ấy trao cho hắn. Nghĩ đến tương lai cùng hắn ngâm thơ vẽ tranh, hạnh phúc này rất đáng để cô đánh cược một lần.

Quân Vô Nặc lắng lắng nghe Thượng Quan Tinh Thanh nói xong, nụ cười càng sâu hơn, “Đã Tinh Thanh cô nương tin tưởng bốn vương, thế thì bốn vương tuyệt đối sẽ không để Tinh Thanh cô nương thất vọng.”

Dứt lời, ánh mắt sâu xa nhìn Ngự Áu Trần, nói tiếp, “Trước lúc trời tối, bốn vương sẽ cho cô một đáp án như mong muốn của Tinh Thanh cô nương đây.”

Nghe những lời hắn nói, hai má Thượng Quan Tinh Thanh ửng hồng lên, nếu không tập thói quen trầm ổn đoan trang, chỉ sợ cô đã không nhịn nổi mà nháy mắt lên. Vậy là cô đã được toại nguyện, cô đã chờ hắn nói mấy lời này nhiều năm rồi, cuối cùng cũng đã chờ được.

Cố gắng để bản thân mình cười thật tự nhiên, cô khom người hành lễ với Quân Vô Nặc, “Đa tạ Vương gia.”

Quân Vô Nặc cúi đầu, ôn tồn nói, “Vậy chuyện hiểu lầm hôm nay của cô và Vương phi, cô có còn gì bất mãn không?”

“Tinh Thanh từ đầu đến cuối chưa từng bất mãn hay oán phần gì Vương phi cả, Vương phi là khách từ xa mới tới, Tinh Thanh nên khiêm nhường một chút. Huống chi, còn được Vương gia quan tâm, Tinh Thanh vui mừng còn không kịp.”

Sinh ra trong nhà quan, thường đi lại trong cung, Thượng Quan Tinh Thanh đương nhiên biết mình phải làm gì, tức thời tha thứ rộng lượng mới được lòng người. Huống hồ, còn có Hoàng Hậu ở đây, Hoàng Hậu cũng vì hiền hậu dịu dàng mới được Hoàng Thượng ân sủng.

Hoàng Hậu từ đầu đến cuối chưa từng can dự vào chuyện này, nghe đến đó, mới mở miệng nói, “Việc đã được giải quyết, các người cũng trở về nghỉ

ngoi đi.” Sau đó xoay qua nói với hai cung nữ, “Hai người các ngươi đưa Thượng Quan tiểu thư về đi, sau đó truyền thái y tới khám cho nàng ấy.”

“Tạ Hoàng Hậu nương nương ân điển.” Thượng Quan Tinh Thanh cúi quỳ cảm ơn, rồi được cung nữ đỡ trở về.

Đợi đến khi cô ta đã đi xa, về mặt Hoàng Hậu mới thoáng vui vẻ, nhìn nhìn Ngư Ấu Trần, sau lại nhìn Quân Vô Nặc, nói, “Bồn cung ngược lại rất hiếu kỳ, con vẫn chưa chính thức thành thân với Vương phi, thì làm sao lại toại nguyện cho Thượng Quan Tinh Thanh được?”

Thượng Quan Tinh Thanh đi rồi, Quân Vô Nặc trước sau vẫn nhìn chằm chằm Ngư Ấu Trần, thấy cô đã không còn căng thẳng hay tức giận như lúc nãy, ngược lại còn cười vui vẻ, hẳn lập tức hiểu rõ thì ra cô tưởng là thật.

Mà lời nói thẳng thắn của Hoàng Hậu như châm dầu vào lửa, Quân Vô Nặc đành phải giải thích, “Thượng Quan tiểu thư cảm thấy danh dự bị tổn hại, thỉnh nhi thần làm chủ, đây chẳng qua là kẻ sách tạm thời của nhi thần thôi, chuyện này và hôn sự của nhi thần hoàn toàn không liên quan gì với nhau.”

Nghe Quân Vô Nặc đáp như vậy, Hoàng Hậu không nói gì, nhưng nét mặt thì ý bảo “cũng biết vậy sao”. Kỳ Vương cũng một bên tiếp lời, “Thì ra hoàng huynh không phải chuẩn bị nạp cô ta làm Trắc Phi à? Hay là e ngại có Hoàng tẩu ở đây không tiện nói ra? Không sao đâu, có đệ và mẫu hậu ở đây, hoàng huynh cứ nói thẳng ra, Hoàng tẩu chắc cũng không phải người hẹp hòi đâu, đúng không?”

Hai mẹ con kẻ xướng người họa, rõ ràng sợ thiên hạ không loạn đây mà. Nhất là về mặt nghiêm trang của hoàng đệ hẳn, sợ rằng Ngư Ấu Trần thật tin những lời hoàng đệ hẳn nói.

Nghĩ tới đây, Quân Vô Nặc cười đáp, “Đúng như lời mẫu hậu nói, ta còn chưa đại hôn, làm sao có thể nạp Trắc Phi được? Tuy nhiên, ta cũng sắp thành gia lập thất, tiếp theo cũng phải đến lượt hoàng đệ đây. Đúng lúc hôm nay ta định tìm phụ hoàng trao đổi chuyện của Thượng Quan Tinh Thanh, hay là hôn sự của hoàng đệ ta cũng tiện thể nhắc tới?”

Quả nhiên, lời vừa thốt ra, Kỳ Vương lập tức mỉm cười nói, “Chơi cờ lâu như vậy có chút mệt mỏi, mẫu hậu, nhi thần trở về Tể Văn Điện nghỉ trưa.”

Hoàng Hậu hiểu ý mỉm cười, “Bồn cung cũng mệt rồi, vậy chúng ta cùng đi.” Nói xong, ánh mắt đầy ảm ý nhìn Ngư Ấu Trần, “Các người muốn nói gì với nhau thì cứ nói đi, không cần tiền nữa, chúng ta đi.”

Ngư Ấu Trần nghe xong liền khom người hành lễ với Hoàng Hậu. Đợi hai người đi rồi, ngự hoa viên tĩnh mịch chỉ còn có cô và Quân Vô Nặc.

Nếu như lúc nãy cô còn hoài nghi và tức giận với Quân Vô Nặc, giờ phút này cũng bởi vì Hoàng Hậu và Kỳ Vương mà tâm tình cũng bình tĩnh lại. Hoàng Hậu xem ra cũng không khó sống chung, mà ngay cả Kỳ Vương cũng không giống vẻ ngoài lạnh lùng khó gần nữa. Cảnh tượng vừa rồi làm cô nhớ tới khi còn ở chung với cha và Nhị nương. Tuy là hai người họ có ý trêu chọc Quân Vô Nặc, nhưng lại làm cô cảm thấy bọn họ dường như đã tiếp nhận mình.

“Sao không kêu A Thanh đi cùng nàng?” Quân Vô Nặc đến gần cô, chủ động phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này, “Đây tuy là hoàng cung, nhưng đi ra ngoài thì phải có người đi cùng, như thế sẽ an toàn hơn.”

Ngư Ấu Trần không có trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nhỏ nhẹ nói, “Ta không có đẩy cô ta.” An tâm thì an tâm, nhưng cô cũng không quên lúc nãy hẳn cũng không hỏi rõ cô mà đi tin lời của Thượng Quan Tinh Thanh.

“Ta biết.” Ánh mắt Quân Vô Nặc nhìn cô trĩu mến, đưa tay sửa lại mấy sợi tóc của cô bị gió làm rối.

Ở chung lâu như vậy, tính của cô làm sao hắn không biết chứ? Cho dù trong cung có những lời đồn đãi gì, cô quá lắm cũng chỉ biết trực tiếp đi hỏi hắn. Dù mấy thủ đoạn nhỏ này nhìn sơ qua ai cũng biết, nhưng không bằng không có, người chịu thiệt thòi vẫn là cô.

Đạo lý này Ngư Ấu Trần cũng hiểu, nhưng nghĩ đến Thượng Quan Tinh Thanh có ý giá họa cho cô mà Quân Vô Nặc chưa hỏi gì thì đã thiên vị Thượng Quan Tinh Thanh, còn nhận lời làm chủ vì cô ta, nếu nói trong lòng cô không tức giận thì chỉ là giả.

Tuy cô không nói ra miệng nhưng Quân Vô Nặc chưa chắc không nhìn ra uất ức trong lòng cô. Theo tính tình ngay thẳng thường ngày của hắn, lần này có thể ầm ầm, chỉ sợ cũng bởi vì thân phận hôm nay của cô.

“Những lời lúc nãy bọn họ nói, nàng đừng để trong lòng. Chuyện này do ta mà ra, cứ để ta giải quyết.” Hắn xót xa vuốt đầu cô, cảm giác khi chạm vào mái tóc của cô thật thoải mái.

“Vậy chàng chuẩn bị giải quyết thế nào? Chàng không sợ đắc tội Lại Bộ Thượng Thư sao?” Đợi khi ý thức được chính mình đang lo lắng cho hắn, Ngư Ấu Trần thâm hận chính mình sao lại mềm lòng như vậy. Đáng lẽ phải để cho hắn biết thế nào là lễ độ, vậy mà chỉ một câu của hắn, chỉ một động tác, lại làm cô tin tưởng hoàn toàn.

Từ lúc nào mà lòng cô đã bắt đầu theo hắn rồi thế?

“Yên tâm, ta làm việc đều có chừng mực.” Cảm giác được cô quan tâm đúng thật rất thích, đôi mắt đen bỗng hiện lên tia giao hoạt, “Huống chi, phụ quân của nàng đâu đến mức vô dụng như vậy, chỉ là một Lại Bộ Thượng Thư, còn không uy hiếp được ta.”

Ngôn ngữ thân mật của hắn làm Ngư Ấu Trần đỏ mặt, vội xoay người sang chỗ khác, thay đổi chủ đề nói, “Đúng rồi, Thần Sương ở ngoài cung có khỏe không? Chắc là muội ấy vẫn chưa quen ở đây.”

Quân Vô Nặc cười thâm cô mắc cỡ, hắn cũng không vạch trần, trả lời, “Muội ấy rất khỏe, trong phủ có gia nhân lo chu toàn mọi việc, ngay cả Tiểu Mễ

cũng hầu hạ cho mọii ấy, chắc cũng không cảm thấy chán đâu.”

“Vây là tốt rồi.” Ngự Áu Trần than thở, “Đáng tiếc là ta còn phải ở trong cung vài ngày nữa.” Cô hoàn toàn không quen với cuộc sống trong cung, cũng không thích những người ở đây, nếu như có thể, cô muốn tức khắc ra khỏi hoàng cung.

“Ta thật tắc trách có như thế mà cũng không biết, thì ra phu nhân lại nôn nóng muốn gả cho ta.” Quân Vô Nặc trên ghẹo cô, người hơi nghiêng, nói nhỏ vào tai cô, “Bổn vương cũng đã đợi không kịp.”

Bị hấn trên ghẹo đã khiến cô xấu hổ lắm rồi, hơi thờ ảm áp của hấn càng làm tai cô nóng lên, tay chân tê dại hấn đi. Đã quen với sự tiếp xúc của hấn, lúc này đây, Ngự Áu Trần không hề trốn tránh, mà còn hơi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt khôi ngô tuấn tú của hấn, chế giễu, “Vương gia đang bị thương trên người, tốt nhất không nên nghĩ ngợi lung tung.”

Quân Vô Nặc nhếch môi, nói, “À, thì ra phu nhân biết rõ ta đang nghĩ gì!”

Ngự Áu Trần thật không ngờ chính mình trên chộc người khác giờ lại thành bị trên chộc, cúi gắt nói, “Ai biết chàng suy nghĩ cái gì, ta đi tìm A Thanh đây.”

Đây dù sao cũng là hoàng cung, đâu đâu cũng có tai mắt, Quân Vô Nặc cũng không tiếp tục trên ghẹo cô, “Ta tiễn nàng.”

Nói là trở về tìm A Thanh, hai người lại đi dạo một vòng quanh ngự hoa viên, tới khi về đến trước Trữ Tú Cung, Quân Vô Nặc mới ngừng bước, dời theo cô đi vào bên trong.

Tin tức trong cung lan truyền rất nhanh, sáng sớm hôm sau, Ngự Áu Trần nghe được mấy tú nữ ngồi bàn tán xôn xao.

“Biểu diễn tài nghệ đêm nay cũng không phải là hiến nghệ bình thường, nghe nói Hoàng Thượng muốn chọn ra mấy vị tú nữ ban thưởng cho Cẩn Vương gia đó.”

“Nghĩ cũng đúng, tiệc ăn mừng mà, Hoàng Thượng tất nhiên phải ban thưởng chứ, không biết ta có phúc phần đó không nữa.”

“Ta nghĩ, quan trọng là Cẩn Vương gia thích ai, cho nên tối nay chúng ta phải biểu hiện tốt một chút, mấy vị hoàng tử khác cũng sẽ có mặt, nếu được vị nào nhìn trúng, cả đời xem như sung túc.”

“Sao ta nghe nói Vương phi của Cẩn Vương lợi hại lắm, ngày hôm qua còn ở ngự hoa viên hiếp đáp một tú nữ, nghe nói địa vị của tú nữ đó cũng không thấp, cũng không biết sao Vương phi lại dám làm vậy.”

“Nghe nói là mấy tú nữ đó có qua lại với Cẩn Vương gia, ta nghĩ, người được chọn trong số họ tám phần là cô tú nữ đó rồi, chẳng trách Vương phi kia không tức giận sao được.”

“Lo nhiều như vậy làm gì, chúng ta chỉ cần biểu diễn thật tốt, được chủ tử để mắt đến thì còn sợ gì ai xem thường nữa?”

Bọn họ vừa nói vừa bước đi, không hề phát hiện mọi lời nói đều bị Ngự Áu Trần đang ở tường viện bên cạnh nghe hết.

A Thanh đứng chờ một bên, vốn định lên tiếng quở trách nhưng lại bị Ngự Áu Trần dùng ánh mắt ngăn lại. Hôm qua sau khi nói chuyện với Quân Vô Nặc và Hoàng Hậu xong, mấy lời đồn đãi hơn phân nửa là do mấy người không đâu này tự suy đoán, huống hồ, Quân Vô Nặc ngày hôm qua cũng đã biểu lộ tâm ý, cho dù thực sự có chuyện này xảy ra, hấn tất nhiên sẽ có cách giải quyết.

Đang nghĩ ngợi, chủ tớ Thượng Quan Tinh Thanh mở cửa bước ra. Thượng Quan Tinh Thanh được nha hoàn dìu lấy, đi đứng có chút bất tiện, thấy cô đứng đó liền lạnh mặt lườm, ánh mắt đầy khiêu khích, cũng chẳng thèm chào hỏi, đi thẳng về phía cô.

Ngự Áu Trần nhẹ cười, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cô quên hỏi Quân Vô Nặc rốt cuộc là muốn xử lý chuyện của Thượng Quan Tinh Thanh thế nào.

Nhưng nghĩ đến chuyện lúc này mấy tú nữ đó nói, sợ là tiệc ăn mừng đêm nay chắc sẽ rất náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tứ Hôn

Những người đến dự yến tiệc đều là hoàng thân quốc thích và văn võ bá quan trong triều, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ngồi song song bên trên, Ngự Áu Trần được an bày ngồi cạnh Hoàng Hậu. Ngồi bên cạnh Hoàng Thượng là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, Ngự Áu Trần biết người phụ nữ đó chính là Vinh quý phi, mẹ ruột của Cẩn Vương.

Là nhân vật chính trong yến tiệc tối nay, dĩ nhiên Quân Vô Nặc ngồi ở vị trí đầu tiên, người ngồi ở ghế đầu đối diện Quân Vô Nặc chính là đại Hoàng Tử – Kỳ Vương. Phía sau Kỳ Vương là Cẩn Vương, mấy vị Hoàng Tử khác thì cứ theo cấp bậc thứ tự mà ngồi.

Yến tiệc vừa mới bắt đầu thì đã tung bừng náo nhiệt không thôi, đầu tiên là tổng quản thái giám tuyên chi khen thưởng, sau đó văn võ bá quan chúc mừng, yến tiệc mới chính thức bắt đầu. Tiếp theo đó, từng món ăn rượu ngon được đưa lên, các tú nữ bắt đầu ca múa nhảy hát trong tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng, hòa quyện cùng không gian vui tươi sôi nổi của buổi tiệc.

“Hoàng Thượng, ly rượu này thần thiếp kính Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu tỷ tỷ, Cẩn Vương có vinh quang như hôm nay, Hoàng Hậu tỷ tỷ chắc cũng hao tâm tổn trí không ít.” Vinh quý phi nâng ly rượu cười nịnh lấy lòng Hoàng Thượng, , “Chuyện Cẩn Vương đại phá Đông Đan giờ đã truyền khắp kinh thành, làm thần thiếp lại nhớ đến hình ảnh oai phong hùng dũng của Hoàng Thượng ngự giá thân chinh trước đây, Cẩn Vương hoàn toàn thừa hưởng sự anh dũng mưu trí này từ Hoàng Thượng, không uống công Hoàng Thượng đã coi trọng Cẩn Vương.”

Hoàng Thượng rất cao hứng, uống một ngụm rượu, nói, “Chuyện đó đã lâu lắm rồi, Trẫm thật sự rất vui, các hoàng nhi ai nấy đều rất tài giỏi.”

Hoàng Hậu cũng mỉm cười nhìn Vinh phi, nói, “Vinh phi quá khen, Bôn cung không biết gì về luyện binh đánh giặc, nếu nói người hao tâm tổn trí thì tất nhiên chính là Hoàng Thượng.”

Lúc nói chuyện, Hoàng Hậu và Vinh phi bốn mắt nhìn nhau, nét mặt ai nấy cũng hòa thuận vui vẻ. Ngự Áu Trần ngồi một bên nhìn, trong lòng cảm thấy có gì đó là lạ.

Quả nhiên, Vinh phi uống xong lại nói tiếp, “Công lao Kỳ Vương lần này cũng không nhỏ, cũng rất đáng để chúc mừng.”

May là Ngự Áu Trần có nghe A Thanh nói qua, và lại chuyện trong hậu cung cô cũng đã ít nhiều hiểu được, lời nói của Vinh phi đầy ẩn ý.

Ngoài mặt thì giành công thay Kỳ Vương, nhưng thực ra là có ý trách móc, ám chỉ Hoàng Thượng thiên vị Cẩn Vương, tỏ ra bất mãn Hoàng Hậu và Cẩn Vương.

Tuy nhiên, Hoàng Hậu vẫn điềm tĩnh cười đáp, “Bán sai và chiến đấu trên sa trường tất nhiên là không giống nhau, chức quan nhỏ như vậy mà cũng muốn tranh công, chẳng phải để người ta chê cười sao.”

Chỉ một câu liền làm Vinh phi im bật, Hoàng Thượng ngồi ở giữa tỏ ra dừng dừng như không nghe thấy gì, chắc hẳn ngài cũng đã quen với mấy chuyện này rồi, nét mặt tươi vui như là tâm trạng rất tốt.

Ngự Áu Trần lẳng lặng nghe, sau lại nhìn về phía Quân Vô Nặc và Quân Vô Vi, cả hai đều mặt tỉnh như không. Quân Vô Nặc cũng không vì mình là chủ yến tiệc hôm nay mà huênh hoang. Quân Vô Vi thì cũng không tỏ vẻ bất mãn gì.

Vì vậy, Ngự Áu Trần trong lòng thầm kết luận, bản lĩnh mưu mô nham hiểm của cả hoàng tộc này đã luyện đến xuất quỷ nhập thần, trong lòng bọn họ nghĩ gì chỉ sợ là không ai có thể đoán được.

Màn biểu diễn của các tú nữ rất đặc sắc, đa số là ca múa đàn hát, Ngự Áu Trần cũng để ý mấy vị văn võ bá quan lúc đầu còn hiếu kỳ nhìn cô giờ đều bị cuốn theo màn biểu diễn của các tú nữ, Quân Vô Nặc thì đang ngồi nói gì đó với mấy Hoàng Tử khác, hình như cũng chẳng hứng thú mấy với màn ca múa hoa lệ này.

Hoàng Hậu thấy cô chăm chú nhìn Quân Vô Nặc, ánh mắt tràn đầy triu mến, liền hỏi cô, “Ngự nha đầu, người thấy thất hoàng nhi của Bôn Cung thế nào?”

Hoàng Hậu đột ngột hỏi làm Ngự Áu Trần giật mình bối rối, đến lúc ý thức được Hoàng Hậu đang hỏi gì, mặt cô liền đỏ lên, không ngờ là Hoàng Hậu cũng trêu chọc cô, then thùng nói, “Cẩn Vương gia đương nhiên là rất tốt.”

Hoàng Hậu hài lòng gật đầu, “Người nha đầu thế nhưng lại rất có phúc đấy, thất hoàng nhi từ nhỏ đến lớn chưa từng để mắt đến cô gái nào, Bôn Cung không biết nó thích người ở điểm nào, nhưng hiếm khi thấy nó lại chủ động yêu cầu Hoàng Thượng tứ hôn, Bôn Cung cũng rất muốn thấy nó đạt thành ước nguyện.”

Nói tới đây, Hoàng Hậu đột nhiên đổi chủ đề, “Người xem, các tú nữ hôm nay biểu diễn thế nào?”

Ngự Áu Trần bần chồn, linh tính mách bảo chủ đề này không tốt tí nào, nhưng vẫn đáp, “Các nàng đều là khuê tú được tuyển chọn trong vạn người, tài nghệ tất nhiên là vô song.”

Hoàng Hậu cười nói, “Tốt hay không thì sau này mới biết, trong nhóm tú nữ này có rất nhiều người tài sắc vẹn toàn, Bôn cung và Hoàng Thượng cũng muốn nhân cơ hội này chọn vài tú nữ phù hợp để tứ hôn cho các Hoàng Tử.”

Ngự Áu Trần không biết Hoàng Hậu vì sao đột nhiên lại nói tới chuyện này, nhưng vẫn tiếp tục nghe Hoàng Hậu nói.

Hoàng Hậu thấy cô im lặng không nói gì, nét mặt càng vui vẻ hơn, “Chuyện này tuy là nói còn hơi sớm, nhưng Bôn cung lại thấy tốt hơn là nói trước với người. Trong nhóm tú nữ đó, có vài người rất ngưỡng mộ Cẩn Vương, những ngày này, cũng có không ít mệnh phụ phu nhân đến ngõ lòi, người là Cẩn Vương phi, theo tục lệ, trong vòng ba tháng sau khi thành thân, thì không thể nạp Trắc phi, có điều là bây giờ chọn trước cũng không sao.”

Ngự Áu Trần neho mắt, vẻ mặt có chút lo sợ, “Ý Hoàng Hậu nương nương là muốn thay Cẩn Vương nạp Trắc phi?”

Đôi mày phượng của Hoàng Hậu chau lại, giọng điệu không giận nhưng lại đầy uy nghiêm, “Như thế nào, nghe giọng điệu của ngươi, chẳng lẽ là muốn phản đối?”

Ngư Ấu Trần cố gắng che dấu sự lúng túng của mình, tỏ ra bình thản như không, “Thần nữ không phải muốn phản đối, chỉ là... chỉ là không tán thành.”

Hai người nhìn nhau, toàn bộ đại diện ngập tràn trong tiếng nhạc và giọng người huyền thoại nói chuyện, cho nên cũng không ai chú ý đến hai người đang nói gì.

Hoàng Hậu nghiêm mặt, đôi mắt sáng uy nghi nhìn chăm chăm cô, “Ngươi dám cả gan nghịch chi Bôn cung? Ngươi phải biết, ghen tuông đồ kỳ được xem như là trọng tội, Bôn cung cũng có thể phế chức vị Vương phi này của ngươi. Huống chi, ngươi bây giờ vẫn chưa chính thức bước vào hoàng thất.”

Tuy giọng Hoàng Hậu nói rất nhỏ nhưng sự uy hiếp trong đó cũng đủ làm người ta khiếp sợ.

Ngư Ấu Trần thật không ngờ, ngày hôm qua Hoàng Hậu còn không tỏ thái độ gì, hôm nay đột nhiên lại muốn ép cô chấp nhận chuyện nạp Trắc phi. Chẳng lẽ là vì Thượng Quan Tinh Thanh?

Nhưng cô sẽ không chùn bước, nhìn thẳng Hoàng Hậu, bình tĩnh đối đáp, “Thần nữ không dám cả gan nghịch chi Hoàng Hậu, chỉ là không muốn nói dối trước mặt Hoàng Hậu nương nương. Thần nữ nhớ rõ, luật lệ Hạ Thương cũng không quy định Hoàng Tử nhất thiết phải nạp thiếp, mà Cẩn Vương cũng từng hứa chỉ sẽ lấy một mình Ấu Trần. Thần nữ đơn giản chỉ cùng Vương gia hết lòng tuân thủ lời hứa này, thì làm sao có thể gọi là ghen tuông đồ kỳ?”

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô đã thấy được sự phức tạp trong hoàng cung, nhưng cũng không vì vậy mà cô sẽ thay đổi nguyên tắc của mình. Cho dù Quân Vô Nặc ưu tú đến cỡ nào, nếu muốn cô cùng người khác chia sẻ tình cảm của hắn, cô thà là không cần, nhưng nếu chuyện đó thật sự xảy ra, cô cũng sẵn sàng dùng mọi cách để giành được hắn.

Trước kia, là hắn nghĩ mọi cách gạt cô ở bên hắn, chẳng bao lâu sau quan hệ bọn họ dần dần thay đổi. Cô bây giờ không chỉ muốn ở cạnh hắn mà còn muốn sống thật dài thật lâu và mãi mãi bên hắn.

Thấy trong mắt Ngư Ấu Trần không có tí tí sợ hãi, mà quyết tâm cũng không hề lay chuyển, Hoàng Hậu hơi ngạc nhiên, vẻ mặt nghiêm nghị cũng giảm đi phần nào, “Hôm qua thấy ngươi âm ức nhưng lại không lên tiếng, thì ra miệng lưỡi lại rất lạnh lẽo, không tệ. Nhưng mà nếu Bôn cung và Hoàng Thượng muốn thay thất hoàng nhi làm chủ, cũng không tới lượt nó không tuân theo, đúng không?”

Hoàng Hậu từng bước dồn Ngư Ấu Trần vào chân tường, nhưng cũng hứng thú muốn xem Ngư Ấu Trần làm sao ứng phó.

Nét mặt Hoàng Hậu tuy vẫn lạnh nhạt như trước, Ngư Ấu Trần bỗng cảm giác như Hoàng Hậu không phải rất tức giận, giọng điệu nghe rất tuyệt tình, cô vẫn còn cơ hội tranh đấu.

Nghĩ tới đây, cô mỉm cười, nói, “Hoàng Hậu nói đúng, hôn nhân đại sự phải do cha mẹ làm chủ, nhưng cuối cùng vẫn phải cần tình cảm xuất phát từ hai bên, nếu như không thì chỉ khiến gia môn xào xáo, như thế Cẩn Vương làm sao có thể chuyên tâm ra sức phò trợ Hoàng Thượng? Thần nữ tuy là nữ nhân, không thể ra trận giết giặc bảo vệ an nguy Hạ Thương như cha, nhưng thần nữ nguyện ý đem hết sức mình giúp đỡ Cẩn Vương, để tránh Cẩn Vương lo âu về sau.”

Rất tốt, đối mặt với sự hoạch họa của bà, mà nha đầu này chẳng những không nóng nảy hấp tấp, vẫn có thể bình tĩnh trả lời, không có tí gì nhượng bộ, còn dùng chuyện nhà để phản bác lại bà, tuổi mặc dù còn trẻ, nhưng khí thế không hề kém. Xem ra, người mà Cẩn Vương chọn quả nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Hoàng Hậu thầm đánh giá, nhưng ngoài mặt thì vẫn kiêu ngạo thách thức, cười nói, “Ngươi nghĩ rằng Cẩn Vương sẽ chung tình với một mình ngươi ư? Chắc hẳn ngươi cũng thấy, trong điện hôm nay có rất nhiều tú nữ, mỗi người mỗi vẻ, tuy là lời này hơi khó nghe một chút nhưng luận tướng mạo hay thân thể bọn họ đều hơn ngươi vài phần, điểm phúc tự dung đến, trên đời có nam nhân nào mà không động lòng chứ?”

Ngư Ấu Trần ngơ ngác, Hoàng Hậu nói không sai, những tú nữ này đều rất xinh đẹp, tính nết mỗi người mỗi khác, đều giỏi ca múa, thậm chí cảm kỳ thi họa đều tinh thông, chẳng phải cũng sẽ có người hợp với sở thích của Quân Vô Nặc sao?

Hoàng Hậu đã nuôi nấng hắn nhiều năm như vậy, tất nhiên biết rõ sở thích của hắn, nếu cương quyết ban tặng hắn mẫu người con gái hắn thích, chắc gì hắn sẽ không động lòng chứ.

Tuy nhiên, ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu cô liền tắt ngấm. Nhiều năm nay cô đã quen tự mình đạt được thứ mình muốn, như khi còn ở Kinh Châu cô một mực sống theo ý mình, không để tâm cái nhìn của người khác, cũng sẽ không vì khó khăn phía trước mà chùn bước.

Hôm nay, cô đã xác định tình cảm trong lòng của mình, muốn ở mãi bên cạnh Quân Vô Nặc, thế thì cô cũng sẽ không bởi vì chuyện chưa xảy ra mà dao động.

Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ, cũng không biết làm thế nào giữ được lòng của nam nhân, nhưng cô bằng lòng trả giá mọi thứ, nguyện ý lựa chọn tin tưởng Quân Vô Nặc.

Nghĩ vậy, cô ổn định tinh thần, đáp, “Thần nữ không biết Cẩn Vương có thật là chung tình với thần nữ hay không, nhưng ít ra thần nữ hiểu rõ lòng mình, cho dù khó khăn thế nào, thần nữ cũng chấp nhận thử một lần.”

Quần Vô Nặc có thể liều mình cứu cô, cô cũng không do dự trao cả đời này cho hắn. Còn kết quả thế nào thì ai có thể đoán trước? Nhưng bởi vì là hắn, cô bằng lòng trả giá.

Hoàng Hậu như kinh ngạc bởi quyết tâm của cô, trầm ngâm suy nghĩ một lúc. Một hồi lâu, mới bình thân nói, “Bổn cung tuy rất bội phục dũng khí của ngươi, nhưng mà, phú quý may rủi ở đời khó lường trước được, xử trí mọi thứ đều theo cảm tính thường chính là vết thương trí mạng của ngươi, có lẽ sẽ làm ngươi...”

Nói đến đây, Hoàng Hậu đột nhiên ngừng lại, mỉm cười nói, “Mà thôi, Bổn cung nói cho ngươi những này làm chi, dù thế nào thì ngươi cũng là người mà thất hoàng nhi cần nhất. Nhưng tâm ý này của ngươi thất hoàng nhi có biết không?”

Thái độ Hoàng Hậu thật đúng là bách chuyển thiên hồi, vừa mới hùng hổ dọa người, giờ lại đột nhiên trò chuyện rất tình cảm với cô?

Chợt nhớ những lời mình nói lúc này, Ngự Áu Trần khẽ giật mình, cô thân nhiên ở trước mặt Hoàng Hậu thế non hẹn biển với Quần Vô Nặc?

Lúc này mặc dù cô nói năng rất bình tĩnh, thật ra trong lòng chưa từng xúc động như lần này, những lời kia cứ thế mà buột miệng nói ra, nhưng cô cũng không cảm thấy tí tí hối hận.

Thấy vừa nhắc đến chuyện tình cảm thì Ngự Áu Trần liền ngu ngơ, về mặt Hoàng Hậu có chút tự trách, “Xem ra là Bổn cung dọa ngươi rồi, yên tâm, chuyện nạp Trắc Phi, Bổn cung hứa với ngươi sẽ không nhắc đến nữa.”

Ngự Áu Trần mặt càng ngẩn ra thêm, “Chuyện này, Hoàng Hậu nương nương, thì ra vừa rồi nương nương chỉ muốn dọa thần nữ?”

Bộ dáng của cô làm Hoàng Hậu không thể không cười, nhìn nha đầu này mấy ngày nay ngoan ngoãn vâng lời, cứ tưởng rằng tính tình nha đầu này nhu nhược, hôm nay thử một lần mới biết được, hóa ra nha đầu này cũng không đơn giản, ăn nói lạnh lẽ, khôn khéo, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đầy đủ năng lực để quán xuyến gia đình.

Tuy nhiên, suy cho cùng thì vẫn là một đứa trẻ, lúc này còn ngoan cường đầy khí thế, giờ thì lại ngây ngô.

“Bổn cung cũng không phải dọa ngươi, nếu như ngươi không có năng lực ngồi vững vị trí Vương phi này, việc nạp Trắc phi cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Có điều là nhìn ngươi có lòng tin như vậy, Bổn cung cũng cho ngươi một cơ hội. Từ ngày mai, ngươi hãy đi theo Bổn cung.”

Hoàng Hậu không thích những cô gái tính tình nhu nhược, mềm yếu, đương nhiên nếu quá mưu mô xảo quyệt cũng không lọt vào mắt Hoàng Hậu, mà nha đầu trước mắt này chính là dạng người mà Hoàng Hậu ưa thích.

“Ý của Hoàng Hậu nương nương là?” Ngự Áu Trần nhất thời không hiểu, cô tiến cung không phải là học lễ nghi cung đình sao? Đi theo Hoàng Hậu làm cái gì?

Tâm trạng Hoàng Hậu lúc này rất tốt, mỉm cười nói, “Theo như cách nói trong dân gian, mẹ chồng dạy con dâu cách tề gia giữ phu quân, như vậy đã rõ chưa?”

Lời này Ngự Áu Trần còn không thể không hiểu sao, chỉ là thay đổi này không phải quá nhanh sao? Cô còn nghĩ Hoàng Hậu muốn chia rẽ uyên ương, dùng một cái giờ là muốn đích thân dạy cô, hai chữ “mẹ chồng, con dâu” làm trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả.

Việc này có xem như Hoàng Hậu đã chấp nhận cô không? Thì ra ngoại trừ Quần Vô Nặc, cô cũng rất quan tâm suy nghĩ của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đối với cô như thế nào, dù sao bọn họ cũng là người nhà của hắn, chỉ có điều là cái gia đình này không bình thường như những gia đình khác.

Không suy nghĩ nhiều, Ngự Áu Trần lập tức gật đầu, “Tạ Hoàng Hậu nương nương ân điển, thần nữ nhất định sẽ cố gắng học hỏi.”

“La lớn như vậy làm gì chứ, thôi, đừng nói nữa, thức ăn sắp nguội rồi, tranh thủ ăn lúc còn nóng đi.” Hoàng Hậu dịu dàng nói, cũng tình ý phát hiện vừa rồi Quần Vô Nặc tò mò nhìn về phía này, nếu không phải đang trong yến tiệc, nghĩ chắc hắn đã tự thân qua đây nghe ngóng rồi.

Dù sao có thể thấy lão Thất trong yến tiệc quan trọng này lại thất thần như người mất hồn quả đúng là chuyện trước nay chưa từng có. Lại nhìn bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm thả lỏng của Ngự Áu Trần, Hoàng Hậu trong mắt cũng chất chứa ý cười mẫn nguyền.

“Sau này, cứ gọi ta là mẫu hậu đi.”

Đến tận bây giờ, Ngự Áu Trần rốt cuộc mới có tâm tình thưởng thức một bàn món ngon mỹ thực, màn biểu diễn của các tú nữ rất là đặc sắc. Theo như lời Hoàng Hậu nói, càng về sau các tú nữ càng ưu tú hơn, nhất là điệu múa Phi Thiên đầy mê hoặc của Từ Từ Mộng, khiến nhiều người phải sững sờ trước động tác mềm mại bay bổng, như cánh chim khoan khoái vút bay lên bầu trời rộng lớn.

Ngự Áu Trần không rành về ca múa, nhưng nhìn Từ Từ Mộng thân thái nhẹ nhàng và lời cuốn trong từng điệu múa, dải lụa mỏng pháp phối uốn lượn như lướt theo động tác múa, bay lên như hòa quyện cùng âm thanh, điệu múa như làn gió nhẹ phiêu du khắp đất trời, cô rất là thích, thì ra khinh công của Từ Từ Mộng cũng không tệ.

Đương nhiên, chuyện khiến cô ngạc nhiên hơn chính là Thượng Quan Tình Thanh cũng ra góp vui. Chân của cô ta không biết có phải bị thương thật hay không nữa, nhưng mà đi đứng thì không nhanh nhẹn cho lắm, cũng không dùng múa vẽ tranh, chỉ là dâng lên một cuộn tranh xem như lễ vật chúc mừng Quần Vô Nặc.

Cung nữ mở tranh ra cho mọi người cùng xem, một bức tranh sơn thủy thơ mộng nhưng không kém phần hùng tráng. Nét bút khi đậm khi nhạt, khi mềm mại khi cứng cáp, văn võ bá quan đều tâm đắc tán thưởng.

Quân Vô Nặc cũng nói tạ ơn, sau đó dặn dò thái giám cầm lấy bức tranh, cũng không nói thêm gì.

Thượng Quan Tinh Thanh ngạc nhiên, cô mong hắn sẽ nhìn mình, mà lúc này, Hoàng Thượng ngồi bên trên rót cuộc mở miệng nói, “Trẫm gần đây biết rõ người am hiểu thư họa, nhưng lại không ngờ tài năng của người lại uyên sâu như thế, danh xưng đệ nhất tài nữ Hạ Thương, ngoài người ra thì không còn ai xứng hơn cả.”

Thượng Quan Tinh Thanh còn nghi ngờ lời hứa hẹn của Quân Vô Nặc với cô, hắn lại không nói lời nào, cũng không giống như có ý định xin Hoàng Thượng ban hôn, giờ nghe Hoàng Thượng sắc phong, cô mới chuyển buồn thành vui.

“Thần nữ Thượng Quan Tinh Thanh tạ ơn Hoàng Thượng đã khen ngợi.” Chắc hẳn Quân Vô Nặc đã sớm đề cập chuyện ban hôn với Hoàng Thượng, rồi còn nhận ra người đáng là Vương phi của hắn chính là cô, cho nên mới xin Hoàng Thượng ban cho cô danh xưng đệ nhất tài nữ này bù đắp cho việc nạt cô làm Trắc Phi? Chuyện này đúng thật là niềm vui ngoài ý muốn, có thể thấy được Quân Vô Nặc đối với cô không phải không có tình ý.

Nghĩ tới đây, cô liền ngừng đầu nhìn Quân Vô Nặc, vốn tưởng sẽ thấy nồng nàn tình cảm nhìn mình, trái lại ánh mắt Quân Vô Nặc cứ nhìn về phía bên kia, người ngồi đó không ai khác chính là Ngự Áu Trần.

Trong lòng cô đau xót, còn không kịp nghĩ nhiều, Hoàng Thượng lại nói tiếp, “Hôn nhân đại sự đáng lẽ phải do cha mẹ làm chủ, sắp tới là đại hôn của Thất hoàng tử, bên trên lại còn có mấy vị hoàng tử chưa thành thân, nhân ngày vui hôm nay, Trẫm có một chủ ý.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía các tú nữ đang đứng phía sau, đồng loạt nói, “Lạc Thanh Liên, tướng mạo đoan trang, tài nghệ xuất chúng, tứ hôn cho Tử hoàng tử. Thượng Quan Tinh Thanh, đệ nhất tài nữ đương triều, tứ hôn cho Ngũ hoàng tử. Từ Từ Mộng, thanh lệ thoát tục, hiền lương thực đức, tứ hôn cho Cửu hoàng tử, đợi Lễ bộ chọn được ngày lành tháng tốt sẽ triệu cáo thiên hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Vừa nghe Hoàng Thượng tứ hôn, văn võ bá quan trong đại điện không mấy ngạc nhiên, trái lại những người trong cuộc thì ngờ ngợ ngạc nhiên.

Cần Vương cau mày, vẻ mặt không có tí gì vui mừng. Kỳ Vương đang rót rượu cũng ngừng lại, sắc mặt lạnh tanh. Lạc Thanh Liên vốn cũng bất ngờ, sau đó lại đắm chiêu suy nghĩ chuyện gì đó, rồi nhoen miệng cười vui vẻ. Từ Từ Mộng thì đứng sững người như trời trồng, chẳng biết là đang mừng hay đang lo nữa.

Người phản ứng mạnh nhất dĩ nhiên không ai khác ngoài Thượng Quan Tinh Thanh, sau khi nghe Hoàng Thượng ban hôn, cô vẫn nhìn đắm đắm Quân Vô Nặc, dù đã trang điểm kỹ càng nhưng gương mặt trắng bệch vẫn lộ ra ngoài, Thượng Quan Tinh Thanh bấu chặt tay áo, hai tay cô từ nãy giờ đã nắm thật chặt, như thể đang cố kiềm chế gì đó, nhờ Từ Từ Mộng âm thầm kéo tay, cô mới tỉnh táo lại, cúi người khấu tạ hoàng ân.

Ngự Áu Trần cũng ngạc nhiên, ngũ Vương gia là ai cô còn chưa nghe qua, nhưng mà chắc địa vị người này cũng không cao. Thượng Quan Tinh Thanh dù nói thế nào cũng là thiên kim của Lại bộ thượng thư, theo thân phận của Thượng Quan Tinh Thanh thì ít nhất cũng không nên thua kém Lạc Thanh Liên.

Tuy không biết Quân Vô Nặc đã làm gì, nhưng hiển nhiên chuyện này chắc chắn do hắn nhúng tay.

Ngự Áu Trần nhìn xuống phía dưới, ánh mắt của Thượng Quan Tinh Thanh đầy căm phẫn, Quân Vô Nặc thì lại đứng đưng như không, vẫn ngồi thường thức rượu ngon, như thể ánh mắt chất vấn cùng phần nộ kia chẳng hề hấn gì với hắn.

Lúc tiệc tàn có người vui mừng hơn hờ, lại có người ủ sầu ủ rũ, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đã rời đi từ sớm, Ngự Áu Trần thấy Quân Vô Nặc hôm nay uống nhiều rượu, cô cố ý đi chậm vài bước, muốn đợi Quân Vô Nặc rồi tiến hấn một đoạn.

Lúc này văn võ bá quan đã về gần hết, Quân Vô Nặc và mấy Hoàng tử mới thông dong đi ra từ đại điện, Ngự Áu Trần đang định bước qua thì cách đó không xa có một thái giám, tay cầm đèn lồng đi về phía Quân Vô Nặc.

Quân Vô Nặc và thái giám kia qua một bên nói chuyện, giọng thái giám đó rất nhỏ, dù thính lực của Ngự Áu Trần so với người thường tốt hơn, nhưng cũng không nghe thấy.

Thái giám hình như truyền đạt chuyện gì, Quân Vô Nặc liền gật đầu, vị thái giám kia sau đó hài lòng rời đi.

Ngự Áu Trần đang do dự có nên đi qua hay không thì đã thấy Quân Vô Nặc nhìn về phía cô, sau đó bước đến chỗ cô đang đứng.

“Đi thôi, ta tiễn nàng trở về nghỉ ngơi.” Hần y như biết cô sẽ chờ sẵn ở đây, đưa tay cầm đèn lồng trong tay cô.

Nhìn mặt hần hơi đỏ, nhưng ánh mắt vẫn tinh tường, chắc hần cũng không có say, Ngự Áu Trần tuy là nghĩ thế nhưng trong lòng vẫn thấy lo lo, nói, “Ta tự về được rồi, để ta tiễn chàng xuất cung, chàng hôm nay uống nhiều rượu, cũng nên trở về sớm nghỉ ngơi.”

Quân Vô Nặc cười tươi, ánh mắt rạng ngời ấm áp, “Nàng dám chắc nàng sẽ không bị lạc đường chứ?” Hoàng cung rộng lớn như vậy, hiện tại còn là ban đêm, cô mới tiến cung được vài ngày, làm sao biết hết mọi ngõ ngách ở đây. Tuy nhiên, càng nghĩ đến hình ảnh cô đứng chờ hần, lòng hần càng thêm vui sướng.

“Chúng ta đi.” Không đợi cô phản đối, hần nắm tay cô đi về Trữ Tú cung.

Bàn tay Quân Vô Nặc ấm áp đến kỳ lạ làm lòng Ngự Áu Trần cũng xôn xang theo, tuy là hai người từng có những cử chỉ thân mật hơn, nhưng trong đêm khuya tĩnh lặng thế này, tay nắm tay ngang nhiên đi trong hoàng cung, tim cô đập rộn ràng.

Ngự Áu Trần không phải là người thẹn thùng gì, đã trong lòng thích sự gần gũi này, cô cũng không phản đối, để hần nắm tay mình, trong ánh đèn loe lóe hắt ra từ đèn lồng, hai người cùng nhau sánh bước trong đêm.

” Lúc ở yến tiệc, mẫu hậu và nàng nói gì thế?” Quân Vô Nặc bình thản hỏi.

Lúc này hần nghe hết rồi ư? Ngự Áu Trần suy nghĩ một chút, liền vui vẻ nói, “Chỉ là bình phẩm ca múa thôi, mẫu hậu nói, những tú nữ đó ai nấy đều tài hoa xuất chúng cả, muốn cùng ta chọn một người thích hợp làm Trắc Phi của chàng.”

Quân Vô Nặc nhướn mày, hần hiểu rõ Hoàng Hậu, lời này người nhất định có thể nói được. Tuy nhiên, nhìn Ngự Áu Trần trong hoàn cảnh này vẫn còn có thể cười ranh mãnh như thế, trong lòng hần dĩ nhiên đã đoán được kết quả, nhưng vẫn cố ý hỏi, “Vậy nàng nói thế nào?”

“Ta đương nhiên nói với mẫu hậu, tình cảm giữa ta và chàng bền chặt và khăng khít, sớm đã hứa hẹn với nhau, không ai có thể xen vào. Mẫu hậu cảm động và hiểu được tình cảm của chàng sâu nặng như biển, lại sợ thế tử của chàng khổ sở, người không muốn phá hư một mối nhân duyên trời định, cho nên kêu ta ngày mai theo người để học cách tề gia trị phu quân.”

Ngự Áu Trần cười trộm, mấy lời này có tính là bịa đặt không nhỉ? Tuy là lời Hoàng Hậu nói hơi khác với lời cô vừa nói, nhưng mà về mặt ý nghĩa thì cũng giống nhau thôi.

Đã lâu không thấy đáng vẻ tinh nghịch này của cô, nhìn cô cười như con mèo con vừa trộm được miếng cá ngon, lòng Quân Vô Nặc xao động, đôi mắt trong trẻo bỗng rạo rực, hần dừng bước lại.

Ngự Áu Trần cũng không phát giác, cứ tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên bàn tay đang nắm tay cô hơi dùng sức, chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì đã bị kéo mạnh vào trong khuôn ngực rắn chắc.

Mùi hương thơm ngát quen thuộc trên người hần xộc vào mũi cô, tai Ngự Áu Trần nóng lên, chưa định thần lại thì hần đã nắm lấy chiếc eo thon nhỏ của cô, dẫn cô vào hoa viên gần đó, cơ thể hai người sát rạt, Quân Vô Nặc dìu cô đến dưới gốc cây đại thụ.

“Chàng...” Ngự Áu Trần hoảng sợ vì hành động của Quân Vô Nặc, theo bản năng định lên tiếng hỏi, Quân Vô Nặc như sớm đoán được cô sẽ làm thế, vừa mở miệng thì môi đã bị hần dùng tay che lại.

Ngón tay ấm nóng chạm vào đôi môi mềm mại, lại có cảm giác tê rần cả người, nhất là giờ phút này thân thể hai người kề sát nhau, hơi thở nam tính đặc trưng của hần phả ra làm cô thở một cách khó nhọc.

Quân Vô Nặc nhìn cô say đắm, trong tic tắc môi hần như muốn thay thế ngón tay kia, nhưng cuối cùng chỉ đòi ngón tay và nói, “Không biết phu nhân định làm thế nào?”

Hai chữ “phu nhân” phát ra từ miệng hần nghe đầy mê hoặc, tim Ngự Áu Trần đột nhiên đập thình thịch loạn nhịp. Kỳ lạ, cảm giác gần hần hôm nay không giống như mọi ngày, chỉ cần một ánh mắt, một lời nói của hần đều làm lòng cô nhộn nhạo, cảm giác lâng lâng ngây ngất.

Dù là như thế, Ngự Áu Trần cũng không xem nhẹ ý tứ trong lời nói của hần, chỉ là nhất thời luống cuống mà thôi, khó hiểu hỏi, “Cái gì mà định làm thế nào?”

Quân Vô Nặc cười nhẹ, có ý nhắc nhở, “Phu nhân không phải vừa nãy nói muốn trị phu quân sao?”

Thì ra hần đang trêu chọc cô. Mặt Ngự Áu Trần đỏ bừng lên. Không sai, thật sự cô đã thề non hẹn biển nói muốn cả đời này hần chỉ chung tình với một mình cô ở trước mặt Hoàng Hậu, nhưng mà cụ thể làm thế nào, đến cô cũng không biết nữa.

Nhìn nụ cười mê hoặc của Quân Vô Nặc, cô chợt nảy ra một ý, bất chước như trước đây giả vờ hỏi, “Nếu ta nói chàng biết, ta được lợi gì?”

Nhìn ánh mắt sáng láng giáo hoạt của Áu Trần, hần thừa biết cô đang suy tính gì đó, nhưng Quân Vô Nặc chẳng màng chuyện ấy, không chút đắn đo suy nghĩ mà trả lời, “Nàng muốn thứ gì? Chỉ cần ta có, ta sẽ cho nàng tất cả.”

Tình huống này ngược lại làm cô nhớ đến lần đầu cô và hần quen nhau. Chỉ có điều là khi ấy trong lòng hai người đều có mục đích riêng, mà lần này hần một lòng muốn thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Vốn chỉ là một lời nói đùa cho vui, không ngờ hắn lại cho là thật, còn thẳng thừng đưa ra điều kiện rất hấp dẫn dụ cô vào bẫy. O, hay nói chính xác hơn cô đã sập bẫy hắn từ lâu rồi, kể từ cái lần đầu tiên gặp mặt, cô đã sa vào cái bẫy rất tinh vi của hắn. Cứ dần dà, cô vô thức ngã vào vòng tay của hắn.

Tuy nhiên, điều kiện này rất có lợi cho cô, hơn nữa, chính cô tình nguyện trả giá tất cả vì hắn, coi như đây là thu hoạch ngoài ý muốn đi.

Nghĩ đến đây, Ngư Ấu Trần nói không do dự, “Để ta suy nghĩ kỹ đã rồi sẽ nói chàng nghe.”

“Được, bất cứ lúc nào nàng muốn đều được cả.” Hắn cười.

Bất cứ lúc nào muốn... đều được cả? Giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai, nhưng sao lời này lại làm lòng người xao xuyến, chìm đắm vào mộng ảo xa xăm?

Nhìn cô cúi đầu bẽn lẽn, nụ cười của Quân Vô Nặc càng tươi hơn, “Thế thì... chúng ta có phải nên quay lại vấn đề chính hay không?”

Ngư Ấu Trần sững sờ, cô vốn đã hạ quyết tâm, thế mà hắn vừa mới nhắc tới, cô ngược lại mù mịt không biết phải bắt đầu như thế nào.

Đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai bên ngoài, đèn lồng cũng bị hắn vứt trên đất, khuôn mặt tuần tú của Quân Vô Nặc lờ mờ trong đêm tối. Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm như biển thăm chú nhìn cô, bầu không khí chung quanh tựa hồ cũng nóng dần lên. Được rồi, không thể cứ mỗi lần như vậy để Quân Vô Nặc chiếm thế thượng phong được, cái gì cũng do hắn chủ động cả, kết quả là còn cười cô ngu ngốc nữa. Còn cả một con đường dài thật dài cần phải đi, làm gì thì cô cũng phải thể hiện uy phong của mình chứ. Nghĩ vậy, Ngư Ấu Trần bối rối choàng tay ôm cổ Quân Vô Nặc, hôn lên đôi môi quyến rũ chết người của hắn.

Cô không biết làm sao để biểu lộ tình cảm của chính mình, mỗi khi hắn hôn cô, trong lòng cô sung sướng, cũng rất thích cách thức thân mật này. Cho nên cô cũng muốn làm thử trên người hắn một lần.

Cơ thể Quân Vô Nặc rung động, không ngờ cô lại chủ động hôn hắn, đôi mắt long lanh trĩu mến chan chứa ý cười nhìn cô đắm đuối, anh mát nhu muốn thiêu đốt tan chảy cả người cô.

Bị hắn nhìn đến thẹn thùng, Ngư Ấu Trần cảm thấy mặt mình nóng bừng, vội nhắm hai mắt lại, bắt chước hắn đưa lưỡi sục xạo, cảm nhận từng vị ngọt dịu trong miệng hắn.

Tay Quân Vô Nặc ôm cô càng siết chặt hơn, tuy đang ở trong hoàng cung, việc này nếu bị phát hiện thì hậu quả khó lường, nhưng phản ứng thân thể dường như đã phản bội chính lý trí của hắn, ngay khi chiếc lưỡi mềm nhuyễn kia xâm nhập từng ngóc ngách trong miệng hắn, hắn không chút do dự nhắm nháp từng chút hương vị ngọt ngào của cô.

Áp sát cô vào thân cây, càng tạo cơ hội cho hắn hôn cô nồng say, tay hắn như lò lửa, dù cách vài lớp áo nhưng cô vẫn cảm giác được hơi nóng nơi bàn tay hắn đang đặt trên eo mình, không khí càng lúc càng loãng, hơi thở hắn bao trùm mọi thứ, chân cô xiềng xiềng đứng không vững, Quân Vô Nặc hôn càng lúc càng mãnh liệt, đôi tay cô bầu vịu lưng hắn dần dần buông lỏng, tâm trí chìm đắm trong hương vị hạnh phúc này.

Cho tới khi cô sắp thở không nổi, hắn mới luyến tiếc rời đôi môi đỏ mọng đê mê của cô, khẽ hôn lên chiếc cổ mảnh mai nhũn nhũn như ngọc, để lại dấu ấn của chính riêng hắn.

Nếu như không có tiếng chân thị vệ tuần tra cách đó không xa kinh động hắn, thiết nghĩ hắn thật sự không kìm chế được nhục dục bản thân.

Đặt một nụ hôn cuồng nhiệt lên xương quai xanh của Ngư Ấu Trần, thay cô chỉnh lại quần áo, lại như trước ôm chặt cô vào ngực, bình ổn lửa tình trong cơ thể hắn.

“Thời gian không còn sớm, ta cần phải trở về.” Không biết qua bao lâu, Ngư Ấu Trần rốt cục khôi phục lý trí, cũng là lần đầu tiên hấp tấp vội vàng tránh cái ôm của hắn. Bởi vì nếu không quay về, cửa cung sẽ đóng, cả đêm không về không phải là chuyện đùa.

“Nàng đi được rồi à?” Quân Vô Nặc cười tình nói nhỏ vào tai cô, vừa rồi nếu không có hắn ôm cô, chỉ sợ cô đã sớm ngủ xuống rồi, hắn nhìn gương mặt đỏ bừng của cô không chớp mắt, một cảm giác quyến rũ không nói nên lời.

Bị hắn trêu chọc, Ngư Ấu Trần bất mãn cau gắt cái lại, “Không phải lần đó trong xe ngựa chàng cũng không nhúc nhích được đó sao?”

Quân Vô Nặc cũng không giận, từ tốn đáp lời, “Được thôi, vậy thì vài ngày nữa chúng ta thử lại lần nữa đi, xem ai không thể nhúc nhích được.”

“Thử thì thử, ai sợ ai chứ.” Ngư Ấu Trần bị khiêu khích cũng khí thế trả lời lại, nhưng một lúc sau cô mới nghiệm ra được cái mà hắn gọi là “thử” là cái gì. Vài ngày nữa không phải là đại hôn của hai người sao?

Mặt cô lại lần nữa đỏ y như quả gấc.

Đã chiếm thế thượng phong, Quân Vô Nặc cũng không trêu cô nữa, nói, “Đi thôi, trở về nhớ nghỉ ngơi sớm, ngày mai ta dẫn nàng đi gặp một người.”

Thấy hắn nói sang chuyện khác, Ngư Ấu Trần cũng bớt xấu hổ, vội hỏi, “Là ai vậy?”

“Một người mà ta cũng không muốn gặp.” “Chẳng lẽ là Thượng Quan Tình Thanh ư?” Ngư Ấu Trần lập tức nghĩ tới vị thái giám lúc nãy đến tìm hắn.

Quân Vô Nặc chỉ “Ừ”, cũng không nói thêm gì nữa, dẫn cô đi ra đường lộ, trở về Trữ Tú cung.

Thượng Quan Tinh Thanh đã được ban hôn cho Ngũ hoàng tử, còn hẹn hán ra gặp mặt làm gì? Hơn nữa, cô ta không lẽ cũng hẹn cả cô ra gặp mặt sao? Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng Ngự Áu Trần chuộc lòng thôi nghĩ đến mấy điều đó.

Tất cả chờ đến ngày mai thì sẽ rõ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Gây Thù Oán

Thượng Quan Tinh Thanh hẹn Quân Vô Nặc gặp ở vườn hoa tuyết từ phủ dung. Trong vườn hoa có một cái đình nhỏ, lúc Ngự Áu Trần đến theo giờ hẹn thì chỉ thấy một mình Thượng Quan Tinh Thanh đang ngồi ở trong đình.

Cô và Thượng Quan Tinh Thanh tuy là ở cùng một nơi nhưng ít khi nói chuyện với nhau. Quân Vô Nặc vẫn chưa tới, nếu cô mạo muội qua đó thì cũng hơi khó xử, đang định đi dạo xung quanh tiện thể chờ Quân Vô Nặc, ai ngờ Thượng Quan Tinh Thanh đã phát hiện ra cô.

“Tại sao lại là cô?” Thượng Quan Tinh Thanh đứng dậy, vẻ mặt vốn đã âm trầm, giờ càng thêm u ám, Thượng Quan Tinh Thanh nhìn cô, cười khẩy nói, “Ta đã đánh giá thấp bản lĩnh của cô, xem ra, chuyện gì ngoài ý muốn cũng nói hết cho cô biết. Chuyện tôi được ban hôn cũng là do cô ở sau lưng giở trò phải không?”

Ngự Áu Trần biết mình không thể trốn được nữa, liền dứt khoát bước ra phía trước. Nhưng mà cô ta cho rằng chuyện cô ta được ban hôn cho Ngũ Vương gia là có liên quan tới cô, điều này khiến người ta phải dờ khóc dờ cười, “Thượng Quan tiểu thư thật biết nói đùa, thánh chỉ của Hoàng Thượng thì làm sao ta có quyền quyết định được?”

“Cô tất nhiên là không có tài cán đó rồi.” Thượng Quan Tinh Thanh khinh miệt liếc cô một cái, oán giận nói, “Cho nên cô mới xúi giục Cẩn Vương đi thuyết phục Hoàng Thượng, đúng không? Chiêu này của cô đúng là rất hiểm độc!”

“Cô muốn nghĩ sao thì nghĩ.” Ngự Áu Trần biết giờ mình có giải thích thế nào thì cũng chẳng được gì, “Mặc kệ đó là ý của ai, thì việc này cuối cùng cũng chẳng có hại gì cho cô cả.” Lâm Chánh Phi không phải tốt hơn Trắc Phi sao?

Không ngờ, lời này của Ngự Áu Trần như châm dầu vào lửa, Thượng Quan Tinh Thanh nghe xong càng thêm phẫn nộ, “À, nói thế thì ta còn phải cảm ơn cô rồi? Cô cho rằng với gia thế của Thượng Quan Tinh Thanh ta, muốn làm một Ngũ Vương phi nhỏ nhoi thì cần phải cầu khẩn xin cô giúp đỡ sao? Ngự Áu Trần, cô quả là người nham hiểm, miệng lưỡi rất giảo hoạt, lời nói cay độc châm biếm người khác, cô tưởng rằng Thượng Quan Tinh Thanh này sẽ dễ mắc cho cô ức hiếp sao? Ta thật không hiểu, Cẩn Vương rốt cục là xem trọng cô ở điểm nào.”

Ngự Áu Trần nghe xong liền nhướn mày, vẻ mặt khó chịu, cô ta đã cho rằng cô là loại tiểu nhân nham hiểm, dù cô có nói thế nào thì cô ta cũng cho là biện minh mà thôi. Đánh nhau thì cô không sợ, nhưng nếu kêu cô đi tranh cãi cùng người khác, thì ít nhất đối phương cũng nên là người lý trí, hiểu biết lý lẽ một chút chứ.

“Cẩn Vương xem trọng ta ở điểm nào, không cần Ngũ Vương phi nhọc lòng lo lắng. Ta thấy ta và cô dù có nói tiếp cũng vậy thôi, hướng chỉ Cẩn Vương cũng chưa đến, ta mạn phép cáo từ.”

“Cô...” Thượng Quan Tinh Thanh vừa mới mở miệng thì đã thấy Ngự Áu Trần định đi, cô đâu thể nuốt được cơn giận này, đột nhiên quát to lên, “Cô đứng lại!”

Ngự Áu Trần phờ lờ lời của Thượng Quan Tinh Thanh, lập tức xoay người bước đi. Thượng Quan Tinh Thanh chưa bao giờ bị người khác xem thường mặt mặt như vậy, lập tức xông lên phía trước ngăn Ngự Áu Trần lại, “Sao hả, bị ta vạch trần bộ mặt của cô, nên chốt dạ muốn bỏ đi à?”

Ngự Áu Trần thở ra một hơi, nực cười nhìn về phía Thượng Quan Tinh Thanh, “Nếu không thì Ngũ Vương phi định sẽ làm gì?”

Ngự Áu Trần càng bình tĩnh bao nhiêu, Thượng Quan Tinh Thanh càng cho rằng Ngự Áu Trần ý vào thân phận Vương phi cao quý ở trước mặt mình ra oai, “Hừ, cô đừng tưởng mình là Cẩn Vương phi thì không xem ai ra gì. Ta cảnh cáo cô, cô đã hại ta sống dở chết dở, thì cũng đừng nghĩ bản thân mình sẽ sống yên thân!”

Ngự Áu Trần thật không ngờ Thượng Quan Tinh Thanh lại căm thù mình đến như vậy, cô mặc dù không e sợ mấy chuyện này, nhưng cũng chẳng muốn gây thù chuốc oán với ai cả, nhất là ở trong kinh thành, đối phương còn là thiên kim của Lại bộ thượng thư, chẳng biết bọn họ sẽ sử dụng thủ đoạn gì để trả thù mình nữa, đúng thật là phiền phức.

“Nói như vậy, Thượng Quan Tĩnh Thanh cũng muốn khiêu khích bốn Vương ư?” Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên ngoài vườn hoa, Ngự Áu Trần tức khắc quay đầu lại nhìn, thì đã thấy một bóng người vận áo trắng xuất hiện sau tán cây um tùm đang bước về phía cô, đứng là Quân Vô Nặc.

“Chàng tới rồi à?” Thấy hấn, Ngự Áu Trần rốt cục nhìn không được mà nhủ mảy. Đã biết rõ cô và Thượng Quan Tĩnh Thanh bất hoà với nhau, còn hại cô từ nãy giờ một mình chống chọi cô ta, không cần phải nói cũng đủ biết thù hằn càng ngày càng sâu rồi. Cho dù sau này có xảy ra chuyện, cô cũng chỉ biết trách bản thân mình tự gây ra họa.

“Ta xin lỗi, lúc tiến cung đúng lúc gặp được phụ hoàng, phải tiếp chuyện với phụ hoàng một lúc, cho nên mới đến trễ.” Quân Vô Nặc nháy mắt đã đi đến bên Ngự Áu Trần, vừa giải thích vừa nhìn cô đầy trù mến. Thấy vẻ mặt Áu Trần buồn rầu, hấn không kềm nổi đưa tay vuốt đôi má trắng nõn của cô, cười nói, “Việc này đợi chúng ta trở về rồi hãy tính, trước mặt người ngoài, phu nhân cũng nên cho ta chút mặt mũi chứ.”

Nói xong, hấn xoay sang nhìn Thượng Quan Tĩnh Thanh, ánh mắt dịu dàng kia dĩ nhiên cũng không còn nữa, tíc tắc đã trở nên hung tợn, nói, “Hoàng tẩu, đây chính là mục đích tâu hện bốn Vương ra gặp mặt ư?”

Thượng Quan Tĩnh Thanh không ngờ rằng Quân Vô Nặc lại xuất hiện trong lúc quan trọng thế này, tất cả đều do Ngự Áu Trần hết, nếu không phải cô ta thì cô không xúc động mà lỡ lời. Cô sớm nên nghĩ Quân Vô Nặc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhưng mà chỉ sợ rằng việc này cũng nằm trong dự tính của Ngự Áu Trần?

Hơn nữa, cô lại đang tranh cãi kịch liệt với Ngự Áu Trần, rồi những lời lúc nãy lại bị Quân Vô Nặc nghe được cũng đã làm cô hoảng sợ chết khiếp, mà giờ phút này nhìn ánh mắt nồng nàn tình cảm của hấn đối với Ngự Áu Trần giống như một cây đinh đâm sâu vào trong tim cô, cõi lòng đau đớn rã rời.

Hấn chưa từng nhìn cô với ánh mắt yêu thương đó, lại càng không có những cử chỉ quan tâm ngọt ngào ấy. Trong mắt cô, hấn tuy luôn đối xử với mọi người rất nồng hậu, nhưng lại chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với ai cả. Thậm chí cho dù cô đã cố gắng đến vậy, cuối cùng cũng không ngoại lệ.

Vốn cứ tưởng rằng do thân phận Vương gia cao quý của hấn, cho nên mới có thói quen xa cách mọi người. Nhưng đầu cho là vậy, thì hấn chỉ đến trễ một chút mà thôi, cần chi phải giải thích với Ngự Áu Trần. Dựa vào cái gì? Ngự Áu Trần kia chẳng qua chỉ là con gái của một tướng quân quan tứ phẩm, dựa vào gì đáng để hấn làm như vậy?

Một tiếng “hoàng tẩu” làm lòng cô chua xót vô cùng, lúc này đây, cô lại không có khí thế khinh người vừa rồi, lửa giận toàn bộ đều biến thành sự hờn tủi, “Cần Vương gia, ngài biết rõ ta chỉ nhất thời lỡ lời mà, người mà ta hẹn gặp mặt chính là ngài, sao ngài có thể để cho cô ta đến đây? Chẳng lẽ ta muốn nói chuyện riêng với Vương gia cũng không được sao?”

Ngự Áu Trần lén lờm Thượng Quan Tĩnh Thanh, thái độ cô ta quay ngoắt trong tíc tắc, cô rõ ràng không có làm gì, cô ta lại kiên quyết cho rằng chính cô là người gây ra mọi chuyện, bắt cô phải gánh cái tội danh oan ức này. Thế mà vừa gặp Quân Vô Nặc thì cô ta giả bộ nhu mì hiền dịu đến rợn người.

Tuy nhiên, dù Thượng Quan Tĩnh Thanh có tỏ ra đáng thương đến chừng nào, Quân Vô Nặc vẫn hờ hững như trước, nói, “Hoàng tẩu, thời gian tẩu vào cung cũng không phải ngắn ngủi gì, mấy chuyện lễ nghi này có lẽ tẩu hiểu rất rõ mới đúng. Tẩu đã gọi bốn Vương một tiếng Vương gia, thế thì tại sao tẩu lại gọi Vương phi của bốn Vương là “cô ta”?”

Thượng Quan Tĩnh Thanh thoáng kinh hãi, có mơ cũng không tính tới chuyện hấn lại vì chuyện con con này bắt bẻ chính mình, hấn càng bảo vệ quan tâm Ngự Áu Trần bao nhiêu, lại làm lòng cô đau đớn bấy nhiêu.

Thế nhưng lời Quân Vô Nặc nói vẫn chưa hết, “Huống chi, tẩu lại là thúc tẩu của ta, nên tránh hiềm nghi với nhau. Có gì thì hoàng tẩu cứ nói thẳng, năng ấy đã là Vương phi của bốn Vương, chuyện của bốn Vương không cần phải dấu diếm năng ấy làm gì.”

Vốn trong lòng Thượng Quan Tĩnh Thanh còn ấp ủ một tia hi vọng, nhưng bây giờ nhìn hấn nhất mực bảo vệ Ngự Áu Trần thì cô đã hiểu cho dù cô có làm gì cũng vô ích mà thôi.

Nhưng lòng vẫn thấy ảm ức, cô nắm chặt bàn tay, đánh cược một ván cuối cùng, “Được thôi, sẵn có mặt Vương phi ở đây, ta cũng xin nói rõ. Từ năm đó có cơ hội quen biết với Vương gia, lòng Tĩnh Thanh đã hướng về Vương gia. Tĩnh Thanh cứ tưởng rằng Vương gia biết được tâm ý của Tĩnh Thanh nên mới nói muốn làm chủ thay Tĩnh Thanh. Tĩnh Thanh toàn tâm toàn ý với Vương gia, cho dù có làm Trắc phi cũng không sao cả. Cha của Vương phi là trấn Quan đại tướng quân, gia thế của Tĩnh Thanh cũng không thua kém gì, có hai chúng ta hỗ trợ Vương gia, đối với Vương gia mà nói không phải càng...”

“Đã đủ rồi!” Quân Vô Nặc hạ giọng quờ trách cật ngang lời nói của cô ta, “Hoàng tẩu, nói nhiều tắt nói hớ. Những lời hôm nay tẩu nói, bốn Vương xem như chưa từng nghe chưa từng thấy. Nếu như không còn chuyện gì khác, bốn Vương mạn phép cáo từ.”

Lời của cô đã rõ ràng đến vậy, thế mà Quân Vô Nặc không nghĩ ngợi liền cự tuyệt thẳng thừng, ngay lúc này đây, cô cũng chẳng giữ được tôn nghiêm nữa, “Vương gia, chẳng lẽ ngài chán ghét tình cảm của Tĩnh Thanh dành cho ngài đến vậy sao? Đền nổi Vương gia cương quyết cự tuyệt. Mấy năm nay tình cảm của Tĩnh Thanh đối với ngài chưa hề thay đổi, sao Vương gia lại có thể nhẫn tâm nhường Tĩnh Thanh cho người khác chứ?”

Ngự Áu Trần ở bên nghe mà mắt tròn mắt dẹt, phải nói là cô rất bội phục lòng dũng cảm của Thượng Quan Tĩnh Thanh. Thông thường mà nói, đối mặt với một đại mỹ nhân bày tỏ hết tình cảm của lòng mình, đại đa số nam nhân chẳng ai đành lòng cự tuyệt cả?

Tuy nhiên, Quân Vô Nặc đã đính ước với cô từ trước, và hấn cũng đã tỏ rõ lập trường của mình. Bởi vậy, cô không hề chen vào, chỉ đứng một bên nhìn Quân Vô Nặc xử lý êm đẹp mọi chuyện.

Thượng Quan Tinh Thanh đã nói trắng ra như thế, ngược lại còn hơn cả dự kiến của Quân Vô Nặc, hắn cười châm biếm, “Vây theo như ý của cô, cô có tình ý với bốn Vương, bốn Vương nhất định phải chịu trách nhiệm sao?”

Thượng Quan Tinh Thanh Tinh Thanh ngó ra, nhưng thấy hắn rốt cục đã chịu mỉm cười với mình, tưởng rằng hắn đã dao động, liền đáp, “Tinh Thanh nguyện theo Vương gia.”

Quân Vô Nặc gật đầu, nhưng nét mặt lại chẳng vui mừng khắp người như Thượng Quan Tinh Thanh, nói, “Ngũ hoàng huynh cảm mến cô đã lâu, chắc hẳn cô cũng biết điều này đúng không? Hoàng huynh cũng có ý định chịu trách nhiệm với cô từ lâu, hai người đã tâm linh tương thông đến thế, bốn Vương cảm thấy hai người rất xứng đôi.”

Lời này của Quân Vô Nặc khiến Thượng Quan Tinh Thanh dở khóc dở cười, mà hắn cũng không còn kiên nhẫn đứng đây nói chuyện nữa, quay sang nói với Ngự Áu Trần, “Chúng ta đi thôi.”

“Ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu!” Cô căn bản không thích ngũ Vương gia, huống chi mẫu phi của ngũ Vương gia chỉ là con gái của một tri phủ mà thôi, sinh ra ngũ Vương gia rồi mới được phong Tần, hoàn toàn chẳng có địa vị gì trong cung cả. Cô được gia đình dày công nuôi dưỡng hơn mười năm, suốt mười năm nay cô chịu bao chịu khổ cực, cô quyết không cam tâm chôn chân mình với địa vị thấp hèn này cả đời! (Tần cao hơn tú nữ, thấp hơn Phi)

Như nghĩ tới điều gì đó, Quân Vô Nặc đột nhiên ngừng lại, âm trầm đáp lời, “À, phải rồi, mấy lời lúc này cô nói với Tiểu Ngự, bốn Vương đều nhớ rất rõ. Khuyến cô một câu, an phận làm ngũ Vương phi của mình đi, nếu không bốn Vương sẽ làm cô muốn hối hận cũng không kịp.”

Đây là lần đầu tiên Ngự Áu Trần thấy Quân Vô Nặc trực tiếp uy hiếp người khác, theo tác phong ngày thường của hắn, không ra tay thì thôi, nhưng một khi đã ra tay thì không cần quá trình chỉ cần kết quả mà thôi. Hôm nay hắn đã thốt lên những lời này, ý muốn kêu Thượng Quan Tinh Thanh dù có nghĩ thì cũng đừng nghĩ tới, nếu không hậu quả khó lường.

Ngự Áu Trần theo quán tính quay đầu lại nhìn thì đã thấy sắc mặt Thượng Quan Tinh Thanh trắng bệch đứng bất động tại chỗ, đôi mắt rom róm lúc này giờ chỉ chứa đầy sự hận thù nhìn cô trừng trừng, khiến cô chợt rùng mình lạnh cả xương sống.

Quân Vô Nặc mặc dù không quay đầu lại nhưng thấy mặt Ngự Áu Trần tái mét, liền nắm lấy tay cô, ôm cô dựa vào gần mình, dịu dàng nói, “Yên tâm, việc này ta sẽ xử lý tốt, ta sẽ không để ai làm hại nàng đâu.”

Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn khiến cô càng thêm an tâm vững vàng, bước chân cũng không còn nặng nề nữa, cả người ung dung phiêu bồng hơn rất nhiều, nhưng vẫn vờ lờ mờ, “Ta cũng không phải sợ nàng ấy, chỉ là không biết Vương gia đây còn có bao nhiêu điểm phúc như thế này nữa?”

“Mấy chuyện thế này không phải phu nhân cũng đã từng gặp qua sao?” Hắn thật sự rất thích bộ dạng ghen tuông này của cô, càng muốn trêu chọc cô hơn, “Nhớ ngày đó, nàng bị người khác cướp đi, vì phu đã không màng nguy hiểm, đánh cược cả sinh mạng mình để cứu phu nhân trở về. Hôm nay vì phu bị người khác dòm ngó, phu nhân cũng nên dốc lòng thay ta ngăn cản mới phải.”

“Ừ, cũng có lý. Dầu là vậy thì ta cũng không có bản lĩnh như chàng, thôi thì chờ ta gả cho chàng rồi chàng từ từ dạy ta đi?” Bản lĩnh “đục nước béo cò” của Ngự Áu Trần thế mà chẳng hề thay đổi tí nào.

Không ngờ rằng Quân Vô Nặc lại thừa dịp bốn bề vắng lặng đặt một nụ hôn lên môi cô, khẽ cắn vành tai cô, cười tình, “Được, nàng không cần phải lo, ta sẽ dạy toàn bộ cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đại Hôn

Đại hôn đã cận kề, 3 ngày trước đại hôn, Ngự Áu Trần rốt cục có thể xuất cung, đến ở biệt quán do Quân Vô Nặc an bài. Theo như tập tục, ba ngày trước đại hôn cả hai không thể gặp mặt nhau, và trong vòng ba ngày này, hàng trăm việc chuẩn bị cho ngày đại hôn khiến cô mệt mỏi hơi tai, không có thời gian bận tâm đến chuyện đó.

Cũng may có Thần Sương và Tiểu Mễ luôn túc trực bên cạnh giúp đỡ, khiến cô vui đi cảm giác tủi thân và dần cảm thấy thân thiết hơn với nơi kinh thành lạ lẫm. Có lẽ vì xa quê nhà, cho nên thái độ của Thần Sương thay đổi rất nhiều.

Ngày xuất cung đến biệt quán, Thần Sương vừa nhìn thấy cô là chạy xộc tới thân mật ôm chầm lấy cô, kéo cô ngồi xuống và ân cần hỏi han, khiến cô ngạc nhiên đến sững sờ. Hơn nữa, mấy ngày kể tiếp, Thần Sương lại xung phong cùng cô thử y phục, nào là giúp cô chọn đồ trang sức, lựa vải vóc, còn đưa ra không ít ý kiến, làm Ngự Áu Trần cảm động không thôi.

Dù sao trong ngày đại hôn của mình, có người thân ân cần quan tâm thì hạnh phúc biết bao. Trước kia Thần Sương không thèm bầu bạn với cô, cô thừa

biết do muội muội mình tính khí trẻ con mà thôi, do đó, dù chung sống dưới một mái nhà nhưng mệnh ai người nấy sống, ít khi nói chuyện tâm sự với nhau, tình cảm giữa hai tỷ muội cũng không gần gũi lắm.

Chỉ có điều, nếu muội muội cô đã chủ động hàn gắn tình cảm, Ngự Áu Trần lại là người phóng khoáng rộng lượng, tất nhiên cũng muốn gần gũi hơn với muội muội nhà mình. Cô tin rằng nếu như cha và Nhị nương biết được chuyện lên kinh thành lần này có thể làm cho tỷ muội các cô hoà thuận với nhau, chắc hẳn họ sẽ vui mừng khôn siết.

Ba ngày nháy mắt đã trôi qua, ngày đại hôn rốt cục đã tới. Dựa theo tập tục của Hạ Thương, giờ lành bái đường là vào buổi tối, nhưng suốt cả ngày cũng không thể tranh khỏi nhiều nghi thức rườm rà, cho nên vừa qua giờ dân, Ngự Áu Trần liền bị bà mai đánh thức, giục cô tắm rửa thay quần áo.

Vừa thay khăn choàng vai xong thì hai cung nữ lập tức đến chải đầu búi tóc tân nương cho cô. Nghe nói, kiểu búi tóc này cực kỳ phức tạp, búi xong thì cũng mất một canh giờ. Ngự Áu Trần ngồi ngay ngắn trên ghế mặc cho các nàng hí hoay búi tóc sửa lại, tuy lúc ở Kinh Châu cô đã cùng Quân Vô Nặc bái đường qua, nhưng lúc ấy không phải là chính thức như bây giờ, nhìn xiêm y đồ thắm trong gương đồng, cô mới phát giác thì ra mình vẫn khảnh trương vô cùng.

Bà mai liền thoáng dặn dò cô những nghi thức cần chú ý, đang lúc nghe nói tới đoạn trong khi cử hành hôn lễ, tân nương không được phép dùng com thì Ngự Thần Sương không biết lấy đâu ra một trái táo đỏ au ngọt lịm và một quả cam đưa cho cô, khiến cô đã đói lại càng đói hơn, miệng cứ nuốt nước bọt ừng ực.

Cho dù cung nữ búi tóc cho cô đều đã quen với mấy việc chải đầu thế này nhưng cũng mất hết hai canh giờ mới búi xong cái đầu. Mọi thứ hết thảy đã xong xuôi, họ mới đội mũ phượng nặng trĩu, khan che tân nương lên cho cô, bên ngoài biệt quán âm vang tiếng pháo đi đường cùng tiếng người hôn hò reo hò.

“Nhanh nhanh, Vương gia tới rồi kia.” Bà mai hét ha hét hải chạy vào hối thúc, Tiểu Mễ và Ngự Thần Sương một trái một phải dìu Ngự Áu Trần, theo bà mai ra khỏi khuê phòng.

Ngự Áu Trần cũng không biết rằng, theo như tập tục Hoàng thất, bình thường Vương phủ chỉ phải một người đại diện đến rước dâu, và người này cũng phải có địa vị nhất định trong Vương phủ hoặc là người có quan hệ mật thiết với Hoàng thất, nhằm bày tỏ địa vị của Vương phi tương lai trong Vương phủ. Ngự Áu Trần được Hoàng Thượng tứ hôn, và hôm nay Quân Vô Nặc lại đích thân đến rước dâu, phần nào mang đến không ít vinh dự cho mối quan hệ thông gia với Hoàng thất.

Vì đội khan che nên Ngự Áu Trần không thấy được gì bên ngoài, bởi thế cô cũng không nhìn thấy khoảnh khắc cô bước ra khỏi phòng, tất cả nha hoàn nô bộc trong phủ, lẫn đội ngũ rước dâu đi cùng Quân Vô Nặc, thậm chí cả dân chúng nô nức xem náo nhiệt bên ngoài biệt quán đều quý ngay ngắn dưới đất tỏ lòng tôn kính.

Cô chỉ biết tiếng người huyền não bỗng nhiên trở nên im ắng lạ thường, chỉ có hí nhạc và tiếng pháo nổ đi đường văng vẳng bên tai, bà mai mở lời chúc mừng đôi tân lang và tân nương, Ngự Áu Trần tưởng mình đã đi tới kiệu hoa rồi, cũng không để ý hai người dìu mình đã dừng lại, vẫn cứ bước tới phía trước.

Mới đi được hai bước, đầu liền đụng vào một lồng ngực rắn chắc ấm nóng, Ngự Áu Trần nhất thời không kịp chuẩn bị, cả người ngã nhào lên đối phương, lòng bối rối phập phồng lo sợ! Tiêu rồi, lần này mất mũi chẳng biết để đâu nữa.

Quả nhiên, những người đứng bên cạnh lập tức bật cười. Ngự Áu Trần trụ vững cơ thể xong, đang muốn lui về sau vài bước thì người lúc nãy bị cô đụng phải đã kịp đỡ lấy cô, đồng thời còn thì thầm vào tai cô, “Không sao cả, cứ đi theo ta là được.”

Giọng nói vô cùng quen thuộc này không ai khác ngoài Quân Vô Nặc.

Vừa nghe giọng nói trầm bổng của hắn, mọi lo lắng khảnh trương lúc này đều tan biến như bọt bong bóng, lòng cũng an tâm nhẹ nhõm không ít. Ba ngày không được gặp nhau, nghĩ đến hắn đang ngay tại trước mặt mình, Ngự Áu Trần thiếu chút nữa đã xốc khăn che lên mà nhìn. Nhưng tay cô còn chưa kịp làm gì thì đã bị hắn nắm chặt và dắt đi, lúc này cô mới nhớ tới lời bà mai dặn dò, vì thế cũng mặc cho Quân Vô Nặc nắm tay mình, cùng sóng bước đi bên cạnh hắn.

Tuy thế, trong lòng cô lại hiếu kỳ không biết Quân Vô Nặc mặc hỷ phục trông như thế nào. Vất óc nghĩ cả nửa ngày nhưng mãi cô vẫn không tài nào lường tượng được.

“Mời tân nương lên kiệu.” Bà mai cất cao giọng nói, Ngự Áu Trần lúc này mới nhận ra mình đã đi đến kiệu hoa. Bàn tay hắn nắm chặt cô giờ mới buông lỏng ra.

Ngay sau đó, bà mai đỡ cô ngồi vào kiệu.

Tức thì, hí nhạc cùng tiếng trống tiếng chiêng từng hồi vang lên dồn dập cả một góc trời pha lẫn tiếng dân chúng nô nức reo hò không ngớt. Bà mai từng nói với cô, khi kiệu hoa đi đến đâu thì sẽ rải bánh hỷ đến đó, giờ lại nghe âm thanh đinh tai nhức óc này cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng bên ngoài náo nhiệt đến cỡ nào.

Tật ta thì rất ư là thích xì poi... haizz... tại cái tật đẩy các nàng à, chứ không phải tại ta à nha :>>

Đắm mình trong lồng ngực ấm áp, Ngự Áu Trần đánh một giấc thật say, mãi cho đến khi cảm giác ngựa ngựa kì lạ trên cơ thể làm cô tỉnh giấc.

“Ưm” một tiếng khó chịu, cô trở mình muốn thoát khỏi cảm giác khác thường này. Tuy nhiên, vừa mới được “yên tĩnh” không bao lâu thì một bàn tay to lớn nóng nung đã ôm trọn chiếc eo thon nhỏ của cô, tay mân mê vuốt ve liên hồi, cũng không hề có ý định dời tay sang chỗ khác.

Ngư Ấu Trần lập tức tỉnh ngủ, đầu óc tỉnh táo đôi chút. Nhưng người nào đó phía sau lại không để cô có cơ hội phản ứng, liền ôm chặt và hôn lên tấm lưng trơn bóng như ngọc của cô.

Con buồn ngủ lập tức biến đi hết, càng làm cô nhớ mồn một từng hình ảnh triền miên đầy nóng bỏng của hai người tối qua. Ngư Ấu Trần hô nhỏ một tiếng, cố gắng hươ tay hươ chân vùng thoát ra ngoài.

Chỉ có điều, mới vừa cử động một chút mà tay chân liền đau nhức, toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực.

Hôn lễ của Hoàng thất chú trọng chi tiết và rất tỉ mỉ, hai người phải vào Hoàng cung tạ ân điển của Hoàng thượng trước, sau đó mới đến tông miếu bái tế, cuối cùng mới có thể quay về Vương phủ chính thức bái đường. Đi vòng quanh một vòng lớn, lúc về đến Vương phủ thì cũng đã xế chiều.

May là có trái táo và quả cam ăn lót bụng, Ngư Ấu Trần mới không đói đến xỉu. Vì tình huống lúc này, cô cũng đặc biệt cẩn thận hơn, một đường luôn nghe thời lời chỉ dẫn của bà mai, không để gây ra trò cười nào nữa.

Ngồi trong hi kiệu bị khiêng đến chóng cả mặt, lúc đến Vương phủ liền bị Quân Vô Nặc nắm tay vào bái đường, Ngư Ấu Trần cứ lằng lằng như đang mơ. Đến khi được đưa vào động phòng, nghe chung quanh bốn bề tĩnh lặng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng xong hết rồi! Không thể tưởng tượng được cả người mệt mỏi đến nhường nào. Bụng thì đang đói meo, dù nghe mùi thức ăn thơm ngào ngạt nhưng cô lại không có muốn ăn chút nào.

Nhìn qua khăn cô dâu, cô thấy cả phòng đều trang hoàng một màu đỏ tươi rói, trong không khí còn thoang thoảng mùi thơm dịu dịu, ngửi thôi mà cả người sáng khoái vô cùng.

Ngư Ấu Trần ngồi ngay ngắn trên giường ngà voi, nghĩ đến sau này sẽ cùng sống chung với Quân Vô Nặc, lòng dâng lên niềm hạnh phúc cùng yên tâm khó tả.

Quân Vô Nặc vẫn còn bên ngoài tiếp khách khứa, hôm nay không phải chỉ riêng Vương tôn quý tộc đến dự, mà ngay cả Hoàng Thượng cũng đích thân tới Vương phủ, tiệc rượu này đại khái không biết uống tới khi nào mới kết thúc.

Nghe nói trong đêm động phòng, việc tân nương chờ tân lang suốt mấy canh giờ là chuyện bình thường, chẳng qua Ngư Ấu Trần lo hấn bị chuốc say mà thôi, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần cả rồi, không ngờ chưa được bao lâu thì đã nghe tiếng người hồ hởi rần rần bên ngoài phòng.

Cửa phòng bị mở ra, trong tiếng reu ghẹo của mọi người, tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến vào trong nội đường. Đám người kia dường như muốn xông vào đây nhưng đã bị bà mai chặn ở bên ngoài.

Khăn hi che trên đầu bị vén lên, đến tận bây giờ Ngư Ấu Trần rốt cục mới có thể thấy rõ người ở trước mặt mình.

Quân Vô Nặc mặc bộ hi phục màu đen đứng trong căn phòng tràn ngập ánh nến lung linh sắc màu tạo nên một vẻ đẹp lạ lùng. Gương mặt tuấn tú đỏ lên vì rượu, đôi mắt phượng toả sáng rạng rỡ nhìn cô đắm đuối, ánh mắt cứ như thể đang nhìn một trân bảo nào đó.

Thấy cả hai đều nhìn nhau ngẩn ngơ, bà mai nờ nọ cười duyên, cũng không chậm trễ, liền giục, “Mời tân lang tân nương uống rượu hợp cẩn.”

Ngư Ấu Trần bị bà mai cười đến mắc cỡ, cầm lấy ly rượu, cùng Quân Vô Nặc chéo tay uống. Hương rượu nhẹ nhàng có chút cay cay, êm êm và sau đó là the vừa thấm ngọt nơi cổ họng đã làm cơ thể lập tức nóng ran lên.

Bà mai cột góc áo hai người lại với nhau, nói mấy câu chúc mừng bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử sau đó liền lui ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho cả hai.

Trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, hai người ngồi gần nhau đến độ có thể nghe thấy được hơi thở của đối phương. Quân Vô Nặc hơi nghiêng người tháo mũ phượng trên đầu cô xuống đặt sang một bên, Ngư Ấu Trần vừa tháo được mũ phượng tức thì thấy cả người như giảm được mấy kí, cô cũng cao lên được vài phân.

Vừa mới ngẩng đầu liền thấy Quân Vô Nặc đang cười nhìn cô, trong lúc nhất thời cô chợt căng thẳng vô cùng, ngó cửa phòng chưa được gài chốt, cô có chút lo lắng, hỏi, “Cái cửa ấy, có cần gài lại không?”

Không phải nói đêm tân hôn thường sẽ có người nào động phòng sao? Vạn nhất cửa bị người ta xông vào thì xấu hổ lắm.

Quân Vô Nặc phì cười vì lời nói ngây thơ của cô, khoé môi hơi nhếch lên, nói, “Phu nhân yên tâm, quý phủ có quy tắc của quý phủ, phạm là không có chủ nhân can thiệp, bọn họ dù cho có nghe được động tĩnh gì thì cũng sẽ không tùy tiện xông vào đâu.”

Ngư Ấu Trần định mượn nói chuyện để giảm bớt bầu không khí mập mờ này, ai ngờ lời nói của thốt ra từ miệng Quân Vô Nặc lại mang ý nghĩa nào đó càng khiến cho bầu không khí thêm phần mờ ám.

Môi mấp máy, Ngư Ấu Trần tìm chủ đề khác để nói, “Đêm nay chàng uống nhiều rượu không? Lúc ta thấy chàng đi mà cứ loạng choạng.”

“Nếu ta không già say, chẳng phải đã để phu nhân đợi đến mệt mỏi cả người rồi sao?” Nhìn ánh mắt né tránh của cô, Quân Vô Nặc càng thấy thêm thú vị, hần quyết đoán nhích đến gần cô, dịu dàng nói, “Một khắc xuân thu đáng giá ngàn vàng, Tiểu Ngư à, nàng còn định nói chuyện đến chừng nào nữa thế?”

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đêm Động Phòng

Bị hần vạch trần, Ngư Ấu Trần mắc cỡ đỏ mặt đến tận cổ. Thật ra từ lâu cô cũng đã nghĩ đến ngày hôm nay rồi. Hơn nữa, việc cùng hần cùng ngủ trên một chiếc giường cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng ai ngờ rằng lúc này đây cô vẫn căng thẳng vô cùng.

Có lẽ là bởi vì hôm qua bà mai có đưa cho cô xem một quyển sách. Cô cũng không ngờ rằng mấy hình vẽ trong đó lại là những cái. .... kia. ....

Nói ra có hơi xấu hổ một tí, lần đầu xem cô còn tưởng đó là chiêu thức võ công gì nữa chứ, còn xem rất là cẩn thận. Kết quả đợi đến khi cô hiểu ra mấy hình vẽ kia là gì thì cũng đã muộn rồi.

Tối hôm qua, hình ảnh hai người trong hình vẽ trong quyển sách thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu cô, tự dung làm cô bối rối hồi hộp. Giờ phút này, đối diện với Quân Vô Nặc, lòng cô lại rối bời như nai con đi loạn.

Trước kia đối với chuyện viên phòng (XXOOYY), cô cũng không hề có tí khái niệm nào, cô luôn luôn nghĩ rằng cô và Quân Vô Nặc chỉ cùng nằm trên giường mà ngủ thôi, cho dù có thân mật hơn thì cũng là thuận theo tự nhiên. Nhưng hôm nay vừa nghĩ tới tư thế của hai người trong hình vẽ, cô chợt tưởng tượng đến hai người đó thành cô và Quân Vô Nặc...

Ngư Ấu Trần thật sự chỉ muốn tông cửa mà trốn.

“Sao lại đỏ mặt lên thế?” Quân Vô Nặc đưa tay vuốt gò má đỏ ửng của Ấu Trần, khác với với làn da nóng hầm hập của cô, ngón tay hần lại vô cùng mát lạnh. Quân Vô Nặc ranh mãnh dò xét ánh mắt láo lia thẹn thùng của cô, tiếp tục trên chộc, “Ta cứ tưởng nàng gan dạ lắm chứ, sao giờ lại im re không dám bói móc khiêu khích ta thế hả?”

Ngư Ấu Trần bất mãn liếc hần, hần không phải biết rồi mà còn hỏi? Hiện tại cô mà xoi mói khiêu khích hần không phải đã tạo cho hần cơ hội ăn cô không còn mảnh giáp sao?

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại thì hôm nay cũng là đêm động phòng của hai người, việc bị ăn đến không còn mảnh giáp là điều hiển nhiên. Phía trước đang có dao chờ sẵn, ngoảnh đầu lại phía sau cũng có dao, chỉ khác nhau là ăn như thế nào mà thôi.

Nghĩ đến nội dung hình vẽ trong quyển sách kia, lòng Ngư Ấu Trần cũng có chút suy tính.

Hắng giọng một cái, sau đó ngẩng đầu nghênh ngang nhìn hần, cô cười xoà, nói, “Ai nói ta lảng sang chuyện khác, ta chỉ là lo lắng chàng uống hơi nhiều thôi. Đã chàng không có việc gì thì... thì... rất tốt.”

“Rất tốt?” Quân Vô Nặc nhìn cô với vẻ nghiền ngẫm, “Ý phu nhân nói là lo lắng ta uống say sẽ lạnh nhạt đối với nàng ư?”

Sao mà cô nói cái gì cũng bị hần xuyên tạc là cô có ý đồ thế hả? Ngư Ấu Trần vừa xấu hổ lại vừa mắc cỡ. Cô đó giờ không thích ở vào thế bị động, giờ bị hần chèn ép, cô cũng quên mất cái gì gọi là căng thẳng ngược ngùng, lập tức bắt bẻ, “Không phải chàng vừa nói cái gì mà... À, xuân gì? Xuân tiêu đáng giá ngàn vàng sao? Sao giờ lại nhiều lời thế?”

Lúc đầu thấy cô khản trương, hần chỉ định trên chộc để cho cô bót căng thẳng mà thôi, ngờ đâu giờ phút này chính Quân Vô Nặc lại bị cô chọc đến suýt bật cười, “Phu nhân trách ta rất đúng, thế thì, theo ý của nàng, chúng ta bây giờ sẽ...”

Câu nói của hần Ngư Ấu Trần trả lời cũng không được, mà không đáp lại cũng chẳng được. Rõ ràng là hần sốt ruột thì có, giờ lại nói cứ như thể cô đợi không kịp vậy.

Tuy nhiên, Ngư Ấu Trần không quen bị người ta dắt mũi, nghe hần hỏi dò ý của mình, cô cũng gật đầu áp ứng “ừ” một tiếng.

“Cả ngày nay chắc nàng đã đói bụng rồi, có muốn ăn ít đồ trước không?” Quân Vô Nặc nhin cười, ít khi nào thấy hần lại nghiêm túc trong những tình huống thế này.

Ngư Ấu Trần lắc đầu, giờ cô lại thấy hành động của mình tựa như không thể chờ đợi được, hối hận đến độ muốn cắn hần một cái.

Được rồi, dù sao cũng mất thể diện hết rồi, cô cũng chẳng màng sợ gì, cắn cắn môi, e dè nói, “Vậy thì, chúng ta bắt đầu đi.”

Nhìn vẻ mặt cô bây giờ cứ như sắp lâm trận đánh giặc, hào hiệp hy sinh vì nghĩa, làm Quân Vô Nặc bật cười ha hả.

Đưa tay ôm lấy eo cô, kéo gần khoảng cách hai người lại với nhau. Cảm giác cơ thể cô run run trong vòng tay mình, hần khẽ cười, đôi môi áp vào giữa chân mày đang cau chặt của cô, mỉm cười trấn an, “Đừng sợ, ta sẽ không để nàng cảm thấy khó chịu đâu.”

Hần hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng đến nỗi khiến lòng Ngự Áu Trần nôn nao không thôi. Quanh quần bên cô chỉ còn là hơi thở của Quân Vô Nặc, nhìn khuôn mặt hần gần trong gang tấc, nghe những lời quan tâm của hần, cô nhất thời động lòng, ngẩng đầu hôn lên môi của hần.

Cảm giác rạo rực nhen nhóm lên trong từng hơi thở, bàn tay hần ngày càng siết chặt eo cô hơn, cả người cô ngã vào vòng ôm của Quân Vô Nặc, hần xoay người nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái.

Hần như tan chảy trong cái hôn của cô, đôi môi của hần quần lần đôi môi run rẩy của Áu Trần, chiếc lưỡi táo bạo nhấm nháp từng vị ngọt trong miệng cô cứ như thể đang thưởng thức một thanh kẹo bạch nha ngọt lịm, đầu lưỡi hần tựa như con rắn trơn lách sâu trong miệng cô, chờ mong cô đáp lại trong say đắm.

Ngự Áu Trần mãi mê luống cuống hôn lại hần khi đam mê tuôn trào trong cô, nào ngờ thất lưng áo thành linh bị nói lỏng, giờ phút này cô mới phát giác hần đang cời y phục mình ra.

Cô theo bản năng ngăn hần lại, thế nhưng nụ hôn nồng cháy của hần khiến cô chìm trong ngây ngất, hơn nữa càng giằng giữa bao nhiêu thì lại tạo thêm cơ hội cho hần kéo áo bảo đồ thắm trên người cô xuống bấy nhiêu.

Bàn tay nóng bỏng lại siết chặt eo Áu Trần, khẽ vuốt ve mon trón đường cong quyến rũ đến mê hồn đó, đẩy lên dục vọng khát khao thôi thúc trong người thiếu nữ đang chìm trong dục vọng mãnh liệt.

Ngự Áu Trần bỗng dưng cảm thấy không khí xung quanh loãng ra, tựa như đang có một ngọn lửa hùng hực cháy trong người, cơ thể cô nóng lên từng hồi. Ngực bị hần xoa nắn có chút đau nhức, chẳng biết phải nói rằng là khoan khoái hay khó chịu. Bàn tay hần lúc thì đặt trên bụng cô lúc thì lướt nhẹ qua nụ hoa đang chớm nở kia, càng khiến cô cảm thấy như có hàng ngàn con kiến bò khắp người, nhột nhạt khó chịu, người cô càng lúc càng nóng lên, mỗi lúc một thêm bứt rứt.

Tiếng rên the thé bật ra khỏi cổ họng khiến cả chính bản thân cô cũng phải khiếp sợ, xấu hổ nhìn xuống phía dưới mới phát hiện quần áo trên người bị hần cời ra chỉ còn mỗi chiếc yếm lụa.

Tuy rằng đúng như lời hần nói không hề cô cảm thấy khó chịu, thậm chí lại có chút mê man trong cảm giác tuyệt vời này, nhưng mỗi khi bị hần hôn, cô cứ như mất đi lý trí, đến nỗi quên đi chính cái tôi của mình, cả người oằn oại trong mê mẩn, cô cũng muốn đưa vào con đê mê bất tận này cùng cô.

Chống tay trên ngực hần, chặt vật lắm mới có thể nói gần khoảng cách của nhau, mặt cô đỏ như lửa, ngại ngùng nói, “Ta cời áo ra cho chàng.”

Đôi mắt rùng rục men tình nhìn cánh môi hồng thắm mấp máy từng chữ e thẹn, hần vẫn chưa thỏa mãn, nhưng càng vui mừng hơn khi thấy cô chủ động, hần chống tay thẳng người lên.

Ngự Áu Trần ngồi trước người Quân Vô Nặc, đưa tay cời đai lưng bên eo hần. Y phục của đàn ông đơn giản hơn so với con gái các cô nhiều, rất nhanh hi bảo lẫn áo sấn dài bên trong của hần đều rơi rớt xuống đất. (áo sấn dài: áo màu trắng mặc bên trong, hay thấy trong phim cổ trang á)

Vì đây không phải lần đầu cời áo hần ra, lúc hần bị thương, cô mỗi ngày đều thay hần cời áo lau mình, cho nên việc này với Ngự Áu Trần cũng không quá khó khăn. Thế nhưng khi chạm đến phần dưới bụng hần nóng hơn những nơi khác, tay vẫn e dè rụt lại.

Ánh mắt tránh né thế nào cũng không thể bỏ qua phần khác thường phía dưới quần hần. Nhớ đến lần trước vô tình đụng phải thì hần đã kìm chế không được, Ngự Áu Trần thật sự cũng tò mò, theo tiềm thức đưa tay chạm vào đó.

Quân Vô Nặc bỗng dưng rên lên, mắt lim dim chìm trong cảm giác tê dại này, bàn tay đột nhiên nắm chặt gáy cô, giọng nói trầm đục ra lệnh, “Tiểu Ngự, trước tiên lấy tay ra!”

Vật bị cô nắm dưới lòng bàn tay động đậy lạ thường, lại nóng hổi và cứng rắn làm cô hoảng sợ gần như buông tay. Song phản ứng của hần lại làm cô hứng thú không thôi, chẳng những không nghe lời buông tay, ngược lại còn nắm chặt lại thăm dò phản ứng của hần.

Cô đoán chừng cảm giác lúc này của hần cũng giống như cảm giác lúc hần mê mẩn ngực cô. Nghĩ như vậy, cô bắt chước động tác xoa xoa nắn nắn lúc đó của hần.

“Tiểu Ngự! Dừng tay!” Tay hần càng siết chặt gáy cô hơn, kéo cô ngã ập vào người hần, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn.

Thấy hần chỉ biết thét lên ra lệnh, không hề ngăn cô lại, còn nhanh chóng ôm cô vào lòng, Ngự Áu Trần trong lòng có chút đắc ý. Cho tới nay, đều là hần cảm dỗ cô, nhìn cô từng bước từng bước mất phương hướng trước mặt hần. Hôm nay, vật vả lắm mới tìm được phương pháp khống chế hần, cô há sao lại chịu để yên vậy chứ.

“Đừng la, ta cũng sẽ không để chàng cảm thấy khó chịu đâu.” Cô trấn an hần, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại.

Đột nhiên, Quân Vô Nặc bắt được tay cô, cô cứ tưởng hần không chịu nổi nữa nên muốn ngăn cô lại, nhưng không ngờ hần chẳng những không xê dịch tay cô, ngược lại còn dẫn dắt tay Áu Trần mò nắm trong quần hần, nắm lấy vật thể nóng phồng tay kia.

Không còn vãi vốc ngăn cách, cảm nhận vật thể khác thường kia trôi hẳn lên làm cô hoảng sợ, muốn buông tay ra nhưng lại bị tay hắn giữ chặt, đồng thời hắn còn đặt nụ hôn lên môi cô.

Nụ hôn của hắn không còn dịu dàng đắm thắm như lúc nãy, hắn hôn như cướp đoạt, như trừng phạt, mạnh mẽ mút lấy đôi môi Ngự Áu Trần. Hơn nữa, còn ôm sát cơ thể cô đang run lên trong nụ hôn sâu gấp gáp của hắn, lòng bàn tay cô đột nhiên cảm thấy vật thể nóng hổi kia trơn ướt lạ thường.

Ngự Áu Trần còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, giờ đây cô chỉ cảm thấy hắn hôn đến trời đất chao đảo quay cuồng. Mãi cho đến khi khoé môi bị hắn cắn một cái không nhẹ cũng không mạnh, trong tiếng đau đón the thé của cô, hắn bỗng nhiên thả cô ra.

Đang định trách Quân Vô Nặc hôn quá thô bạo, thì đã thấy đôi mắt phượng của hắn rực lửa nhìn chăm chăm cô, bất thành linh ôm ngang người cô, chân dài lướt qua, đặt cô dưới thân hắn.

“Ngự Áu Trần, lúc này nàng đã xong!” Hắn khàn giọng nói, cắn nhẹ vành tai cô, bên tai đồng thời truyền đến tiếng quần áo bị xé rách, trước ngực bỗng nhiên lạnh lạnh, lồng ngực nóng bỏng của hắn lập tức chặt chẽ đè sát lấy.

Ngự Áu Trần vốn không biết mình làm sai gì mà làm hắn nổi giận như thế. Nhưng thấy hắn không để cô chuẩn bị gì thì đã xé áo của cô, lập tức chống chọi muốn đẩy hắn xuống khỏi người mình.

Quân Vô Nặc hoàn toàn không đoái hoài đến sức còn con của cô, hắn hôn một đường kéo dài đến cái cổ trắng ngần của Áu Trần, lưu lại trên đó một dấu hôn đỏ thắm. Cuối cùng, thấy cô nóng nảy giãy dụa, hắn dứt khoát ôm lấy eo cô, cơ thể Ngự Áu Trần lập tức bị lật úp lại, hắn thừa cơ hôn mút từng bộ phận trên người cô.

Tình thế chuyển biến vô cùng bất ngờ, cô không còn kiểm soát tình hình được nữa. Lúc đầu cô còn nghĩ thế nào cũng bị ăn đến không còn mảnh giáp, tư thế của hai người dù thế nào thì cô so ra vẫn còn có lợi. Phản ứng vừa rồi của hắn cũng rõ ràng là cô chiếm thế thượng phong.

Chỉ là không biết phản ứng của hắn tiếp theo sẽ như thế nào, chính bản thân cô đến giờ cũng không biết mình đã sai ở bước nào? Hắn không những không chìm trong cơn mê này, mà còn mãnh liệt hơn lúc nãy, đến nỗi cô bị hắn giữ cứng đờ, không thể phản kháng lại thì không nói đi, mà toàn thân còn mất đi sức lực, hoàn toàn yếu mềm trong lòng ngực hắn.

Nhưng Quân Vô Nặc lại không dễ dàng buông tha cô, chiếc lưỡi của hắn nhấp nháy lấy từng vị ngọt trên cơ thể mềm mại Áu Trần, hai tay vuốt ve khắp người, nhẹ nhàng mon men đường cong mỹ miều của cô, không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên cơ thể cô cả.

Mơ màng trong giây phút, bộ y phục cuối cùng cũng bị hắn bong ra từng mảnh, đến khi bàn tay hắn dần xâm nhập chỗ nhạy cảm nhất của mình, cô nhất thời bừng tỉnh, vội vươn tay nắm chặt cổ tay Quân Vô Nặc muốn ngăn hắn lại.

“Đừng căng thẳng, không sao đâu.” Hắn nhỏ giọng dụ hoặc, Ngự Áu Trần ý thức cũng dần buông lỏng, không đợi cô đổi ý, bàn tay hắn đã lần sâu thăm dò bên trong cô.

Sự xâm nhập lạ lẫm khiến cô muốn kháng cự, nhưng đã muộn rồi, ngón tay thon dài của Quân Vô Nặc ngo ngoáy ra vào cơ thể cô, cảm giác kích thích và hưng tình một cách tột cùng dâng lên khắp người cô.

Ngay lúc cô dần chìm vào mê mị ngây ngất, hắn đột nhiên rút tay ra, Ngự Áu Trần chỉ cảm thấy mất mát gì đó, không cảm lòng được ngựa mình đưa tay tìm tay hắn.

Eo bị hắn nắm chặt, một vật nóng rực khác thay thế tay hắn đi vào cơ thể cô, cảm giác chỗ nhạy cảm ấy bị ai xé rách vừa đau đón vừa làm cô mất hết sức lực, nước mắt chực trào nơi khoé mi.

Ôm sát cơ thể run rẩy của Áu Trần, đặt một nụ hôn sau lên môi cô, đầu lưỡi liếm láp đôi môi đang mím chặt của cô, chiếc lưỡi nhẹ nhàng tách môi cô ra, tựa như con rắn lùn mò thăm dò miệng cô, quyến lấy chiếc lưỡi ướt át kia.

Chỉ là ngừng lại trong giây phút nhưng sự chịu đựng của hắn đã đến cực hạn. Cảm giác được cô buông lỏng đôi chút, cơ thể hắn động đậy, xâm nhập sâu bên trong cô.

Cảm giác đau rát từ từ mất đi, Ngự Áu Trần dần dần thích ứng với sự hiện hữu của hắn bên trong cơ thể mình. Hắn cũng không thể khắc chế dục vọng hùng hực trong người mình, bắt đầu chuyển động bên trong cô.

Dưới ánh nến đỏ loan phụng dập chòn cháy, màn lụa mỏng phơ phất bay cao, hai người như rơi vào thế ngoại đào nguyên chất ngất trong mê mị say nồng, trong phòng chỉ còn tiếng thở dồn dập gấp gáp mãi đến canh khuya.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Sáng Sớm Tình Mơ

Đắm mình trong lồng ngực ấm áp, Ngự Áu Trần đánh một giấc thật say, mãi cho đến khi cảm giác ngứa ngứa kì lạ trên cơ thể làm cô tỉnh giấc.

“Ưm” một tiếng khó chịu, cô trở mình muốn thoát khỏi cảm giác khác thường này. Tuy nhiên, vừa mới được “yên tĩnh” không bao lâu thì một bàn tay to lớn nóng nóng đã ôm trọn chiếc eo thon nhỏ của cô, tay mân mê vuốt ve liên hồi, cũng không hề có ý định dời tay sang chỗ khác.

Ngự Áu Trần lập tức tỉnh ngủ, đầu óc tỉnh táo đôi chút. Nhưng người nào đó phía sau lại không để cô có cơ hội phản ứng, liền ôm chặt và hôn lên tấm lưng trơn bóng như ngọc của cô.

Con buồn ngủ lập tức biến đi hết, càng làm cô nhớ mồn một từng hình ảnh triền miên đầy nóng bỏng của hai người tối qua. Ngự Áu Trần hô nhỏ một tiếng, cố gắng huơ tay huơ chân vùng thoát ra ngoài.

Chỉ có điều, mới vừa cử động một chút mà tay chân liền đau nhức, toàn thân bần rần không còn chút sức lực.

Thân dưới cứng đờ, người phía sau dễ dàng ôm cô trở về trong ngực, hơi thở ấm nóng vờn quanh tai cô, khẽ cắn nhẹ một cái, cười nói, “Không ngủ tiếp à?”

Rõ ràng hấn động tay động chân làm cô thức, kêu cô làm sao mà ngủ tiếp? Nghĩ đến hành động lúc nãy của hấn, mặt Ngự Áu Trần lập tức đỏ đến tận mang tai. Nhìn trong phòng ngập tràn ánh sáng, cũng không biết bây giờ là canh mấy nữa. Hơn nữa là cả người cô không một mảnh vải che thân, lại không thể đứng trước mặt hấn mặc quần áo. Cũng may bây giờ đưa lưng về phía hấn, nếu không chắc cô xấu hổ đến độn thổ mất.

Cố nén bối rối, cô tìm cơ bắt lỗi hấn, “Chàng bình thường không phải thức dậy rất sớm sao? Sao hôm nay vẫn còn nằm trên giường?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta tân hôn.” Quân Vô Nặc trả lời rất thân nhiên. Nhìn thấy tay mình bị cô nắm chặt, lại thấy mặt cô đỏ đến tận tai, hấn cười càng tươi hơn, “Huống chi nàng lại cứ ôm chặt ta như thế, rõ ràng muốn kêu ta giúp nàng, ta nếu ngay cả điều đó cũng không hiểu thì chẳng phải quá vô tình rồi hả?”

Ngự Áu Trần biết rõ hấn cố ý xuyên tạc, nên lập tức buông tay ra, bực bội phản bác lại, “Ai ám chỉ với chàng chứ? Là chính tay chàng làm vậy thì có.”

Tay Quân Vô Nặc động đây, nhức nhích dưới tấm mền, tay kia chải vuốt mấy sợi tóc tán loạn trước ngực cô, thường thức bộ dạng xấu hổ của Áu Trần, nhượng mảy hỏi, “Nói như vậy là do ta suy nghĩ nhiều quá à?”

Vùng mền ra làm cô không chỗ nào che dấu, ẩn trốn được, Ngự Áu Trần vội lấy tay che trước ngực, vốn muốn mắng hấn vài câu, lại bị động tác của hấn làm cho ngơ ngẩn, ngón tay thon dài của Quân Vô Nặc vuốt từng lọn tóc dài của cô, bàn tay hấn lướt nhẹ trên làn da mềm mại của cô, động tác vô cùng dịu dàng khiến Áu Trần kim lòng không được mà trầm mê.

“Như vậy...” Môi Quân Vô Nặc như vô ý khẽ sát vành tai cô, làm cô thoáng bối rối rung động, “Ta đã ám chỉ đến thế nàng cũng không hiểu sao?”

Ngự Áu Trần cả người mềm nhũn ra, hấn thực sự rất biết mê hoặc người khác, giọng nói mê hồn làm cho người ta không thể chống đỡ nổi, huống chi lại xảy ra trong hoàn cảnh bây giờ dùng phương thức mập mờ nói ra.

Rút rút cổ, Ngự Áu Trần cắn môi lầm bầm nói, “Rất đau...”

Cô cũng không quên cảm giác xé rách đau đớn tối hôm qua, tuy cảm giác lúc sau nói chính xác thì cũng không tệ, nhưng hiện tại cơ thể lại vô cùng mệt mỏi, thêm cả đau nhức khắp người nữa, cho nên mặc dù ý thức được hấn muốn làm cái gì, nhưng trong lòng cô lại có chút kháng cự, sợ phải nếm trải cảm giác đau đớn một lần nữa.

Ít nhất cũng phải đợi cô “khôi phục” rồi hẵng tính sau.

“Lần này sẽ không.” Hấn cắn nhẹ vành tai cô trấn an lấy.

Tối hôm qua, nếu không phải cô làm hấn không khống chế được bản thân, hấn cũng không quá nóng nảy thô bạo như thế, tuy là sau đó hết sức khắc chế, nhưng cũng khó tránh làm cô bị đau. Xem ra hấn tất yếu phải xoá đi ấn tượng xấu này trong lòng cô rồi.

“Làm sao chàng biết không đâu?” Ngự Áu Trần làm gì chịu tin hấn.

“Tiểu Ngự, nàng phải học cách tin tưởng ta.” Hấn tiếp tục dụ dỗ, thừa dịp cô chưa sẵn sàng, một tay ôm lấy cô đặt dưới thân mình.

“Nhưng mà...” Thế nhưng mà hấn đã lừa cô rất nhiều lần rồi, Ngự Áu Trần còn muốn cãi lại thì hấn đã hôn lên môi cô ngay lập tức, ngăn chặn những lời cô chưa kịp nói ra.

Thật quá đáng, cô còn chưa đồng ý mà! Ngự Áu Trần rất muốn chống cự, vùng vẫy, nhưng cả người bị hấn ôm chặt, từng đầu ngón tay hấn mon trót vuốt ve khắp người đã vuốt trọn lý trí còn sót lại của cô, cuối cùng dưới sự dụ dỗ của hấn, cô lại một lần nữa chìm vào bể tình miên man.

Sự thật chứng minh, lời nói của đàn ông đang ở trên giường thì không thể tin được, cơ thể chưa “khôi phục” lại phải “tiếp nhận” hấn, nói không đau là giả.

Tuy nhiên, cũng không phải là đau kịch liệt như hôm qua, Quân Vô Nặc cũng rất kiên nhẫn với cô. Cuối cùng, cho tới khi kim lòng không nổi chủ động ra hiệu cho hấn, hấn mới chậm rãi tiến vào.

Vì thế, cảm giác đau đớn rất nhỏ cũng bị sự “sần sọc” của hấn thay thế, dưới sự dẫn dắt của hấn, Ngư Ấu Trần lại một lần nữa mê muội trong cảm giác sung sướng cực hạn này....

Lúc này đây, cô tỉnh dậy mở mắt ra thì đã thấy Quân Vô Nặc không biết từ bao giờ đã xuống giường mặc quần áo, dận dò nha hoàn ngoài cửa chuẩn bị nước ấm

Như cảm thấy cô đang nhìn mình, Quân Vô Nặc đột nhiên quay sang nhìn cô, Ngư Ấu Trần bỗng căng thẳng không thôi, ánh mắt hai người giao nhau, mặt lập tức xấu hổ, muốn giả bộ ngủ thì cũng muộn rồi.

Thái độ Quân Vô Nặc vẫn y như mọi khi, vô cùng tự nhiên, thông thả bước đến trước giường, ngồi xuống nói, “Nếu nàng mệt mỏi thì cứ ngủ tiếp đi, đang ở trong nhà của mình không cần phải gò bó như vậy đâu.”

Mấy chữ “Trong nhà của mình” khiến lòng Ngư Ấu Trần ảm áp hấn, biết rõ hấn đang quan tâm mình, nhưng hai chữ “mệt mỏi” lại có ý trêu chọc, Ngư Ấu Trần mặc cho toàn thân đau nhức, cố gắng chống ngồi dậy, dùng mền che thân thể rồi nói, “Ta nghỉ ngơi xong rồi.”

Như cảm thấy cô đang nhìn mình, Quân Vô Nặc đột nhiên quay sang nhìn cô, Ngư Ấu Trần bỗng căng thẳng không thôi, ánh mắt hai người giao nhau, mặt lập tức xấu hổ, muốn giả bộ ngủ thì cũng muộn rồi.

Thái độ Quân Vô Nặc vẫn y như mọi khi, vô cùng tự nhiên, thông thả bước đến trước giường, ngồi xuống nói, “Nếu nàng mệt mỏi thì cứ ngủ tiếp đi, đang ở trong nhà của mình không cần phải gò bó như vậy đâu.”

Mấy chữ “Trong nhà của mình” khiến lòng Ngư Ấu Trần ảm áp hấn, biết rõ hấn đang quan tâm mình, nhưng hai chữ “mệt mỏi” lại có ý trêu chọc, Ngư Ấu Trần mặc cho toàn thân đau nhức, cố gắng chống ngồi dậy, dùng mền che thân thể rồi nói, “Ta nghỉ ngơi xong rồi.”

Thấy cô bất mãn nhìn mình lom lom, Quân Vô Nặc nhướng mày nói, “Về mặt này của phu nhân, chẳng lẽ là... chưa thoả mãn dục vọng?”

“Chàng mới chưa thoả mãn dục vọng thì có.” Ngư Ấu Trần gắt gỏng, mắt nhìn ra ngoài cửa phía sau hấn đúng lúc thấy Tiểu Mễ dẫn mấy nha hoàn mang nước nóng tiến vào, làm như đã nghe được gì, mấy người đó tuy vẫn vui đùa làm việc, nhưng trên mặt vừa mỉm cười vui vẻ vừa có chút xấu hổ.

Ngư Ấu Trần bị thương hô một tiếng trong lòng, tiếp đó nằm lại xuống giường, trùm mền kín mít chỉ lộ ra nửa cái đầu liếc hấn một cái, chỉ thấy hấn cười nhạt, không hề khiêu khích cô nữa, trong lòng nhất thời hiểu rõ mình lại bị mắc lừa hấn. Da mặt người này đúng không phải dày bình thường, đã kiểm chuyện có ý trêu ghẹo cô, giờ thì tốt rồi, lại bị hạ nhân nghe thấy, nói cô làm sao chịu nổi đây?

Quân Vô Nặc không đoái hoài đến phản ứng của cô, nói tiếp, “Nước ấm đã chuẩn bị xong, phu nhân muốn tự mình qua đó hay là muốn ta làm thay nàng?”

Ý hấn là gì chứ? Ngư Ấu Trần nhìn hấn, thỉnh linh phát hiện vạt áo của hấn để hở lộ ra một phần lồng ngực, trên xương quai xanh còn có một vết cắn mờ mờ, cô nhất thời không nói nên lời.

Đang bần thần suy nghĩ, đột nhiên hấn bước đến xốc mền lên khiến cô rùng mình giật bắn người, một giây sau, cả người bị hấn mò mẫm

“Chàng làm gì vậy, ta còn chưa mặc quần áo!” Ngư Ấu Trần muốn giằng lại mền, nhưng lại không thành công, nghĩ đến trong phòng đầy nha hoàn, lập tức mắc cỡ rúc vào trong ngực hấn, muốn lấy thân hấn che mình.

“Yên tâm, bọn họ đã đi ra ngoài hết rồi.” Quân Vô Nặc ôm cô đi tới chậu tắm đằng sau tấm bình phong, trong chậu nóng bốc hơi ngùn ngụt, “Nhưng mà nàng la lớn tiếng như thế, khó tránh các nàng ấy nghe được.”

Lời nói của hấn rất có tác dụng, Ngư Ấu Trần tức khắc ngậm miệng lại. Nhưng một lát sau lại hậm hực nói thào, “Ta tự mình làm được rồi, chàng đi ra ngoài trước đi.”

Quân Vô Nặc đặt cô vào chậu tắm, nói, “Cũng không còn sớm, hạ nhân trên dưới trong phủ đang chờ để thỉnh an Vương Phi là nàng, nếu nàng không ngại để họ trong thời gian chờ đợi suy nghĩ lung tung, thì chúng ta tách riêng ra tắm.”

Ngư Ấu Trần lúc này mới sực nhớ, tuy Vương phủ không phải giống Hoàng Cung, không cần phải đi thỉnh an ai cả. Thế nhưng, những hạ nhân trong phủ vẫn theo lệ chờ để thỉnh an cô và Quân Vô Nặc. Hơn nữa hôm nay lại là ngày đầu tiên Vương phi là cô tiến phủ.

“Tiêu rồi! Vậy bây giờ là lúc nào rồi hả?” Nhớ đến lúc nãy ở trên giường triển miên với Quân Vô Nặc, lại nhìn sắc trời bên ngoài, Ngư Ấu Trần linh tính bất an.

“Chắc cũng không còn sớm nữa.” Quân Vô Nặc vẽ hả hê cười trên sự đau khổ của kẻ khác, nhưng vẫn vờ nghiêm trang nói, “Cho nên, chúng ta cùng nhau tắm, như thế thì sẽ tiết kiệm được không ít thời gian.”

Ngư Ấu Trần ngấm đi ngấm lại thấy hấn nói cũng đúng, “Vậy thì cùng nhau tắm.”

Sau đó, Ngư Ấu Trần mới biết được, hai người cùng nhau tắm lại càng mất thời gian hơn rất nhiều. Chờ bọn họ làm xong hết mọi chuyện lúc ra đến đại sảnh thì đã xế trưa.

Bên ngoài đại sảnh đầy người, bình thường nha hoàn và nô bộc sẽ đứng bên ngoài chờ, đến khi cô và Quân Vô Nặc đã an tọa rồi, thì nam nữ già trẻ lớn

bé mới bước vào trong quỹ ngay ngắn thỉnh an.

Ngư Ấu Trần chú ý thấy A Ngưng và Chi Huyền cũng có trong đó, những người khác rất lạ mặt. Cũng may là sau khi thỉnh an xong, từng người một bước ra giới thiệu về mình.

Lý quản gia khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, nhưng nhìn rất tháo vát và giỏi giang, Ngư Ấu Trần thường nghe Quân Vô Nặc nhắc tới ông ấy, còn những người đàn khác là những chương quây thay Quân Vô Nặc xử lý các việc làm ăn bên ngoài.

Đến tận bây giờ, Ngư Ấu Trần mới chú ý trong sảnh còn có bốn cô gái nhìn như chưa tới hai mươi tuổi.

Bốn người mặc quần áo khác nhau, mặc dù không thể nào gọi là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nhìn tổng thể cũng không phải tầm thường, tóc cài trâm ngọc, còn trang điểm kỹ càng, chắc hẳn không phải là hạ nhân. Hơn nữa bốn người này đứng ngay sau quản gia, cả A Ngưng còn phải đứng phía sau họ, điều này khiến Ngư Ấu Trần không thể không nghi ngờ.

Sự nghi hoặc này nhanh chóng nhận được đáp án, sau khi mọi người đã thỉnh an xong, bốn cô gái kia nối đuôi nhau bước ra, gặp người thỉnh an cô và Quân Vô Nặc, “Nô tài Ngọc Trúc, Vân Cẩm, Như Yên, Hoạ Mi xin thỉnh an Vương gia, thỉnh an Vương phi.”

Nghe bọn họ xưng nô tài, Ngư Ấu Trần càng cảm thấy kì lạ hơn, quay sang nhìn Quân Vô Nặc ngồi bên cạnh thì vô tình thấy Quân Vô Nặc cau mày lại, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nghiêng người nói bên tai cô, “Ta sẽ giải thích với nàng sau.”

Tiếp theo quay sang nói với bốn người kia, “Miễn lễ.”

Bốn người tạ ơn sau đó lui sang một bên. Ngư Ấu Trần chú ý thấy lúc các nàng ấy thỉnh thoảng lại nhìn sang đây, lúc thì nhìn cô, lúc thì nhìn Quân Vô Nặc, ánh mắt nhìn hẳn rất khác so với bình thường.

Ngư Ấu Trần biết rõ, nữ quyến trong vương phủ, ngoại trừ nha hoàn, thì chỉ có thể là phi thiếp của Vương gia, bốn người đó có thể đứng tại vị trí này, cộng thêm phản ứng của Quân Vô Nặc rất kỳ quái, chẳng lẽ các nàng ấy là thiếp do hắn nạp?

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Vô Tình Bắt Gặp

Trực giác của con gái luôn nhạy bén, mặc dù cô rất tin Quân Vô Nặc, và lại hẳn cũng đã từng hứa ngoài mình ra sẽ không nạp bất cứ người thiếp nào, nhưng chuyện trong Hoàng Thất rất phức tạp, đối với thân phận của các cô nương này, Ngư Ấu Trần cũng đã đoán được phần nào.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn giả bộ điềm nhiên như không việc gì ngồi bên cạnh Quân Vô Nặc, đợi mọi người hành lễ xong.

Đến khi tất cả đã lui ra thì cũng đã đến giờ cơm trưa, Ngư Ấu Trần hôm qua chẳng ăn được gì, vừa vào đến nhà ăn, nhìn cả bàn đầy món ngon vật lạ, cô mới ý thức được bản thân đã đói bụng đến nỗi bụng cái gì cũng ăn, cũng chẳng nhớ đến chuyện hỏi thân phận các cô gái đó, nhanh chóng nhét đầy bao tử quan trọng hơn.

Còn lo lắng cô sẽ có khúc mắc, giờ nhìn cô vẫn ung dung ăn ngon miệng như vậy, Quân Vô Nặc cũng yên tâm, đồng thời lên tiếng trêu chọc cô, “Bỏn Vương tự nhiên cảm thấy bản thân thất sách quá, phu nhân đã có được thể xác của ta, mà ngay cả chút ghen tuông cũng không có?”

Ngư Ấu Trần đang ăn miếng thịt, nghe hắn nói thể liền sặc ho sủa sủa, thiếu chút nữa là nghẹn chết rồi. Gì mà “đã có được thể xác của hắn” chứ? Rồi rằng tối hôm qua chính cô mới bị hắn ăn sạch sành sanh mới đúng.

Chật vật nuốt miếng thịt xuống, Ngư Ấu Trần nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói, “Ta nhớ chàng từng nói chàng không có thể thiếp, cũng sẽ không nạp thiếp, thì đương nhiên chẳng cần gì phải ghen cả.”

Cô nói rất thản nhiên, thật ra trong lòng cũng đang chờ hắn chủ động nói ra đáp án. Tuy nhiên, chưa biết rõ ràng mọi chuyện thì cô sẽ không nổi giận vô cớ hay nghi kỵ lung tung, đó cũng chẳng phải là tính cách của cô. Đương nhiên, nếu như những cô gái và hắn có gì mờ ám, cô chắc chắn cũng sẽ có chút ghen tị.

“Phu nhân đã tin tưởng ta như thế, vì phu cảm thấy rất mừng.” Quân Vô Nặc gấp đồ ăn cho Ấu Trần, nhìn cô vẻ đầy thú vị. Xem ra, trong khoảng thời gian này cô đã tiến bộ không ít, còn học được cách lấy tĩnh chế động, hơn nữa còn rất ra dáng một Vương phi.

“Đây là những tài tử mà Phụ Hoàng ban thưởng, tính ra thì họ cũng đã nhập phủ 4, 5 năm nay rồi. Trước đây Vương phủ vẫn chưa có nữ chủ nhân, các nàng ấy cũng ít khi nào xuất hiện.”

Nghe hắn nói vậy, Ngư Ấu Trần cũng đã hiểu nhưng quả nhiên không ngoài dự tính của cô.

Mấy ngày nay sinh sống trong Hoàng Cung, cô ít nhiều hiểu rõ quy củ tổ chức, sau khi một Hoàng Tử trưởng thành, các trưởng bối đều đưa các cung nữ vào trong phủ của hắn. Những cô gái này không phải xuất thân từ dân thường, nếu may mắn được Hoàng Tử sủng hạnh, tất nhiên sẽ được tấn chức. Còn nếu số phận kém may mắn, có thể sẽ sống quãng đời còn lại trong Vương phủ.

Đĩ nhiên đối với những chuyện được ban thưởng thế này, đa phần đều có một tài tử hoặc mỹ nhân được phong hiệu, hưởng đãi ngộ Tứ phẩm, đối với gia đình cô gái đó mà nói cũng được xem như là phần thưởng.

Chỉ là không biết các cô gái đó có quan hệ gì với Quân Vô Nặc, nhưng nhìn biểu hiện của họ hình như có chút sợ hãi, ánh mắt cũng hơi lạnh nhạt, dấu là thế, các nàng đã ở đây ròng rã 4, 5 năm, Quân Vô Nặc là thanh niên trai tráng, lại thêm bản thân hắn cũng rất ưu tú, hơn nữa còn liên quan tới chuyện lợi ích cá nhân, cho dù hắn có vô tình, các nàng ấy cũng không thể nào cứ bị động mãi, đã xảy ra chuyện gì chưa thì đúng thật rất khó nói.

Nghĩ thế, Ngự Áu Trần dừng ăn, vốn muốn nói thẳng nhưng lại cảm thấy mấy chuyện này rất khó mở miệng. Huống chi, cô vừa rồi còn tỏ rất bình tĩnh tự nhiên, lúc này nếu mà hỏi hắn, khẳng định sẽ bị hắn chê cười ngay. Tuy nhiên, nếu không hỏi thì trong lòng lại suy nghĩ lung tung tự hù bản thân mình.

Nói không chừng, hắn lại dùng cách này để cô không nghi ngờ, để cô cho qua chuyện.

“Phu nhân còn nghi ngờ gì sao?” Nhìn cô muốn hỏi lại thôi, Quân Vô Nặc chợt thấy buồn cười, dứt khoát thay cô nói ra.

Vì thế, Ngự Áu Trần cũng không giả bộ thêm nữa, trả lời, “Ta nghe nói, mấy cung nữ được ban thưởng cho chàng cũng coi như thị thiếp rồi còn gì, nếu thế thì quan hệ của các người có khác gì là vợ chồng đâu?”

Tuy cô cố sức bình thản, nhưng vẫn để hắn nhìn ra cô đang ghen. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Áu Trần, Quân Vô Nặc nhún mày một tí rồi mới nói, “Tiểu Ngự, có một số việc đã làm thì phải chịu trách nhiệm đấy. Ta và các nàng ấy có quan hệ hay không chẳng lẽ nàng không biết sao?”

Cũng không chịu nghĩ tới hôm qua là ai hại hắn. . . Cô là người trong cuộc thế mà cái gì cũng đều không hiểu.

Tuy lời nói của hắn rất mập mờ, nhưng lần này Ngự Áu Trần nghe là hiểu ngay, cô bẽn lèn, “Tối hôm qua chàng rõ ràng là được. . .” Cô suy nghĩ dùng từ gì để hình dung nhưng rất khó mở miệng, đắn đo chần chừ một lúc cô kiên quyết nói, “Nếu không thì sao chàng lại biết nhiều như vậy?”

Quân Vô Nặc khẽ giật mình, nhin không được cười rộ lên, “Xem ra phu nhân rất hài lòng với biểu hiện của ta ?”

Ban ngày ban mặt mà dám nói mấy lời này, Ngự Áu Trần rốt cục cũng bức bối, nghiêm mặt hô, “Không được nói sang chuyện khác.”

“Được rồi.” Quân Vô Nặc bắt đắ dĩ than nhẹ lấy, đột nhiên với tay kéo eo Ngự Áu Trần, lợi dụng lúc cô không phòng bị ôm cô vào lòng, đặt cô ngồi trên đùi hắn, “Mấy khả năng lĩnh ngộ này tùy theo mỗi người thôi. Có người trời sinh ngu ngốc, có người trời sinh thông minh không thầy cũng tự thông tỏ.”

Khoan đã, ý hắn nói là gì thế, cô là trời sinh ngu ngốc, còn hắn trời sinh thông minh không thầy cũng tự biết sao?

Vốn bị hắn dụ dỗ mất cả chí lẫn tài, không hề có một chút quyền chủ động nào đã làm cô mất mặt lắm rồi, Ngự Áu Trần còn chịu được sự trào phúng của hắn lần này nữa sao?

“Chàng dám nói, chàng chưa bao giờ xem Xuân Cung đồ?” Nghe nói quyển sách này được truyền qua nhiều triều đại, Hoàng Thượng nếu muốn sủng hạnh hết tất cả phi tần, chắc hắn cũng phải có tí bí quyết nào đó. Cô hoài nghi Quân Vô Nặc đích thực đã xem qua cuốn sách này, mà nó còn cách biệt một trời một vực quyển sách nhỏ của cô.

Quân Vô Nặc ngược lại lo đẽnh, hỏi băng quơ, “Nàng chưa từng xem qua sao?”

“Ta vốn là người ngu ngốc, hoàn toàn xem không hiểu.” Ít nhất thì cô xem cả buổi mới phục hồi tinh thần lại được. Trong đầu tưởng tượng cảnh Quân Vô Nặc cầm xuân cung đồ nghiên cứu cẩn thận, Ngự Áu Trần nhún nhún mày, muốn cười nhưng vẫn cố nhịn.

Quân Vô Nặc tỏ vẻ đã hiểu rõ, cười nói, “Vậy đêm nay ta đem cuốn sách kia của ta cho nàng nghiên cứu một chút, chịu không?”

“Được.” Ngự Áu Trần không chút suy nghĩ mừng rỡ gật đầu, trả lời rồi mới sực nhớ hai người đang nói cái gì, nhìn về mặt trên người của Quân Vô Nặc, cô đau lòng nước nờ nghẹn ngào, hận không thể vùi mặt vào trong đồng chén trên bàn.

Cô rõ ràng đang lên tiếng phê phán hắn, vậy mà lại biến thành cô đòi xem Xuân Cung Đồ! Lần này mất mặt muốn chết ngay tức khắc mà!

Hậm hực ăn xong cơm trưa, Ngự Áu Trần tìm đại cái cốc, vội vàng bỏ lại một mình Quân Vô Nặc trong phòng ăn. Bởi vì vẫn chưa quen hoàn cảnh trong Vương phủ, nên cô cùng Tiểu Mễ và A Thanh cùng nhau đi dạo chung quanh.

Vốn định kêu Ngự Thần Sương đi cùng nhưng lại chẳng thấy Thần Sương trong phòng, cũng chẳng thấy ở đại sảnh, cuối cùng hỏi Lý quản gia thì mới biết sáng sớm Thần Sương ăn xong đã ra ngoài cùng nhà hoàn rồi.

Nghĩ đến mấy ngày này Thần Sương chắc hẳn cũng đã quen với cuộc sống và hoàn cảnh ở kinh thành, rảnh rỗi sợ buồn chán nên đã ra ngoài dạo chơi, Ngự Áu Trần cũng không mấy để ý nữa. Tuy nhiên, Tiểu Mễ ở bên cạnh lại nhún mày, do dự một lúc, mới nói, “Tiểu thư, em chợt nhớ ra chuyện này. Hôm qua, em hình như thấy Phó thiếu gia ở ngoài cửa Vương phủ.”

Phó Thiếu Dương? Ngự Áu Trần lập tức nhớ, chuyện làm ăn của Phó gia đa phần đều ở trong kinh thành, việc Phó Thiếu Dương đến kinh thành cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Huống chi, lúc trước hẳn tận mắt thấy Thần Sương đi cùng với cô, chuyện kết hôn của Cẩn Vương lĩnh đình như thế, hẳn chạy tới xem nào nhiệt cũng chẳng có gì lạ cả.

Thế nhưng nếu hẳn đến vì Thần Sương, chuyện lại khá phiền phức.

Trước khi đến kinh thành, Nhị nương mặc dù không nói thẳng, nhưng cũng đã từng gợi ý với cô. Chuyện từ hôn của con gái không phải là chuyện hay ho gì, cũng may là gia thế Ngự gia cũng hiển hách, hơn nữa cô lại là Vương phi, dựa vào hai điểm này tìm một người gia thế trong sạch cho Thần Sương cũng không phải là chuyện khó khăn, đây cũng là lý do tại sao cha và Nhị nương đồng ý cho Thần Sương theo cô đến kinh thành.

Ngự gia đã từ hôn với Phó gia, nghĩ đến hành vi của Phó Thiếu Dương lúc còn ở Kinh Châu, hẳn nếu cô ý đây đưa thì chuyện này cũng chẳng tốt lành gì cho Thần Sương cả. Tuy kinh thành cách xa Kinh Châu, nhưng nếu chuyện này loan truyền ra khắp nơi, thiết nghĩ hậu quả cũng không nhỏ.

Suy cho cùng, hết thấy vẫn chỉ là suy đoán, Phó Thiếu Dương là người làm ăn, hẳn chắc sẽ không ngốc đến nỗi lấy trứng chọi đá gây chuyện với Ngự gia.

Mà nghĩ đi nghĩ lại Ngự Áu Trần vẫn cảm thấy lo lo, Phó Thiếu Dương cái người này là tính khí bốc đồng, nếu hẳn thật đến tìm Thần Sương thì không biết sẽ lại có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, Thần Sương cũng không phải là xử sự điềm tĩnh như ai.

Nghĩ thế, cô tức khắc hỏi Tiểu Mễ, “Thần Sương mấy ngày nay thường đi đâu?”

Tiểu Mễ lắc đầu, “Nhị tiểu thư đi ra ngoài chưa bao giờ mang em theo cả, ngoại trừ nha hoàn Thái Hà, ai cũng không cho đi theo.”

A Thanh này giờ yên lặng đi bên cạnh, nghe hai người nói chuyện cũng lên tiếng, “Vương phi không cần phải lo lắng, Ngự cô nương lúc trước ở biệt quán, Vương gia cũng đã an bài sẵn hết mọi thứ, sẽ không để hai cô ấy ra ngoài một mình vậy đâu, tin chắc cũng có người âm thầm theo bảo vệ, Vương phi nếu muốn biết rõ, hay là để nô tì đi hỏi Lý quản gia xem thế nào.”

Ngự Áu Trần cũng nghĩ vậy, liền dặn dò A Thanh đi tìm Lý quản gia, còn mình thì quay về phòng thay quần áo.

Cũng may, sáng nay tắm nước nóng rất công hiệu, và lại lúc ấy Quân Vô Nặc cũng nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, cơ thể giờ cũng bớt đau nhức và mệt mỏi. Ngự Áu Trần theo thói quen cái nam trang đi ra ngoài, dán râu lên mặt, dẫn A Thanh và Tiểu Mễ cùng nhau ra Vương phủ.

Lý quản gia làm việc rất nhanh nhẹn, sau khi cô cái trang xong, A Thanh liền tới nói dạo gần đây Thần Sương hay đến mấy chỗ như là tiệm son phấn, tơ lụa này nọ, không có gì đặc biệt. Trong đó có một chỗ mỗi lần Ngự Thần Sương ra ngoài nhất định phải đến — Tây Ngọc Lâu.

Đã đến chỗ này, Ngự Áu Trần mới biết thì ra là một rạp hát, nghe A Thanh nói trong số các rạp hát ở kinh thành thì Tây Ngọc Lâu là nổi tiếng nhất. Vào nơi này để vui chơi đều là những người có thân phận, thậm chí các Vương tôn quý tộc cũng hay đến đây.

Bởi vì mục đích đến tìm người, Ngự Áu Trần cũng chẳng màng kiến trúc tinh xảo cổ xưa bên trong, tìm một cái bàn ngồi xuống. Cô lựa một chỗ thuận tiện có thể nhìn được toàn thể rạp hát.

Buổi chiều đúng là thời điểm thư giãn, không ít người đến đây xem kịch, Ngự Áu Trần nhìn lão lia khắp tứ phía nhận ra biết bao gương mặt quen thuộc. Nghe A Thanh nhắc nhở, cô nhìn lên lên trên lầu hai, dòm ngó một hồi bỗng dừng lại sững người.

Lầu hai được chia ra nhiều căn phòng, mỗi gian đều độc lập với các gian khác, Ngự Áu Trần nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú quen mặt ngồi trong một phòng trên lầu hai, nhưng vì khoảng cách xa quá không thể đến gần để nhìn kỹ, nhìn một hồi lâu cũng không nhớ ra là đã gặp ở đâu. Đang buồn bực, cô lại nhìn sang một phòng khác, một người vận áo trắng ngồi cạnh cửa sổ, đang nhìn chăm chăm vào sân khấu, chính là Quân Vô Hoán.

Nhìn thấy Quân Vô Hoán ở đây thì cũng chẳng có gì phải khiếp sợ, dù sao A Thanh cũng đã nói Vương tôn quý tộc hay đến đây là chuyện bình thường. Tuy nhiên, ngồi đối diện Quân Vô Hoán là một thiếu niên rất thanh tú, người đó không ai khác chính là muội muội nữ cái nam trang Ngự Thần Sương của cô.

Cẩn Vương dẫn muội muội cô đến chỗ này để vui chơi ư? Ngự Áu Trần lập tức đứng lên, quay sang nói với A Thanh và Tiểu Mễ, “Các người đợi ở đây đi, ta lên đó xem một chút.”

A Thanh và Ngự Thần Sương không tiếp xúc nhiều với nhau, cho nên cũng không nhận ra được nhau, nhưng A Thanh nhận ra Quân Vô Hoán, A Thanh muốn ngăn cản nhưng Ngự Áu Trần đã đứng dậy lên lầu.

Tây Ngọc Lâu không giống với cái rạp hát thông thường, trên lầu không phải người bình thường nào có tiền thì cũng có thể ngồi được, chứ đừng nói đến tùy tiện vào phòng tìm người. Ngự Áu Trần bị ngăn ở ngoài cửa, đưa chút bạc, tiểu nhị trên lầu mới thay cô vào truyền lời.

Chỉ chốc lát, tiểu nhị liền bước ra, nhưng lại không hề truyền lời mời cô vào, ngược lại có thêm một người đi ra cùng.

“Vừa rồi nhìn có chút quen mắt, còn chưa dám khẳng định, quả nhiên là người.” Quân Vô Hoán hiện ngang đánh giá cô, vẻ mặt tươi cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Hẹn

Ngư Áu Trần không ngờ Quân Vô Hoán sẽ đích thân đi ra, mà hắn cũng không dùng lễ tương xứng, ngược lại biểu hiện như bằng hữu đã quen từ lâu lắm rồi, càng khiến cô bất ngờ hơn.

Cô cũng không dám nghĩ hắn vì không muốn vạch trần thân phận của mình mà cố ý làm vậy, tuy nhiên, đối với Cẩn Vương, cô tuy có chút phòng bị, nhưng cũng không thấy ác cảm. Cho nên, cô lập tức cười nói, “Thị lực và trí nhớ của Tứ ca quả là không tệ, như vậy mà cũng bị huynh nhìn ra. Xem ra, hôm nay tôi có trà ngon để uống rồi.”

“Cũng không phải ai bốn Vương cũng khắc ghi trong lòng.” Quân Vô Hoán thờ ơ đáp, thân nhiên lùi ra phía sau một bước, đồng thời đẩy cửa phía sau ra, nói, “Vào đi.”

Nhìn cử chỉ của hắn, giống như không màng việc cô có phát hiện Ngư Thần Sương ngồi bên trong hay không, thậm chí việc cô xuất hiện ở đây, hơn nữa hắn còn chủ động chào hỏi cũng không hề có gì bất ngờ hoặc hoài nghi.

Người này, cao thâm khó lường.

Ngư Áu Trần lòng thầm nghĩ lấy, chân không chút do dự bước vào trong phòng.

Ngư Thần Sương đang tò mò lóng ngóng dòm ra ngoài cửa, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cô. Ngư Áu Trần phát hiện trong phòng không có thêm người nào khác, thậm chí ngay cả thị vệ của Cẩn Vương cũng không có.

Ngư Thần Sương dường như không nhận ra cô, sau lưng, Quân Vô Hoán đã cài cửa phòng, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là nhìn cô đầy hứng thú, làm như đợi xem cô phản ứng thế nào.

Ngư Áu Trần đương nhiên có chuẩn bị mới đến đây, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, tỏ vẻ không nhận ra Ngư Thần Sương, cô ngồi giữa hai người, điềm nhiên, “Thì ra Cẩn Vương còn hẹn bằng hữu, vị này nhìn trông rất quen, không biết xưng hô thế nào?”

Cô cũng không thay đổi giọng của mình, chỉ thấy Ngư Thần Sương hoảng hốt, sắc mặt thay đổi, kinh ngạc hỏi, “Người chẳng phải là... Tỷ tỷ?”

Ngư Áu Trần ra vẻ giật mình, “Thì ra là Thần Sương à, muội sao lại ở đây? Còn cái trang thế này?”

“Muội...” Ngư Thần Sương định giải thích, dường như đột nhiên nhận ra điều gì, hỏi ngược lại, “Tỷ tỷ, còn tỷ thì sao?”

Ngư Áu Trần liếc nhìn Quân Vô Hoán ngồi thành thoi một bên, hắn làm bộ như không dính dáng đến mình. Cô đành phải quay sang nhìn Ngư Thần Sương, “Tỷ đương nhiên là đến tìm muội, nếu không phải thấy Cẩn Vương, cũng không biết muội lại ở chỗ này. Thế nào, muội cũng đến đây uống trà cùng Cẩn Vương sao? Không phải nói muội dẫn theo nha hoàn ra ngoài à? Thế người đâu rồi?”

Ngư Thần Sương như bị nói trúng tim đen, cứ nhúc lên nhúc xuống, trả lời, “Hôm qua muội gặp Phó Thiếu Dương, là Cẩn Vương giúp muội giải vây, cho nên hôm nay muội mới ngái ầy đến đây xem kịch, coi như là đáp tạ. Thái Hà không biết cái nam trang, mang nàng đến đây cũng bất tiện, nên muội kêu nàng ầy ở ngoài uống trà.”

Ngư Áu Trần nghe thế liền ngạc nhiên, Quân Vô Hoán giải vây thay Thần Sương? Ngay tại phủ Cẩn Vương, Phó Thiếu Dương cho dù thật sự quý rầy, Thần Sương chỉ cần la lên, thì sẽ có người xử lý, đến phiên Quân Vô Hoán ra mặt sao? Chỉ sợ trong chuyện này có mờ ám mà thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Ngư Áu Trần vẫn quay sang nói với Quân Vô Hoán, “Thế thì làm phiền Tứ ca quá.”

“Đều là người trong nhà cả, không cần khách sáo vậy đâu.” Từ lúc vào phòng, ánh mắt Quân Vô Hoán đều nhìn chằm chằm vào cô, lúc này mới kiếm chủ đề để nói, “Muốn uống chút gì chứ?”

Ngư Áu Trần cũng không muốn ngồi cùng bàn uống trà với người không thân quen, lập tức đứng dậy, “Không cần, ta vốn đến đây tìm Thần Sương, giờ đã tìm được người, cũng nên hồi phủ rồi.”

Nói xong, liếc mắt ra ý với Ngư Thần Sương một cái, “Tứ ca vừa rồi cũng nói, tất cả mọi người đều là người trong nhà, không cần phải khách sáo. Muội cũng đã tỏ lòng cảm ơn rồi, cũng đừng quý rầy người ta xem kịch, cùng tỷ trở về đi.”

Ngư Thần Sương không hề nhúc nhích, nhìn nhìn Quân Vô Hoán, sau lại nhìn cô, trả lời, “Thế nhưng mà do muội mời Cẩn Vương gia đến đây, chỉ mới vừa coi được một nửa, muội để lại ngài ầy ở đây một mình, thì quá là thất lễ rồi còn gì. Hay là chúng ta xem hết kịch rồi hãy đi?”

Quân Vô Hoán cười nói, “Đã đến đây rồi, ngồi lại một chút cũng có sao? Huống chi, cũng không phải chỉ có ta và Hoàng muội ở một chỗ, cần gì phải vội vã trốn ta chứ?”

Ngư Ấu Trần cố ý lánh tránh, không muốn tiếp xúc quá nhiều với hắn. Tuy là hắn hiểu rõ điều đó, nhưng nói gì thì nói, người không hiểu chuyện thì lại cho rằng bọn họ có ẩn tình bên trong.

Ánh mắt Ngư Ấu Trần lạnh đi, vẻ mặt thê lương nhưng vẫn tươi cười như trước, “Quan hệ giữa anh chồng và em dâu cũng nên tránh hiềm nghi lẫn nhau, chỉ là Thần Sương chưa lấy chồng, nơi này không tiện ở lâu, cáo từ.”

Ngư Thần Sương còn muốn phản bác, chưa kịp mở miệng thì đột nhiên sau lưng bị cái gì chọc vào, tắt tiếng ngay lập tức. Ngư Ấu Trần tức khắc kéo Thần Sương hướng ra cửa.

“Thế thì ta tiễn các ngươi một đoạn.” Quân Vô Hoán cũng không khư khư giữ họ lại, đứng dậy thay hai người mở cửa.

Ngư Ấu Trần không nói không rằng ôm sát Thần Sương, cũng không muốn dong dài với hắn, tùy ý đi theo phía sau.

Đột nhiên, Thần Sương không biết bị gì mà vấp chân, cả người bổ nhào về phía trước. Mà đúng lúc phía trước lại là cầu thang, Ngư Ấu Trần vốn đang dìu Thần Sương, bây giờ Thần Sương lại mất trọng tâm xiêu vẹo, cô cũng bị Thần Sương kéo ngã theo.

“Coi chừng!” Sau lưng, Quân Vô Hoán cũng gấp gấp hô to.

Bạn đang đọc truyện *Đóng Cửa Phóng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.